

Dùng Hấp Dẫn Hạ Gục Anh

Contents

Dùng Hấp Dẫn Hạ Gục Anh	2
1. Chương 1: Trên Bầu Trời Một Anh chàng Đẹp Trai Rơi Xuống!!!	2
2. Chương 2: Bỏ Lỡ Cơ Hội Hẹn hò	5
3. Chương 3: Điều Bất Ngờ Trong Hẹn hò	8
4. Chương 4: Lễ Tình Nhân Cô Đơn	10
5. Chương 5: Gặp Gỡ Bất Ngờ Tại Khách Sạn Năm Sao	13
6. Chương 6: Quá Khứ Đáng Khinh Của Người Đàn Ông Đáng Khinh	15
7. Chương 7: Bắt Đầu “ngàn Dặm Trường Chinh.”	17
8. Chương 8: Lại Gặp Nhau	20
9. Chương 9: Phân Tranh Đỏ Máu Ngoài Ý Muốn	22
10. Chương 10: Lại Gặp Khó Khăn Khác	24
11. Chương 11: Một Chút Lỗi Thôi	27
12. Chương 12: Kim Đồng Ngọc Nữ Gặp Lại	29
13. Chương 13: Bị Tên Lưu Manh Bắt Nạt	33
14. Chương 14: Nam Lưu Manh Cùng Heo Bạo Lực	36
15. Chương 15: Em Buồn Làm Anh Cũng Buồn	39
16. Chương 16: Gặp Tình Địch Ở Đại Sảnh Nhà Hàng	41
17. Chương 17: Cảm Giác Thật Thoải Mái.	43
18. Chương 18: Chút Tình Nhỏ Dành Cho Nhau!	46
19. Chương 19: Sự Kiện Cẩu Huyết Tại Sân Bay	49
20. Chương 20: Đồng Cảm	52
21. Chương 21: Cảm Tình Vốn Là Vật Đả Thương Người	54
22. Chương 22: Cầu Hôn Ngoài Ý Muốn	57
23. Chương 23: Buồn Vui Xảy Ra Vào Ban Đêm	59
24. Chương 24: Điên Cuồng Phát Tiết Tình Cảm	62
25. Chương 25: Làm Bạn Gái Anh Đi!!!	66
26. Chương 26: Nếu Điều Này Cũng Không Tính Là Yêu	69
27. Chương 27: Mặc Cho Anh Làm Như Không Thấy.	74
28. Chương 28: Nụ Hôn Bối Rối	78
29. Chương 29: Lịch Sử Phong Lưu Điển Hình.	83
30. Chương 30: Cùng Sài Lang Hồ Báo Nói Chuyện Yêu Đường	87
31. Chương 31: Muốn Nói Chuyện Yêu Đường.	92
32. Chương 32: Thì Ra Tình Yêu Thật Hạnh Phúc.	96
33. Chương 33: Anh Là Người Nói Dối	100
34. Chương 34: Đối Kháng Với Anh	106
35. Chương 35: Để Cho Em Một Lần Nữa Yêu Anh	109
36. Chương 36: Tình Yêu Không Có Giới Hạn...	112
37. Chương 37: Chiếm Đoạt	116
38. Chương 38: Yêu Em Như Thế Nào Mới Tính Là Đủ?	120
39. Chương 39: Tình Cảm Khiến Cho Người Ta Hồ Đồ	125
40. Chương 40: Ý Nghĩa Chân Chính Của Truyện Cổ Tích	130
41. Chương 41: Đây Là Con Đường Nào...	134

42. Chương 42: Thì Ra Đã Thật Lòng Tương Tư.	136
43. Chương 43: Anh Mới Là Hoàng Tử Của Em	140
44. Chương 44: Lễ Đính Hôn Bất Ngờ	144
45. Chương 45: Vấn Đề Của Lần Đầu Tiên...	147
46. Chương 46: Đêm Kiêu Diễm	150
47. Chương 47: Chuyện Cổ Tích Đẹp Nhất...	155
48. Chương 48: Phiên Ngoại	160

Dùng Hấp Dẫn Hạ Gục Anh

Giới thiệu

Đây là một câu chuyện của một cô nàng, cô ấy thầm mến một cậu bạn. ba năm sơ trung, ba

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-hap-dan-ha-guc-anh>

1. Chương 1: Trên Bầu Trời Một Anh chàng Đẹp Trai Rơi Xuống!!!

Khi đó tôi luôn thích trộm nhìn anh. Nhìn dáng người cao ráo mạnh mẽ của anh khi chạy bộ ở sân thể dục, khí thế bá đạo của anh khi đứng ở bục giảng hiệu lệnh toàn bộ bạn học, thái độ tự tin của anh khi trả lời câu hỏi trong lớp học. Rất nhiều, rất nhiều, đều làm cho tôi cảm thấy đáng nhớ vô cùng.

Anh là lớp trưởng, từ khi tiểu học đã làm cán bộ lớp, là trưởng lớp rất ưu tú, thực quang vinh thực rất giỏi. Mà tôi là một cái bánh ngô quê mùa, bọc lớp trong quần áo nhàu nát, còn thường xuyên bị vì gia đình mà bài tập về nhà làm không xong, lại còn bị la trước lớp. Cho nên dù rất muốn rất muốn nói chuyện với anh nhưng tâm tư tôi mặc cảm vô cùng, tôi cũng không dám đi đến trước mặt anh nói một câu, chúng tôi kết bạn đi.

Rất nhiều năm sau, khi bên người tôi mọi người đều bắt đầu nói về chuyện hôn nhân nhưng tôi vẫn chưa bao giờ quên được tình cảm đơn phương của tôi những năm trung học. Tôi không hề có áp lực, nhưng ba mẹ tôi tựa hồ rất có áp lực, bọn họ tìm bạn bè chung quanh chấp nối, lợi dụng hết thảy ‘tài nguyên’ có thể lợi dụng chỉ để giới thiệu đối tượng xem mắt cho tôi. Nhưng kết quả thường thường na ná như nhau, nam nhân tôi xem vừa mắt mình thì lại thấy tôi chướng mắt, nam nhân để ý tôi thì tôi xem không được.

Mãi đến một ngày nhỏ bạn nói với tôi, “Mình giới thiệu cho bạn một người vô cùng tốt được không?! Anh ấy là Lí Minh Ngôn, bạn chắc là biết anh ấy mà? Là bạn hồi tiểu học của bạn ấy! Người ta vừa cao vừa đẹp trai, điều kiện lại tốt nữa, bạn xem hai người lại có quen biết từ hồi nhỏ nữa.”

Đêm đó, khi tôi ấn số điện thoại chuẩn bị gửi tin nhắn cho Lí Minh Ngôn, tâm tình rất là hồi hộp.

Ngày xưa xem anh cũng chưa từng nhìn tôi liếc mắt một cái, nếu nhiều năm sau gặp lại, anh phát hiện thì ra tôi chính là một nửa mà anh vẫn một mực tìm kiếm trong biển người này, sau đó yêu tôi yêu oanh oanh liệt liệt chết đi sống lại, này. Oh~~, đây là cuộc sống máu chó cỡ nào a!

.....
Lịch âm, năm 2008. Thành phố C buổi sáng bảy giờ bầu trời vẫn một màu u ám mênh mông, một chị bạn đưa chúng tôi đi đến sân bay.

Tám giờ, tiếng gầm rú của chiếc boing 737 phát ra khi xuất phát, bay thẳng lên trời xanh. Chúng tôi đi thẳng về nhà.

Tôi và Lí Minh Ngôn bắt quá cũng chỉ mất liên lạc một thời gian, anh thế nào lại nói ra sân bay đón người, nhìn tầng mây trắng trôi nổi trên không trung qua cửa sổ, tôi bề ngoài có vẻ bình tĩnh nhưng nội tâm thì đang mãnh liệt gào thét.

Chín giờ ba mươi phút, máy bay hạ cánh. Bầu trời quê hương, ánh mặt trời chiếu sáng.

Xuống khỏi máy bay việc đầu tiên tôi làm là gọi ngay cho Lí Minh Ngôn, gần đến lúc gặp mặt tâm tình tôi an bình một cách kỳ dị. Tôi mặc một chiếc áo khoác màu trắng lông dê, đi một đôi tất giấy màu đen, đôi chân gầy lúc này thật mệt mỏi. Chị tôi hỏi tôi có lạnh không, tôi ngẩng cao đầu, ưỡn ngực liếc mắt nhìn chị “Lạnh? Đây là cái gì?”

Quả thật tôi rất lạnh, có điều chỉ có như thế chân mới có thể nhét vào trong giày, ngoài ra tôi không có biện pháp khác a.

Vì phong độ, ẩm áp chính là cái rắm.

Khi chúng tôi rời khỏi sân bay đi đến bãi đỗ xe, một chiếc Audi Q7 từ từ chạy đến, người trên xe ấn còi. Xe dừng lại cách đó không xa, một người cao lớn, dễ nhìn bước xuống xe. {hana thích maybach nhưng Q7 cũng đẹp nhá}

Ánh mặt trời lúc ấy thật đẹp, không trung một màu xanh thắm, những ánh nắng huy hoàng chiếu xuống người anh khiến anh như tỏa ánh hào quang. Anh mặc một chiếc áo khoác da đơn giản cùng quần bò, anh đứng trong ánh hào quang, mỉm cười đi tới phía chúng tôi. Đã bao nhiêu năm.... Ba năm cấp hai, ba năm cấp ba, bốn năm đại học, một năm rưỡi làm việc. Mười một năm rưỡi chưa từng một lần nhìn thấy anh xuất hiện, thế nhưng tôi đã tưởng tượng về anh, và giờ đây hình dáng của anh – Lí Minh Ngôn đúng như tôi đã nghĩ.

Anh vẫn luôn đẹp trai như thế, khuôn mặt trái xoan cùng làn da trắng, bộ dạng cực kỳ tuấn tú. Chờ anh đến gần, tôi nói: “Còn nghĩ anh lạc đường cơ.” Con người tôi có tật, hễ trong lòng căng thẳng nói năng sẽ vô cùng bừa bãi, rối rắm, câu đầu tiên nói ra đã nghi ngờ IQ của người ta. Trong lòng tôi vô cùng buồn bực thế mà anh vẫn còn cười được. Chỉ một độ cong thích hợp cũng tạo nên nụ cười đẹp như ánh mặt trời, nhìn thật thích nha, tuy có phần hoảng hốt nhưng tôi thật sự không dám tin đây là sự thật.

Khi lên xe mới phát hiện thì ra anh có đi cùng bạn, người bạn của anh bốn cột treu đùa “Lí Minh Ngôn tối hôm qua hai giờ hơn mới đi ngủ, hôm nay mới sáng sớm đã nói là phải đi đón người, tôi còn đang nghĩ không biết sao cậu ta tích cực như thế, thì ra là đi đón hai người đẹp.”

Tôi cùng chị ngồi một bên chỉ cười và không ngừng nói cảm ơn. Khi phát hiện ánh mắt Lí Minh Ngôn dừng trên người tôi, trái tim tôi đột nhiên thất lại.

Ai đó có thể cho tôi cái gương a, phấn trang điểm không có bị bay đi chứ? Không biết mắt có biến thành mắt gấu mèo hay không? Lông mi không bị rơi lả tả như chân nhện chứ? Màu môi không phải quá đậm đi? Tôi chính mới bốn giờ đã dậy để trang điểm, vật vã hai tiếng mới làm xong a! Càng nghĩ càng không lo lắng, tôi nhìn không được mở lớn mắt, khóe miệng cong lên mỉm cười.

Trên đường trở về người lái xe là bạn anh, Lí Minh Ngôn nói anh có việc một chút. Phần sau của chuyến hành trình tôi thấy anh không hề nhàn hạ, điện thoại liên tục reo, đều là những chuyện có vẻ quan trọng. Vất vả lắm mới thấy có chút rảnh rỗi tôi vội vàng nói “Anh bận rộn như vậy mà vẫn dành thời gian đi đón em, vậy khi nào cho em có cơ hội mời khách để tỏ lòng biết ơn a!” Anh cười cười nói “Không cần, không cần khách khí.” Tôi..... chìm vào yên lặng.....

Khách khí cái đầu anh ấy! Đây là đang tạo cơ hội a!

Khi xe đi vào thành phố điện thoại của Lí Minh Ngôn càng dày đặc. Tôi nhìn bộ dạng nghiêm túc khi nói chuyện điện thoại của anh, một cái gật đầu, nhú mi hay mỉm cười đều rất thuận mắt.

Lí Minh Ngôn xuống xe trước một toa nhà lớn, anh nói là có việc gấp cần giải quyết ngay lập tức, anh còn cẩn thận dặn bạn anh đưa chúng tôi về nhà, sau đó phất tay rời đi. Nhìn thân ảnh cao gầy của anh bước đi lòng tôi bỗng nhiên mềm ra, có chút cảm động, có chút thương yêu, còn có chút gì đó hơi buồn buồn....

Người đàn ông bận rộn như vậy, đêm hai giờ mới được ngủ, sáng nay lại dậy sớm ra sân bay đón người, điều này khiến cho tôi suy nghĩ.

Thành phố của chúng tôi là một thành phố nhỏ, gần đến tết nên bên ngoài người cũng đông hơn bình thường vài phần. Trên đường ồn ào nhộn nháo, rất náo nhiệt, có điều mỗi lần nhìn thấy đôi yêu nhau nào đi qua tại sao trong đầu tôi lại truyền đến hình ảnh tôi cùng Lí Minh Ngôn dắt tay nhau diễn trò tình yêu lại khiến mọi người kinh sợ a!

Cả người tôi đang bị thiêu đốt bởi suy nghĩ. Không biết người mẹ thích buôn chuyện của tôi từ đâu bay ra, ý nhị nói “Ăn.... Béo như con heo còn muốn ăn..... Mau giảm cân đi.....” Không biết sao lời nói lọt vào tai tôi lại thành “Lí Minh ngôn còn không có hẹn con..... Ăn như heo.... Có người coi trong con mới lạ đấy....”

Tôi máy móc hét rống lên “Con là con heo vui vẻ! Cũng không thấy có gì không tốt a? Con còn không biết sống hay không! Mẹ làm chuyện khác không liên quan đến con không được a!”

Người mẹ này cũng quan tâm quá đi, trong lòng đã âm ỉ lắm rồi, còn có thể lần lượt cửa dao vào vết sẹo còn chưa lành sao, sợ con không biết được người ta không quan tâm con sao.

Người ta không quan tâm thì muốn tôi làm thế nào bây giờ? Tôi không thể biến khuôn mặt mình thành thần tiên cùng dáng người ma mị, đây là bị kịch của tôi a.

Liên tục mấy ngày không có chút tin tức, tôi đối với Lí Minh Ngôn đã hết hi vọng hoàn toàn. Đúng vậy, cái loại đàn ông anh tuấn nhiều tiền như thế sao có thể coi trọng một người so với những người con gái bình thường khác còn có phần béo hơn đâu?

Sự thật đúng là một màn máu chó.

Sự thật rõ ràng đã đập đổ mộng phim truyền hình.

.....

Cuối đông, những ngày này tuyết vẫn rơi, không khí se se lạnh thổi đến. Dù sao cũng chẳng có hẹn với ai, tôi đem vùi thân hình to mọng của mình trong áo lông to lớn. Phong độ cái rắm, ấm áp vẫn là tốt nhất. Chần chừ đứng trước cửa một hiệu thuốc, rồi lại bưng bưng khí thế, vọt chạy về phía chiếc cân leo lên, không thể tin được, một trăm hai mươi cân. Bị dọa đến thần sắc biến mất, tôi hoàn toàn thất vọng. {hana: ở đây trung quốc 2kg = 1kg của mình, chính vì thế mỡ nữ của chúng ta chỉ nặng có “60kg” thôi. Haha}

Hôm nay trong khi đang cùng chị em tốt đi KTV gào thét dọa người thì điện thoại đột nhiên vang lên, lấy ra mới thấy, chính là Lí Minh Ngôn!

Chỉ dùng hai ba bước tôi đã vọt tới ngoài cửa nhận điện thoại.

Anh nói. “Đang làm gì thế?”

Tôi nói, “Cùng bạn học đi KTV ạ.”

Anh nói, “Đi xem phim không?”

Đây.... Anh, anh hẹn tôi? Anh đang hẹn tôi? Anh thật sự đang hẹn gặp tôi a!

Tôi hưng phấn trả lời, “Xem phim ạ, được ạ! Có điều... chúng ta để hôm nào đi? Hiện tại em đang cùng bạn học đi KTV.”

Còn một nguyên nhân khác, hình tượng hiện tại của tôi thật thảm hại, cả người nhìn không khác gì con gấu bắc cực!

“A, để sau vậy.” Điện thoại bị ngắt.

Tối mười phút sau khi điện thoại bị ngắt tôi mới phát hiện thì ra điện thoại đã bị cúp. Trời đất chứng giám, tôi sao lại muốn từ chối lời hẹn của anh chứ, chẳng qua.... Ai!

Trong lòng tôi thầm nghĩ, Lí Minh Ngôn hẹn tôi đi xem phim có nghĩa là đối với anh tôi cũng có chút ý nghĩa đi? Đúng vậy đi? Chắc chắn là vậy. {hana: mỗi nữ đầu óc có vấn đề, hỏi tu từ rồi tự trả lời... ách}

Tối hôm nay, tôi nằm trên giường trần trọc qua lại, trong đầu óc chỉ toàn về Lí Minh Ngôn, anh đáng người cao ngất đứng dưới ánh mặt trời, khuôn mặt anh tuấn nhưng mang một chút mệt mỏi, trong đáy mắt mang theo ý cười.. tôi thật sự rất muốn gặp lại anh! Anh có ý hẹn tôi, vậy tôi cũng có thể chủ động hẹn anh đi.

Tôi cầm điện thoại trong tay, tay run run ấn một loạt ký tự tin nhắn: mai anh rảnh không? Em muốn đặt anh trước.

Tin nhắn được gửi đi lúc chín giờ, tôi ngồi đợi đến gần sáng mới đi ngủ, sáng sớm hôm sau, sau khi rửa mặt chải đầu, chuẩn bị trang phục tươm tất, lại bắt đầu chờ, chờ đến giữa trưa, trong lúc đó cũng từ chối hết tất cả các cuộc hẹn nhưng cũng không nhận được chút tin tức nào của Lí Minh Ngôn, tôi đứng là đợi anh chỉ thua “hòn vọng phu” rơi lệ đón gió thôi. Buổi tối tám giờ, lại bị đám bạn thời trung học thúc giục lôi đi, tôi vui vẻ nhận lời, nếu không thay đổi không khí một chút chắc tôi sẽ điêm mất.

Tụ tập chính là tốt nhất, một đám bạn học cũ cùng nhau vui đùa giận hờn mắng chửi trêu chọc nhau, thoải mái tận chân trời đi. Ai ngờ điện thoại lại kêu, vừa lôi ra, lại là Lí Minh Ngôn.... Tôi lại nhanh chóng bước ra khỏi phòng.

Anh hình như nghe thấy bên này ôn ào náo nhiệt, trực tiếp hỏi, “Lại đi hát à?”

Tôi bất đắc dĩ cười gượng, “Đúng vậy.”

Sao có thể toàn cố tình chọn thời điểm này gọi điện thoại đến a....

2. Chương 2: Bỏ Lỡ Cơ Hội Hẹn Hò

Tôi bất đắc dĩ cười gượng, đáp “Đúng vậy.” Làm thế nào mà cố tình lúc này gọi điện thoại tới chứ, thiệt là “Vậy cô đang bận, thôi nhé.” Tôi chưa kịp nói câu thứ hai thì điện thoại đã bị anh gác mất rồi.

Lặng im nắm di động trong tay, ngón tay tôi nháy mắt trở nên lạnh lẽo. Chạm chạm bỏ di động vào túi, tôi đứng tại chỗ hít sâu mấy cái sau đó đi trở về phòng.

Đẩy cửa vào, tiếng hoan hô như đập vào mặt mà đến, tôi ngồi vào sofa nhìn thấy nhìn mọi người đùa giỡn, dần dần không còn cảm giác được thanh âm xung quanh nữa. Giống như đang chiếu một bộ phim một không âm thanh, mà tôi một mình im lặng đang chìm đắm trong thế giới của chính mình.

Lí Minh Ngôn gửi tin nhắn đến: Xem ra thời điểm chúng tôi xung đột có hơi nhiều.

Tôi với tay mở bài Bỏ lỡ trên TV, cầm micro hát lên trong thế giới của mình.

Tuy rằng tôi rất muốn nói với anh ta, anh tìm đến tôi, tôi sẽ rời đi.

Chúng quy vẫn là hát cho chính mình.

Tôi muốn được gào thét to, kỳ thật trong cuộc sống này tôi quá tự ti. Bởi vì thân hình tôi không hấp dẫn, bởi vì học tập thành tích tôi không tốt, bởi vì tôi trong lớp học bị cô giáo phê bình, còn bởi vì tôi đáng người tròn vo. Nhưng tính tình lại lạc quan lắm, thế có mâu thuẫn không? Không mâu thuẫn. Bằng không làm thế nào có gan để nói mình vừa tròn vừa béo đâu.

Mới trước đây khi mọi người còn chưa được giáo dục giới tính đầy đủ, lý tính còn chưa áp chế được thiên tính nguyên thủy trong mỗi người cho nên các nam sinh lại đem thị giác động vật phát huy đến cực hạn. Trong lớp có một Tiểu cô nương bộ dáng xinh đẹp, bị bọn họ vây quanh xum xoe, người trước kẻ sau gửi thư tình, mà lúc đối mặt với Tiểu cô nương, bọn họ ngượng ngùng, người này xô người kia đẩy vào người Tiểu cô nương, chỉ sợ người ta chẳng sợ có một giây đồng hồ sống thoải mái .

Vịt con xấu xí vốn âm thầm yêu thích và ngưỡng mộ dải ngân của thiên nga, trong lòng trộm ảo tưởng ngày nào đó mình cũng có thể giống như vậy, nhưng mộng đẹp còn chưa tỉnh, nước miếng chảy cũng chưa kịp lau

khô, đột nhiên người đã bị người ta thô bạo đẩy ngã, sách trên bàn cũng bị văng ra chung quanh. Bạn vừa tức vừa vội gạt nước mắt còn bọn họ thì một bên vỗ tay một bên cười to: Càng khóc càng xấu, Chung Vô Diệm Chung Vô Diệm! Ha ha ha....

“Ai ồn quá vậy? !” Trên bục giảng một tiếng quát roi vang lên, trong phòng học im lặng, nam sinh kia về mặt nghiêm nghị đứng ở bục giảng, thanh âm to mà uy nghiêm, “Giờ ngủ trưa đã đến! Đi ngủ đi!”

Đúng rồi, thời điểm đó tôi chân tay luống cuống ngoại trừ khóc cũng không biết làm sao nữa bây giờ. Bởi vì anh quát lớn một tiếng, các nam sinh đáng giận đều tản ra nhanh, thành thật nằm úp sấp trên bàn ngủ. Tôi lau nước mắt, bắt đầu nhặt sách vở văng lung tung của mình lên. Lúc trước tôi vẫn không có gì cảm tình với ban cán bộ sức khỏe, chính là một phút kia, tôi thật sự vô cùng cảm kích sự xuất hiện của anh.

Khi tôi nhặt sách bên này đặt trên bàn, chuẩn bị đi bên kia nhặt tiếp thì phát hiện anh đã muốn đem mấy quyển sách bên kia nhặt lên. Anh không nói chỉ lẳng lặng đem sách đưa cho tôi. 12h trưa, phòng học đã yên tĩnh, tôi đưa tay nhận lại quyển sách mà hai tay run run.

Từ lúc đó, trong lòng tôi cũng ảo tưởng một chút, giống như truyện cổ tích ngày xưa, có một hoàng tử bạch mã trong lòng thầm mến cô bé lọ lem, vẫn yên lặng bảo hộ nàng ngày ngày. Lúc ấy tuổi còn nhỏ, cũng không biết cổ tích sở dĩ tên là cổ tích bởi vì nó không phải là sự thật. Cũng không biết lòng tôi chưa xót là vì tôi chật vật, vì tôi cảm động hay là vì tôi khấn nguyện run rẩy, nhưng mà tất cả mọi biểu hiện của tôi, anh cũng chẳng chú ý chút nào.

Nhiều năm sau, vận mệnh lại cho tôi cơ hội một lần nữa tiếp cận anh. Bây giờ tôi có thể ngẩng đầu ưỡn ngực đối mặt với chính mình. Cho dù biết rất nhiều nữ sinh thon thả xinh đẹp hơn tôi, tôi cũng có thể đủ hào phóng tiêu sái đến anh trước mặt cùng anh chuyện trò vui vẻ. Tôi muốn làm cho anh nhìn, tôi muốn cho anh biết, tôi không còn Quách Chân Tâm trước đây nữa.

Nhưng mà tôi không biết, thì ra muốn tiếp cận một người sẽ vất vả như vậy.

Mấy buổi tối nay tôi bỗng nhiên nằm mơ, mơ thấy một chút chuyện vụn vặt mới trước đây. Có một số việc nghĩ tưởng là muốn phai nhạt, đến khi bỗng nhiên chạm đến mới phát hiện thì ra vẫn còn nhớ rõ. Nhớ rõ ràng như vậy.

Liên tục mấy ngày nay trời đều đầy mây, mây rất dày, nhiệt độ không khí giảm xuống. Khi ngày sắp hết đêm sắp bắt đầu, trời cao trải rộng một màu đỏ rực, tầng tầng lớp lớp là mây, làm cho người ta có loại cảm giác thở không nổi.

Sau lần đó, liên tiếp vài ngày hôm sau Lí Minh Ngôn cũng không liên lạc với tôi nữa, tôi tiếp tục phàm ăn tục uống sống tiếp qua ngày. Mỗi ngày lần lượt trôi qua, có một hôm chị tôi kéo tôi đến tiệm cắt tóc gội đầu, tôi làm bộ hưng trí, chị tôi đột nhiên cười lên, nói, “Làm con gái lần đầu tiên thất tình, biểu hiện của em làm chị thấy cũng yên tâm một chút.” “Xì! Chưa có bắt đầu đã nói em thất tình!” “Sớm một chút tiến vào trạng thái thất tình cũng là được buông tay giải thoát sớm một chút.” “Cũng chưa tới nắm tay mà buông tay cái gì!” Đang nói di động bỗng vang , lấy ra vừa thấy, Lí Minh Ngôn! Ha ha, tôi hân hoan nhảy nhót đứng lên nhận điện thoại mà giống như mới nhận được một trăm triệu nhân dân tệ.

“Đang làm gì thế?” Giọng anh cười cười rơi vào bên tai tôi.

Tôi kìm lòng không được cười rộ lên, nói, “Ở tiệm cắt tóc gội đầu ạ. Người ở đây thiệt nhiều, em còn chờ sấy tóc.”

“Buổi chiều có dự định gì không?”

“Không!” Tôi trăm nghìn triệt sất, quyết đoán, lưu loát, nói năng khí phách, đồng thời ở trong lòng thả dãi một hơi, rốt cục cũng có một cái hẹn rồi. ^ _ ^

Anh hỏi, “Chơi mạng chược không?”

“ Vâng, có thể ạ. Em còn chưa sấy tóc, chờ sấy tóc xong rồi sẽ liên hệ với anh.”

Kỳ thật tôi vẫn thấy rất phản cảm với những người chơi mạng trượt, hơn nữa khinh bỉ nhất là những thanh niên cùng chơi mạng trượt với những người lớn tuổi, ngồi trên bàn là giống như lão tăng nhập tịch, thiên lôi

đánh cũng bất động, thật là làm lãng phí thời gian. Nhưng mà được ước hẹn cùng anh, tất cả hỉ nộ yêu ghét của cá nhân tôi đều có thể xem nhẹ được hết. ^^

“Chị dùng đầu ngón chân cũng biết là Lí Minh Ngôn gọi tới, nhìn cái hình dáng tro tàn còn sót lại của em kia.” Chị tôi đứng một bên dùng ánh mắt xem thường liếc tôi. Sh*t! Hôm nay tâm tình tôi tốt, lười cùng chị ấy tranh cãi.

Sau Tết cửa hiệu cắt tóc này làm ăn cũng thật náo nhiệt, ba mươi đồng tiền gọi một cái đầu xong còn phải xếp hàng chờ sấy tóc. Lòng tôi nóng như lửa lại chẳng biết làm thế nào, đợi lát nữa gặp mặt với Lí Minh Ngôn nên càng phải tạo hình thật xinh đẹp. Xong việc thì đã qua nửa giờ, tôi cùng chị tôi cúi chào, ra khỏi cửa hiệu cắt tóc liền gọi điện thoại cho Lí Minh Ngôn.

“Alo, anh đang ở nơi nào vậy?” Tôi cười hì hì hỏi.

“Hiện tại có chút việc, đang vội.” Giọng anh trầm thấp truyền đến.

Lòng tôi nhất thời giống như nâng một tảng đá lớn đập vào nhưng vẫn lập tức cười nói, “Vậy sao?! Không sao đâu, anh cứ làm việc của anh đi.”

Điện thoại vừa gác, tôi cúi đầu thông thả đi về nhà. Gió mùa đông thổi trên mặt thật lạnh, tâm trạng của tôi cũng giống như gió đông, lạnh lùng.

Chị tôi về nhà thấy tôi vô hồn ngồi trên sofa xem TV, không hỏi gì thêm, kéo tôi nói, “Đi, chúng ta đi làm móng tay.” Vì để giải sầu trong lòng, cũng vì tìm chuyện nhàn nhàn, tôi xách túi nắm tay chị tôi đi ra ngoài.

Không nghĩ tới cửa hiệu Mĩ kế bên cũng làm ăn vô cùng thịnh vượng, chúng tôi đợi từ bốn giờ cho đến năm giờ rốt cục mới làm xong hai tay hai chân. Khi tôi làm hơn phân nửa thì chị tôi đã làm xong rồi, chị ấy đi ra ngoài nhận một cuộc điện thoại, lúc sau lại nói với tôi, “Võ Hi muốn tới tìm chị.” Tôi nói, “Vậy sao?! Vậy hai người đi chơi đi.” “Không có việc gì, chị chờ em cùng đi.” “Thôi, em mới không thềm đi làm bóng đèn!” Đang nói điện thoại trong túi tôi chợt vang, “Ai vậy, để chị nghe giúp cho?”

“. Tôi không phải cô ấy, Quách Chân Tâm đang.cửa hiệu Mĩ. Đi. Vâng.Ok.”

“Ai thế?” Tôi hỏi.

Chị tôi thần sắc phức tạp nhìn tôi, nói, “Lí Minh Ngôn.”

“Anh ấy xong rồi à?” Tôi vui mừng quá đỗi, liên tục hỏi, “Anh ấy xong rồi sao? Hai người nói như thế nào? Chị có nói chúng ta ở không? Anh ấy hiện tại ở đâu vậy?”

“Anh ấy nói lập tức lại đây tìm em.”

“Vâng vâng, tốt lắm, vừa lúc chị cũng có thể tự đi chơi.” Tôi cười tủm tỉm đáp.

Chị tôi ngồi vào ghế bên cạnh, trong ánh mắt mang theo chút lo lắng, chị ấy nhìn tôi nói, “Em gái à, chị cảm thấy Lí Minh Ngôn là người tốt, nhưng anh ấy không thích hợp với em. Hơn nữa nói chuyện tình yêu này phải nói hai bên cân bằng mới được, em quá yếu. Nói ra nữa thì vài ngày sau chúng ta phải đi.”

“Ôi, chị nghĩ nhiều quá rồi! Chỉ là gặp gỡ bạn bè, cũng không có gì quan trọng đâu!” Tôi vội vàng cắt lời chị tôi. Nói như vậy thực không được tự nhiên, giống như tôi phải vội vàng theo đuổi anh ấy vậy. Cho dù tôi thật sự có ý niệm muốn hẹn hò với anh, cũng đừng nói rõ ràng đả kích người như vậy chứ. >”

“Được rồi, thuận theo tự nhiên.” Chị ấy cười nói.

Làm xong móng tay tôi đi ra đường dành riêng cho người đi bộ, đối diện đường bên kia có một chiếc Wrangler đang dừng. Lúc này mặt trời đã lặn, tôi cũng rất ngạc nhiên khi mình có thể nhìn thấy Lí Minh Ngôn ngồi ở trong xe thật xa đằng kia. Tôi nhanh nhẩu chạy đến trước mặt anh, cười hì hì vươn tay nói, “Vừa mới làm móng tay xong, đẹp không?” Nói xong tôi hỏi hận ngay, sao lại có loại cảm giác con nít đang khoe đồ chơi mới thế này chứ, thật là xấu hổ! >”

Lí Minh Ngôn vô cùng phối hợp vừa cười vừa gật đầu. Sau khi lên xe, anh nhìn tôi, vẻ mặt cười cười hỏi, “Ăn cơm chiều chưa?” Trong một không gian khép kín gần gũi thế này, tôi cảm giác mặt mình đang dần

dần đỏ lên, không khỏi cúi đầu nhìn ra chỗ khác, cười nói, “Chưa ạ. Nhưng cũng không đói.” Hên là trong xe không bật đèn, nếu không tôi thật là mắt mặt chết mất! Anh nói, “Chúng ta đây ăn cơm trước đi.”

Hôm nay anh mặc chiếc áo khoác ba-đờ-xuy màu xám, áo sơ mi bên trong được thắt một chiếc carvat sọc ca-rô cẩn thận tỉ mỉ. Tay anh khéo léo lái xe, trên cổ tay mang một chiếc đồng hồ Omega, trong không gian tối thế này tỏa ra ánh sáng thật nhu hòa. Nếu nói lần trước gặp mặt anh cho tôi cảm giác anh là một anh chàng đẹp trai thì hôm nay anh là một người doanh nhân trầm ổn, ngay cả nụ cười cũng thương mại hóa như vậy. Nhìn thấy anh trong lòng tôi sinh ra loại cảm khái thật khó diễn tả, chỉ chớp mắt, tất cả mọi người đều trưởng thành hết rồi.

Xe của Võ Hi chạy qua xe chúng tôi, chị tôi ở trong xe phất tay chào chào chúng tôi.

“Biển số của Thượng Hải. Là bạn trai của chị em à?” Lí Minh Ngôn nhìn chiếc Audi A6 phía trước, hỏi.

Tôi gật đầu, anh mỉm cười, “Yêu người xứ lạ, cần phải có nhiều dũng khí.”

3. Chương 3: Điều Bất Ngờ Trong Hẹn Hò

“Biển số của Thượng Hải. Là bạn trai của chị em à?” Lí Minh Ngôn nhìn chiếc Audi A6 phía trước, hỏi tôi. Tôi gật đầu, anh mỉm cười, “Yêu người xứ lạ, cần phải có nhiều dũng khí.”

Tôi không trả lời. Kỳ thật tôi không xem trọng hai người bọn họ lắm. Bọn họ là mối tình đầu của nhau, nhiều năm qua tan tan hợp hợp cứ mãi dây dưa, năm trước hình như tình cảm lại tốt hơn. Tôi thừa nhận bộ dạng Võ Hi cũng rất đẹp, nhưng suốt ngày chơi bởi lêu lổng không có việc gì, năm nhiều như vậy nữ nhân hai tay đều đếm không hết. Tôi không quen nhất chính là cái loại phong lưu lãng tử thế này, cái gì vừa gặp đã yêu, một lòng si tình với con gái chắc chắn là YY của tác giả rồi. [Sunny: YY là ý dâm a ~~]

Không bao lâu, Lí Minh Ngôn chở tôi đến Tình Ngữ Các. Lên đến lầu hai khách sạn, bồi bàn dẫn chúng tôi tới chỗ ngồi, anh nhìn tôi đột nhiên liền mỉm cười, nói, “Làm thế nào giống như trẻ con vậy?” Tim tôi đập ‘lộp bộp’, trẻ con? Tôi biểu hiện chỗ nào giống trẻ con đâu?

Nhưng nhìn anh cười, trên mặt tôi cũng kìm lòng không được, cũng cười theo, tôi nói, “Làm gái già lâu năm, nghe anh nói như vậy lòng em cũng thật cao hứng.” Cao hứng mới là lạ! Có ai nguyện ý cùng trẻ con đi hẹn hò đâu? Kỳ thật không phải uốn tóc quần, mũi mang kính đen, như vậy sẽ ngày thơ à? >”

“Để em chờ lâu thật có lỗi, lúc này có bữa tiệc, không sao chứ?!” Trong mắt anh hàm chứa xin lỗi.

“Không có việc gì đâu. A? Anh đang ăn cơm à? Vậy anh còn mang em tới nơi này làm gì?”

“Anh không cơm, chỉ uống chút rượu thôi.” Anh nhìn tôi mà nói, tươi cười thực ôn hòa, rồi lại lộ ra chút bất đắc dĩ, “Bọn anh cứ như vậy, rất nhiều chuyện làm ăn đều thành công trên bàn rượu.”

Tôi nghe được trong lòng thấy chua chua, lại không biết nên nói cái gì, chỉ có mỉm cười mà chống đỡ.

Lí Minh Ngôn tươi cười, thật sự nghiêm túc nhìn tôi, nói “Em gửi tin nhắn anh đều thấy được, nhưng lúc nhận được không phải đang lái xe chính là đang vội. Mặc dù anh không trả lời nhưng đều nhớ rõ, không tin em xem.” Nói xong anh còn lấy di động ra cho tôi xem, âm thanh mở khóa thanh thúy, anh dùng ngón tay chỉ trên màn hình. [Sun: ôi

anh chân thật quá, ta iu a

~]

“Không cần không cần, không sao đâu, không có việc gì đâu, em biết anh vội mà.” Tôi vội vàng xua tay, trong lòng vừa cảm động lại vui sướng. Thì ra không phải anh không để ý tới tôi! Tôi cũng chưa đề cập qua chuyện tin nhắn thế mà anh đã chủ động giải thích rồi.

Trong ánh sáng ngọn đèn mờ ảo, vẽ lên ngũ quan thâm thúy của anh, ánh mắt trong trẻo, nhợt nhạt cười, khi nói về chuyện công tác thái độ nhẹ nhàng như vậy. Bởi vì uống qua rượu, sắc mặt anh có chút đỏ ửng, khi anh cười lộ lên, tôi lại có loại cảm giác thế giới toàn tình yêu màu hồng. >”

Trong đáy mắt tôi, anh thật đẹp, đẹp đến không thể tin nổi.

Thật lâu trước kia, khi tôi ngồi ở góc lớp lẳng lặng nhìn Lí Minh Ngôn thật sáng sủa đằng kia, có đôi khi thấy anh đang ngượng ngùng xoay tay ... anh ấy đang nói chuyện với lớp phó học tập Lưu Tuệ. Đó là một cô bé hoàn toàn bất đồng với tôi, nếu nói Quách Chân Tâm là đất bùn thì Lưu Tuệ chính là những đám mây trên trời.

Dáng người cô ấy cao cao, một đôi mắt to trong veo như nước, trên đầu cột những sợi dây buộc tóc màu sắc rực rỡ lúc ấy rất lưu hành, mùa đông cô ấy sẽ mặc áo lông, mùa hè mặc váy ngắn rất đáng yêu. Rất nhiều thời điểm tôi ước gì mình là cô ấy, nếu tôi cũng xinh đẹp như vậy, thành tích tốt như vậy, nếu tôi cũng có thể cùng Lí Minh Ngôn ngồi nói chuyện như vậy, nếu tôi cũng bị ‘ghép đôi’ với Lí Minh Ngôn rồi sau đó khi mọi người chọc ghẹo thì sẽ ngượng ngùng lại cười vô tội Cái loại sung sướng mơ hồ ấy mang đến cảm giác thỏa mãn vô cùng, làm cho người ta muốn ngừng mà không được.

Từ khi lớn lên đoạn kí ức kia tôi vẫn giấu trong lòng, sau lại lơ đãng nhớ tới những năm tháng ngây ngô như thế tôi lại buồn bực, mình sau có thể như vậy chứ. Hiện tại đây, cùng Lí Minh Ngôn ngồi mặt đối mặt, nghe anh nói chuyện với một mình tôi, anh nhìn một mình tôi ôn nhu cười, tôi lại giống lại nhớ tới cái loại mộng tưởng hảo huyền lúc bé. Nhưng, lần này không bao giờ ... tỉnh mộng chứ?

“Lí Minh Ngôn, cậu nhàn quá nhỉ!” Một nam nhân đột nhiên nhưng trận gió xuất hiện trước bàn chúng tôi, tự nhiên kéo ghế dựa ra, đỉnh đặc ngồi xuống. Anh ta uống một ngụm nước trên bàn, khước mắt nhìn tôi liếc mắt một cái, trêu chọc Lí Minh Ngôn, “Anh đây vội muốn chết, cậu còn có thời gian đi tán gái.”

“Ít nói nhảm!” Lí minh nói cười lờm anh ta một cái, “Đây là Quách Chân Tâm, nhớ không?” Nói xong anh vừa cười vừa nhìn về phía tôi, “Trần Diệu Thiên, còn nhớ không?”

Trần Diệu Thiên. Tôi lẳng lặng xem xét nam nhân bên cạnh, mặt mày phong lưu, nụ cười không đứng đắn, mùa đông cũng có thể mặc quần áo hồng nhạt bên ngoài là tây trang màu xám, áo cúc áo trong còn rộng mở vài khuy, cà- vạt cong vẹo. Đây là cậu bé mới trước đây nhỏ con, luôn luôn nghịch ngợm làm cho tất cả cô giáo cùng nữ sinh chán ghét — Trần Diệu Thiên?

Khi tôi vô cùng kinh ngạc nhìn anh ta thì anh ta cũng hưng trí đánh giá tôi.

Anh ta lấy ra một điều thuốc, lại ánh mắt nheo xuyên qua sương khói xem xét tôi. Ánh mắt này cùng ánh mắt thân thiết ôn hòa của Lí Minh Ngôn hoàn toàn bất đồng, nhìn như tản mạn rồi lại không hiểu sao lại có cảm giác áp bách, làm cho cả người tôi không được tự nhiên.

“Heo con?” Anh ta đột nhiên nghiêng người lại đây, tôi bị dọa co rụt lại.”Ha ha ha.” Đột nhiên cười rộ lên, ngồi trở lại trên ghế cười vui. Anh ta cười quay đầu nhìn về phía Lí Minh Ngôn, vừa cười vừa nói, “Tiểu tử cậu đây nha, nha đầu kia cũng bị cậu lôi ra rồi, anh đây còn chưa tìm được, còn tưởng cô ấy đã tan biến rồi, ha ha.” Cười cười, anh ta cúi đầu dụi đi trong điều thuốc trong tay, đột nhiên trầm mặc. Lí Minh Ngôn cũng không nói chuyện. Tôi càng không biết nói gì. Không hiểu sao, không khí đột nhiên lâm vào lặng im.

Qua thật lâu, Trần Diệu Thiên ngẩng đầu, đối mặt với Lí Minh Ngôn, vỗ vỗ bờ vai của anh nói, “Tôi còn có việc, đi trước. Hai người ở lại chơi nhé.” Sau đó đứng lên đi thẳng. Trước khi đi anh ta cũng không liếc mắt tôi một cái hoặc là nói lời tạm biệt.

Dù thế nào trước kia chúng ta cũng là bạn học mà, cho dù lúc ấy không qua lại nhưng cũng chẳng cần phủ phàng như vậy chứ? Nói chuyện với tôi mặt mặt lấm à?

Nhìn bóng dáng anh ta nhanh nhẹn mà đi, tôi thật sự không tưởng tượng được nam nhân cao lớn anh tuấn, tuy rằng vẻ mặt không đứng đắn nhưng tuyệt đối có thể xưng là phong lưu phóng khoáng là cậu bé gây gò nhỏ con trước đây. Cái gì kêu ba mươi năm ĐÔNG ba mươi năm Tây, xem như tôi linh giáo rồi.

“Thoạt nhìn không giống lúc xưa, sợ là không có nữ nhân nào dám sống cùng anh. ta” Tôi cảm thán nói.

Lí Minh Ngôn cười cười, “Cậu ấy có mười một bà vợ, sống vẫn bình an.” [Sun: khiếp, 11 bà vợ, *lau lau mồ hôi =__=*]

“Phốc ——” tôi bị sặc nước, hơn nửa ngày mới có thể nhẹ nhàng nói, “Vậy. vậy cũng được sao? Anh ta không sợ phạm tội trùng hôn?”

“Lại không có giấy đăng kí kết hôn, chẳng sao cả.”

“Đây cái tác phong gì vậy?!” Tôi quả thực xem thế là đủ rồi, anh thật đúng là đem mình làm hoàng đế cổ đại a!” Anh không khuyen nhũ sao?”

Lí Minh Ngôn buong chén trà trong tay, cười cười, “Anh chỉ là người làm ăn.” Anh dùng ánh mắt cười nhìn tôi nói, “Ích lợi mới là vấn đề lo lắng hàng đầu của anh. Về phần mặt khác, đó là chính chuyện bọn họ.” Khuôn mặt của anh hồng lên vì rượu, ánh mắt mông lung làm tôi cứ nghĩ mình đang chìm trong một thế giới khác, một thế giới không có thực

Ăn xong, Lí Minh Ngôn gọi bồi bàn đến thanh toán, lúc này tôi mới phát hiện anh chẳng ăn chút gì.

Chúng tôi mới vừa đi tới cửa, trùng hợp chị tôi cùng bạn trai cũng từ trên lầu KTV đi xuống. Tôi cảm thấy Lí Minh Ngôn hẳn là mệt mỏi, vẫn là không cần phiền toái anh tiền mình đâu, hay là đi chung với chị về nhà đi. Nhưng khi nhìn thấy bóng dáng anh đang sải bước, tôi nhin không được đi theo phía sau anh. Tôi hỏi anh, “Anh có biết nhà em ở đâu không?” Anh bật cười, “Em nói cho anh biết chẳng phải sẽ biết sao !” Bên kia chị tôi cùng Võ Hi đồng thời bật cười, tôi xấu hổ không dám rên một tiếng đi theo Lí Minh Ngôn lên xe.

Trên xe anh không nói gì nhiều, tôi sợ ảnh hưởng đến người lái cũng không nói chuyện.

“Chúng ta kết hôn, thế nào?” Trong không khí trầm mặc anh đột nhiên nói như vậy, ngữ khí tùy ý mà bình tĩnh, giống như là đang nói chúng ta đi ăn một chút gì nhé.

Nhưng câu nói kia quả thật giống như một quả bom nổ tung trong đầu tôi, thật lâu sau, tôi mới hoàn hồn lại, kinh ngạc nói, “Trước mắt, chúng ta tiếp xúc không nhiều lắm, kết hôn cái kia. Thật đúng là khó mà nói. Cái kia, chúng ta có thể bắt đầu từ yêu đương trước.”

Nếu anh hỏi yêu đương thế nào, tôi khẳng định sẽ nói tốt tốt vỗ tay hoan nghênh, chính là yêu đương cũng chưa có đã bắt đầu hỏi kết hôn thế nào, tôi có cảm giác trình tự này không đúng lắm. >”

Anh cười cười, “Anh đã nói rồi.”

Nhưng. chẳng phải người ta yêu rồi mới. Tôi cố ý làm ra bộ dáng nghi hoặc nhìn anh, nhưng anh hoàn toàn trầm mặc, tựa hồ đang suy nghĩ gì đấy. Tôi lại ngượng ngùng chẳng dám hỏi, chỉ phải ép mình cố gắng tiêu hóa.

Tôi thực hận không thể nói như vậy, “Chúng ta kết hôn quả thực là trời đất tạo nên, kết đi kết đi.” Có sai trình tự cũng không sao đâu!

4. Chương 4: Lễ Tình Nhân Cô Đơn

Tôi thực hận không thể nói như vậy, “Chúng ta kết hôn quả thực là trời đất tạo nên, kết đi kết đi.” Có sai trình tự cũng không sao đâu! >”< tới=“” cửa=“” nhà,=“” tôi=“” xuống=“” xe=“” rồi=“” vậy=“” tay=“” chào=“” anh,=“” anh=“” cười=“” nói,=“” “có=“” rảnh=“” chúng=“” ta=“” lại=“”>

Lí Minh Ngôn đi rồi, tôi xoay người thì nhìn thấy trong con phố nhỏ kia, dưới ánh đèn mờ nhạt, chị tôi cùng Võ Hi đang nắm tay bước chậm mà đến. Ánh đèn mông lung vẽ ra bên ngoài bọn họ những đường cong hoàn mỹ, tuần nam cùng mỹ nữ ở cùng một chỗ giống như hình ảnh vừa mới vừa chụp, đẹp đến không cần chỉnh sửa.

Tôi thầm nghĩ ở trong lòng, khi nào thì Lí Minh Ngôn cũng có thể nắm tay mình đi dạo như thế nhỉ?

Năm ngày trước chị tôi đi rồi. Bảy ngày trước tôi cũng gặp mặt Lí Minh Ngôn lần cuối. Bởi vì không cam lòng rời đi như vậy, tôi giả bộ bệnh gọi điện thoại tới công ty xin phép nghỉ một tuần. Lúc ấy ngữ khí lãnh đạo trong điện thoại thật không tốt mấy, bất quá tôi không quan tâm.

Công tác thì làm sao cũng có, mà người làm cho tôi động lòng nhiều như vậy năm như vậy mới lại xuất hiện.

Nhưng mấy ngày nay Lí Minh Ngôn giống như bay khỏi không gian, một chút tin tức cũng không có. Đá chìm đáy biển còn có thể làm cành hoa lay động, tôi cho gửi tin nhắn cho anh còn không bằng cả đá chìm

đáy biển, ngay cả một tia gợn sóng cũng không có! Tôi tự an ủi lòng mình là anh đang bận, anh chắc chắn là quá bận. Tôi giống như con ốc tự thôi miên chính mình, một người bận đến lúc đi ngủ cũng không có thời gian nhắn tin, đến tổng thống Mỹ Quốc người ta cũng còn có cuộc sống riêng tư của mình đâu. Tôi nhớ lại từng chi tiết xử sự của anh đêm đó, lại cảm thấy anh cố ý muốn phát triển với tôi. Anh ngay cả kết hôn cũng hỏi chúng ta kết hôn như thế nào rồi mà ai dám nói anh không có ý tưởng với tôi nào.

Hôm nay là 14 tháng 2- ngày lễ tình nhân. Tôi thật sự mong chờ có thể thấy được anh một lần, tùy tiện tán gẫu vài câu, nói chuyện thời tiết tốt xấu cũng được. Từ buổi sáng đến giữa trưa đến buổi chiều tôi vẫn chăm chú nhìn di động. Lặng im. Lặng im. Liên tục lặng im. Di động trong không khí phát lạnh, tôi nắm trong tay, ngón tay cũng lạnh thấu. Mở khóa, điện thoại tự động đóng khóa, lại mở khóa, điện thoại lại tự động đóng khóa. Kỳ thật tôi rất muốn nhắn tin cho anh nhưng lại không biết nên nói cái gì. Không phải là không thể chủ động hẹn anh, nhưng mà trong lễ tình nhân mà bị anh từ chối, thế chẳng phải từ đây về sau chẳng còn hy vọng nữa rồi ư? Tạm thời không muốn đối mặt với kết quả này, vẫn là tiếp tục chờ đi. Mẹ nó, vì sao con gái phải bị động chứ! >”

Chạng vạng, mama kêu tôi đi mời khách cho bữa tiệc, tôi lấy cớ buổi tối có hẹn nên không đi. Sau khi ba mẹ ra ngoài, tôi cũng ra ngoài, đội mũ mang khăn quàng cổ lớn mặc áo lông dày, như vậy làm cho tôi có cảm giác vô cùng an toàn. Che ô lên nữa thì sẽ không có ai biết là tôi, gặp được người quen không chú ý cũng sẽ không bị phát hiện. Hơn nữa, vạn nhất không khéo gặp được Lí Minh Ngôn tay trong tay đi dạo với mỹ nữ tôi cũng còn có thể trốn đi.

Bầu trời hoàn toàn bị màu đen che phủ, những ngôi sao cũng đi ra giúp vui. Lung lay cả nửa ngày không biết nên đi đâu, vì thế tôi dọc theo một con phố vẫn thường hay đi. Hai mươi phút sau đi tới ngã ba, tôi băng đường cái tiếp tục đi đến phố bên kia. Dọc theo đường đi tình nhân từng đôi lại từng đôi đi qua, pháo hoa ở giữa không trung nổ tung, pháo hoa rực rỡ chiếu sáng nụ cười hạnh phúc của bọn họ, rạng rỡ như vậy, rạng rỡ như muốn cho toàn bộ thế giới đều nhìn thấy.

Xem đi, may mắn là tôi đã ngụy trang mình rồi, người ta sẽ không nói tôi là một đứa con gái cô đơn đêm tình nhân chạy hoảng ngoài đường.

Đi tới đi tới, một câu nói trước kia tôi không hiểu đột nhiên bây giờ lại hiểu. Tình yêu, làm cho người ta trở nên cô đơn.

Tôi đang đắm chìm trong ưu thương phong hoa tuyết nguyệt của mình, đối diện đi tới 35 tên côn đồ, bọn họ cười vẻ mặt đáng khinh, “Em gái, đi một người sao.” “Anh đi ăn tết cùng em nhé.” Bây giờ không có người, tôi mai phục đầu trên..”, “Em gái, từ từ một chút.” Đột nhiên có hai người ngăn trước mặt tôi. Tôi giận tái mặt, không nói câu nào vòng qua đi đường vòng, nhưng bọn họ giống như ăn no không có gì làm lại cứ chắn trước mặt tôi. Tôi bực bội, có chuyện bụng đói ăn quàng như vậy sao, thấy vẻ mặt dữ tợn của tôi cũng dám đùa giỡn?

“Các anh đây đi chơi lễ nên hết tiền, em gái có thể ượn một chút không?” Bọn họ nhìn tôi nói.

Thì ra là giật tiền. Con mẹ nó, tôi thực hối hận mà, buổi tối có một mình mà chạy loạn gì chứ. Đã sớm luôn được dặn dò là trong khoảng thời gian này trị an không tốt, phải chú ý an toàn. Bắt quá cũng hên là tôi đi một mình.

“Trên người không mang tiền.” Tôi thấp giọng nói, vì tăng sức thuyết phục tôi moi hai túi trên áo ra cho bọn họ thấy.

“Di động đâu? Phải mang theo chứ?”

“Có mang.” Tôi thành thật gật đầu. Anh hùng không chịu thiệt trước mắt, có thể thỏa mãn thì tận lực thỏa mãn bọn họ, bằng không ai biết được bọn họ có tha tôi đến một góc sáng sủa nào đó cướp sắc không?! Khi tôi lấy di động từ túi quần ra đang chuẩn bị đưa cho bọn họ thì đột nhiên dừng lại. Di động này mà mất đi nếu rồi Lí Minh Ngôn liên lạc lại với tôi thì làm sao bây giờ? Hơn nữa, mua di động lần nữa thì phải xin số để liên lạc lại, rắc rối lắm có thể làm chậm trễ thời gian a, có khi vì thế mà nhân duyên của tôi bị chậm nữa không chừng.

“Cái này là một cái di động bình thường thôi, tôi mua nó ở khu thương mại giá 100 nhân dân tệ, qua tay các người nhiều lắm chỉ còn mấy chục, chính là tôi có rất nhiều cuộc gọi quan trọng trong điện thoại này.

Như vậy đi, cái áo lông trên người tôi đáng giá, hai ngàn có hơn, mới mặc qua vài lần còn rất mới, các người cầm vào tiệm cầm đồ chắc bán được giá chuẩn.” Nói xong tôi liền cởi áo lông, còn đưa cái LOGO cho bọn họ xem, “Tuyệt đối là sản phẩm chính hãng, không tin có thể đi hỏi ở khu thương mại.” Bọn họ nhìn tôi giống như thấy sinh vật ngoài hành tinh, tôi tiếp tục vẽ mặt thành khăn còn thiếu nhỏ mấy giọt nước mắt, “Tôi là thành tâm giải quyết vấn đề cho các người, các người cũng phải suy nghĩ cho tôi, biết không? Tôi biết mọi người trên đường đều chú ý chúng ta. Di động không đáng bao nhiêu tiền, nhưng bên trong thật sự rất quan trọng đối với tôi.”

Cỡ mười phút sau cuối cùng di động cũng nằm trong túi quần của tôi, tôi hai tay run run bước nhanh về nhà, may mắn là còn có chiếc khăn quàng cổ lớn, bằng không mặc áo sơ mi sợ là chết lạnh đầu đường rồi. Gió lạnh thấu xương, cơ thể tôi run lên nhưng nội tâm tình cảm vô cùng mãnh liệt menh mông, bởi vì tôi đã bảo vệ thành công phương tiện liên hệ của tôi cùng Lí Minh Ngôn. Bất quá tôi cũng buồn bực, bọn họ lấy đi áo lông của tôi thì không nói đi, lúc xoay người còn bắt đầu nghị luận, “Người béo quả nhiên đều có tiền!” “Ừ, không được ăn uống no đủ thì làm thế nào lớn lên béo như thế.” Tôi. . . . không biết nói gì! >”

Về đến nhà, mở hệ thống lò sưởi lên, tắm rửa, chui vào chăn.

Nửa đêm hai giờ còn chưa ngủ, tôi lại bò xuống giường, run run chạy đến bàn học mang di động lại đây. Lại trở lại trên giường, mang theo một tí hy vọng yếu ớt mở di động, có lẽ Lí Minh Ngôn thấy tôi gọi cho anh mà anh không bắt máy, có lẽ anh sẽ. Mở trang chủ quen thuộc, nhưng không có biểu hiện gì, không có gọi nhỡ, cũng không có tin nhắn.

Nước mắt đột nhiên rơi xuống.

Tôi ném điện thoại, kéo chăn trùm đầu, ngủ!

Buổi trưa hôm sau lễ tình nhân, tôi bị mama chết sống kéo dậy từ trên giường, nói là nhà mình mời khách ăn cơm. Tôi thực không muốn dậy đâu, món ngon gì cũng không bằng một giấc ngủ cả, hơn nữa tôi phát hiện đầu tôi đang nhức dữ dội, giống như nửa đêm bị người đá một cú vậy.

Lúc đi tới khách sạn quốc tế Diệu Thiên, gia đình và bạn bè nhà chúng tôi đều tới gần đủ cả rồi, hàn huyên đôi ba câu chúng tôi đi vào phòng đã đặt sẵn. Qua nửa tuần mọi người bắt đầu luân phiên chúc rượu, tôi không chịu nổi mùi rượu nên chỉ có mượn cớ đi ra ngoài. Lúc đi ra ngoài tình cờ gặp nhân viên phục vụ đẩy cửa mà vào một phòng khác, dư quang tựa hồ nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc Tôi lui về vài bước, nhìn lại bên trong.

Trong bàn lớn đã an vị năm sáu người, có một đang đứng lên kính rượu, tôi thấy thân ảnh kia chính là anh—— Lí Minh Ngôn. Sắc mặt anh đã ứng hồng, trên mặt hiện lên ý cười, đem một chén uống rượu rồi sau lại tự rót thêm một ly. Tôi phát hiện anh uống chính là Maotai, là rượu đế! Anh hướng tới một vị nam trung niên cách đó vài người, tươi cười đẹp trai không chê vào đâu được nhưng cũng tràn đầy ân cần, “Đã sớm muốn bồi Lưu bí thư ngài uống vài chén, đến bây giờ mới như nguyện, tôi hành động bất lực, tự phạt.” Nói xong ngẩng đầu uống một hơi. Tư thái lưu loát kia làm tôi nghĩ anh không phải uống rượu mà đang uống nước lã. >”

Trên bàn phát ra âm thanh khen ngợi trầm trồ, người được anh gọi là Lưu bí thư cười, thở dài, “Anh hùng xuất thiếu niên. Lí Trường có đứa con như cậu đây, cái gì cũng không cần lo lắng.”

“Có thể được Lưu bí thư khen ngợi, tôi phải kính một ly.” Nói xong Lí Minh Ngôn lại uống thêm một ly. Người nọ xoa tay liên tục, cười nói, “Tuổi lớn, không thể uống giống như người trẻ các cậu.” “Rượu này kính ngài. Ngài phải nhâm nhi một tí.” Nói xong, anh ta rời khỏi chỗ ngồi, châm rượu cho người nọ. “Tiểu bối cần phải học tập rất nhiều, về sau làm phiên bí thư ngài cùng mọi người chỉ dạy.” “Làm sao có thể làm sao có thể, về sau thiên hạ chính là của người trẻ tuổi các cậu.” Hai người tươi cười cùng nhau chạm cốc.

Khi nhân viên phục vụ đi ra đóng cửa lại, hết thấy tiếng vang bên trong cũng bị ngăn cách. Tôi xoay người tiếp tục đi đến toilet, trong lòng rầu rĩ, trong đầu không biết suy nghĩ cái gì. Đột nhiên một thân ảnh từ bên cạnh tôi bước nhanh qua, tôi sửng sốt, kia không phải Lí Minh Ngôn sao? Anh đi rất nhanh, tôi cũng bước nhanh theo anh.

5. Chương 5: Gặp Gỡ Bất Ngờ Tại Khách Sạn Năm Sao

Một bóng người đột nhiên thật nhanh tiến sát bên người khiến tôi sửng sốt, không phải Lí Minh Ngôn kia sao? Anh đi rất nhanh, tôi cũng không tránh khỏi bước nhanh hơn đuổi theo anh.

Qua chỗ rẽ ở hành lang, chỉ thấy anh đi và toilet nam. Kỳ quái, phòng thuê không phải có toilet riêng bên trong hay sao? Suy nghĩ trong đầu vừa hiện lên bên trong lại truyền ra tiếng nôn mửa kịch liệt, tim tôi giống như bị ai đó mạnh mẽ nhéo nhéo từng đợt! Đang muốn đi đến gần xem tình hình thế nào thì một người đàn ông lại đi lướt qua người tôi, hắt kính ngạc liếc nhìn tôi một cái, sau đó đi vào toilet.

Nhìn không thấy người cũng sẽ nghe thấy tiếng, có điều hiện tại tôi thật sự lo lắng, nghĩ nghĩ một lát tôi đi đến một chỗ khác phía sau hành lang. Một lát sau, đầu kia truyền đến tiếng bước chân, bằng trực giác tôi biết là anh, tôi hít sâu, khắc chế nhịp tim đang đập như điên. Khi thân ảnh đi hơi xa, tôi lập tức tiến lên từng bước, ở phía sau anh giả bộ ngạc nhiên “Hắc! Trùng hợp quá!”

Thân thể anh hình như hơi cứng lại, anh dừng bước, xoay người, nhìn tôi nao nao. Sắc mặt anh phiem hồng, ánh mắt cũng không phải giống đang thanh minh.

“Anh không sao chứ?” tôi lo lắng hỏi. Anh hình như hơi giật mình, đột nhiên như muốn đổ gục, tôi nhanh chóng chạy lại đỡ anh. “Uống hơi nhiều...” giọng anh hơi khàn khàn vang lên nhẹ nhẹ ở cổ tôi. Tôi có cảm giác mọi cơ quan, tế bào trong cơ thể tôi lần lượt tê dại....

Tôi hít thật sâu, đỡ lấy hai tay anh để có thể ôm lấy anh.

Sau một lúc lâu tôi mới bình ổn được sự rung động điên cuồng kia, tôi thân thiết thăm dò “Vậy làm sao bây giờ?” Tôi phát hiện tôi thật ngu ngốc. Không đợi anh trả lời hình như tôi cũng hiểu được, tôi nói “Em giúp anh đi mua một ít thuốc giải rượu nhé” mặt anh chôn ở cổ tôi phát ra tiếng nói nhẹ nhẹ.

Tôi cẩn thận đem đặt anh nằm lên chiếc ghế sofa cách đó không xa, anh chau mày, đưa tay xoa xoa trán, tôi dặn dò “Anh đợi a, em lập tức giúp anh đi mua thuốc giải rượu.” nói xong tôi lấy tốt độ phi thường chạy ngay đến hướng có quầy lễ tân. Tôi phát hiện đầu tôi có chút đau, chạy chạy thì ra đã đập đầu vào tường, lập tức nước mắt bị gọi ra. Tôi dừng lại vài giây, lau chút nước mắt ở khoé mắt, tiếp tục chạy.

Khi tôi nhọc nhằn tìm được thuốc giải rượu và nước lọc, vui vẻ xoay nắp chai nước. Rốt cuộc khi trở lại nơi Lí Minh Ngôn nghỉ tạm lại phát hiện sofa không một bóng người, Anh biến mất....

Tôi suy sụp tiến lại sofa, trong lòng trống rỗng khó chịu, đầu óc giống như người hôn mê, vừa mới bình thường lại đã trở nên đau đớn. Đột nhiên tôi lại nghĩ, có khi nào anh lại chạy vào WC tiếp tục phun đi? Tôi lắc lắc đầu, lập tức đi về phía toilet nam. Thấy không có người tôi khẽ mở cửa, nhanh chóng hướng phía bồn rửa mặt bên trong nhìn một lượt, không có ai....

Lết thân thể vô lực đi đến phòng Lí Minh Ngôn thuê phòng, tôi gọi người bán hàng, dặn hẳn đem thuốc giải rượu này giao ột người tên là Lí Minh Ngôn.

Trở lại phòng mình, một đám nhóc con lại tiếp tục âm ỉ, mỗi người mặt đều hồng hào giống Quan Công diễn tuồng, trong phòng thật bữa bãi, bọn họ bản thân không coi tôi ra gì. Trong lòng có một trận khó chịu làm tôi không muốn ăn gì, thật vất vả mới trụ được đến khi tan tiệc, bọn họ lại ồn ào muốn đi ca hát. Cái loại hoạt động tập thể này càng nói không đi sẽ càng bị giết sống. Tôi đành mượn cớ đi toilet, tính toán chờ tại hạ đi qua thì mình an nhàn về nhà ôm gối nằm.

Đợi bên ngoài không có tiếng động gì tôi mới đi ra, thế giới thanh tĩnh như thế giới chết. Có thể nghe được cả tiếng bước chân đang đi. Tôi thật muốn gọi một cuộc điện thoại cho lão phật gia đến đón con gái yêu về, chính là tôi ngay cả sức để lấy điện thoại cũng không có. Đi đến sofa, chỉ cần nằm xuống thôi tôi nghĩ sẽ không muốn nhúc nhích nữa.

“Quách Chân Tâm? Sao cô lại ở đây? Cô làm sao?”

Tôi cố gắng nhú mi nhìn về phía tạp âm phát ra, há miệng thở dốc nói “Đầu... đau.....khó chịu...” Giờ mở miệng nói tôi mới phát hiện mình nói không nên lời, thân mình đột nhiên bay lên không, tôi hoàn toàn bị ôm lấy, hé ra mắt đẹp, lọt vào mắt....

Trần Diệu Thiên. sao lại là hần.... .

Thật sự không còn chút sức lực, rõ ràng là khuôn mặt già nua sao lại có một mùi hương khiến người ta thoải mái a.

“Tiểu Trư, cô vẫn trầm như vậy a!”

Tôi..... vô lực nghiêng răng nghiêng lợi.

Tôi cực kỳ chán ghét Trần Diệu Thiên, so với chán ghét một nam sinh hồi còn đi học thì còn đáng ghét hơn. Vóc dáng hần gầy nhỏ, ánh mắt lúc nào cũng như đang nghĩ chuyện xấu, trong khi các nam sinh khác đua nhau a đua chơi trò người hầu thì hần lại chỉ biết trêu ghẹo nữ sinh. Hần ở căng tin thì ba ba pha trò giống như diễn kịch, hơn nữa hần chưa từng mua đồ dùng văn phòng phẩm, toàn là dùng của người khác. Chủ nhiệm lớp nói hần là học sinh nghèo vượt khó, còn nói mọi người giúp đỡ hần. Có điều đạo đức của hần quá kém đi, nữ sinh trong lớp không một ai không chán ghét hần.

Mỗi khi có nam sinh khi dễ tôi, hần sẽ ào ào gia nhập, hơn nữa còn nói nhiều hơn những người khác, giống như nếu không khi dễ tôi đủ thì hần không chịu được vậy. Không biết số tôi chưa đủ khổ hay sao mà thầy giáo còn xếp hần ngồi ngay cạnh tôi, lúc ấy trong lòng tôi chỉ điên cuồng mắng hần và chủ nhiệm lớp mau đến nơi nào mà chết đi. Đoạn thời gian đi học của tôi rất đáng ghét bởi khi đến lớp sẽ nhìn thấy bản mặt đáng ghét của Trần Diệu Thiên.

Thời gian cứ thế qua, tôi vẫn như cũ chìm trong ảo tưởng chuyện ngày xưa, năm thứ hai trung học, Trần Diệu Thiên đột nhiên chạy đến, thật nhanh vô xuống bàn khiến tôi sợ đến mức giật nảy người, hần đột nhiên đem đầu đẩy lại đây, mạnh mẽ dùng miệng thổi qua mặt tôi, còn có tình tạo ra tiếng “Ba” ghê tởm..... tôi hoàn toàn ngây ngốc ra, tên kia còn quay đầu đối với các nam sinh trên hành lang khoe khoang “Thế nào? Tôi dám hôn đầu heo này đi!” trong lớp một trận oang loạn.....

Nghĩ tới khi đó bản thân thề hận hần cả đời, kỳ thật dần dần cũng quên, phần nộ cũng ngảy thơ theo năm tháng đã dần dần phai nhạt.

Giờ đây trước mắt tôi phát hiện chính mình nằm ở trên giường, một chiếc đèn chùm vòng tròn thủy tinh và kính rơi vào tầm mắt, nhìn xung quanh... lại thật Trần Diệu Thiên đang tựa đầu vào giường, hai tay giao nhau đặt sau gáy, hần cười trong suốt nhìn tôi, tôi và hần bốn mắt giao nhau mới phát hiện tôi hiện đang gối đầu lên đùi hần.... trời ạ, mộng tôi giống như bị lửa đốt giật bắn đứng lên, đây là ác mộng, nhất định là ác mộng a!

Trần Diệu Thiên ngồi dậy, vẻ mặt bốn cột cười cười “Ngủ no rồi thì liền sinh long hoạt hổ a.” {hana: hình như ý anh ấy nói là ngủ no rồi thì ý chí chiến đấu lại quay lại ấy}

Tôi nhìn xung quanh, thì ra là phòng khác sạn. Nhìn xem, nội thật trong phòng đúng là không dễ thấy ở một thành phố nhỏ thế này, ngoài khách sạn Năm sao Diệu Thiên chắc sẽ không có chỗ nào vượt qua nổi.

“Sao, chăm sóc cô bệnh lâu như vậy, ngay cả một câu cảm ơn cũng không có sao?” Hần lấy một gói thuốc là trên chiếc tủ kê cạnh giường, rút một điếu, châm lửa, rít một hơi, vẻ mặt quỵt với làn khói thuốc nhìn mơ hồ khiến tôi không thể hình dung ánh mắt hần nhìn tôi thế nào.

Tôi tận lực cố cười tươi “Cảm ơn!” sau đó chạy nhanh đi tìm giày dưới giường, hai người trưởng thành ở chung một chỗ, không những thế còn nằm chung giường, có bao nhiêu điều không thể nói rõ.

“Cảm ơn không là xong sao?” Trần Diệu Thiên đột nhiên kéo cánh tay tôi lại “Chân tay tôi đã bị cô đè lên tê hết rồi.” Tôi ngả mộng xuống giường, kinh ngạc nhìn hần, cái tình huống này rất cuộc là gì đây?

Hần phả một hơi thuốc lên mặt tôi, lộ ra khuôn mặt không lương thiện nhất cười “Tiểu Trư vẫn là Tiểu Trư, vẫn mập mạp như vậy, thật đáng yêu.” Tôi cảm thấy hần hoàn toàn xem cô như một động vật thú vị. Mà dưới ánh mắt áp bức bốn phía của hần khiến tôi cũng dần ảo giác chính mình là con heo, tà môn!

“Cậu không phải rời đi khỏi đây rồi sao?” Tôi quyết định nói gì đó để nâng cao tinh thần. Hần trước kia đã bị đuổi học mà, sau lại nghe nói nhà hần chuyển đi nơi khác, tâm tình của tôi lúc ấy thật giống như nông nô thoát khỏi áp bức địa chủ, hần không có tiền mua pháo hoa để đốt ăn mừng.

Trần Diệu Thiên dập tắt điều thuốc, ngẩng đầu nhìn tôi cười, trong mắt chứa đầy “hư tình giả ý” khiến người ta không khỏi nổi da gà. Hắn nhìn một lúc mới hạ giọng nói “Tôi nghĩ đến Tiểu Trư, cho nên đã quay về!”

Dạ dày tôi nhất thời điên đảo – sóng cuộn biển gầm! Tôi chưa từng nhìn hắn vừa mắt, nói thẳng ra thì chính là “đối với bạn học cũ thì người này đạo đức chỉ bằng không.”

6. Chương 6: Quá Khứ Đáng Khinh Của Người Đàn Ông Đáng Khinh

Dạ dày tôi nhất thời điên đảo – sóng cuộn biển gầm! Tôi chưa từng nhìn hắn vừa mắt, nói thẳng ra thì chính là “đối với bạn học cũ thì người này đạo đức chỉ bằng không.”

Sau khi khi dễ ta chán chê, hắn dần dần chuyển mục tiêu qua những nữ sinh khác, sau hắn cũng chính vì hành động này mà chết dở sống dở, bởi vì hắn dám động tay động chân sờ soạng... khuôn mặt nhỏ nhắn của người ta. Cái người khi ấy bị Trần Diệu Thiên vô sỉ trêu đùa nghe nói khi ấy nước mắt nước mũi đầy mặt, khóc thét chạy thẳng về nhà.

Trường học mở cái hội nghị phê bình hắn, khiến Trần Diệu Thiên làm trò quỳ gối trước mặt giáo sư và học sinh kiểm điểm này nọ. Hắn tạo hình cũng thật kỳ lạ, mặt mũi bầm dập, quần áo quanh năm không tử tế làm lộ ra thân hình gầy nhẳng, tương truyền là hắn đi lại trên phố không gây chuyện bị người ta tấn ột trận. Tôi vốn ghét hắn không sao kể hết nhưng thấy bộ dạng của hắn giống như phạm nhân đang đọc lời kiểm điểm trên tivi, tôi không ngờ lại còn cảm thấy tên này đáng thương. Sau khi kiểm điểm tôi vẫn còn tưởng mình đang xem tranh châm biếm a.

Trần Diệu Thiên cười run lên, đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt sáng trong suốt nhìn tôi, “Cậu không phải là nhớ rõ chuyện tôi hôn cậu đấy chứ...” “A!!” tôi la lên một tiếng đánh gãy hắn, kích động giật nảy người lên. Tôi trừng mắt hô to “Chuyện ấy không có thật, chuyện ấy không có thật!”

“Được, được được.... đừng kích động... tôi sợ cậu, không nói tới thì không nói tới...” hắn liên tục xoa tay, trên mặt lộ ra nụ cười sợ hãi đầy dối trá “Xem ra Tiểu Trư yêu đuổi....” “Cậu còn nói, còn nói!!” Tôi tùy tiện lấy cái gối ném vào mặt hắn. Tôi cũng không biết bản thân sao lại sôi tiết gà lên như vậy, thì ra là do nhớ lại chuyện ngày xưa, bị người ta nói một hồi thành chuyện khác, mà đầu số gây nên chính là hắn.

“A...” Hắn đột nhiên đem tôi ôm ngang, tôi ngã lên giường, trừng mắt nhìn hắn đang gần trong gang tấc, cảm giác áp bức thật lớn khiến tôi không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa. Hắn nằm ở trên tôi, gần đến mức sợi tóc như muốn chạm vào trán tôi “Tiểu Trư...” Trong mắt hắn thủy quang lưu chuyển, nhưng lại thâm sâu giống như một hồ nước, tôi có thể nhìn thấy khuôn mặt mình bên trong đồng tử mắt hắn.

“Gặp lại cậu, tôi rất cao hứng.” Tiếng nói của hắn khàn khàn trầm thấp, không hề chớp mắt nhìn tôi nói.

“Cảm ơn... cảm ơn.... Có điều, chúng ta như thế này không tiện nói chuyện.”

Đợi hắn buông ra, tôi nhanh bò lên lùi dần xa hắn. Người này muốn làm gì mà động chân động tay dọa người như vậy.

“Tôi có một phát hiện vĩ đại.” “Ân?” Tôi đang đi lại giày, kinh ngạc nhìn về phía hắn. Hắn nhìn tôi cười vẻ mặt tràn đầy xuân ý “Chỉ cần nhìn thấy Tiểu Trư thì đã đủ cao hứng a.” Tôi chân tay mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã sấp mặt xuống sàn.

Khi tôi đi giày hắn cũng xuống khỏi giường, thuận tay với áo khoác khoác lên người, động tác lưu loát tuyệt đẹp, Quần áo tây trang cắt vừa người thật xứng với thân hình thon dài của hắn, thật sự có hương vị. Hàng ngày không được nhìn, đúng là đáng tiếc a.

“Tiểu Trư, buổi tối muốn ăn gì?” Hắn đi qua phía tôi, tôi vội vàng tránh qua nói “Tôi phải về nhà!”

“Không cần vội thế chứ, không lẽ không nể mặt sao? Ân, Bạn học Quách.” Hắn bước tới trước mặt tôi từ bên trên nhìn xuống. Này rõ ràng là đang ép người quá đáng mà. Tôi nhất thời đành tạm lui binh “Cái kia, tùy tiện ăn gì cũng được!”

Một lát sau tôi chờ hấn ở cổng bãi đỗ xe bên kia đường, hấn xuất hiện trong chiếc xe thể thao màu đỏ thật bắt mắt. Tôi trừng mắt nhìn lại – Ferrari F430, tôi nguyên rửa tên quý này thì ra đúng là đã phát tài. Trong khi trong lòng tôi còn đang không biết tính thế nào về chuyện tiền thuê phòng, có nên gánh vác chút ít không, hiện tại, chính là không cần quan tâm.

Lên xe, tôi liếc nhìn hấn một cái nói “Cậu không sợ bản thân nổi bật quá đi!” Dù sao đây cũng là một thành phố nhỏ, chiếc xe thể thao nổi bật như vậy trên đường thật hiếm gặp. Hấn nhàn nhạt cười. Tư thế kia khoa trương quá mức, tôi đoán chắc hấn khi bé sống khổ quá, hiện tại có tiền liền hưởng thụ khoe khoang để bù lại thời gian lúc trước.

“Muốn ăn gì?”

“Tùy tiện!”

“Làm gì có cái gì tùy tiện bán?”

“....”

“Ăn cái gì?”

“Tùy,... mỳ đi.”

“Tuân lệnh!”

Chỉ chốc lát xe đã chạy đến đường Giang Đê, Nơi này có nhiều quán bán mỳ. Những quán mỳ nổi tiếng hầu hết tập trung tại đây. Khi hấn đã ngồi trước mặt ta, về mặt yêu thương nói “Anh đây muốn mời cô ăn món ngon, cô thể nào lại chọn món này, thật không có tiền đồ?” nói xong còn rút chiếc đũa ra chọc chọc đầu tôi một chút.

“Để làm gì đâu!” tôi lườm hấn một cái, buồn bực nhìn một bên “Tôi đi ra ngoài nhiều năm chỉ nhớ món mỳ sợi ở nhà. Mỗi lần lễ mừng năm mới về đều đi ăn mỳ đến mấy lần!”

“Nhìn cậu đúng là ngốc mà!” về mặt hấn khinh bỉ xem xét, cuối cùng khoé miệng cùng đuôi lông mày đều cong lên.

Hai tô mỳ sợi nóng hằm hấp được bưng lên, mùi vị kia nhanh chóng khiến tôi chảy nước miếng a. Trong khi tôi đang ăn hăng say thì cái tên Trần Diệu Thiên kia nhìn ta nói “Tiểu Trư, ăn đi, ăn nhiều vào!” Ánh mắt kia giống như ông chủ chăn nuôi lợn ăn a, ta....

Quan niệm của ta là lãng phí là chuyện đáng xấu hổ, vì thế nếu không thể ăn hết ta nhất định gọi mang về. Hấn lại hỏi tôi buổi tối làm gì, tôi trả lời đi ngủ, hấn về mặt chỉ tiếc không thể rèn sắt thành thép nói, gọi cô là Trư cũng không phải vô lý a. Kết quả khi lên xe tôi mới phát hiện hấn đi ngược lại hướng về nhà tôi, là đang đi ra bờ sông a “Hắc, Cậu muốn đi đâu?” tôi không hiểu hỏi.

“Đem cô đi bán.” hấn cười bí hiểm “Một người toàn thịt, đúng là sẽ được giá.”

“Ta thềm vào!”

Chiếc Ferrari màu đỏ dừng lại trong rừng bên cạnh bờ sông. Nơi này chỗ nào cũng tối đen, tôi không biết hấn muốn đến đây làm gì nữa. Hấn châm một điếu thuốc, cánh tay đặt lên cửa kính xe, thanh thoi. “Uy, đến đây làm gì a?” “Cậu có thể nhìn cây nhìn cỏ, nhìn sông, cũng có thể nhìn gì thì nhìn.” “Thềm vào! Cậu có thể không cần nhàm chán thế không?” “Tôi có thể nhìn Tiểu Trư, hoàn toàn không có gì không được.”

Tôi lườm hấn một cái rồi quay đầu nhìn cây nhìn cỏ nhìn sông, nhìn quanh lại thấy trong đầu hiện lên không ít chuyện trước đây.

Trần Diệu Thiên sau lần kiểm điểm đó vang danh toàn trường, nhưng không bao lâu hấn lại bị đuổi học, lý do là nghịch ngợm quá. Lần đó hấn nghịch ngợm càng vô sỉ hơn, hấn tặng cho nữ sinh bên cạnh một cái tát. Tuy rằng hấn từng khi dễ không ít nữ sinh nhưng chưa bao giờ hung bạo như vậy, Bất luận cha hấn trước mặt hiệu trưởng đánh nó thế nào, nó vẫn bị đuổi khỏi trường. Hôm đó ta vừa vận đi qua, thấy hấn ngồi ngoài cửa, hai tay ôm lấy đầu, đầu gục xuống nhìn rất ảm đạm, tôi chuẩn bị âm thầm lườm hấn một cái thì bất ngờ hấn ngẩng đầu lên, vừa vận ánh mắt chạm nhau, ánh mắt hấn sáng lên trong suốt, giống như là muốn khóc. Tôi đột nhiên giật mình, quyết định không để hấn xen thương, xoay người tiếp tục bước đi.

Đó là lần cuối cùng tôi gặp Trần Diệu Thiên. Cũng buổi chiều ấy nhà hắn đã chuyển đi. Tất cả mọi người nói hắn bị đuổi học không phải vì đánh nữ sinh kia, chính là gia đình nữ sinh lần trước không buông tha nên mới mượn cớ gây khó dễ. Mặc kệ, dù sao Trần Diệu Thiên cũng đi rồi, lớp lại thiếu đi một nam sinh. Về sau chuyện này càng ngày càng nhạt dần, mọi người gần như đã quên hết.

Sau đây tôi vẫn tiếp tục làm sắc nữ mê đắm Lí Minh Ngôn, tiếp tục mơ mộng hão huyền. Nửa năm sau kỳ thi đến, Lí Minh Ngôn đỗ vào trường trung học tốt nhất, mà tôi dù có cố gắng đến chết cũng chỉ có thể vào trường trung học bình thường. Tôi cuối cùng cũng hiểu được, tôi và Lí Minh Ngôn chênh lệch quá lớn, lớn đến nỗi tôi không đủ tư cách tồn tại cùng một không gian với anh.

“Đang nghĩ cái gì a?” Trần Diệu Thiên đột nhiên vỗ vỗ đầu tôi. Tôi khó chịu quay đầu trừng mắt nhìn hắn, người này tật xấu động chân động tay mãi không bỏ được! “Có gì sao?” Hắn mặt dày cười phá lên “Tôi không thích cậu suy nghĩ xuất thần như thế.”

Tôi nghiêm túc nhìn hắn “Trần Diệu Thiên, chúng ta là bạn học cũ mới ngồi với nhau thế này, có chuyện gì cứ nói thẳng ra, cậu không cần phải ngả nón như vậy được không? Như vậy làm tôi có cảm giác mình không được tôn trọng. Hoặc là nói nhận thức mỗi người có giới hạn, phương thức biểu đạt của cậu tôi không hiểu. Còn nữa, đừng dùng bộ mặt cợt nhả tán gái đấy ở đây, chúng ta là bạn học. Mặc kệ trước đây chúng ta học chung có vui vẻ hay không, nhiều năm qua đi, tình cảm bạn học lúc nhỏ cũng đáng quý đáng trân trọng.”

“Yêu yêu, Cô Quách, cô thật sự có tài diễn thuyết a.” Trần Diệu Thiên bắn đạn khói mù, vẻ mặt cười không chút quan tâm.

“Muộn rồi, về thôi.” Hắn khởi động xe, chiếc Ferrari màu đỏ thoáng chốc lao đi, vì tăng ga quá nhanh nên phát ra tiếng rít rợn người.

7. Chương 7: Bắt Đầu “ngàn Dặm Trường Chinh.”

Khi tôi nói muốn nghỉ việc để ở nhà khai báo thi bằng lái xe thì nhà tôi muốn nổ tung lên. Mẹ tôi nói, thời còn học đại học thúc giục tôi đi làm tôi không làm, hiện tại lại còn muốn đi thi bằng lái xe. Cha tôi nói, chuyện công việc mới là quan trọng, trước mắt cũng không cho phép mua xe. Tôi chờ họ giảng giải mọi thứ xong xuôi mới cất giọng trong trẻo bắt đầu nói chuyện “Đầu tiên là chuyện giờ ai cũng có bằng lái xe, tiếp nữa là trước mắt công việc cũng không có gì quan trọng, bỏ cũng không sao. Cha mẹ không phải vẫn hi vọng con tìm việc ở gần nhà sao? Hơn nữa cha mẹ cũng biết chuyện thi bằng lái xe khó cỡ nào, mấy nữa nếu đi làm rồi công tác phức tạp làm gì có thời gian. Cho nên con làm bây giờ là hợp lý nhất.”

Nói thế thôi, có điều tất cả cũng chỉ là muốn kéo dài thời gian tôi ở nhà.

Cha mẹ sau khi không thể kiên trì phản đối đành phải thỏa hiệp, làm việc phải nhanh, phải chính xác, ngày hôm sau tôi liền phóng ngay đi báo danh. Thầy giáo đưa cho tôi tài liệu về muốn thi lý thuyết để cho tôi về nhà ôn tập thật kỹ, nói là cuối tuần thứ hai sẽ kiểm tra sức khỏe, cuối tuần thứ ba sẽ thi. Trên đường về nhà tôi tràn đầy nhiệt huyết, tôi cảm thấy chính mình giống như nữ đấu sĩ, mà cái tôi muốn chiến thắng chính là bản thân bé nhỏ của tôi.

Tôi chưa bao giờ trong lòng kiên định như vậy, tôi xác định, tôi không nghĩ một chuyện tình còn không bắt đầu thì lấy đâu ra quá khứ. Tôi càng xác định, tôi không muốn để ý đến người kia nhưng nó đã là một phần trí nhớ. Tuy rằng tôi không xác định được mình có thể bình thường, tiêu sái ở bên cạnh anh hay không. Nhưng tôi sẽ cố gắng, sau này trong cuộc sống tôi sẽ không phiền muộn thờ ơ nữa, cố gắng tạo nên bộ dạng dũng cảm mạnh mẽ.

Tối thứ bảy, tôi gửi tin nhắn cho Lí Minh Ngôn “ngày mai cuối tuần, có thể đi xem phim với em không?”

Chỉ chốc lát sau điện thoại vang, vừa thấy là tin nhắn của Lí Minh Ngôn tôi đúng là “thụ sủng nhược kinh.”

Anh nhắn lại “Có thể, ngày mai anh rảnh.”

Tôi mừng rỡ nhảy dựng lên khỏi ghế, thật vui mừng à, chẳng lẽ anh thật sự là buồn vì lỡ hẹn? ha ha!

Bình tĩnh, bình tĩnh, ngàn dặm trường chinh vừa mới bắt đầu thôi.

Giữa trưa hôm sau tôi nhắn tin cho Lí Minh Ngôn “Rảnh thì gọi điện cho em.”

Tận đến ba giờ chiều vẫn không thấy hồi âm. Lẽ ra xem phim xong chắc chắn là phải đi ăn cơm tán gẫu vân vân và vân vân, cho nên ba bốn giờ đi xem phim là tốt nhất. Tôi vẫn tiếp tục chờ đợi tin tức, mong muốn mặc ắt không chớp, tôi hoài nghi không biết có phải hay không bị nghiền mạng. Tới bốn giờ tôi thật sự chịu không nổi, trực tiếp gọi điện đi. Tuy rằng tôi biết thức giục thật sự là quá vội vàng, nhưng là cuộc hẹn tôi mong đợi một ngày một đêm, tôi thật không thể bình tĩnh nổi, càng không có cách nào giả vờ bình tĩnh.

Điện thoại thông, tôi khẽ cười nói “Alo, đang làm gì nha?”

“Ồ bên ngoài có chút việc.” Anh trầm mặc trả lời.

“Nga... vậy còn chuyện đi xem phim...” Anh không phải là đã quên mất chuyện này chứ?

“Sớm vậy sao? Anh còn nghĩ là phải sau bữa tối.”

“Nga... vậy khi nào anh xong việc a?”

“Không nói trước được.... anh xong việc sẽ gọi cho em.”

“Àn, được, em chờ điện thoại của anh.”

Buồn chán đợi đến hơn sáu giờ tối, Lí Minh Ngôn gọi điện nói hẹn gấp ở nhà tôi.

Lần trước anh nói tôi giống như cô bé, lần này tôi không buộc tóc mà thả buông xuống lưng, không dùng kính mắt mà dùng kính sát tròng. Tôi còn mất nửa giờ đem đôi chân voi của mình nhét vào đôi giày cao gót màu đen, thật kỳ lạ, người cũng chỉ ột mét sáu mươi lăm tôi nhưng đi giày cao cũng thấy có chút hiệu quả, nhìn có vẻ gầy đi. Trên người mặc một chiếc áo len Mango màu xám cổ cao, áo khoác ba-đờ-xuy. Bởi toàn thân một màu đen nên tôi quyết định điểm một chiếc khăn quàng màu đỏ.

Chỉ lát sau Lí Minh Ngôn lái xe đến, lên xe xong anh cười nói “ăn cơm chưa?”

Tôi lập tức gật đầu “Ăn.” Quả thật tôi đã ăn, tại lúc trước trong điện thoại anh có nói là đi xem phim sau bữa tối nên tôi đoán chắc anh đã ăn rồi.

“Sớm vậy sao?” anh kinh ngạc nói “Anh còn chưa ăn.”

Tôi thật hận không thể đem nhưng lời kia nuốt trở lại! Việc đã đến nước này cuối cùng tôi đành cười nói “em cùng anh đi ăn, không sao.”

Tôi cảm giác được anh hình như chẳng để ý gì đến tôi.... Nhìn thấy tôi mà anh cũng không có nhận xét gì về cách tạo hình mới của tôi. Tôi chỉ có thể thầm buồn bực trong lòng. Không biết thế này phù hợp hay không phù hợp thẩm mỹ của anh.

Đi tới đường dành riêng cho người đi bộ lại khiến tôi bực mình hơn nữa, rạp chiếu phim đóng cửa! Tôi... có cần phải bị thảm như vậy không! Vừa định nói đi đến chỗ khác xem thì anh nói “Không sao, lần sau rảnh lại đi xem!” Tốt lắm, đúng là một đề nghị tốt. Mục đích của tôi chính là gặp anh, giờ tính ra coi như buồn bán cũng có lời.

Trên đường về nhà tôi trộm ngắm Lí Minh Ngôn đang lái xe, hình dáng thật anh tuấn, cái mũi thẳng, ánh mắt xinh đẹp, lông mi dày và cong, bộ dạng thật đáng nhìn.... “Nhìn cái gì?” Anh đột nhiên quay đầu, vừa vịn chạm vào ánh mắt tôi. Tôi nhất thời choáng váng, trên mặt nóng dần lên, có điểm lấp bắp “Không...không có gì...” Anh cười rộ lên, đưa tay vỗ vỗ đầu tôi nói “Em đúng là trẻ con...”

Trẻ con.... trẻ con... trẻ con....trong đầu tôi quay vòng vòng hai chữ này, nước mắt trong lòng thầm rơi.

Một lúc sau Lí Minh Ngôn đề nghị đi ăn đồ nướng. Tôi nghĩ anh muốn cho tôi cùng ăn nên mới chọn món này thay cho bữa chính. Anh chính là như thế, là người luôn âm thầm chăm sóc người khác. Cho đến khi ngồi xuống trong quán, điện thoại của Lí Minh Ngôn vang lên, trong lòng tôi mơ hồ dâng lên một dự cảm không tốt.

Không lâu sau có người đến, Lí Minh Ngôn giới thiệu “Đây là anh họ của anh.” Chỉ vào tôi anh nói “Đây là bạn học của em.” Bạn học?... ần, bạn học.

Người bán hàng đưa đến một thùng bia, uống thì tự mở. Lí Minh Ngôn và anh họ hình như đã lâu không gặp, nói chuyện thật hăng say, có điều tốc độ nói và đề tài bọn họ nói đến khiến tôi hoàn toàn không có cơ hội tham gia cùng, tôi vẫn im lặng mỉm cười. Cười, cười, ngoài cười ra thì tôi còn biết làm gì nữa đây, tôi thật bội phục mình, trong tình cảnh thế thảm như vậy mà biểu tình vẫn không thay đổi, hơn nữa nhìn bọn họ tranh luận tốt như thế tôi cảm thấy nếu bọn họ không tham gia cuộc đua Áo Tư Lạp quả là lãng phí nhân tài.

Hơn một giờ sau cuối cùng cũng kết thúc, Lí Minh Ngôn chào tạm biệt anh họ anh, anh đi phía trước, tôi chậm rãi đi phía sau anh. Xa xa gần gần tiếng xe cộ như muốn xe tan không khí yên tĩnh ban đêm, bóng dáng thon dài của Lí Minh Ngôn phía trước vẫn rần rởn mà chắc chắn.

Tôi yên lặng thưởng thức bóng lưng của anh, tôi biết anh sẽ không dừng lại chờ tôi, anh đâu biết có người đang đuổi theo anh và muốn cùng anh sánh vai, tôi đột nhiên phát hiện tất cả không thay đổi, từ nhỏ đến giờ, anh vẫn chung thủy đi trước, còn tôi chung thủy đuổi theo bóng dáng anh.

Pháo hoa thật lớn nhiều màu, lay động, sáng lạn, cái đuôi xẹt qua màn trời. Lí Minh Ngôn đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn tôi cười nói “Có thấy nhầm chán không?” Trong nháy mắt bầu trời đầy khói lửa phản chiếu lên ánh mắt anh làm cho ánh mắt anh sáng lên, tôi chỉ cảm thấy cái người đàn ông trước mặt thật xuất khí, cười rộ lên còn chói chang hơn ánh mặt trời.

“Không có a!” tôi cười trả lời.

“Thật ngốc khi đưa em đến đây.” Gió đêm đẩy đưa tóc trên trán anh, anh cười tốt như vậy mà nhìn thật tuý ý, tựa như một người không thể nhiễm bụi trần, tôi cười bước vượt qua anh hai ba bước. Sau khi lên xe, tôi đột nhiên lo lắng hỏi “Anh mới uống rượu, lái xe không sao chứ?”

“Không có vấn đề gì, cái này có gì đâu.” Anh cười nhạt, khởi động xe “Không biết là nhiều chuyện không chế bằng ý chí sao?”

“Vậy anh uống rượu sau khi lái xe có không chế được chuyện cảnh sát sẽ tìm anh gây phiền toái không?”

“Ha ha...” Anh đột nhiên cười lớn, “Yên tâm, anh biết chừng mực.” tiếng cười sang sảng khếch tán trong không khí, trên xe không bật đèn nhưng trong bóng đêm đôi mắt anh sáng ngời. Trong một khắc kia tôi có thể cảm nhận được anh chính là người thẳng thắn hoạt bát, là người lớp trưởng bông bột đầy nhiệt tình lúc trước.

Chiếc xe màu đen chạy trong đêm tối dừng ở ngã tư đường, đèn đường chuyển màu, xung quanh pháo hoa ù ù. Anh hỏi tôi “Tiếp theo muốn làm gì?” Tôi hỏi anh “Còn anh?” “Anh.. anh nói không hay, em cũng thấy đấy, thời gian của anh không thể chắc chắn.” Nói xong anh quay đầu liếc nhìn tôi một cái, ánh mắt lộ chút thần nhiên bất đắc dĩ.

Kỳ thật tôi có rất nhiều ý tưởng muốn thực hiện, giống như muốn đưa anh đến Giang đề, giống như muốn cùng anh đi thả đèn khống minh, giống như muốn cùng anh tìm quán ăn nào đấy ngồi xuống tâm sự, có điều tất cả chỉ là trong suy nghĩ, cho nên nếu không có anh, cũng không thể thực hiện. Trầm mặc một lát tôi nói “Vậy anh đưa em về nhà đi.” Ngữ khí của tôi có vẻ bình thường nhưng thật ra trong lòng tôi đang muốn khóc a. Tôi sao có thể giả vờ tốt như vậy a!

Anh thở dài nói “Hiện tại có người nào quan trọng tìm anh anh sẽ phải lập tức đến ngay.” Tôi quay đầu nhìn anh, anh chăm chú nhìn phía trước, hai mắt giống như đang bị màn đêm đen che kín “Ai, quen biết nhiều thuận lợi cho công việc, anh không rảnh để cùng người khác nói chuyện phiếm, anh chỉ là người làm ăn.”

Tôi nói “Em hiểu mà, có điều dù anh có vội cũng chú ý nghỉ ngơi, chiều cổ cơ thể một chút.”

Anh nhẹ nhàng gạt đầu “Được.” Lúc này xe đã dừng lại, tới trước cửa nhà của tôi. Anh mở cửa kính xe, châm một điếu thuốc, hút một hơi, nghiêng mặt qua cửa sổ nhả khói. Anh dựa lưng vào ghế ngồi, ánh mắt nhìn vào hư không, ngữ khí thần nhiên “Kỳ thật anh cũng muốn được như em làm công tác bình thường, thoải mái, có nhiều bạn tốt.”

Anh đột nhiên quay đầu nhìn tôi, đưa tay vỗ đầu tôi cười nói “Anh rất hâm mộ em.”

Tôi sững sốt không hiểu chuyện gì hỏi “Vì cái gì a?”

8. Chương 8: Lại Gặp Nhau

Anh đột nhiên quay đầu nhìn tôi, đưa tay vỗ đầu tôi cười nói: “Anh rất hâm mộ em.”

Tôi sững sốt không hiểu chuyện gì hỏi “Vì cái gì a?”

“Vì anh cảm thấy em sống rất lạc quan.”

“Ha hã.” Tôi cười, rồi lại không biết nên nói gì nữa. U buồn trong mắt anh làm tôi có chút đau lòng, khổ sở, không biết nói thế nào để an ủi anh. Tôi phát hiện ở trước mặt anh tôi nhỏ bé như vậy, không có cách nào để giúp anh giải quyết sự tình. Tôi thậm chí mờ mịt, trong cuộc sống của Lí Minh Ngôn anh, Quách Chân Tâm tôi rất cuộc có sức diễn một cái vai như thế nào?

Lí Minh Ngôn nghiêng người, thật nghiêm túc nhìn tôi, nói, “Em cười nhìn vô cùng thuần khiết.” Anh đột nhiên nâng tay xoa của má của tôi, theo đường cong chậm rãi trượt xuống dưới, lòng tôi run lên, anh nói, “Tựa như một đứa bé ngây thơ, vô ưu vô nghĩ.”

Sau khi xuống xe, tôi đứng ở tại chỗ nhìn xe của Lí Minh Ngôn rời đi, mãi đến lúc hoàn toàn rời khỏi tầm mắt. Hai má nơi bị anh sờ qua dường như đến giờ vẫn còn nóng nóng. Bầu trời vẫn chưa đen hẳn, đèn Khổng Minh màu trắng sáng rực cả trời, những chiếc đèn kia trên mình mang theo những ước vọng, không biết trên bầu trời bao la ấy nên bay theo hướng nào, có phải thế chăng?

Tôi một mình một người đi đến Giang Đê, mua một chiếc đèn Khổng Minh, viết nguyện vọng của mình vào đây, sau đó thả nó bay vào giữa không trung. Nhìn thấy nó xen lẫn trong nhiều chiếc đèn Khổng Minh như vậy, tôi đột nhiên hiểu ra. Con người ta có bao nhiêu là ước vọng như vậy, mà tất cả mọi người dù có khổ sở bao nhiêu vẫn cứ hướng về phía trước.

Điện thoại trong túi đột nhiên vang lên, một dãy số xa lạ, tôi vừa bắt máy chợt nghe giọng nói không đứng đắn của Trần Diệu Thiên. “Alo, Tiểu Trư, đang làm gì vậy?”

“Chuẩn bị ngủ.”

“Sớm như vậy?”

“Ngủ sớm dậy sớm tốt cho thân thể.”

“À, thì ra Tiểu Trư thích ăn ngủ ở bờ sông.”

“.”

“Em queo phải, đi tới trước mười bước.”

Tôi queo phải, liếc mắt một cái liền nhìn thấy khoảng hơn mười bước phía trước, Trần Diệu Thiên đang cầm di động nhìn tôi cười, cười phong lưu phóng khoáng, cười âm phong tàn sát bừa bãi.

Khi tôi còn đang ngây ngốc xem xét hắn, hắn đã đi đến tới trước người tôi, cầm một hạt dẻ gõ vào đầu tôi, “Chuẩn bị ngủ!” “Ồi.” Tôi che đầu muốn né, ai ngờ tay hắn nắm lấy vai tôi, lại một hạt dẻ gõ lên, “Ngủ sớm dậy sớm tốt cho thân thể!” “Ồi anh.” “Trẻ nhỏ mà học nói dối!” Lại là một hạt dẻ!

“Này!” Tôi sắp điên rồi, đang chuẩn bị đẩy hắn ra, hắn lại dùng sức mạnh kéo tôi vào trong lòng ngực, véo mặt của tôi, “Này gì đó cũng vô dụng. Về sau còn dám nói dối với anh không?” “Anh. anh bị bệnh à.” Con mẹ nó, tôi bị chọc giận gần chết! Người này bệnh thần kinh à! Tay tôi vừa vung lên muốn đẩy hắn ra hắn đã túm được ngay, tư thế không tự nhiên này tất nhiên là khiến người ta chú ý, toàn bộ ai cũng đều nhìn lại đây. Tôi điên rồi, trong sạch của tôi à! Rủi ở đây có người quen, thế thì về sau tôi phải làm sao đây!

Hoàn toàn lĩnh ngộ được nếu so về sức mạnh thì nữ nhân chênh lệch quá xa với nam nhân, tôi thỏa hiệp, cúi đầu thấp giọng nói, “Tôi biết sai lầm rồi, về sau không nói dối.”

“Lúc này mới ngoan.” Giọng của hắn nghe có chút vừa lòng, bàn tay còn sờ sờ tóc tôi.

Tôi không hiểu được, dựa vào cái gì hắn có thể muốn làm gì thì làm khi dễ tôi a! Trước kia lúc còn ngồi cùng bàn, hắn không mang theo sáp màu sẽ trực tiếp lấy sáp màu của tôi, vỡ dùng hết thì kêu tôi mua cho hắn, mất sách thì cũng lấy của tôi dùng luôn. Tôi coi như là uất ức, sợ hắn gây phiền toái ỉn, tôi liền đem hắn cung phụng giống như Bồ Tát. Ngay cả khi hắn ăn no nói muốn nghe hát một chút, tôi còn thật không có cốt khí nhỏ giọng hát quốc ca cho hắn nghe. Đối với tôi mà nói, đó là những chuỗi ngày khuất nhục cực khổ vô cùng, mỗi ngày tôi đều tự nhủ với mình rằng, sống qua ngày hôm nay là mình đã thắng lợi, đợi đến khi tan học tôi liền được giải phóng. Cuối cùng, tôi tự coi mình là vị anh dũng liệt sĩ cách mạng, mà hắn chính là con quỷ Nhật Bản âm hiểm giả dối dễ tiện vô sỉ.

Không phải đều nói phong thủy thay phiên luân chuyển sao, tôi buồn bực, vậy thì tại sao vòng vo nhiều năm như vậy mà đến giờ hắn còn chèn ép tôi khi dễ tôi!

Đêm Nguyên Tiêu, bên Giang Đê người rất nhiều, có gia đình già trẻ, cũng có nhiều đôi tình nhân thân mật, còn có những người khách phương xa. Xa xa, những ngọn đèn trên mấy chiếc du thuyền phản xạ trên mặt sông lấp lánh lấp lánh, trên chiếc cầu đá đằng kia, hoa đăng nhiều màu hòa rực rỡ, hoa mỹ động lòng người. Mọi người trên mặt đều vui sướng cười ngọt ngào, đi đến nơi thả đèn Khổng Minh để cất cánh hy vọng. Nếu có Lí Minh Ngôn ở bên cạnh tôi, tôi chắc là cũng cười hạnh phúc giống những người đấy. Mà bây giờ, chỉ có thể ở trong lòng thầm nhớ anh, nghĩ đến tương lai mà chúng tôi không thể nắm bắt, dưới đáy lòng lại có một chút ưu thương không thể diễn tả.

Trần Diệu Thiên kéo tôi đến ngồi ở công viên bên cạnh bờ sông. Phía trước là sân chung, trong đấy có rất nhiều trò chơi con nít, rất nhiều đứa bé đang chơi đùa trong đó. Ngồi nhìn bọn nhóc, tôi đột nhiên lại nhớ tới một chuyện thật ngẹn khuất hồi xưa.

Khi còn tiểu học không được đi du lịch xa, năm lớp một chỉ có thể đến công viên trong thành phố chơi, cô Từ dẫn theo một đám nhóc con đi vào, nhưng trò chơi này một lần có thể đi vào một số người. Lúc đến chỗ khu trò chơi nước, tôi đứng bên ngoài háo hức nhìn những bạn đi vào trước, rốt cuộc nhìn không được tôi cúi xuống tháo thắt lưng rồi thoát giày ra chuẩn bị đi vào chơi, một bạn nam cùng lớp đột nhiên kêu to, Quách Chân Tâm không được chơi chung! Cô giáo đứng một bên giữ gìn trật tự lập tức phát tay nói, muốn chơi cũng phải mang giày đi ra ngoài, đừng đứng chắn ở trong này! Vì thế, tôi đem đôi giày mới cởi ra mang vào lại, xong rồi đi ra ngoài. [Sun: cái bà cô đáng ghét này.....]

“Đang nghĩ gì vậy?” Trần Diệu Thiên gõ gõ tôi đầu, hỏi. Tôi đem chuyện đó nói với hắn, xong rồi không khỏi cảm khái, “Lúc ấy cảm giác ngẹn khuất không có cách nào hình dung được, không hiểu sao lúc ấy tôi lại không rống lên một tiếng biện bạch ỉn không biết nữa ~!”

Trần Diệu Thiên cười rộ lên, xoa xoa đầu tôi, cười nói, “Em đúng là Tiểu Trư a~~, thật là rất thành thật.”

“Là yếu đuối, vô dụng.” Tôi tự giễu cười cười. Lúc ấy vừa đi ra ngoài tôi liền hối hận, nhưng lúc đó không phản bác, bây giờ lại chạy vào biện giải càng thêm xấu hổ, vì thế tôi càng thêm hối hận.

“Không có việc gì.” Hắn đột nhiên nắm tay của tôi, đặt vào lòng bàn tay mình, “Có anh ở đây, ai cũng không thể khi dễ Tiểu Trư nhà anh.” Tôi hoảng sợ, quay đầu nhìn hắn, vẻ mặt hắn thật sự rất nghiêm túc, tay hắn đang nắm tay tôi lại càng mạnh, cái loại lực này cường đại mà ngoan cố, hoàn toàn không để cho người ta kháng cự. Hai mắt hắn bình tĩnh nhìn tôi, tôi thấy ảnh của mình trong đồng tử hắn, dường như còn thấy một loại cảm giác gì đó. Đó là gì? Cảm giác hắn dựa vào tôi càng ngày càng gần, tôi từ ghế trên nhảy dựng lên, nói, “Ai nha~~ đều đã trễ thế này tôi phải về nhà.”

Hắn cúi đầu cười cười, lập tức từ trong túi áo lấy ra một miếng thuốc, châm. Hút vài ngụm, hắn mới ngừng đầu lên nhìn tôi, cười nói, “Được, anh trai đưa em về nhà.”

Tôi chỉ nghĩ là hắn muốn dùng Ferrari của hắn đưa tôi thôi, không nghĩ tới hắn đúng là đi bộ tiễn tôi về nhà thật. Dọc theo đường đi chúng tôi cũng không nói nhiều, tôi âm thầm bước đi nhanh hơn, hy vọng có thể nhanh một chút chấm dứt cái màn tiễn người này. Tôi cũng không muốn bị bạn bè của Lí Minh Ngôn thấy tôi đi cùng một nam nhân khác đi về nhà trong đêm tối.

Rốt cục tới cửa nhà rồi, tôi thở phào một hơi, nói, “Tới nhà của tôi rồi.” Hắn cũng dừng bước, vẻ mặt kính ngạc giống như trong mộng mới tỉnh, “Đi đường cũng nhanh như vậy?”

“Vốn cũng không xa. Tôi trở về trước, hẹn gặp lại.” Nói xong tôi cũng không quay đầu lại đi thẳng trên lầu. Tôi là thật không nghĩ tới lại gặp Trần Diệu Thiên nữa, tôi đối với hắn không có hảo cảm gì, ngay cả làm bạn bè cũng chẳng có cảm giác.

Nếu bây giờ rời khỏi đây là sẽ không gặp mặt hắn nữa chứ gì? Nhưng mà tôi mới về quê, còn một điều quan trọng nữa là nếu tôi đi rồi không phải không có cách nào phát triển với Lí Minh Ngôn! Được rồi, tôi nhin! Năm đó tôi đều có thể vì Lí Minh Ngôn mà không chuyển trường, bây giờ tình huống này có tính là cái quái gì đâu!

Đang suy nghĩ miên man, di động vang , Trần Diệu Thiên gửi tin nhắn đến.

“Tiểu Trư, đột nhiên rất nhớ em.”

Kế tiếp tôi làm một việc nào đó mà mình cũng không lí giải được. Tôi bật người cầm di động lên tắt máy, tắt xong cảm thấy không đủ, lại tháo pin ra, sau đó tiện tay đem pin cùng di động tắt cả đều bỏ vào ngăn tủ khóa lại. Làm xong hết thấy tôi mới thở dài một hơi, rốt cục cũng có chút cảm giác an toàn .

9. Chương 9: Phân Tranh Đổ Máu Ngoài Ý Muốn

Tới ngày đến trường kiểm tra sức khỏe, sáng sớm tôi đã bị mamy xốc dậy, trời đông lạnh quá trở mình quay qua quay lại cũng không thể thoát lại chăn, lạnh quá chỉ có thể chạy đi thay quần áo rồi lấy áo khoác choàng thêm vào. Chiều này của mamy thật sự là vừa mau vừa chuẩn! Khi tôi chuẩn bị hoàn chỉnh có thể ra ngoài rồi thì cảm thấy thực cảm kích một chiều tàn khốc của mamy lúc này, chuyện kiểm tra sức khỏe không thể trì hoãn được, đến trễ phải đợi đến cuối kỳ mới được kiểm. Tôi nghỉ công tác mới có thể ở thời điểm thi lái xe, vốn tưởng rằng đang mùa ế hàng, học sinh ít, cơ hội lên xe nhiều, cuộc thi an bài mau, sự tình sẽ tiến hành thực thuận lợi, mà khi tôi tới kiểm tra sức khỏe, đi vào đại sảnh tôi hoàn toàn sập đổ! Hàng nghìn nghịt đầu người thể này là có bao nhiêu người a, ghế dựa trong đại sảnh ngồi đầy không nói, mà nơi có thể đứng ngay cả một tắc vuông cũng có bao nhiêu người nhồi nhét nhau!

Kiểm tra sức khỏe kết thúc, người phụ trách đến tuyên bố danh sách học viên đủ tiêu chuẩn cuộc thi tham gia, đối với những người thân dài quá cổ cũng không có nghe đến tên mình, người phụ trách buông tư liệu nói, “Những người khác trở về ôn tập, tiếp tục chờ thông báo.” Tôi ngơ ngàng, còn chờ nữa! Đợi cho đến ngày tháng năm nào!

Dùng đã tuyên bố kết thúc nhưng người ở lại nhiều lắm, tôi phát huy ưu thế của mình một đường chém giết về phía trước, cuối cùng cũng bon chen thành công tới trước mặt người phụ trách. Tôi vội vàng hỏi, “Cô giáo, tôi là người đầu tiên báo danh tuần rồi, lúc ấy đã chối từ một kì, nói là này thi, nhưng sao tôi không có trong danh sách?”

Cô giáo không nói hai lời vung tay lên vội vàng đi trước, mí mắt cũng nâng nhìn tôi một cái, chỉ bỏ lại câu, “Trở về chờ thông báo.”

Mới vừa vừa quay đầu, đầu không biết đụng vào cái gì cứng ngắc, còn chưa ‘ai u’ được tiếng nào đã bị người ta đẩy một cái, tiếp theo lại bị đập một cước. Trời ơi, hôm nay còn có thể xui không hay vậy! Tôi đau đến muốn khóc ra, mang giày gì thế hả? Mang đi để làm ám khí sao?!

Ôm một bụng tức giận về nhà, đi vào hẻm nhỏ đột nhiên nghe mamy đang cao giọng la lên, tôi hoảng sợ, chạy nhanh hơn về phía trước.

Mẹ tôi và một gia đình hàng xóm kế bên đang cùng một đám người kịch liệt tranh chấp, hai bên nhân thậm chí còn đòi đánh nhau. Nghe xong chốc lát đại khái tôi cũng rõ ràng tình huống. Chúng tôi trước giờ ở đây là nhiều nhà dùng chung một cái sân, ở phía trước chúng tôi vốn dĩ là một trung tâm huấn luyện cảnh sát, sau lại di chuyển, trung tâm cũ bị đập bỏ để xây một khu chung cư. Mà hiện tại chung cư càng xây càng cao, chặn ánh sáng nhà chúng tôi, vì thế nên xảy ra mâu thuẫn. Bên kia bởi vì chung cư muốn nhiều tiền thì phải xây nhiều lầu, chúng tôi không thể dễ dàng để mình cả đời sống trong bóng ma không thấy ánh sáng, chết cũng không chịu làm cho bọn họ tiếp tục làm. Nghe nói người của Bộ xây dựng cũng không xử lí chuyện này, chỉ nói các người tự đàm phán giải quyết đi.

Nếu chính phủ đã không quản lí, bọn họ cũng chẳng thêm lo lắng nữa, trực tiếp đem kháng nghị của chúng tôi trở thành cái rắm. Nhà xóm nhà tôi có một nam thanh niên giận dữ đã kêu đàn em dưới trướng đến đây xử lí, vì thế, buổi sáng nay tôi không ở nhà đã có một đám xã hội đen lưu manh ẩu đả đổ máu. Cái này làm khoán đầu bên kia cảm tức, cũng dẫn người tính sổ đến đây. Rốt cuộc nam thanh niên kia lại biến đầu mất, hiện tại là chỉ còn một đám hàng xóm ở đây cố gắng giúp hắn thu thập cục diện rối rắm.

Tôi tự nhiên phát hiện lá gan mẹ tôi thật lớn, đứng trước nam nhân cao lớn thô kệch kia không chút nào sợ hãi mà ngược lại còn cao giọng chửi rửa. Tôi đứng xem mà cũng hoảng, nhưng suy nghĩ thế nào mà quên không kéo mamy về, bên kia một thanh niên đột nhiên xô mamy tôi một cái, chửi ầm lên, “Con mẹ nó, chửi cái gì mà chửi! Đừng tưởng rằng là bà già lão tử sẽ không đánh bà! Con mẹ nó, bả thử chửi tiếng nữa xem, lão tử đem miệng bà đánh văng!” Mẹ tôi liên tiếp lui về sau vài bước, thiếu chút nữa sẽ ngã xuống, may mắn tôi đỡ được mamy.

Tôi tức giận đứng che trước mặt mamy lớn tiếng trách cứ người nọ, “Đại nam nhân khi dễ một người phụ nữ, cậu thực sự mất mặt! Cậu đừng nghĩ đến. . . .” “Muốn đánh thì đánh vào tôi, con gái tôi không liên quan!” Câu thứ hai tôi còn chưa nói xong đã bị mamy đẩy xuống sau, mamy giống như con gà mái che chở con gà con ngăn ở trước mặt tôi, hùng hổ nói với người nọ, “Lão nương ăn muốn còn nhiều hơn đường mày đi, con rùa con như mày làm gì được tao?!” Tư thế hung hãn kia tôi nhìn thấy mà mồ hôi lạnh ứa ra. Có can đảm đương nhiên là chuyện tốt, nhưng mà lão Phật gia ngài cũng phải suy nghĩ về việc chênh lệch thể trạng a.

Mất thấy tình thế không ổn, tôi thật sự là gấp đến độ da đầu run lên. Những người bên kia ý là hôm nay không thể để yên cho chúng tôi, một đứa cũng đừng hòng chạy. Chúng tôi bên này gào to hô nói phải gọi người và vân vân, nhưng nửa ngày cũng không thấy được một đứa cứu binh nào đến. Vừa vặn ba tôi cũng không ở nhà, bất quá một ông già như ba có cũng không dùng được gì, haizz.

Đột nhiên tôi đã nghĩ đến Lí Minh Ngôn, anh cũng làm về bất động sản, nói không chừng cùng quen biết những người này? Không chừng anh tới nói có thể giảng hòa? Xem mẹ tôi tính tình nóng nảy, nếu không bình ổn được chuyện này thực sợ sẽ bị người ta đánh ngã trên đất a.

Nghĩ như vậy tôi nhanh chóng bấm số gọi đến Lí Minh Ngôn, điện thoại vừa thông tôi lập tức nói, “Anh biết nhà em ở đâu mà đúng không?! Nhà em gặp được phiền toái ! Có người muốn đánh mẹ em. . . .” Nói xong giọng tôi thật đúng là liên run run, đều mang theo âm thanh khóc nức nở. Kỳ thật vốn dĩ tôi chỉ là vì tạo một loại bầu không khí, hy vọng anh có thể mau tới rồi, không nghĩ tới vừa nói đã diễn y như thật.

“Đừng sợ. Anh đến ngay.” Nói xong anh liền gác điện thoại. Trong nháy mắt lòng tôi bỗng nhiên bình tĩnh hơn nhiều.

Tôi lần thứ hai hướng quay về vòng chiến theo mẹ tôi kể vai chiến đấu. Bất quá tôi chủ yếu là ổn định mẹ tôi, bà mắng người đến cũng không mang dấu chấm câu, tôi chỉ sợ miệng bà chút sẽ hại bà bị người ta đánh mất thôi. Chưa tới chốc lát, trong đám người xuất hiện xôn xao. Tôi cho là Lí Minh Ngôn đến đây, vui mừng quay đầu nhìn lại, không ngờ là hai ba mươi tên côn đồ lưu manh đem chúng tôi vây quanh. Bên kia tên đầu khoán cho người tới kéo ba của nam thanh niên gây chuyện lúc sáng ra đám đá quyền cước, vợ của ông ta chạy tới kéo chồng mình ra, bị đánh té ngã đầu gối chảy máu.

Tôi xem mẹ tôi tức giận cả người phát run, bộ dáng tựa như muốn đi đấu tranh anh dũng với người ta, tôi bật người chặn ôm lấy mẹ tôi, thấp giọng nói, “Mẹ của con ơi! Mẹ cũng đừng động nữa! Cái bộ xương già này của mẹ bọn họ mà chạm vào sẽ tan ngay!” “. Không thể nhìn hàng xóm nhà mình bị khi dễ a!” Mẹ tôi giọng nói nghẹn ngào. Tôi cũng có chút chịu không nổi, chú kể bên nhà đã lớn tuổi, trên mặt đất quay cuồng một bên gào to một bên mắng, trên mặt tất cả đều là máu tươi. vợ của chú ở một bên kêu khóc , “Trời ơi là trời. còn có có vương pháp không a. Giết người a. Giữa ban ngày giết người a.”

Một người bên cạnh cầm lấy điện thoại ra đã bị chop đoạt lấy, vứt một cái nát trên mặt đất! Một tên lưu manh đánh người kia hai cái tát, nắm cổ áo người kia liền co gối đá tới ngực người kia! Tôi ôm lấy mẹ tôi hai tay đều phát run. Người nọ rống lớn, “Con mẹ nó, đứa nào dám báo cảnh sát tao làm thịt nó!”

“Báo đi! Tôi xem ai báo, báo đi! Lão tử có người trong cục! Các người ai dám báo thử đi!” Tên khoán đầu kêu gào, “Chó nuôi có ngày cắn chủ. Không lên tiếng các người tưởng tao sợ a!”

Mắt thấy mẹ tôi sẽ xúc động, tôi ở thời khắc chỉ mình treo chuông bưng kín miệng của bà. Nhưng vị lão Phật gia này cứ nhiên lúc tôi thăm cảm giác mình may mắn nhanh tay đột nhiên liền kéo tay tôi xuống, há mồm một câu, “Đừng quá ỷ thế hiếp người! Mày tưởng ai cũng sợ mày a!”

“Thế thì thế nào? Tao khi chúng mày là dân đen đấy!” Hắn phun nước miếng đi tới, tôi chạy nhanh tới trước người mẹ tôi, vẻ mặt như lâm đại địch nhìn hắn. Tốt xấu tôi cũng là người trẻ tuổi, thể lực có chút dẻo dai.

“Lưu Quảng!” Bên trái đột nhiên truyền đến tiếng kêu. Giọng nói quen thuộc làm tôi bật người quay đầu nhìn sang bên đấy, Lí Minh Ngôn đang từ bên kia đi quan, sau lưng anh còn có đại khái ba bốn người. Đây, này. . . . vẫn là chênh lệch nhiều quá a! Đều do tôi không tốt, không có đem tình thế nghiêm trọng nói rõ cho anh biết.

Lúc tôi vẫn chảy mồ hôi lạnh thì cái tên khoản đầu đột nhiên liền vòng vo, vui vẻ đi đến hướng Lí Minh Ngôn.”Ồi chào, ông chủ Lý, ngài như thế nào tới chỗ này?”

Lí Minh Ngôn sắc mặt vững vàng làm người ta nhìn không ra chút cảm xúc, “Có một người bạn gặp chút phiền toái, tôi đến xem.” Nói xong ánh mắt anh nhìn về phía tôi. Ánh mắt mang cảm giác quan tâm này, là vì anh lo lắng cho tôi, có phải không?

Anh nhìn tôi mỉm cười, đi đến trước mặt tôi, đưa tay đặt trên vai tôi, ôn nhu nói, “Nói cho anh biết, đã xảy ra chuyện gì?”

Tên khoản đầu kia đột nhiên vọt ba hai bước lại đây, vội vàng cướp nói, “Ông chủ Lý, tôi nói với anh là như vậy, bọn họ. . . .” Lí Minh Ngôn quay đầu nhìn về phía hắn, hắn chỉ lo lú ra lú rú. Tôi chỉ nghe được Lí Minh Ngôn dùng giọng điệu thản nhiên nói, “Tôi không hỏi anh.”

Kế tiếp, tôi liền đem chuyện lúc này tất cả đều nói cho anh. Anh chỉ lắng lắng nghe tôi nói, sắc mặt tĩnh như nước, nhìn không ra biến hóa gì. Khi tôi dừng lại, anh vỗ nhẹ vai tôi, nhìn tôi cười trấn an. Lí Minh Ngôn xoay người đối mặt với tên khoản đầu, không nóng không lạnh nói, “Cô gái kia là bạn học cũ của tôi, anh động vào cô ấy, chính là động vào tôi.”

“Chúng tôi không gây chuyện với cô ấy a!” Người nọ lập tức vẻ mặt vô tội nói.

“Lưu Quảng, chuyện hôm nay như vậy quên đi.” Giọng nói của anh vô cùng bình tĩnh, nói ra thì đó là câu mệnh lệnh không thể khiến cho người ta chối từ.

“Ông chủ Lý, buổi sáng bọn họ làm chuyện không phúc hậu a, hơn nữa. . . .” Vẻ mặt của hắn giống như bị táo bón, xoa xoa tay nói, “. . . . Được, được rồi, coi như chuyện hôm nay quên đi, nhưng sau này xây lầu cao hơn, bọn họ lại tìm mọi cách làm khó dễ thì xử lý như thế nào? Tôi là người đi theo người ta kiếm cơm ăn, cũng không có cách nào khác a. . . .”

10. Chương 10: Lại Gặp Khó Khăn Khác

“Ông chủ Lý, buổi sáng bọn họ làm chuyện không phúc hậu a, hơn nữa. . . .” Vẻ mặt của hắn giống như bị táo bón, xoa xoa tay nói, “. . . . Được, được rồi, coi như chuyện hôm nay quên đi, nhưng sau này xây lầu cao hơn, bọn họ lại tìm mọi cách làm khó dễ thì xử lý như thế nào? Tôi là người đi theo người ta kiếm cơm ăn, cũng không có cách nào khác a. . . .” Lí Minh Ngôn giương mắt nhìn công trình đang xây phía trước, nói, “Đây là công trình của Vạn Lợi?”

“Vâng!” Hắn lập tức gật đầu, “Cho nên ngài cũng biết. . . .”

“Chuyện này anh tạm thời không cần xen vào. Về sau có thể tiếp tục nghe bọn họ.”

“Thành! Có những lời này của ông chủ Lý tôi an tâm!” Hắn tươi cười rạng rỡ, lập tức chạy tới trước mặt Lí Minh Ngôn, vẻ mặt ân cần thân thiện nói, “Đầu năm nay làm ăn không tốt a, kiếm tiền vất vả như vậy còn bị đánh vỡ đầu, ông chủ Lý có hạng mục nhớ mang theo huynh đệ a.” Lí Minh Ngôn rút điều thuốc, cười cười, thản nhiên nói, “Chúng tôi cũng làm ăn cũng không tốt a.”

Bởi vì buổi sáng người chúng tôi đánh người bọn họ, buổi chiều người bọn họ đánh người chúng tôi, cho nên không ai phụ trách tiền thuốc men của ai.

Dần dần mọi người đều tản ra về nhà, Lí Minh Ngôn hỏi tôi, “Ăn cơm chưa?” Tôi lắc đầu. Hôm nay một ngày rối rắm như vậy, làm gì có thời gian mà nhớ tới ăn với chả cơm.

Anh đi đến trước mặt mẹ tôi, cười tao nhã lễ phép, giống như trong nháy mắt từ một thương nhân khôn khéo lỏi đời biến thành một học sinh có tri thức hiểu lễ nghĩa, anh nói, “Chào dì, cháu muốn mời Chân Tâm đi ăn một bữa cơm, được không ạ?”

Mẹ tôi phản ứng sẽ không dùng lời nói, bà chỉ hận không thể lấy cái chổi đuổi tôi đi cùng Lí Minh Ngôn ăn cơm. [Sun: mamy này xì tin quá >_<]

Khi Lí Minh Ngôn cùng tôi đi đến nhà hàng tôi mới có cơ hội nhắm nhìn bộ dáng hôm nay của anh, một thân tây trang giày da, một chiếc áo ba-đờ-xuy màu xám, một cái khăn quàng cổ sọc ca-rô màu đen, khuôn mặt tuấn lãng thường mỉm cười. Anh tuấn tú lịch sự có thể nói là điển hình của tinh anh kinh doanh, tôi không khỏi nghĩ đến người giống anh cho dù không bị này tiểu thư thiên kim đòi các phát hiện, cũng sẽ bị những người quyền cao chức trọng chọn làm ‘con dâu’ a. Vậy anh cần coi mắt làm chi a? Huống chi tôi như vậy, một cái đứa con gái không giàu không có của cải, hai không có tướng mạo xinh đẹp, ba không bằng cấp cao? Càng nghĩ càng cảm thấy chẳng thể nào hiểu nổi, chuyện này thật sự rất khó giải thích.

Lí Minh Ngôn trầm ngâm một lát, nói với tôi, “Chuyện của em lúc này có chút phiền toái. Vạn Lợi rất có thực lực, ông tổng Vạn Hoa là người rất có thể lực. Nói như thế, nếu xây ít một tầng sẽ tổn thất hơn một ngàn vạn, bọn họ có thể bỏ qua sao? Những cổ đông đầu tư cũng sẽ không gật đầu.”

“Nhưng mà bọn họ làm vậy trái pháp luật mà! Bọn họ tước đoạt chiếu sáng quyền của nhà em!” Tôi có chút oán giận nói.

“Khuôn sáo là chết, chỉ có người mới là sống.” Lí Minh Ngôn nhợt nhạt cười, khoe môi khê nhếch một độ cung có hương vị trào phúng. Nhưng lập tức nụ cười của anh có chút bất đắc dĩ cùng xin lỗi nhìn tôi nói, “Anh theo chân bọn họ cùng đi, mỗi nghề đều có quy tắc của mình. Lấy lập trường của anh, việc này anh thật sự không tiện tham gia.”

“A, không sao đâu.” Tôi thấp giọng nói. Dù sao đây cũng không phải là vụ kiện nhỏ là đánh chó hay đánh mèo, tôi cũng không muốn để anh giải quyết.

“Bất quá, có một người có thể giúp em.” Lí Minh Ngôn dừng một chút, nói, “Nếu cậu nguyện ý giúp thì chắc ok.”

“Ai vậy?” Tôi kinh ngạc hỏi.

“Trần Diệu Thiên.”

“Vì cái gì là hắn?” Tôi không hiểu trừng lớn mắt.

“Uhm.” Anh gật gật đầu, “Cậu ta có thể giúp em. Hiện tại cũng chỉ có cậu ta là có thể giúp em. Nếu không anh giúp em liên hệ cậu ta nhé?”

“Này. . . . Hay là thôi đi. . . . Như vậy phiền toái hắn cũng không hay lắm. . . .” Lấy chuyện như vậy đi nhờ vả người không thường xuyên lui tới thì ngượng ngùng lắm a. Hơn nữa, chỉ cần vừa tưởng tượng đến Trần Diệu Thiên là tôi càng cảm thấy không có cách nào mở miệng.

“Hành vi bọn họ chính xác là xâm phạm quyền lợi của nhà em. Không nói đến ảnh hưởng của bản thân, nếu ánh nắng bị che, khu đất kia của bọn em sẽ bị giảm giá trị, về sau giá bán sẽ không cao được.” Anh thật sự phân tích cho tôi nghe dưới con mắt của một thương nhân đặc biệt khôn khéo cùng cẩn thận, “Kỳ thật tình huống này trước kia cũng có xảy ra, bình thường nhà xây dựng sẽ tiến hành đền tiền bồi thường cho hộ dân. Nhưng Vạn Lợi thể lực mạnh, quyết định ngang ngạnh với bọn em, nói rõ chính là ý thể hiếp người. Trần Diệu Thiên làm trong khách sạn cùng sòng bạc, trong hắc đạo cũng có thể lực nhất định, hơn nữa, sắp tới tập đoàn bọn họ tính toán đầu tư xây dựng câu lạc bộ đêm, đất đã muốn mua xong, kiến trúc trước nhà em là công trình bọn họ đầu thầu.”

“Chính là. . . .” Tôi có chút do dự hỏi, “Anh cảm thấy hy vọng hắn hỗ trợ có lớn không?”

Lí Minh Ngôn đang chuẩn bị nói gì đó, điện thoại đột nhiên vang lên, anh tiếp điện thoại, “Uhm. Được. Được. Có thể.”

“Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến liền.” Anh buông điện thoại mỉm cười nhìn tôi, “Trần Diệu Thiên nói có người muốn gặp anh. Chúng ta cùng đi thôi, vừa lúc em có thể nói chuyện đó với cậu ta.”

Tôi rất muốn nói em thật sự không muốn đi nhưng cuối cùng vẫn theo Lí Minh Ngôn lên xe, loại tâm tình rối rắm này thật sự là làm dạ dày người ta đau! [Sun: cái đó gọi là sức hút của mỹ nam đó chị ~^o^~]

Nhớ lại lúc này bị những người đó vô duyên có vô có khi dễ là tức giận, nhất là nhớ tới thương thế của hàng xóm khi này, quả thực nhìn thấy ghê người. Chẳng lẽ chúng tôi sẽ tùy ý để đám người kia coi chúng tôi là tượng đất mà đạp dưới nền đất sao? Nếu về sau xảy ra tranh chấp mammy bị nguy hiểm làm sao bây giờ? Nếu mammy bị người đánh? Tôi cũng không phải con nít, về chuyện này mà da mặt mỏng ngượng ngùng thì sao này xảy ra chuyện lớn hơn thì làm thế nào?

Nửa giờ sau tôi đi theo Lí Minh Ngôn tới khách sạn Diệu Thiên. Bất tri bất giác tôi đi chậm lại, tưởng tượng đến là có chuyện phải cầu cạnh người ta giúp đã là lòng tôi đã nặng trĩu, đi cũng không thoải mái. Lí Minh Ngôn tựa hồ là cảm thấy tôi không thích hợp, đột nhiên dừng bước, nhìn tôi cười nói, “Tất cả mọi người là bạn học, không cần khẩn trương. Lần trước em cũng gặp qua cậu ta rồi mà?”

Đâu chỉ lần trước gặp qua, gặp qua vài lần rồi, tôi còn lần cuối cùng gặp mặt tôi đã làm chuyện thiếu đạo đức mà. Người ta chỉ nhấn một tin nhắn đến, tôi trực tiếp đem pin đầu tháo ra. Hiện tại một cần người ta hỗ trợ lại tìm tới cửa. Tôi thật đáng khinh!

“Không tiện mở miệng thì anh sẽ giúp em.” Lí Minh Ngôn đưa tay nhẹ nhàng đặt ở tôi đầu, mỉm cười hai mắt cổ vũ nhìn tôi, ngữ khí thực nhu hòa, “Ai cũng không phải vạn năng. Muốn sống trong xã hội này rất nhiều lúc phải nhờ người ta giúp đỡ, rất nhiều người chỉ sợ tìm không thấy người đỡ đầu. Chỉ cần quen thì tốt rồi.” Dưới ánh mắt cổ vũ của anh, tựa hồ tôi cũng bình tĩnh được không ít.

Nhưng mắt thấy sắp đi đến cửa phòng, tôi lại một lần mãnh liệt muốn trốn. Tôi cảm thấy vô cùng xấu hổ!

Ngay tại tôi nhịn không được sắp động thổ, cổ tay đã bị Lí Minh Ngôn cầm. Anh mở cửa lớn, cứ nắm tay tôi như vậy mang tôi đi vào.....

Trước mắt tối thui, tôi mới vừa thăm cảm thấy được như vậy thực an toàn, ánh đèn bỗng nhiên “Ba!” “Ba!” “Ba!” “Ba!” đều bị mở ra .

Nhất thời, bốn phía sáng như ban ngày.

Đây là một gian phòng khiêu vũ xanh vàng rực rỡ siêu to siêu xa hoa.

Tôi bị Lí Minh Ngôn nắm tay, ngơ ngác đứng dưới một ngọn đèn treo thủy tinh thật lớn.

Trên sofa đối diện, Trần Diệu Thiên kiều chân bắt chéo, một tay cầm một ly rượu, một tay ôm một mỹ nữ, trên đùi còn vài mỹ nữ nằm sắp úp, quần áo hần hồn động, trên mặt tình ý vẫn còn chưa hết. Xem như tôi đã cảm nhận được cuộc sống của kẻ có tiền rồi, đúng là thiên đường nhân gian.

Lí Minh Ngôn nhẹ nhàng mang tôi lên trước, cười nói, “Quách Chân Tâm, bạn tiểu học của tôi cùng Diệu Thiên.”

Nam nhân trong phòng phát ra tiếng cười, “Hôm nay có phải là ngày họp lớp của các cậu không! Lúc này Diệu Thiên cũng dẫn theo một người đến đây nói là bạn tiểu học của các cậu.”

Đúng lúc này, một nữ nhân từ sofa đứng lên. Cô ấy mặc một chiếc váy ngắn màu ngà, trên cổ là vòng cổ trân châu loá mắt, một mái tóc xoăn đen mê người bỗng bồng bênh thả xuống đầu vai.

Chân mang giày cao gót cô ấy tiêu sái đi lại đây.

Cô ấy càng đến gần tôi càng cảm thấy được mình càng thu nhỏ lại một chút.

Cô ấy càng xinh đẹp làm cho người ta không mở mắt ra thì tôi càng cảm thấy mình trong suốt gần như sắp trở thành tro bụi.

Lúc khoảng cách giữa cô ấy và Lí Minh Ngôn chỉ cách có một bước, tôi cảm thấy tôi đã hoàn toàn hèn mọn nằm bẹp dưới nền đất, vô cùng muốn biến mất!

Theo bản năng gục đầu xuống, tôi liếc xem trang phục trên người mình, áo ba-dờ-xuy dày, giày boots cao, một thân bụi bặm không chút nhan sắc. Còn có thân hình này, người ã đại, lưng hùm vai gấu, tứ chi tráng kiện.

Vì cái gì gặp mặt sau nhiều năm như vậy, cô ấy vẫn như cũ là một công chúa cao cao tại thượng, mà tôi vẫn giống như cũ uất ức lời thôi một thân a.

. Tôi thật sự muốn chết! ! ! !

Lưu Tuệ giơ một ly rượu lên chào Lí Minh Ngôn, khoé môi gợi lên độ cung mị hoặc, nói, “Đã lâu không thấy.”

11. Chương 11: Một Chút Lôi Thôi

Vì sao sau bao nhiêu năm mới gặp lại, cô ấy vẫn cao cao tại thượng giống một nàng công chúa, còn tôi vẫn chịu uất ức như cũ.

.....Tôi thật sự là muốn chết a!!!

Lưu Tuệ hướng về phía Lí Minh Ngôn đưa lên chiếc ly có đế dài, khoé môi gợi lên độ cong dụ hoặc nói “Đã lâu không gặp!”

Lí Minh Ngôn đang nắm tay tôi, trong nháy mắt hình như tay của anh nắm chặt hơn một chút, giống như một phản xạ có điều kiện vậy. Tôi lặng lẽ đảo mắt qua anh, phát hiện biểu tình bình tĩnh thường ngày của anh giờ đây lại có chút hoảng hốt và thất thần. {hana: có JQ}

Lòng tôi thỉnh linh nhói đau một cách khó hiểu!

Tôi hạ tầm mắt, tận lực khiến mình vô cùng tự nhiên.

“Đã lâu không gặp.” Lí Minh Ngôn thản nhiên cười một tiếng. “Em về khi nào?”

“Hôm qua mới về, muốn gọi anh đón em lại phát hiện không biết liên lạc với anh thế nào.” Thanh âm của cô thật tao nhã thông dong, tự nhiên lại khiến người nghe thấy được họ có quan hệ không bình thường.

Tôi đột nhiên nhớ tới, đúng vậy, bọn họ chính là mối tình đầu của nhau a, cũng biết bọn họ lúc trước đã trải qua tình yêu trường học ngọt ngào cỡ nào. Một đôi kim đồng ngọc nữ như vậy ở trung học khẳng định là một truyền kỳ đi.

Lòng tôi càng thêm buồn và luông cuống, như là có cái gì đó nhọn hoắt đang đâm vào trong lòng tôi từng chút một.

“Gần đây anh cũng bận, cũng không biết có thời gian không.” Lí Minh Ngôn cười nhạt nói.

“Bận gì a? Nghe Diệu Thiên nói, anh làm về nhà đất sao? Tình hình vài năm gần đây nghe nói tốt lắm mà.”

“Cứ cho là thế đi, hiện tại tiền kiếm cũng được. Còn em, ở nước ngoài thế nào?”

Tôi ngẩng đầu, mỉm cười nhìn Lưu Tuệ thật muốn nói “Xin chào, tôi là bạn học cũ của cậu, Quách Chân Tâm, đã lâu không gặp, không phải đã quên tôi rồi chứ.” Cô ấy ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn tôi, vẻ mặt hưng phấn nhìn Lí Minh Ngôn. Hai người bọn họ anh một lời em một lời, căn bản không có chỗ cho tôi chen mồm vào.

Tôi thật muốn hét to một câu, có cần thiết phải tiếp tục như vậy không! Mấy người muốn ôn chuyện xưa hay không không quan trọng, quan trọng là lúc này cái người đang đứng gốc ở bên cạnh hai người là tôi đã hoàn toàn bị cho là hạt bụi không còn tồn tại!....Tôi rõ ràng không phải như thế a!

Vì sao tôi lại phải ở giữa hai người và có bộ dạng đáng thương thế này? Vì cái gì mấy người muốn mình nổi bật còn tôi thì mờ nhạt như vậy!

“Được rồi, đừng đứng mãi thế, ngồi xuống đi.” Bên kia xô pha tiếng Trần Diệu Thiên đột nhiên chen vào. Cậu ta dùng ánh mắt trêu tức nhìn chúng tôi, quơ quơ chiếc ly thủy tinh để dài bên trong chứa một chút rượu vang, khoe môi khê nhếch “Đêm còn dài, có gì từ từ tán gẫu cũng được mà.” Nói xong ngửa cổ đem ly rượu uống cạn.

“Trần đại gia của chúng ta không hổ danh là làm trong ngành giải trí, thật biết khuấy động đi.” Lưu Tuệ xoay người, đi đến một bên xô pha. Ý tưởng chào hỏi của tôi cuối cùng đành từ bỏ. Lí Minh Ngôn cũng vỗ vỗ vai tôi cười nói “Ngồi đi.” Nói xong anh đi đến phía Trần Diệu Thiên. Tôi biết, anh là cố ý muốn mang tôi tiếp cận Trần Diệu Thiên.

Tôi nhắm mắt theo đuôi đi theo phía sau Lí Minh Ngôn, Đối với Trần Diệu Thiên, tôi vẫn là ôm một tư tưởng như lúc nhỏ, hiện tại lại phải... ai, mẹ nó, thật sự làm người ta phiền chán a! {hana: lần đầu tiên nói bậy.. chính xác là viết bậy oa oa}

Lí Minh Ngôn ngồi xuống bên cạnh Trần Diệu Thiên, tôi cũng ngồi xuống bên cạnh Lí Minh Ngôn thì anh đột nhiên giữ chặt ống tay áo tôi, cười nói “Ngồi đi.” Mà vị trí anh muốn tôi ngồi là.... ở giữa anh và Trần Diệu Thiên.

Tôi đành kiên trì ngồi xuống.

Lí Minh Ngôn lấy thuốc lá, rút hờ một điếu mời Trần Diệu Thiên, sau đó chính mình cũng châm một điếu. Anh hít một hơi, thấp giọng cười nói “Cậu nhóc này đúng là không được rồi, nói là có điều bất ngờ đặc biệt, thì ra là thế à.”

Trần Diệu Thiên đẩy người con gái đang ngồi bên cạnh đi, cậu ta rút thuốc, đưa người về phía trước rót cho Lí Minh Ngôn một ly rượu vang, hít một hơi thuốc, cười nói “Bất ngờ quá còn gì? Muốn trả lại cho anh.”

“Trả cho tôi?” Lí Minh Ngôn khó hiểu nhìn phía cậu ta.

Trần Diệu Thiên giơ ly rượu lên là tư thế cheers với anh, Lí Minh Ngôn lập tức nâng ly, hai người nhẹ nhàng chạm ly, thanh âm thanh thủy của hai chiếc ly thủy tinh chạm vào nhau khiến rượu bên trong hơi sánh lên. Mà tâm tình của ta cũng đang cuộn sóng sánh giống chất lỏng trong ly. Tôi thật không biết tôi giống cái đỉnh ốc ngồi ở giữa này làm gì! Giống như một chương ngại vật a!

Trần Diệu Thiên nhấp một ngụm, buông ly xuống, ánh mắt nhìn Lí Minh Ngôn có chút ý vị thâm trầm, cậu ta cười như không cười nói “Tôi chính là người có ân phải báo, anh đã cho tôi một ngạc nhiên bất ngờ vậy tôi đương nhiên cũng phải tặng anh một ngạc nhiên a.”

Trong mắt Lí Minh Ngôn hiển hiện một tia khó hiểu, nhưng anh cũng bình tĩnh rất nhanh, cười cười tự giấu nói “Bất ngờ này cũng lớn quá đi.”

“Hai người đang nói chuyện gì bí mật thế?” âm thanh của Lưu Tuệ đột nhiên truyền đến, “Em cũng muốn nghe.” Cô ngồi vào phía bên kia của Trần Diệu Thiên, chớp chớp mắt, vẻ mặt tràn đầy hứng thú nhìn bọn họ.

Cô nghiêng người, đem tóc đen cuộn sóng vén sang một bên vai, làm hiện ra bờ vai thon và xương quai xanh trắng nõn, mà bên dưới xương quai xanh một chút chính là đôi bông đào như ẩn như hiện. Cô ấy thật là... nói thế nào đây, làm cho người ta có ý muốn xé hết quần áo của cô ấy xuống a!

Lí Minh Ngôn cười cười “Chưa nói gì!” Anh vỗ vỗ vai tôi, nhìn về phía Trần Diệu Thiên nói, “Quách Châm Tâm có chút việc cần cậu giúp đỡ.” Thèm vào, sao tự nhiên chủ đề lại chuyển về phía tôi thế này. Trái tim hơn trần định của tôi phút chốc lại chịu kích thích.

“Ồ?” Trần Diệu Thiên hơi nhướn mi, giống như lúc này mới nhìn thấy tôi. Cậu ta nhìn tôi từ trên xuống dưới một lần sau đó cười nói “Này đúng là người tốt số, vẫn còn mập mạp như vậy, có chuyện gì vậy?” Lí Minh Ngôn cùng Lưu Tuệ cười ồ lên.

Tôi... tôi... tôi cảm giác mình như đang ngồi trên bàn chông! Tôi thật muốn mặc kệ tất cả! Trên mặt tôi giờ giống như một cái lò lửa!

Tôi nghe đỏ cả mặt, không nhịn nổi trừng mắt nhìn Trần Diệu Thiên nói “Vì những lời này của cậu, tôi nói cho cậu biết, tôi phải giảm béo! Có điều chuyện này cũng không phải chuyện cậu cần quan tâm.”

“Phốc... ha ha... ha ha ha ha...” Cậu ta đang uống một ngụm rượu đột nhiên phun ra, sau đó cười to.

Lưu Tuệ cười cười vỗ vỗ cánh tay cậu ta “Diệu Thiên, cậu đúng là đồ xấu tính, người ta là con gái sao lại nói như thế. Béo thì có sao, béo cũng là...” “Được rồi.” Trần Diệu Thiên đột nhiên chặn lại lời cô, thanh âm lạnh lùng nói “Tôi nói chuyện của tôi, cậu xem vào làm gì.” Ánh mắt cậu ta thoáng chốc lạnh đến âm độ, đủ khiến không khí đóng băng, Lưu Trí Tuệ kinh ngạc, có điểm không biết là thế nào, ngay cả tôi cũng giật mình.

“Uy uy, mấy người cùng khóa bên kia, đừng có trốn ở góc đáy vụng trộm a, mọi người cùng chơi mới vui chứ.” Bên kia đột nhiên có tiếng hét to, không khí căng thẳng bên này bỗng chốc buông lỏng, tôi phát hiện cảm giác của Trần Diệu Thiên thật mạnh, ngay cả biểu tình vô tình cũng có lực sát thương mạnh như thế.

“Người đẹp, lại đây hát một bài đi!” “Tôi cũng muốn nghe người đẹp hát a!” “...hát đi, hát đi!” Năm ba người đứng bên kia bắt đầu ồn ào. Lưu Tuệ tao nhã đứng dậy, sóng mắt lưu chuyển khắp phòng, cười mở miệng nói “Được rồi, tôi đây tình nguyện làm trò.” Những người đó nhất thời vỗ tay hoan nghênh.

Bài cô ấy hát là một bài tiếng Pháp rất sống động, tôi thật xấu hổ thừa nhận vốn nghĩ cô ấy hát một bài hát tiếng anh vì tôi nghe không hiểu, nhìn phụ đề bên dưới cũng không biết là gì, đang cảm thấy kì lạ thì có một người vỗ tay tán thưởng “Không hổ danh là tài nữ nước Pháp nha!”. Lúc ấy tôi mới tỉnh ngộ, thì ra lời người ta hát là bài tiếng Pháp. Cô ấy đứng trên sân khấu hát tình ca thật mãnh liệt, có mấy bạn nam đứng lên sân nhảy theo tiết tấu loạn hết lên.

“Heo!” Trần Diệu Thiên đột nhiên lôi cánh tay tôi hỏi, “Cậu có chuyện gì?”

Tôi không thèm liếc mắt nhìn cậu ta lấy một lần, mặt không chút thay đổi cúi đầu nói “Không có chuyện gì.” Phát hiện tay cậu ta còn đang cầm tay tôi, tôi đang chuẩn bị rút ra thì mặt cậu ta đột nhiên dẹt gần hơn, thanh âm tăng lớn hơn “Cậu nói gì?”

Tôi quay đầu ghé sát vào một bên tai cậu ta hét “Tôi, nói, không, có, chuyện, gì!” Cánh tay cậu ta đang túm tay tôi đột nhiên tăng thêm lực, sau đó lắc lắc tay tôi thật mạnh và đau.

Tôi quay người lại, rầu rĩ cố rút tay lại, nhìn đến trên bài ly rượu đã trống, tôi đưa người tự thưởng mình một ly.

Tôi lúc này thật sự muốn đến quán rượu, mẹ tôi nói đến đây làm gì! Sẽ phải chịu kích thích và tìm tòi nhục thối, không đúng sao? Tôi còn muốn nhìn Lưu Tuệ trở mã thành mỹ nhân gợi cảm, nhìn Lí Minh Ngôn cùng Lưu Tuệ nhìn nhau phóng điện, nhìn Lí Minh Ngôn hiện tại vẻ mặt đang ngu ngốc nhìn chằm chằm Lưu Tuệ. Mà chuyện tôi cần giải quyết lại không làm sao nói ra được. Mẹ nó, tôi thật muốn điên rồi! {hana: lần thứ 2 viết bậy oa oa}

Tôi cảm thấy trước mặt tôi một mảng đen tối, tôi đã không còn hi vọng chuyện Lí Minh Ngôn sẽ trao trái tim cho tôi...

Mới vừa nâng ly lên lại đột nhiên bị Trần Diệu Thiên đoạt mất, cậu ta vỗ nhẹ lên đầu tôi, giống như cha mẹ xoa đầu con cái vậy “Trẻ con uống rượu gì chứ.” “Liên quan gì cậu!” Tôi rống lên, chồm lên cướp lại ly rượu. Một hơi uống cạn.

Quả nhiên, người không may uống nước lọc cũng sắc, chính là khi rượu chảy vào yết hầu tôi không ngừng ho khò khè, nước mắt ở khóe mắt tràn ra càng ngày càng nhiều, nhiều đến nỗi tôi không biết là mình sắc mà nước mắt trào ra hay tôi đang khóc.

12. Chương 12: Kim Đồng Ngọc Nữ Gặp Lại

Quả nhiên, người không may uống nước lọc cũng sắc, chính là khi rượu chảy vào yết hầu tôi không ngừng ho khò khè, nước mắt ở khóe mắt tràn ra càng ngày càng nhiều, nhiều đến nỗi tôi không biết là mình sắc mà nước mắt trào ra hay tôi đang khóc.

Một bàn tay nhẹ đặt lên lưng tôi, Lí Minh Ngôn thanh âm thân thiết của Lí Minh Ngôn vang lên bên tai tôi “Sao lại không cẩn thận như vậy.”

“Không... em không sao.” Hơn nửa ngày cuối cùng cũng bình ổn trở lại, tôi đẩy tay Lí Minh Ngôn ra, cố gắng bày ra khuôn mặt tươi cười “Em đi toilet.” Nói xong tôi liền đứng dậy, một giây cũng không chậm trễ rời khỏi nơi cái nói khiến tôi không thể thở nổi này.

Sau khi tôi vọt tới toilet, khóc một trận đủ lớn, đủ điên cuồng, tôi tỉnh táo lại, tôi cũng không rõ vì sao mình lại ảm ức như vậy, thậm chí còn khóc lớn một hồi nữa.

Tôi sao phải khóc đây? Tôi cũng không phải không biết quan hệ của Lí Minh Ngôn và Lưu Trí Tuệ, tôi cũng không phải biết Lí Minh Ngôn không để tôi trong lòng, tất cả những điều này đều là tôi cam tâm tình nguyện không phải sao?

Cố gắng rửa mặt, nhìn thấy mớ thịt béo trong gương, còn nhớ đến khuôn mặt hoàn mỹ tinh xảo của Lưu Trí Tuệ tôi đột nhiên cảm thấy bản thân không có gì đáng khổ sở. Chênh lệch quá lớn, so sánh như thế đúng là thật buồn cười, ai, bị một người con gái so với mình một trời một vực đánh bại, ngoài việc cầu nguyện kiếp sau sinh ra có ngoại hình tốt một chút thì còn có thể làm gì đây?

Cắm giắc được mình vào toilet quá lâu, tôi nhanh chóng sửa sang lại hình tượng. Được rồi, tuy rằng dù có chỉnh thế nào thì cũng không khá hơn được, nhưng ít nhất tôi cũng không muốn bộ dạng của mình giống như chết rồi, đi ra khỏi toilet, vừa chuyển người tôi liền nhìn thấy Trần Diệu Thiên đang đứng cách đây không xa.

Cậu ta đứng dựa lưng vào tường, hai tay ôm đầu, đầu gục xuống. Bên dưới chân có rất nhiều tàn thuốc, hình như cậu ta đứng ở đây từ rất lâu. Khi cậu ta đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía tôi, trong ánh mắt vương một tầng ưu thương nồng đậm... Hình ảnh như vậy nhưng lại giống như nước lũ xuyên qua trở lại thời gian của mười mấy năm trước... ở lần gặp cuối cùng của chúng tôi cậu ta cũng suy sụp dựa vào tường như thế, đầu cũng vô lực cúi như thế, cũng ánh mắt ưu thương đầy khi ngẩng đầu nhìn tôi...

Trong khi tôi còn đang giật mình cậu ta đã thật nhanh bước đến trước mặt tôi, hình ảnh kia giống như là ảo giác, cậu ta cười phong lưu phóng khoáng mê người, đột nhiên lấy tay đập đập đầu tôi “Còn tưởng cậu ngất trong WC rồi đi!” Tôi che đầu kháng nghị, “Cậu làm gì mà đánh tôi a!” “Thích đánh thì đánh thôi!” Nói xong lại thị uy như muốn gõ thêm mấy cái nữa. {hana: anh này đáng yêu thật, i like}

“Cậu...” tôi không nhận được trừng mắt nhìn, đang chuẩn bị hung hăng mắng một chút thì ánh mắt cậu ta lại thay đổi, trầm giọng nói “Đừng nhúc nhích.”

Tôi sững sờ đứng im.

Cậu ta nhẹ nhàng đẩy tay tôi khỏi trán nói “Sao lại biến thành thế này?”

“Gi á?” Tôi buồn bực hỏi.

“Vết bầm trên trán này.” Cậu ta cau mày, sắc mặt có chút trầm.

Lúc đầu tôi định nói chuyện này liên quan gì cậu, nhưng nhìn thấy bộ dạng của cậu ta lúc này tôi chỉ có thể nói “Không cần thận bị va phải. Cậu không biết a, tập lái xe nhiều người muốn chết, hôm nay tôi đi lúc thì bị va đầu lúc lại bị dẫm chân, thật là đen đủi a.” Nói xong oán giận trong tôi bùng bùng đi lên.

“Thì bằng lái sao không nói tôi viết?” Ngờ ngợ của cậu ta hơi trách cứ, ánh mắt dừng lại trên trán tôi thật lâu, thanh âm tuôn ra có chút mềm mại “Còn đau không? Đã u lên thành cục.” Tôi thật không quen một Trần Diệu Thiên như thế, thật không tự nhiên, không tự nhiên nên tiếp theo nên nói cái gì tôi cũng không biết. “Đi thế nào để bị đâm như thế, đi không nhìn đường gì cả, đúng là đồ đầu heo!”... được rồi, tôi chỉ biết là “Đúng đúng đúng, tôi là con heo được chưa.” Không muốn cùng cậu ta đôi co, tôi lườm cậu ta một cái rách mắt sau đó trở lại phòng hát.

Đi vào được một lúc mọi người bắt đầu ồn ào muốn tôi lên hát, tôi dùng mọi cách từ chối mà họ không buông tha, tôi gấp đến mức cái gì cũng dùng rồi mà không được, Lưu Trí Tuệ nhàn nhạt ngồi một bên nhìn thấy tôi cười, sau đó đột nhiên nói “Mọi người đừng quá miễn cưỡng, người ta lo lắng kia, tôi nhớ rõ cô ấy từ nhỏ đã ít nói, cũng không thích tham gia mấy hoạt động ca hát nhảy múa như những bạn gái cùng tuổi.”

Tôi thềm vào! Ai nói tôi lo lắng, tôi chỉ là....

“Hát thì hát thôi, trước đây không thích không có nghĩa là bây giờ không thích a. Hơn nữa con người chính là không ngừng thay đổi.” Tôi cười cười, đi đến bên màn hình, bắt đầu chọn nhạc. Tuy rằng tôi không thể giống người ta hát ca khúc nước ngoài, nhưng tốt xấu gì tôi mở miệng cũng không đến mức hù chết người ta. Cho tôi là cô gái quê trốn trong góc không dám lên tiếng à.

“Diệu Thiên, cậu đến đúng lúc lắm. Trước chắc cũng chưa từng nghe qua Quách Chân Tâm hát đúng không, có cơ hội nha.” Tiếng Lưu Trí Tuệ vang lên thật đáng yêu. Xem ra Trần Diệu Thiên cũng đã vào, cậu ta cười cười một tiếng nói “Tôi đã có nghe qua.” ... Đúng vậy, từng có lần hạng mục giải trí của cậu ta chính là bức tôi hát cho cậu ta nghe!

Trong phòng có sân khấu, khi hát thì còn có đèn chiếu vào rất đẹp, thật giống nữ ca sĩ. Tôi không muốn lên hát cũng vì nguyên nhân này, không muốn đem chính mình phô bày trước mắt mọi người như thế. Dù sao biết bản thân không xinh đẹp, có câu nói thế nào nhỉ, người xấu không phải có lỗi, cái lỗi ở đâu chính là mang vẻ xấu xí đi dọa người.

Nhìn nửa ngày không biết nói cái gì, tôi đành lựa chọn một bài hát thời gian này tôi nghe đi nghe lại “Tâm sự cô đơn.” Đối với người không có tự tin đứng trên sân khấu như tôi thì chỉ dám đứng ở gần màn hình thấp giọng hát.

“Trời mưa, em đứng bên khung cửa rơi nước mắt.

Mọi người trên đường nhìn hạnh phúc hơn em.

Dù cô đơn đến thăm hại cũng hẳn muốn bên cạnh anh.

Cùng nhau bước qua mùa hè nóng bỏng.

Em biết đấy không phải cảm giác của anh

Nghĩ đến đôi mắt anh.

Đôi khi em ước anh hay đối xử với em tệ một chút.

Ảo tưởng của chúng ta không thể nào là vĩnh viễn.

Yêu anh là tâm sự cô đơn.

Không hiểu nụ cười của anh.

Chỉ có thể giống bông hoa quỳnh.

Ban đêm lặng lẽ kiên trì.

Yêu anh chính là tâm sự cô đơn.

Hi vọng tình yêu của anh là chân thật.

Vẫn yêu anh.

Dùng phương thức của riêng em....”

{hana: lời bài hát này hana chém hơi quá tay, nếu không hay đừng trách nhé *cười*}

Hát đến mức giọng tôi đã hơi nghẹn ngào, màn hình trước mắt cũng trở nên mơ hồ, có điều đừng lo, ca từ của bài này tôi sớm đã thuộc lòng. Quan trọng hơn chính là, nếu tôi khóc bọn họ sẽ phát hiện ra, sau đó Lí Minh Ngôn cũng sẽ phát hiện ra tôi điên điên cuồng cuồng học người ta “Cóc ghê đòi ăn thịt thiên nga.” Không phải là dọa người đi.

“Trong lòng anh em có đặc biệt chút nào không.

Chỉ sợ anh là không phát hiện ra có em ở bên.

Em đoán không ra cảm giác của anh.

Tất cả chỉ được lưu giữ trong đôi mắt đen sâu thẳm.

Đôi khi em ước anh hay đối xử với em tệ một chút.

Ảo tưởng của chúng ta không thể nào là vĩnh viễn.

Yêu anh là tâm sự cô đơn.

Không hiểu nụ cười của anh.

Chỉ có thể giống bông hoa quỳnh.

Ban đêm lặng lẽ kiên trì.

Yêu anh chính là tâm sự cô đơn.

Hi vọng tình yêu của anh là chân thật.

Vẫn yêu anh.

Dùng phương thức của riêng em....”

Hát hết hai lượt, tôi âm thầm lau đi nước mắt đang dâng lên khoé mắt, lúc này mới phát hiện trong phòng im lặng nhe tờ, sau đó nháy mắt tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên. Bọn họ đều khen tôi hát rất hay, ngay cả Lưu Tuệ cũng cười nói “Thật không nghĩ cậu lại hát hay như vậy.”

Cô quay đầu nhìn Trần Diệu Thiên “Thật quá đáng nha, hát hay như thế mà cũng không vỗ tay.”

Trần Diệu Thiên cúi đầu ngồi ở sô pha, tự rót ỉnh một ly rượu, lắc qua lắc lại, đưa đến bên môi, một hơi uống cạn, sau đó lại tiếp tục rót ỉnh ly khác. Anh hoàn toàn không nghe thấy lời Lưu Tuệ nói, anh còn đang đắm chìm trong thế giới của ca khúc kia, khoé môi khẽ nhếch ngấp ỷ giấu cợt.

Tầm mắt tôi lưu chuyển, chuyển đến chỗ ngồi của Lí Minh Ngôn. Mà anh cũng đang nhìn tôi, đôi đồng tử sâu và đen toả ra một tia ôn nhu.

Tôi không biết nên dùng vẻ mặt e lệ khấn trương cúi đầu hay là tự ti khiếp đảm tránh né ánh mắt anh, vẫn cứ như vậy hào phóng thản nhiên nhìn anh, tuy ý anh dò xét tình cảm của tôi với anh.

Cuối cùng, tôi đem tầm mắt chuyển xuống người anh, tôi chợt nghĩ, nội tâm tôi trải qua bao nhiêu chuyện, khi vui khi buồn, khi khóc khi cười, tất cả cũng đều là vì anh, cũng vì anh mà tôi nếm qua cảm giác chờ đợi và mất mát.

Tôi và Lí Minh Ngôn bởi vì lần gặp mặt mới có thể liên hệ lại với nhau, bỏ qua chuyện yêu đương, tuy rằng anh cũng không nói để tôi là bạn gái anh, có điều anh vẫn giữ liên lạc, chúng tôi vẫn có một chút quan hệ như thế, ít nhất cũng là bạn bè.

Tôi sao phải vì bạn gái trước của anh mà phải đóng vai người thất tình? Chẳng lẽ tôi không đánh mà đã bại sao?

Quyết tâm của tôi đâu? Dũng khí của tôi đâu? Không phải là đã nói, mặc kệ có thể thành công bình thản ở anh hay không thì tôi cũng chỉ cần cố hết sức là được sao, sẽ không còn cảm thấy tiếc nuối sao?

Chẳng lẽ vì cô gái sáng chói kia đang không có chừng mực nhìn vào anh, nghĩ về anh mà làm tôi không dám tiến đến sao. Tất cả đủ loại tốt đẹp, chỉ có thể diễn ra trong ảo tưởng của tôi....

Cảm giác khoái hoạt này yếu ớt và mong anh đến đâu.

Tôi đứng dậy đi đến phía Lí Minh Ngôn, đón lấy ánh mắt của anh.

Lúc này đây hình như anh có chút không tự nhiên, anh mỉm cười, vẻ mặt lại có chút cứng nhắc, lại liên tục vuốt vuốt tóc.

Tôi ngồi xuống bên người anh, ôm lấy ống tay áo của anh muốn nói với anh rằng chúng ta có thể về trước không. Lời còn chưa nói ra bên kia đột nhiên tuôn ra một tiếng nổ!

Trần Diệu Thiên mạnh mẽ ném chai rượu thủy tinh xuống sàn, thủy tinh vỡ bắn tung toé, chất lỏng màu đỏ sẫm loang lổ trên sàn.... mọi người giật mình, không ai nói gì, chỉ không hiểu nhìn cậu ta. Sắc mặt cậu ta trắng xoá, phút chốc đứng dậy, một cước đá chiếc bàn xa ra, đồng ly thủy tinh rơi xuống đất, âm thanh thủy tinh vỡ vụn liên tiếp vang lên. Cậu ta dậm lên đồng hồ đen trước mặt, sắc mặt khó coi đến đáng sợ,

thật nhanh rồi đi. {hana:ed đoạn này là đang nghe rolling in the deep, trong bài có cảnh bát đĩa bị ném vỡ, hợp thật ha ha}

Cứ như vậy, cậu ta như cơn lốc mang đến rồi bỏ đi không một lời, sau đó mọi người có cảm giác hụt hẫng, một lát sau, một số bạn của Trần Diệu Thiên giúp cậu ta giải thích “Cậu ta chắc say rồi.” “Đúng vậy, tính tình cậu ta là vậy đấy...” “Ai, hay là vợ cả của cậu ta đến a?” Có người đột nhiên lên tiếng trêu đùa, không khí lập tức trở nên thoải mái hơn.

Bọn họ buổi tối nói muốn cùng ăn cơm, tôi từ chối. Lưu Tuệ cũng nói có việc và từ chối, sau đó cô ấy nói với Lí Minh Ngôn “Em không đi xe đến, anh đưa em về đi.”

13. Chương 13: Bị Tên Lưu Mạnh Bắt Nạt

Bọn họ buổi tối nói muốn cùng ăn cơm, tôi từ chối. Lưu Tuệ Nga cũng nói có việc và từ chối, sau đó cô ấy nói với Lí Minh Ngôn “Em không đi xe đến, anh đưa em về đi.”

Lí Minh Ngôn khó xử nhìn tôi, tôi vội vàng nói “A, không sao không sao, em có thể tự mình đi xe về, dù sao cũng không xa.”

Vì thế, cuối cùng mỗi người một ngả.

Hiển nhiên đây là một lần hội tụ rất không thành công và vui vẻ, Mà ý định ban đầu của tôi đã chết ngổm từ trong trứng nước, lát nữa về nhà nhìn thấy bộ dạng buồn bã của cha mẹ, tôi thật sự không có cách nào thoát khỏi sự áy náy này. Rõ ràng có một cơ hội tôi lại trở mặt để cơ hội trôi qua.

Ăn cơm tối xong một đám hàng xóm tự động lấy nhà của tôi làm trung tâm căn cứ cách mạng. Không nghĩ tới mẹ tôi không chỉ mạnh mẽ mà còn có khí chất làm lãnh đạo a. Nhìn thấy bộ dạng phần nộ không chịu nổi của bọn họ tôi càng thêm ngượng ngùng. Trong đám người đó có người nói không khác gì Lí Minh Ngôn đã nói. Công ty kia cậy mình là công ty lớn ý thể hiếp đáp người khác. Mọi người bàn bạc cả nửa ngày cũng không tìm ra phương án nào thích hợp, lúc này thậm chí có người nói, chờ khi khu nhà phía trước xây dựng xong họ sẽ thử dò ý chủ nhà xem có thể thuê tôi để làm người quản lý không. Không khí nặng lúc càng nặng nề

Đúng lúc ấy tiếng điện thoại đột nhiên vang lên. Lấy điện thoại từ trong túi ra, không có tên người nhưng số có vẻ quen. Ai a? Tôi nghi hoặc nhắc máy.

“Đang ở đâu...” Thanh âm trầm thấp truyền đến, là Trần Diệu Thiên.

Không đợi tôi trả lời, cậu ta nói “Tôi muốn gặp cậu...” Giọng nói khàn khản lại có chút hỗn độn, giống như vẫn còn hơi men.

Tôi đi đến phía kia của phòng khách, thấp giọng nói “Tôi ở nhà, đang buổi tối mẹ tôi sẽ không cho ra ngoài.”

“Tôi muốn gặp cậu...” Cậu ta lặp lại.

“Ngại quá, mẹ tôi thật sự không cho...” “Tôi muốn gặp em!” Cậu ta đột nhiên hét lên, trực tiếp chặn lại lời tôi.

Cậu ta khiến tôi giật mình sửng sốt, mãi một lát sau tôi vẫn không biết nói gì “Tôi... này... tôi...”

“.....Tôi muốn em... tiểu Trư... tôi muốn em...” Bên kia truyền đến tiếng nỉ non nho nhỏ, tựa như một cảm giác hỗn loạn đau đớn.

“...” Còn không biết nói gì điện thoại đã bị cắt đứt, tôi nhẹ nhàng thở ra, tám phần là người này uống quá nhiều nên hồ đồ, suy nghĩ một lát rồi tôi mang điện thoại cất đi.

Phòng khách vẫn đang có một đám hàng xóm tiếp tục ca những bài ca buồn chán. Tôi ngồi một bên nghe mọi người nói chuyện, trong lòng vẫn bị bóng ma của sự áy náy bao phủ, giống như chuyện mọi người đang nói không liên quan đến tôi.

Ngồi càng lâu càng thấy buồn chán, tôi quyết định về phòng, đúng lúc này chuông cửa lại vang lên, mẹ tôi lập tức đi mở cửa, tôi xoay người lên tầng, vừa đến cầu thang đã nghe thấy giọng nói quen thuộc “Xin hỏi, Quách Chân Tâm có ở nhà không?”

...Trần Diệu Thiên, sao cậu ta lại đến đây?

“Có a, cậu là ai?” Mẹ tôi thanh âm nhất thời trở nên hưng phấn.

“Cháu là bạn học cũ của cô ấy, dì à, cháu muốn gặp Chân Tâm, có được không ạ?” Lời cậu ta nói thật nhỏ nhả và tràn ngập thành ý.

“Tất nhiên rồi, vào đi vào đi.” Mẹ già nhiệt tình đón tiếp, tôi hít một hơi thật sâu lập tức tiếp tục đi lên.

“Chân Tâm.. bạn con đến này... Chân Tâm..” Mẹ già thét lên.

Tôi.... tôi...!!

“Vừa rồi còn ở đây mà, chắc là nó lên phòng mở nhạc lớn quá nên không nghe thấy tiếng gọi.” Mẹ già giải thích với cậu ta, nghe giọng thôi cũng đủ hình dung bộ dạng hờn hờ của mẹ già. Tiếp theo mẹ già nói một câu khiến tôi ngã ngửa, “Cháu lên trên đây tìm nó đi, cũng tại hôm nay trong nhà đông người, không tiện, hai đứa cứ nói chuyện trong phòng đi.” {hana: *bật ngón cái* bà mẹ này teen nha}

“Cảm ơn dì.” Giọng của cậu ta cũng thật là hờn hờ.

Tôi rón rén chạy ngay về phòng mình, trong chốc lát tiếng của cậu ta ở bên ngoài vang lên, tôi giả bộ chậm rãi ra khỏi phòng, đi vào hành lang, kinh ngạc nhìn cậu ta “Sao cậu lại đến đây?”

Trần Diệu Thiên ngẩng đầu, nhìn tôi cười tươi sáng, đẹp như có hoa nở khắp nơi vậy. Cậu ta bước hai ba bậc thang một tiến đến trước mặt tôi, tôi lùi dần từng bước, cậu ta tiến từng bước, cúi đầu nhìn tôi, ý cười trên mặt càng lúc càng sâu nói “Mẹ em thật tốt.”

Tôi xoay người đi về phía phòng mình, cậu ta đi theo phía sau tôi, đột nhiên buông một câu “Nếu thành mẹ của tôi thì tốt rồi.” Bước chân của tôi bước hụt, thiếu chút nữa chân dẫm vào nhau.

“Cậu có chuyện gì?” Tôi ngồi vào ghế bên cạnh bàn học, quay đầu nhìn cậu ta, buổi chiều còn đột nhiên điên điên nổi bão, sao lúc này còn đến tìm tôi?

“Không có chuyện gì thì không thể đến?” Cậu ta khoanh tay cười khanh khách nhìn tôi, cái đầu cao lớn dựa lên cạnh cửa.

Cậu ta đi vào phòng, vừa đi vừa nhìn tôi cười, cậu ta thoát nhìn không hề mang theo men say, hình như chỉ mang theo chút hơi rượu.

“Cuối cùng là có chuyện gì?” Tôi bị nhìn đến sợ hãi.

Cậu ta đi đến trước mặt tôi, ngồi xuống bàn học, ánh mắt vẫn như cũ nhìn chăm chăm vào tôi dò xét. Cậu ta cười nói “Tiểu Trư, em nói xem, tôi sao cứ nhìn thấy em đều cảm thấy vui vẻ a?” Tay cậu ta đột nhiên bẹo bẹo mặt tôi, vừa bẹo vừa cười “Đây là cái gì đây? Chẳng lẽ vì hai má Tiểu Trư đều hình tròn a?”

“Cậu.... cậu không làm khó người khác thì chết a!” Tôi tức giận gạt tay cậu ta ra, nhưng cậu ta vẫn trở tráo như cũ, dù tôi có dùng sức thế nào cũng không gạt ra được. Cho đến khi tay cậu ta bị gạt xuống thì tôi cũng muốn tắc thở vì mệt a, đột nhiên ý thức được tay mình đang nắm tay cậu ta, tôi thật nhanh ném tay cậu ta ra, cậu ta cười gian tà.

“Cậu cuối cùng đến tìm tôi có chuyện gì?” Cảm giác bản thân bị đùa cợt, tôi bỏ mặc sự khó chịu trong lòng hỏi cậu ta.

“Nhớ em, đột nhiên muốn nhìn thấy em.” Cậu ta bước đến ngồi xuống giường, tôi kháng nghị nói “Ày, không cần ngồi lên giường tôi! đừng để ám mùi rượu lên giường tôi, buổi tối tôi không ngủ được.” Nghe vậy nhưng cậu ta lại cố tình nằm xuống, trực tiếp ngủ trên giường. Tôi muốn giết người!

Cậu ta là đại gia bình thường ngủ trên giường to bảy tám người nằm, giờ còn đòi chiếm giường hạng hai của tôi, đã nằm còn tâm đắc phát biểu “Giường của em, hơi nhỏ, hơi cứng.”

“Ai cho cậu nằm!” Tôi lườm cậu ta một cái, thật đúng là cái người không biết xấu hổ, thiên hạ vô địch!

“Lại đây.” Đột nhiên cậu ta gọi.

“Làm gì?”

“Lại đây.”

“Lại làm gì?”

Bên kia bắt đầu im lặng, trong phòng không khí đột nhiên trở nên quỷ dị, đầy áp lực. Nuốt nuốt nước bọt tôi đi đến bên giường, đá vào chân của cậu ta hỏi “Gọi tôi lại để làm gì?” Cậu ta đột nhiên ngồi dậy ôm ngang người tôi, trong khoảnh khắc tôi đã bị cậu ta ấn ngã lên giường. {hana: *che miệng cười gian hắc hắc}

“A, A, cậu....” tôi giận dữ nói “Đây là nhà tôi, cậu đừng nghĩ đến...”

“Để yên, Tiểu Trư.” Một bàn tay của cậu ta ôm chặt lấy người tôi, tay còn lại khẽ vuốt những sợi tóc của tôi, ánh mắt cậu ta nhìn tôi vô cùng ôn nhu, ôn nhu như nước, những giọt nước chứa đựng yêu thương.

Tôi không muốn hét lên vì không hi vọng ba mẹ sẽ nhìn thấy cảnh này, dưới nhà còn có hàng xóm nữa, để họ nhìn thấy cảnh này thì sự trong sạch của tôi coi như bị huỷ hoàn toàn.

Tôi cắn cắn môi, thấp giọng quát “Trần Diệu Thiên, Cậu đừng làm trò! Chúng ta hiện tại là người lớn, không phải là hai đứa trẻ con.”

Cậu ta vẫn đứng trên người tôi, hít sâu một hơi, đột nhiên đem mặt vùi lên vai tôi.

Thật lâu sau, từ sau cổ truyền đến giọng nói nhẹ nhàng khàn khàn “....Vì sao, vì cái lại thích Lí Minh Ngôn?”

“Này... này không vì gì, thích là thích.... a... cậu....” Cậu ta đột nhiên cắn lên cổ tôi, tuy rằng không đau nhưng vì bất ngờ khiến cả người tôi run lên. Cậu ta tiếp tục cắn lên trên, trong cơ thể tôi đột nhiên như có một luồng điện chạy qua, có một cảm giác thật ma quái khiến cả người tôi không thể không chế được mà sợ run “Cậu... làm gì...” Lời vừa nói ra mới phát hiện bản thân mình giọng nói đang trở nên run run.

“Thật là nhạy cảm...” Cậu ta ngẩng đầu nhìn tôi, đáy mắt có ý cười không dễ nắm bắt, ôn nhu nói “Tiểu Trư của tôi đúng là bé ngoan.” Cậu ta lại nhẹ nhàng nói “Tiểu Trư, có khi nào đã cùng đàn ông hôn môi a?”

“Liên quan quái gì cậu! Thần kinh! Lưu manh! Biến thái! Tôi đánh chết cậu...” Tôi liều mạng muốn đẩy cậu ta ra lại bị cậu ta xiết chặt không thể nhúc nhích, tôi thật muốn gào lớn lên để gọi viện binh, nhưng lại cố gắng nhịn xuống. Bà đây không lẽ không thể đầu lại người này sao!

“Không nói? Vậy để tôi tự mình thử.” Cậu ta đột nhiên chiếm lấy môi tôi, tôi liều chết cắn chặt răng, nước mắt trào ra, trên đời này còn có người đáng thương hơn tôi sao..... ngu ngốc, ở nhà mình mà còn bị người ta bắt nạt... thậm chí còn phải chịu đựng mà không dám la lên.... mẹ nó, tôi đời trước đã giết cả nhà Trần Diệu Thiên sao!

“Em sao vậy? Đừng khóc, đừng khóc... Tiểu Trư ngoan, đừng khóc...” Cậu ta thấy tôi khóc lập tức buông miệng tôi ra, tay chân luống cuống lau nước mắt của tôi.

“Tôi ghét cậu.... Trần Diệu Thiên, tôi thật sự rất ghét cậu....” Tôi vừa khóc vừa mắng “Cậu chỉ toàn bắt nạt tôi.... trước đây cũng thế, bây giờ cũng thế.... cậu dựa vào cái gì mà hết lần này lần khác bắt nạt tôi... Mẹ nó, cậu chính là cái đồ lưu manh.... vô sỉ.... tôi ghê tởm cậu....”

Tôi không ngừng nức nở, chữ mắng khóc lóc, giống như tôi muốn đem toàn bộ nỗi ảm ức bao lâu bị khi dễ phát tiết hết ra ngoài. Nhưng cũng không thể khóc lớn lên, sợ mọi người bên dưới nghe thấy, khóc cũng phải nhịn, mẹ nó, thật khó chịu!

“Tôi sai rồi, là tôi sai rồi...” Trần Diệu Thiên một bên lau nước mắt cho tôi, một bên không ngừng giải thích “Tiểu Trư hãy tha thứ cho tôi.... tôi biết tôi sai rồi.... nếu không tôi viết kiểm điểm cho em? Tôi viết một ngàn từ tự kiểm điểm? ... Đừng khóc.... chị à, tôi sai rồi.... xin em đừng khóc.... tôi là cây cỏ, em khóc khiến tôi đau lòng lắm.... Phải làm sao em mới hết khóc đây...”

Tôi nhất thời cố nén nức nở, lưu loát nói “Cậu lập tức rời khỏi nhà tôi, từ nay về sau không bao giờ.... không bao giờ được đến đây!”

14. Chương 14: Nam Lưu Mạnh Cùng Heo Bạo Lực

Tôi nhất thời cố nén nức nở, lưu loát nói “Cậu lập tức rời khỏi nhà tôi, từ nay về sau không bao giờ.... không bao giờ được đến đây!” “. Đừng khóc. mau lau nước mắt đi, ngoan.” “Tránh ra!” Tôi gạt tay hắn, tự lau nước mắt trên mặt mình, vừa lau vừa mắng, “Anh mau cút mau cút mau cút!”

Trần Diệu Thiên nhìn tôi, một tay vỗ vỗ trán mình, “Rốt cuộc là em có bệnh là tôi có bệnh vậy!”

Hắn xoay người rời đi, vừa đi vừa rầu rĩ nói, “Nhiều cô gái đều muốn tốt với tôi, sao với đến gần em là tôi biến thành quỷ không biết nữa! Tôi thật không rõ, tôi hiếm lạ điểm gì nhất của con heo này a~~!”

Nam nhân vô sỉ hạ lưu đáng khinh! Tôi ở trong lòng thầm mắng nhưng không dám ra tiếng. Nghe được tiếng bước chân hắn đi xuống lầu, tôi mới thoáng nhẹ nhàng thở ra.

“Ai nha, phải đi sao? Sao không ở lại chơi tí nữa!” Âm thanh bà tám của mẹ tôi lại vang lên.

“Chân Tâm —— bạn học con đi về sao con không xuống tiễn? Chân Tâm —— xuống đây tiễn bạn học —— Chân Tâm ——” tôi. nếu không phải hình tượng duy trì với một đồng hàng xóm, tôi thực hận không thể rống trở về, mẹ không thấy hắn có chân sao, cần con đưa tiễn à!

“Chân Tâm —— Chân Tâm ——” Lão thái thái liên tục kêu to không sợ mệt, xem tư thế kia là không gọi được tôi thì không bỏ qua .

“Đến đây đến đây.” Tôi bất đắc dĩ trả lời đi xuống lầu. Trong phòng khách, Trần Diệu Thiên buông tay làm biểu tình vô tội, rồi lại về mặt cười gian làm thật hận không thể đánh hắn một chút.

“Này Chân Tâm, bạn học của con nhìn sao quen mặt.”

“Đúng vậy, hình như nhìn thấy ở đâu rồi.”

“Tôi cũng thấy quen.”

“A, đúng rồi, cậu ấy là ông chủ của Diệu Thiên! Tôi nhớ ra rồi!”

“Ông chủ của khách sạn quốc tế Diệu Thiên năm sao cao cấp?”

“Đúng đúng, chính là cậu ấy! Cậu ấy rất hay lên TV!”

Hàng xóm đột nhiên hưng phấn hẳn lên, tất cả đều đem sự chú ý đặt trên người Trần Diệu Thiên, người một câu tôi một câu khe khẽ nói nhỏ.

“Đi thôi đi thôi.” Tôi nhanh chóng nắm ống tay áo Trần Diệu Thiên, muốn lên dẫn hắn chạy lấy người.

“Chân Tâm!” Một vị đại thúc hàng xóm đột nhiên gọi tôi lại. Tôi quay đầu lại, “Vâng?” “Con là bạn học của Trần tổng khách sạn Diệu thiên?” Ông ấy thật cẩn thận hỏi , trong mắt có chút chờ mong lại có chút khiếp nhược. Tôi liếc mắt Trần Diệu Thiên một cái, hắn tự giác tiến lên một bước, “Có việc?”

“Ai nha! Thật sự là ông chủ Trần a!” Về mặt đại thúc mừng rỡ, ày, khuôn mặt thân thiện giống như gặp được huynh đệ thất lạc nhiều năm, còn thiếu một phen khóc lóc kể lể nữa thôi, “Không nghĩ đến ngài là bạn học của Chân Tâm chúng tôi! Điều nói cảm tình bạn học là rất thân thiết ! Ông chủ Trần, ngài có thể giúp Chân Tâm hay không? Coi như là giúp mọi người chúng tôi. Chúng tôi công dân bình thường không năng lực, chỉ có thể chờ bị người ta khi dễ, nhưng ngài lại không giống như thế, ngài xem ngài là ông chủ có nhiều quan hệ, có thể hay không.” Ông ấy cười về mặt lấy lòng, hai tay có chút bất an xoa xoa. Nhưng hàng xóm khác cũng lần lượt dùng vẻ mặt lấy lòng nhìn Trần Diệu Thiên.

Tôi. Tôi hôn mê! Có thể dùng người như vậy hay không! Vừa mới còn nêu mục tiêu là đánh đuổi người lạ đảo mắt đã biến thành tập thể nịnh bợ xin giúp đỡ. Tôi.

Trần Diệu Thiên bước lên trước vài bước, đi đến trước mặt người nọ, nói, “Sao lại thế này, chú nói rõ ràng.”

Mọi người nhất thời ngơ ngác một câu tôi một câu phía sau tiếp phía trước háng háng lên tiếng. Tôi cảm thấy nếu bây giờ tôi kéo Trần Diệu Thiên ra, về sau khẳng định nhất định sẽ nhận được vô số ánh mắt khinh bỉ của hàng xóm.

Được rồi, là hẳn tự mình muốn chạy đến nhà tôi, cũng là tự hẳn bị hàng xóm nhóm nhận ra, lại tự hẳn muốn đi hỏi cẩn thận, cho nên, vô luận hẳn có giúp có hỗ trợ hay không, tôi cũng không cảm thấy mình thiếu ân tình người khác! Càng không thể cảm thấy được mình lợi dụng hẳn!

Tôi đi ra ngoài cửa, quyết định bỏ hẳn trong nhà.

Trời đêm chỉ có vài ngôi sao thưa thớt, bầu trời thật là tối. Sự yên lặng mênh mông vô bờ giống như đôi mắt thâm thúy của anh, nhìn như thật trầm ổn lại không nắm được tâm.

Lúc này anh hẳn là đang ăn tối với Lưu Tuệ? Ôn chuyện lại chuyện xưa thật lâu thật lâu. Tôi nghĩ thầm trong lòng, một đôi tình nhân xa biệt thật lâu, lần thứ hai gặp lại sẽ nói gì nhỉ? Gặp lại nhau là có cảm giác gì? Nếu hai người đều là độc thân, có thể nói lại tình xưa không?

Nhìn lên sao trời lại làm tôi tự dưng khó chịu, từng trận cảm giác vô lực úp lại, tôi ngồi xổm xuống, vùi đầu vào gối.

“Làm sao vậy?” Đầu đột nhiên bị gõ, ngẩng đầu liền nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Trần Diệu Thiên, tôi lập tức đứng lên, nói, “Đi thôi.”

“Em không hỏi chuyện lúc nãy à?” Hẳn kinh ngạc nhìn tôi.

Tôi tạm thời ... lướt qua hẳn, ánh mắt thành khẩn, nói, “Tôi quả thật hy vọng chuyện này có thể được giải quyết, nếu có anh hỗ trợ thì không còn gì tốt hơn, nhưng nếu chuyện này làm anh gặp rắc rối thì tôi cũng không phải không biết xấu hổ, càng còn không bàn đến chuyện ân tình.”

Hẳn nhìn tôi cười rộ lên, cánh tay như đang định để lên bả vai tôi đột nhiên dừng lại, thu trở về, cười mỉa hai tiếng, “Sợ em, cộp mẹ không dám đụng vào.”

Tôi liếc mắt hẳn một cái.

Hai chúng tôi sóng vai đi lên phía trước, bởi vì hẳn đi rất chậm, tôi chỉ còn cách phối hợp nên bước đi cũng rất chậm.

“Chuyện này em yên tâm đi, anh sẽ giải quyết.” Hẳn mở miệng nói, âm thanh cười khê không hiểu sao lại làm cho người ta thật tin tưởng

“Thật sự sẽ không phiền toái đến anh sao?” Được hẳn giúp đỡ tôi vẫn cảm thấy mình thiếu một cái nhân tình rất lớn.

Hẳn nở nụ cười, dùng ngữ điệu khoa trương, vẻ mặt không đứng đắn nói, “Phiền toái? Chuyện của Tiểu Trư nhà anh, cho dù giết người phóng hỏa cũng không kêu phiền toái!”

Chết đi! Tôi âm thầm lườm hẳn một cái, mắng nhưng không nói ra. Dù thế nào bây giờ người ta thật là phải giúp tôi, không thể làm cho hẳn cảm thấy tôi không biết tốt xấu. Tiễn hẳn ra đến đường cái tôi liền dẹp đường hồi phủ, hẳn còn mặt dày mày dạn nói muốn một cái hôn ngủ ngon, tôi không nói hai lời một cước đá tới, hẳn vừa đi vừa bị phần lên án tôi là Tiểu Trư ham bạo lực.

Về đến nhà mới thấy hàng xóm nhà mình khác thường, tôi vốn nghĩ bọn họ đều mệt, thì ra là đặc biệt chờ tôi về nói lời cảm tạ. Nhìn thấy bọn họ đối của tôi cười từ thân thiết ngày thường biến thành ân cần, hơn nữa là ân cần quá phận, tôi đột nhiên cảm thấy bọn họ hình như xem tôi thành Trần phu nhân tương lai Hồng mắt!

Mẹ tôi cũng không yên tĩnh, buổi tối về mặt vui vẻ chạy đến phòng tôi hỏi chuyện tôi cùng Trần Diệu Thiên, tôi nói chúng tôi tuyệt đối là trong sạch, mẹ lại chết cũng không tin. Bà còn nói, “Mamy thấy ánh mắt người ta nhìn con giống như là có ý với con.” Tôi âm thầm hít sâu, nói, “Mamy, người ta đã có mười một bà vợ. Mười một bà vợ đấy! Thật trăm phần trăm, hơn nữa bỏ bịch toàn là diễn viên người mẫu.”

Mẹ tôi bị kích thích thật lâu không nói gì.

Kỳ thật cẩn thận suy nghĩ một chút, Trần Diệu Thiên trước kia dường như cũng đã giúp tôi rồi thì phải. Bất quá tôi bị cừu hận với hắn che hai mắt, luôn liều mạng nghĩ muốn hắn đùa giỡn tôi.

Nhớ trước kia có một lần học chạy trong giờ thể dục, ông thầy thể dục biến thái kêu nữ sinh chúng tôi chạy một ngàn mét. Tôi hận nhất chính là giờ thể dục, hận nhất chính là chạy đường dài. Có người hỏi tôi vì sao chạy chậm như vậy, tôi nói, không cần hỏi tôi, cậu mang trên lưng hai mươi cân thịt heo chạy một vòng quanh sân thể dục sẽ biết.

Nhìn những nữ sinh khác tất cả đều thân nhẹ như yến chạy lên trước mặt mình, tôi cắn chặt răng chỉ để cố gắng liều mạng về phía trước, mới đầu còn có thể duy trì khoảng cách an toàn, nhưng càng chạy lại càng bất động, khoảng cách càng ngày càng lớn, mắt thấy tôi lại trở thành nữ sinh duy nhất tụt lại phía sau xa như vậy, tôi vô cùng phát điên rồi lại vô cùng bất đắc dĩ. Lúc này nam sinh dọc đường băng vẩy xem ồn ào, “Heo béo chạy không nổi ! Heo béo không thể động đây!” Mà thường thường là giọng của Trần Diệu Thiên vang dội nhất trong đó.

Từ khi đó tôi bắt đầu hiểu được, cái gì là sức lực ý chí đều là vô nghĩa, tôi bùng nổ đến hận không thể thiêu hủy cả địa cầu, lại vẫn là chỉ có thể chậm chạp chạy a chạy thật xa ở phía sau. Cái loại cảm giác này, tuyệt vọng đến muốn chết!

Khi tôi còn lại hơn nửa đường chạy thì những nữ sinh khác đều đã tới vạch kết thúc, toàn bộ mọi người nhìn tôi, tựa hồ đây là biểu diễn dành riêng cho tôi vậy, có bạn tốt cổ vũ tôi cố gắng lên, cũng có nam sinh vui sướng khi người gặp họa lớn tiếng cười nhạo. Miệng của tôi khô khốc đến nỗi hô hấp cũng thấy đau, lồng ngực của tôi nhức nhối đến khó chịu, trái tim đập mãnh liệt đến có thể nghe tiếng. Nhưng tôi vẫn chạy, bởi vì tất cả mọi người đang nhìn tôi. Bởi vì tôi vừa béo lại vừa xấu, tôi càng không thể làm mình trở thành chê cười.

Khi đến gần vạch kết thúc, như trong đầu căng thẳng đột nhiên vừa dứt, tôi ngã xuống. xung quanh đầy người, tôi thật muốn đứng lên nhưng không có khí lực, ngay cả nói cũng không mở miệng nổi, trong tầm mắt trắng xoá một mảnh, chỉ có những âm thanh mơ hồ bên tai.

Ông thầy thể dục hình như kêu ủy viên thể dục công tôi đến phòng y tế, sau đó ba chân bốn cẳng của tôi được diu đến trên lưng một người. Cảm giác hắn đứng tại chỗ hít sâu vài hơi, lại chậm chạp không đi được, sau đó tôi nghe hắn nghiêng răng nghiêng lợi lẩm bẩm, “. Một! Hai!” Tôi không khỏi cũng trở nên thực kích động, giống như là sắp rời cung tiễn.”Ba!” Tôi kích động khó có thể kiềm chế, coi như thăng thiên. Nhưng trọng tâm vừa mới nâng lên đại khái khoảng 0,000 mm, tôi cùng ủy viên thể dục đã ngã ngang.

“Thật vô dụng!” Ông thầy thể dục mắng. Được! Chửi giỏi lắm!

“Heo mập mập!” Ông thầy thể dục lại mắng. Đ* mẹ ngươi !

“Thầy giáo, em đến công bạn ấy.” Nói lời này không phải người khác, đúng là Trần Diệu Thiên. Lúc ấy lòng tôi tiểu nhân mừng rỡ, người này không một ngày không kết thù với tôi cũng xem như làm cho tôi mừng vô cùng rồi. Lấy khối lượng này của tôi, không hề chết hắn cũng làm cái cột sống nhỏ của hắn đập vụn ! Chính là, ngoài ý muốn, hắn công tôi lên mà lại không chuẩn bị khởi động gì cả, cứ như vậy một đường vũng vàng công tôi tới phòng y tế. Dọc đường đi tôi là cỡ nào vô cùng đau đớn a vô cùng đau đớn.

Sau sự kiện đấy, Trần Diệu Thiên trở thành đại lực sĩ nổi tiếng của lớp chúng tôi. Rất nhiều nam sinh còn muốn lãnh giáo bí quyết trở thành đại lực sĩ của hắn, nghe nói là bởi vì hắn trước đây làm rất nhiều việc nặng. Nhưng hắn còn nói, để hắn nổi danh thành đại lực sĩ sẽ nhưng vậy cũng vì nhờ tôi cái con heo mập này đè gãy thất lưng. Tôi càng chán ghét hắn, nhưng dù thế cũng không thể làm gì được hắn.

Kỳ thật bây giờ nhớ lại, lúc ấy hắn thật là đạo đức tốt giúp tôi một phen, tuy rằng tôi cũng không cảm kích.

Khi đó tôi cũng không có nghĩ đến, nếu Trần Diệu Thiên không xuất hiện xung phong nhận việc, vậy tôi còn phải nằm ở sân thể dục bao lâu nữa.

15. Chương 15: Em Buồn Làm Anh Cũng Buồn

Tự nhiên gặp phải tình huống thế này không biết có thể xem như vận cứt chó không nữa. Buổi sáng bảy giờ còn nằm trên giường, tự nhiên có một cuộc điện thoại gọi đến, nói tôi đúng tám giờ rưỡi phải đến địa điểm thi. Rõ ràng lúc trước không nhận được thông báo gì mà, hơn nữa danh sách thi kì này không phải xác định rồi sao? Huống chi, người ta tham gia cuộc thi đều là người nhà đưa đi, tôi vì sao phải đơn thân độc mã a? Tôi cũng không biết cuộc thi tổ chức ở đâu nữa, chỉ nghe nói là thi hôm nay thôi. Bảy giờ rưỡi, điện thoại lại vang, Trần Diệu Thiên nói cậu ta đang ở trước cửa nhà tôi.

Tôi buồn ngủ đứng trước mặt cậu ta, cậu ta nhìn tôi cười, vẻ mặt sáng lạn, nói, “Anh đưa em đi đến trường thi. Nếu đi xe bus phải đi từ lúc sáu giờ, anh sợ em không đến nên trực tiếp đến đưa em đi, chỉ cần nửa giờ.”

Tôi giống như mộng du gật đầu, sau đó quay về phòng tiếp tục rửa mặt thay quần áo.

Khi tôi rục rịch từ trong phòng đi ra thì thấy cậu ta đang ngồi ở nhà tôi ăn bữa sáng mẹ tôi chuẩn bị! “Đến, uống một chén nữa.” Mẹ tôi thân thiện lấy cái bát không trước bàn cậu ta, lại đi múc thêm một chén nữa. Nhìn thấy tôi đi tới, bà cười ha hả nói, “Con xem Diệu Thiên người ta thật tốt, còn đến tận cửa đưa con đi thi.”

Tôi không nói gì ngồi vào trước bàn, bắt đầu rầu rĩ ăn bữa sáng. Mẹ tôi còn ở bên kia ân cần tiếp đón người ta, tôi nhịn không được vỗ mạnh cái bàn, nghiêm túc nhìn mẹ nói, “Mẹ, mười một! Mười một!”

Mẹ tôi buồn bực nhìn tôi, hơn nữa ngày mới tỉnh ngộ lại, nhưng sau đó vẫn như cũ cười vẻ mặt gian trá, “Về sau một. Về sau một.” [Mamy này xì tin quá cơ >”<, ta=“” thích=“”>

“Một cái đầu á!” Tôi nhịn không được chửi bậy, Trần Diệu Thiên lập tức cau mày nói, “Em sao có thể nói chuyện như vậy với dì chứ.” Mẹ tôi lập tức tiếp lời, “Đúng đó, đứa nhỏ được nuông chiều đến hỏng rồi. Diệu Thiên a, con không có việc gì phải giáo dục nó lại nha.” Cậu ta cười cười gật đầu, “Vâng, được ạ.”

Không thể nhịn được nữa mẹ liếc mắt nhìn mẹ một cái, tôi nói với Trần Diệu Thiên, “Anh không cần đưa tôi đi, tôi không đi thi.”

“Vì sao?”

“Tôi không chuẩn bị gì cả. Tôi làm sao biết đột nhiên sẽ thi. Tối hôm qua nói cho tôi biết, tôi còn có thể, còn giờ nước tới chân mới nhảy.” Tôi càng nói càng lo lắng.

“Không nói sớm, chuyện này đã có an bài rồi.”

“Cho nên nói không đi nữa. Anh ăn xong bữa sáng cũng có thể nên đi rồi đấy.”

“Đi.” Cậu ta chỉ tiếc rên sắt không thành thép liếc mắt tôi một cái, “Anh cùng em đến trường thi.”

Vì thế, ăn xong bữa sáng trong ánh mắt nhiệt liệt vui vẻ đưa tiễn của mẹ tôi, tôi cùng Trần Diệu Thiên bước trên hành trình. Nói thật chuyện đêm đó tôi cũng chưa quên, cho nên cho dù cậu ta cố ý đưa tôi đi thi, còn tự động xin đi giết giặc giúp tôi đến trường thi, thái độ của tôi vẫn ôn hoà như cũ. Cậu ta cười trêu chọc nói, “Hắc, em gái, ai thiếu tiền em à? Anh đây giúp em đi đòi nợ.” Tôi lườm cậu ta một cái, dừng tay chải tóc.

“Ý, chẳng lẽ là anh thiếu em?” Tôi tiếp tục im lặng, cậu ta một người nói với không khí mà cũng nói hăng say như thế. “Được rồi, anh đây lấy thân gán nợ, thế nào?” “.” “Biến, đừng vụng trộm phá hủy nha.” Người này thật là huyền não!

Tới địa điểm thi, chiếc xe Ferrari màu đỏ đi vào, nhất thời thu hút ánh mắt của vô số người, khi xuống xe cũng có loại cảm giác bị vạn chúng chú mục, tôi chỉ hận là lúc ra khỏi nhà sao lại không có mang theo kính râm. Đối mặt với những người xem tôi thật sự hổ thẹn, bởi vì từ trên xe thể thao cao cấp đi xuống tôi sợ khó coi, chẳng có chút khí phái nào cả. Còn Trần Diệu Thiên thì mười phần giống ăn loại chơi trác táng.

Khi tôi cúi đầu đi theo sau Trần Diệu Thiên tự nhiên nghe được một cô gái thật kích động nói với cô bạn kế bên, “Kể có tiền thật là ngông đấy, đi thi còn mang theo bảo mẫu!” Tôi khước miệng co rúm, tăng nhanh tốc độ cùng Trần Diệu Thiên sóng vai đi trước.

Đứng ở bên ngoài phòng thi ở lầu 4, Trần Diệu Thiên kêu tôi ở đại sảnh chờ cậu ta, còn mình hình như là đi làm cái gì thì phải. Không tới chốc lát, ban giám khảo đã đi ra tuyên bố danh sách người vào thi kế tiếp, cậu ta cũng lấy chứng minh nhân dân ra để đối chiếu rồi đi vào.

Vị trí hai chúng tôi là kế bên, cậu ta đổi vị trí, trực tiếp ngồi vào của vị trí tôi, vì thế, cậu ta là chủ khảo, tôi là trợ khảo. Tôi thấy cậu ta cứ chăm chú viết mãi viết mãi, không khỏi tò mò nghiêng mình qua hỏi, “Này, anh không phải viết vớ vẩn chứ?” Cậu ta liếc mắt khinh nhìn tôi một cái, còn muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lấy một loại ánh mắt không chấp nhận cùng loại nông dân như tôi nữa nên cũng chẳng thèm trả lời.

Vẫn có chút không an tâm a, tôi cẩn thận dò xét cậu ta, “Ê, làm không được thì đừng cố gắng nha.”

“Này này, cẩn thận chút đi!” Tôi nắm lấy cánh tay cậu ta, kháng nghị, “Tôi cũng không tin, mọi người đều nói đề này rất khó! Tôi nói cho anh, thi trên 90 điểm mới có thể đạt tiêu chuẩn! Anh đừng viết vớ vẩn nha!”” Chú ý trật tự trường thi! Không được ảnh hưởng đến người khác!” Trả lời tôi là giọng nói nghiêm khắc của giám khảo, còn Trần Diệu Thiên đang ở một bên trừng mắt tôi, vì thế tôi thức thối im lặng ngồi thẳng thân mình.

Tôi nhàm chán tùy tiện lật đề mục, bên kia Trần Diệu Thiên đang tiếp tục làm bài. Hiếm khi nhìn thấy cậu ta đứng đắn, tuy rằng bây giờ cậu ta coi như cũng không nghiêm túc lắm, nhưng thái độ coi như đoan chính.

Trần Diệu Thiên làm xong đề thi, gọi tôi qua xem điểm, tôi liếc qua tự nhiên thấy bật ngửa, má ơi!!! 99 điểm! Cậu ta vẽ mặt tiếc nuối nói, “Có một câu đề thi bị lỗi, không có đáp án, không có làm.” Tôi xem đồng hồ, thi mới có mười năm phút đồng hồ. Cứ như vậy, tôi đi theo phía sau Trần Diệu Thiên hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đi ra khỏi trường thi.

Cậu ta nói vì chúc mừng cái đứa đầu heo như tôi đây thuận lợi bay qua cuộc thi nên phải đi ăn trưa hoành tráng một chút, tôi nghĩ cũng đúng. Hơn mười một giờ Trần Diệu Thiên chở tôi đến một nhà hàng bán thức ăn Tây. Nữ phục vụ tươi cười sáng lạng, dường như rất quen thuộc với cậu ta, chúng tôi vừa ngồi xuống liền hỏi, “Vẫn giống như cũ?”

Trần Diệu Thiên lấy lòng cười nhìn tôi, nói, “Không, đem menu ỹ nữ đối diện tôi.”

Trời, dường như người này hay đưa mĩ nữ đến đây ăn. Tôi liếc mắt cậu ta một cái, cúi đầu lật xem menu.

Khung cảnh nơi này rất đẹp, thực sự thích hợp để tán gái. Những ngọn đèn mang phong cách châu Âu cổ xưa, vách tường tạc nhả xa hoa, ngọn đèn ấm áp ở mỗi bàn, trên các bàn khác từng cặp tình nhân ngồi cười cười nói nói. Bầu không khí như vậy mà ngồi ở đối diện tôi lại là Trần Diệu Thiên, tôi cảm thấy thật giậm chân giậm dữ mà, quả là phụ lòng ngày tốt cảnh đẹp a!

Không đợi đến đồ ăn ngon mang lên bàn, tôi vô ý phát hiện một thân ảnh quen thuộc

Lí Minh Ngôn! Anh đang cùng với Lưu Tuệ ngồi ở một bàn khác, chỉ hai người bọn họ!

Tim tôi giống như bị mèo quào đau thật đau, ánh mắt không tự giác cứ thường thường nhìn lên phía bên kia, càng xem bọn họ nói nói cười cười là trong lòng lại càng đau, lại càng nhịn không được càng xem càng thường xuyên.

“Em rốt cuộc là ăn hay không ăn?” Trần Diệu Thiên đột nhiên nghiêm mặt. Tôi lấy lại tinh thần, phát hiện tảng thịt bò trên bàn đã bị tôi cắt thành nát vụn, không có chút hứng thú nào để ăn. Tôi buông dao nĩa, nói, “Tôi đi toilet.”

Tôi cúi đầu qua đi nơi anh đang ngồi, sau đó ngồi xuống một bàn cách bàn bọn họ một bụi cây. Trên tường có đặt rất nhiều bông hoa xanh um có thể che dấu tôi. Tôi biết tôi như vậy thật đáng khinh nhưng mà tôi thật sự rất muốn biết bọn họ rốt cuộc đang nói cái gì.

Trời ạ, tôi cũng không muốn như vậy nhưng có thật sự không thể khống chế được mình!

Bồi bàn bưng tới cho tôi một ly nước chanh, lại đưa cho tôi một bảng menu, tôi cũng giả dạng lật xem nhưng hai tai lại dựng thẳng lên. Hơn nửa ngày bọn họ đều đang nói chuyện không đầu gì đó, tôi gắt gao nắm lấy ly thủy tinh trong tay, không thể nói rõ đến tận tột cùng là thất vọng hay là may mắn. Bởi vì tôi

thật muốn nghe đến một ít liên quan gì đó đến mình nhưng đồng thời lại sợ nghe được có khi trong lòng không chịu nổi.

Lưu Tuệ đột nhiên hỏi, “Anh cùng Quách Chân Tâm quan hệ không tòi?” Tôi không nghe Lí Minh Ngôn trả lời, đại khái thấy anh chỉ mỉm cười làm cho người ta đoán không được nụ cười ấy hàm chứa những gì. “Nha đầu kia nhưng đã đẹp ra rồi.” Lưu Tuệ vừa cười vừa câu. Những lời này của cô ấy có dụng ý gì?

“Uhn. Một cô gái đáng yêu.” Lí Minh Ngôn cười trả lời.

“Đừng nói với em là bây giờ anh thích loại hình đáng yêu đấy nhé.” Cô ấy nói sao mà thấy nó kỳ dị quá vậy.

“Nhưng chỉ là một tiểu cô nương.” Lí Minh Ngôn thần nhiên trả lời nghe không ra cảm xúc gì dao động.

Tiếp theo bọn họ lại chuyển đề tài khác, mà tôi thì lòng như tro tàn ngồi ở tại chỗ thật lâu không có cách nào nhúc nhích. Giọng nói của anh thật thờ ơ lạnh nhạt, dường như những điều trước đây đều dần trở nên không có ý nghĩa. Bồi bàn lại đây nói, “Tiểu thư, đã xem xong chưa ạ?” Tôi giật mình hoàn hồn, đem menu đưa trả cho cậu ta, sau đó giống như kẻ trộm vòng quanh về vị trí của mình.

Trần Diệu Thiên tà nghệ nhìn tôi, gợi lên khóe môi, “Mỗi lần đi WC đều lâu như vậy, bị trĩ à.” Nhìn nụ cười kia lại tự dưng rét run.

“Tôi.” Tôi vừa muốn nói nhưng mới mở miệng nước mắt đã lăn chã tuôn rơi. Vội vàng cúi đầu lau nước mắt, nhưng càng lau thì càng muốn khóc. Trần Diệu Thiên ngồi ở đối diện thật lâu cũng không lên tiếng, mãi đến khi bồi bàn đột nhiên đi tới nói, “Tiên sinh, nơi này cấm hút thuốc.” Tôi ngẩng đầu, phát hiện Trần Diệu Thiên ngồi ở đối diện sắc mặt tối tăm, không nói tiếng nào cứ mãi ngồi đấy hút thuốc, không khí lặng im mang theo áp lực trầm trọng. Bồi bàn cứng ngắc đứng tại chỗ, lúc sau thật có tinh thần trách nhiệm nói tiếp, “Thật có lỗi, tiên sinh, nhà hàng chúng tôi cấm hút thuốc.”

16. Chương 16: Gặp Tình Dịch Ở Đại Sảnh Nhà Hàng

Bồi bàn cứng ngắc đứng tại chỗ, lúc sau thật có tinh thần trách nhiệm nói tiếp, “Thật có lỗi, tiên sinh, nhà hàng chúng tôi cấm hút thuốc.” Vẫn như cũ sương khói lượn lờ, Trần Diệu Thiên ngoảnh mặt làm ngơ với lời nói của bồi bàn, ánh mắt dừng ở điểm hư không, sắc mặt lạnh lùng dọa người.

Cậu ta giống như đại ca xã hội đen đến đòi nợ cho vay nặng lãi, sát khí mười phần, mà cậu bồi bàn nơm nớp lo sợ cũng vừa vận phối hợp cảnh tượng đấy. Nếu cậu ta mang thêm chiếc kính râm mặc áo vét đen cầm thêm một cây gậy nữa là giống y chang đại ca xã hội đen trong TV, nghĩ đến hình ảnh đấy, tôi đột nhiên phì cười một tiếng.

Trần Diệu Thiên đảo mắt liếc qua tôi, tôi nhanh tay che miệng lại, lưu loát lau nước mắt sạch sẽ. Ổn định cảm xúc rồi, tôi thấp giọng nói, “Tôi ăn no rồi, chúng ta đi thôi.” Nói xong đứng dậy đi ngay.

Đi đến cửa, đang chuẩn bị xem Trần Diệu Thiên có đi ra không, tự dưng lại thấy Lí Minh Ngôn đang sánh bước cùng Lưu Tuệ bước ra!

Tôi lẳng lặng nhìn bọn họ lại chẳng biết nên chào hỏi như thế nào. Lúc nào Lí Minh Ngôn lại cười hỏi tôi trước, “Một người?”

“Tôi mang đến.” Trần Diệu Thiên đi đến trả lời câu hỏi của Lí Minh Ngôn.

“Ô, thật là trùng hợp!” Lưu Tuệ ngạc nhiên vừa Trần Diệu Thiên đến.

Trần Diệu Thiên cũng hơi hơi gật đầu với Lưu Tuệ một cái, xem như đáp lại. Cậu ta đi tới choàng tay lên vai tôi, nói, “Nha đầu này sao lại chạy loạn thế, không sợ người ta lo sao.” Tư thế thân mật này làm tôi rất không thoải mái, tôi giật giật, ý bảo cậu ta tay buông đi. Nhưng cậu ta lại thêm ôm càng chặt càng nhanh. Tôi vừa tức vừa vội thật hận không thể đập cho cậu ta một cước.

Lưu Tuệ cười nói với cậu ta, “Tháng sau Mỹ Dung của em sẽ khai trương, Trần tổng nên đến cổ động nha.”

“Nhanh như vậy đã kinh doanh rồi ?”

“Tiếp nhận cửa hàng của thân thích trong nhà, đồ đạc đều có sẵn thì còn chờ gì nữa. Nhưng thật ra là chúng em muốn ông chủ Trần trong ngày khai trương đến cắt băng khánh thành, không biết có thể mời anh không nhỉ.”

“Đây là tâm tư của em mà, anh làm sao mà không đến.” Trần Diệu Thiên một mặt chuyện trò vui vẻ cùng Lưu Tuệ, một mặt gắt gao nắm bả vai của tôi. Tôi giãy không ra nhưng bây giờ trở mặt cũng không tốt, chỉ phải âm thầm ngấm thần sắc của Lí Minh Ngôn, vẻ mặt anh vẫn như cũ lạnh nhạt mỉm cười, nhìn không ra chút gì thay đổi. Tôi đột nhiên cảm thấy mình lo xa thật rồi, để ý nhiều như vậy để làm gì? Tôi sợ bị người ta chú ý tới nhưng kỳ thật căn bản là không có chú ý tôi.

Lí Minh Ngôn cũng nói chuyện với bọn họ hai người, ba người người một lời ta một câu trò chuyện, nhưng anh hiển nhiên là vì giúp đỡ Lưu Tuệ. Tôi làm bộ như không chút để ý nhìn người ta đi tới đi lui trên đường cùng những công trình kiến trúc xa xa, hoàn toàn tùy ý để Trần Diệu Thiên nắm bả vai mình. Nói thì cũng buồn cười, hình như cũng có động tác thân cận này của cậu ta là làm tôi còn là tồn tại bên trong bọn họ.

Mãi đến khi Lí Minh Ngôn cùng Lưu Tuệ phát tay tạm biệt, tôi vẫn như cũ tùy ý Trần Diệu Thiên nắm bả vai tôi, tùy ý để cậu ta mang tôi đi đến phía trước. Trong lòng lạnh đến phát run làm cho tôi cảm thấy ngay cả cất bước đi cũng cực kì gian nan.

Hai người ấy cùng nhau sánh bước nhìn xứng đôi đến cỡ nào

Mỗi cái ánh mắt mỗi cái nhử này, mỗi tiếng nói mỗi cử động, thậm chí bọn họ nhìn nhau cười, đều hoàn mỹ như là từ trong tranh đi ra

Quách Chân Tâm, mày rốt cuộc là đang ảo tưởng cái gì đây?

Nếu ban đầu anh không hẹn với em, không cần tươi cười với em, không cần đối tốt với em, không cần ôn nhu với em, không cần cho em hy vọng lớn như vậy. có lẽ bây giờ em sẽ không đau khổ đến nhường này.

Trần Diệu Thiên ôm bả vai tôi đi đến chiếc xe trước mặt, tôi đang chờ dẫn chuẩn bị lên xe, cậu ta đột nhiên xoay người tôi lại, ôm tôi vào trong lòng ngực.

“Anh. Làm gì?” Tôi chần chờ hỏi, cơ thể đã không còn khí lực cãi lộn với cậu ta nữa rồi .

Cậu ta ôm tôi càng chặt dường như là muốn đem tôi nhập vào trong lòng cậu ta, một câu cũng chưa nói.

. Đây rốt cuộc là gì ? An ủi với người bị thất tình?

Tôi tùy ý để cậu ta ôm, nhẹ giọng nói, “Bị anh chê cười. Kỳ thật cũng không có gì, tôi từ nhỏ đến lớn cứ bị cười mãi.” Chiếc mũi thật là cay, tôi hít một cái, khổng chế nổi lòng lại sắp mệnh mông của mình, tự giễu cười cười, “Nếu trước kia bạn học biết tôi thích Lí Minh Ngôn có lẽ ai cũng cười chết mất. Tôi ai chứ? Còn Lí Minh Ngôn người ta là ai? Đó là người để tôi thích được sao?”

Khi đó tuy rằng mỗi ngày đều trộm nhớ Lí Minh Ngôn nhưng ngay cả bạn thân bên người tôi cũng dám không nói với nó. Tỷ muội tốt của tôi hề mà mỗi khi nói về anh thì đều thần thái bay lên hưng phấn không thôi, nói anh là đẹp trai cỡ nào là cá tính cỡ nào cỡ nào, đúng vậy, cô ấy cũng là một trong số đông những người thầm mến anh, mà cô ấy cũng chỉ dám ở trước mặt bạn thân mới nói như thế. Còn tôi, ngay cả trước mặt bạn tốt cũng xấu hổ mở miệng. Tôi phải là người không biết tự lượng sức mình mà nói mình thích một người vĩ đại như vậy, mà quan trọng hơn nữa là tôi xấu hổ khi nói về anh!!!

Cho nên mỗi khi các nữ sinh hưng phấn bàn luận về Lí Minh Ngôn thì tôi đều làm ra vẻ mặt khinh thường, tôi cố gắng biểu hiện mình là thanh cao cỡ nào tâm tư ngây thơ cỡ nào. Tựa hồ chỉ có như vậy mới là biểu hiện nên có của đầu heo tôi. Một chuyện quan trọng như vậy, tôi chỉ có thể chôn ở đáy lòng thật sâu thật sâu, e sợ cho bị người ta nhìn ra manh mối.

Đúng vậy, cái loại heo mập xấu xí giống tôi đây vốn dĩ chẳng nên mơ màng với người nào, như vậy mới không làm mình trở thành một người vừa buồn cười lại vừa đáng xấu hổ.

Đã nhiều năm như vậy qua đi, tôi vốn nghĩ tất cả đã không còn giống như xưa, tôi nay đã có thể thần nhiên hào phóng đối mặt với Lí Minh Ngôn , tôi nghĩ giấc mộng ở tận đáy lòng của mình rốt cuộc cũng viên mãn rồi. Thì ra, chẳng có cái gì thay đổi cả. Tôi vẫn không dám mở miệng nói thích anh, tôi vẫn chỉ có thể giả

bộ một bộ dáng không sao cả, thậm chí ngay cả dũng khí đối diện với Lưu Tuệ tôi cũng không có. Vì sao cảm tình của tôi lại hèn mọn như vậy. Vì sao cuối cùng tôi còn nhỏ bé như vậy. Tôi cũng muốn làm thiên nga kiêu ngạo Tôi cũng muốn được người ta yêu thích. Tôi nghĩ thật là hay mà.

Trong lòng đột nhiên bị bi thương cuốn lấy, tôi ôm Trần Diệu Thiên, lớn tiếng khóc.

Tôi khóc, “. Tôi rất đau khổ. Thật sự rất đau khổ. Tôi không dám nói để ý anh ấy Tôi không dám biểu hiện làm mình thương anh ấy. Ngay cả chữ thích tôi cũng không dám nói. Tôi sợ mình trở thành trò cười. Loại cảm giác này. Thật là khó chịu. Tôi biết mình không xứng với anh ấy Nhưng mà. Tôi vì sao phải thích anh ấy Anh có biết tôi đã mơ về anh ấy bao nhiêu lần không. Nhưng tôi chỉ dám mơ. Tôi vĩnh viễn chỉ dám mơ về anh ấy trong lòng.”

Hồi lâu sau tôi khóc cũng mệt mỏi, cảm xúc dần dần khôi phục bình tĩnh, lúc này tôi bắt đầu cảm thấy được thật xấu hổ. Tôi nói cái gì vậy trời? Tôi tự nhiên có thể nói với nam nhân những lời ngu ngốc như thế! Mà nam nhân này không ai khác lại là Trần Diệu Thiên!

Tôi nhanh chóng đẩy ra cậu ta, Trần Diệu Thiên cúi đầu lẳng lặng nhìn tôi, vương tay khẽ vuốt tóc tôi. Mắt cậu ta thoáng đỏ lên mang theo chút ưu thương, giọng nói cũng có chút khàn khàn, “Tiểu Trư. Tiểu Trư.” Cậu ta nhẹ nhàng kêu hai tiếng, dường như có trăm ngàn điều để nói nhưng lại chẳng nói nên lời, cậu ta tiến lên hai bước ôm tôi vào trong lòng ngực. Lúc này đây cậu ta ôm rất nhẹ rất mềm, mềm nhẹ đến nỗi làm tôi cảm thấy giấy dựa cậu ta thật là chuyện quá phận. Hồi lâu, cậu ta cúi đầu ở bên tôi tai nhẹ nhàng mà nói, “Đừng nghĩ đến cậu ấy nữa, ngoan.”

Cậu ta tự dưng ôn nhu làm tôi không biết làm sao, đột nhiên nhớ ra mình đang tựa vào lòng ngực của một nam nhân chẳng có quan hệ huyết thống cũng chẳng có quan hệ nam nữ, trên người cậu ta tỏa ra một hương vị đặc biệt nam tính, mặt tôi liền đỏ !

Tôi giống như yết hầu ngứa khu khu vài cái, vừa ngứa vừa đẩy cậu ta ra, mình cũng liên tục lui về phía sau. Cậu ta vươn tay muốn bắt lấy tôi, nhất thời tôi lui càng nhanh nện, ai ngờ thất lưng đánh mạnh vào cửa kính phía sau! Tôi đau thật đau hít mạnh một hơi, cúi người xuống, Trần Diệu Thiên đại kinh thất sắc, bước nhanh tiến lên, tay trái lướt qua tôi sờ sờ vào cửa kính thủy tinh phía sau, vẻ mặt đau lòng nói, “Không có bị nứt kính chứ? Cái này cũng nhờ thịt béo tạo ra nè!” Tôi. (_)#!

Đối mặt với ánh mắt phẫn nộ bắn ra tên lửa của tôi, cậu ta cúi đầu dùng ánh mắt đặc biệt tiếc, đặc biệt bất đắc dĩ nhìn tôi nói, “Anh vốn nghĩ muốn giữ chặt em.”

Tôi rầu rĩ theo sát lên xe của Trần Diệu Thiên, rầu rĩ nhìn về phía trước, trong lúc xe chạy cậu ta nói tôi phải đi xoa bóp giảm đau có cái hông của mình, tôi kiên quyết bãi bỏ, kiên trì kêu cậu ta chở tôi chạy thẳng về nhà.

Tối rồi đầu ngõ, cậu ta lại mặt dày đi theo tôi về đến cửa nhà, còn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ , “Anh buổi sáng ở trước mặt dì mang em đi ra ngoài, bây giờ cũng phải ở trước mặt dì giao em trở về.” Nói xong cậu ta còn cười hắc hắc, “Không nghĩ cũng biết, dì thấy anh đi theo làm tùy tùng tận tâm hết sức như vậy, xác định vững chắc là tối nay anh được giữ lại ăn bữa tối phong phú rồi.” Tôi tà mắt liếc cậu ta một cái, cũng hướng cậu ta cười hắc hắc.

Sự thật chứng minh, Trần Diệu Thiên nếu muốn nghĩ tìm mẹ tôi kết giao minh hữu thật sự là sai lầm. Mamy giờ này chẳng biết đi đánh mặt chược ở đây rồi, trả lại chuẩn bị bữa tối cho cậu ta! Ha ha! Cậu ta hồ to rồi!

Khi Trần Diệu Thiên buồn bực nhìn thấy cửa nhà tôi đóng chặt, tôi cố gắng duy trì mặt ngoài nghiêm túc trong lòng cười muốn rút gân. Tưởng tượng nếu mẹ già biết chuyện này sẽ càng thêm buồn bực, chỉ sợ hối hận không thể về nhà sớm thôi, tôi lại sung sướng chịu không nổi.

17. Chương 17: Cảm Giác Thật Thoải Mái.

Đang lúc Trần Diệu Thiên buồn lự nhìn cửa nhà tôi sắp đóng chặt, tôi cố gắng duy trì mặt ngoài nghiêm túc nhưng trong lòng lại cười trộm. Mới nghĩ đến chuyện mẹ già biết được chuyện này chắc sẽ càng bực, chỉ

sợ giống như hận không thể ăn quân trên bàn mặt trượt, tôi lại sướng không chịu được.

Tôi hua hua móng vuốt cúi chào Trần Diệu Thiên, tiêu sái đi vào nhà sau đó đóng phịch cửa lại.

Quản nhiên, lúc đêm mẹ già trở về bắt tôi kể lại mọi chuyện buổi chiều, bộ dạng của mẹ già sau khi nghe xong thật giống bộ dạng của mấy diễn viên kịch đang diễn vai bi kịch tình yêu. Mẹ già chỉ hận sao không dùng hết móng vuốt mắng nhiếc tôi thật có tiết tấu “Cái tay này, cái tay này, con rể tương lai là muốn đến ăn bữa cơm, thế mà tự nhiên lại chạy lên bàn mặt trượt, cái tay này, cái tay này, đánh thua còn để con rể quý chạy mất.”

Tôi nghiêm túc chặn lại mẹ già “Con nói mẹ già nghe, không phải trước kia mẹ rõ ràng là hận không thể lấy chổi đuổi con đi hẹn hò với Lí Minh Ngôn sao, sao giờ này lại lải nhải con rể Trần Diệu Thiên này nọ a?”

“Ôi, mẹ không phải vì con mà sốt ruột hay sao! Lí Minh Ngôn chẳng thấy động tĩnh gì, mẹ đoán cậu ta chắc là con vịt chết muốn bay, mắt thấy con thiên nga Trần Diệu Thiên kia, mẹ sao có thể không nhắc đến! Thiệt tình, con nếu không cố gắng một chút, cá ngon đều bị người ta câu đi rồi.” {hana: tại sao bà mẹ này hết nói vịt lại nói cá thế!!! chắc}

“Vậy nếu Lí Minh Ngôn quay lại hẹn con thì sao?”

“Thì cứ hẹn! Sách lược phổ biến của chúng ta là tát hết, tập trung vào trọng điểm.” Mẹ già cười mặt đầy mưu kế.

Tôi nhìn cũng hơi hiểu, tôi so với mẹ thì thành thật hơn, cũng chuyên tâm hơn, ít nhất cho tới bây giờ, ngoại trừ Lí Minh Ngôn tôi cũng chưa từng nghĩ đến một người đàn ông nào khác.

Càng khó đạt được càng muốn có được, càng đoán không được thì lại càng muốn đoán ra.

Tôi không biết những câu này có phải là những lời để diễn tả về tâm trạng của tôi hay không, Lí Minh Ngôn thì như gần như xa, Lí Minh Ngôn lúc nóng lúc lạnh, Lí Minh Ngôn xa cách, những điều này đều tổn thương trái tim tôi, đối với anh chính là không thể từ bỏ. {hana: quá cố chấp}

Nếu nói lòng dạ phụ nữ là đáy biển thâm sâu, vậy Lí Minh Ngôn kia chính là vũ trụ bao la huyền bí, tôi vĩnh viễn muốn lao vào.

Lần trước anh cố ý đến sân bay đón tôi, tôi đã nghĩ đến anh muốn hẹn hò với tôi, anh lại liên tiếp không có động tĩnh gì, khi tôi gần như hết hi vọng vào anh và muốn buông tay, anh lại đột nhiên đến tìm tôi, hơn nữa lại liên tiếp oanh tạc điện thoại hai ba lần, khi tôi nghĩ anh đối với tôi cũng có chút để ý thì anh lại nói tôi giống một cô bé, khi tôi nghĩ anh đối xử với tôi giống một cô bé con thì anh đột nhiên lại nói chúng ta kết hôn đi, vậy đấy....

Mà hôm ấy ở đại sảnh nhà hàng nghe lời đối thoại của anh và Lưu Tuệ tôi xem như hoàn toàn biết được vị trí của bản thân trong lòng anh, tôi nghĩ đến anh và Lưu Tuệ kia giống như tình yêu sét đánh đi, vậy mà tự nhiên anh lại hẹn hò với tôi!

Đúng vậy, anh, hẹn, tôi!

Mà tôi cũng thật không có khí phách chấp nhận lời hẹn, còn mừng như điên như khùng nữa, biết rõ mình với người ta không có ý nghĩa, biết rõ người ta vẫn còn nhiều cảm xúc với cô bạn gái trước!

Khi Lí Minh Ngôn vẽ mặt anh tuần ngồi đối diện với tôi, tôi lại càng thêm xấu hổ, toàn bộ tế bào trong cơ thể đều ở trạng thái kích động! Khi anh giơ lên nụ cười thanh tú nói với tôi “Cuối tuần này anh rảnh, chúng ta đi chơi xa một chuyến đi!” Thế giới của tôi chính thức bị pháo hoa oanh tạc, rất nhiều pháo hoa đầy màu sắc rực rỡ sáng lạn, tôi nghĩ còn không muốn nghĩ đã gạt đầu nói “Được được!”

Anh đột nhiên cười nói “Em vào Diệu Thiên quan hệ cũng không tệ đi.”

“Em làm gì mà cùng anh ta quan hệ không tồi, em cùng hắn một chút quan hệ cũng không có!” Trong lúc tôi đang hết mình giải thích thì Lí Minh Ngôn cười, từ chối cho ý kiến, tiếp tục hỏi “Chuyện nhà của em không phải cũng do cậu ta nói ra hay sao?” Tôi nhất thời cảm thấy xấu hổ, chỉ hận cái miệng mình vừa rồi nói quá nhanh mà không được sự cho phép của đại não, tôi vô cùng ngượng ngùng cúi gập đầu, thanh âm cũng thấp như tiếng ruồi bay “Đúng a, anh ta nói anh ta sẽ giải quyết.” Một bên thì nhờ người ta giải

quyết chuyện gia đình, một bên lại nói mình và người ta một chút quan hệ cũng không có, như vậy kết hợp lại xem ra tôi chính là người đã đạt đến cảnh giới cao nhất của sự vô sỉ. Quả nhiên, người ăn thịt miệng ngán, xin người nhẹ tay, xin người huyệt huyệt a!

“Vậy là tốt rồi.” Lí Minh Ngôn hình như cũng không quan tâm lắm về việc tôi không phúc hậu, lộ cho tôi thấy vẻ mặt thật yên tâm.

Anh vẫn là một thương nhân ăn mặc lịch sự sạch sẽ, tóc ngắn vừa phải, nhẹ nhàng rũ xuống trán, màu da rám nắng cùng đồng tử sáng ngời sâu thẳm như không nhìn thấy đáy, mà nụ cười của anh chính là vô cùng hoàn mỹ, tuấn tú suất khí, ôn hoà lễ độ, thâm trầm cơ trí, đây là anh.

Khi Lí Minh Ngôn hạ tầm mắt xuống, hàng lông mi dài phủ xuống mắt, che đi tầm mắt của anh giống như anh không dễ dàng để người ta thấy được nội tâm của anh, tôi nhìn không ra, cũng không nhìn được, càng không thể đi vào.

Lí Minh Ngôn châm một điếu thuốc, nghiêng mặt hít vào một hơi, quay đầu lại tiếp tục cười nói “Anh cảm thấy được bản thân cũng coi là thông minh, em xem có đúng không?”

Tôi dùng sức gạt đầu “Là vô cùng thông minh! Lớp trưởng đại nhân dung mạo xuất thần.”

Nụ cười của anh càng thêm sâu sắc, sau đó lập tức có một chút chua xót, anh nói “Nhưng anh không còn tự tin như trước.”

“Vì sao?” Tôi kinh ngạc hỏi.

Anh hút liền hai hơi thuốc sau đó mang nửa điếu còn lại ấn vào gạt tàn, thở dài, ngẩng đầu nhìn tôi, thần nhiên mỉm cười “khi có một vấn đề mà em dùng toàn bộ sức lực để cố gắng giải quyết mà không giải quyết được, thì sẽ biết được cái gì gọi là cảm giác thất bại.” Thần sắc kia phất phơ làm tôi cảm thấy khó chịu, tôi muốn nói gì đó an ủi anh, nhưng lại sợ mình sẽ nói sai lại khiến lòng anh càng thêm buồn bực.

Tôi phát hiện Lí Minh Ngôn giống như một hồ nước sâu không có đáy, mà đáy hồ kia đang vui lấp lút thứ gì tôi hoàn toàn không hay biết.

Đây là cảm giác gì, một cảm giác mới lạ, nhưng lại càng lúc càng muốn tiến thêm một bước.

Sau khi ăn cơm xong, chúng tôi sóng đôi đi ra, tuy rằng trong lòng có rất nhiều nghi hoặc, đối với anh cái gì cũng chưa hỏi, giống như anh muốn đưa tôi ra ngoài chơi là có ý gì, giống như chuyện anh và Lưu Tuệ anh tính thế nào, giống như muốn hỏi anh thấy tôi giống một cô bé vì sao lại muốn hẹn với tôi.... trong đầu tôi tràn ngập đủ mọi nghi vấn, lại không biết vì cái gì mà đối với anh một điều cũng không dám hỏi.

Trên đường về anh hỏi ý kiến tôi xem nên đi chơi ở đâu, cuối cùng chúng tôi quyết định sẽ đi câu. Anh dặn dò tôi chuẩn bị một số thứ cần thiết, tôi liền gạt đầu, mừng rỡ giống như đã lâu mới được ra bắc. Du lịch a, hai người đi đi lịch, tình yêu tuyệt vời này cuối cùng cũng được bắt đầu và thăng hoa a!

Về đến cửa nhà tôi, tôi xuống xe đang định cúi chào anh, không nghĩ là anh cũng xuống xe, đi đến trước mặt tôi, tôi nghi hoặc nhìn Lí Minh Ngôn bộ dạng muốn nói gì đó nhưng lại thôi, anh đem ánh mắt di chuyển đi, tránh tầm mắt của tôi nói “Chuyện giữa anh và Lưu Tuệ đã là chuyện quá khứ, hiện tại chỉ là bạn bè bình thường.” Ngữ điệu của anh thần nhiên như là đang trần thuật một sự kiện bình thường nào đấy.

Tôi còn chưa kịp hoàn hồn với câu nói đầy tính kinh động lòng người, hàm ý sâu xa của anh, anh đột nhiên bước đến phía trước, tay nhẹ nhàng kéo tôi lại, hôn nhẹ lên trán tôi. Rất nhẹ rất nhẹ, thật khiến người ta nghĩ đây chỉ là ảo giác trong nháy mắt.

Lí Minh Ngôn cúi vào tay tôi một món đồ gì đấy “Tặng cho em.” Tay anh xoa xoa khuôn mặt ngây ngô của tôi, ôn nhu nói “Cuối tuần gặp.” {Hana: mọi người còn ghét anh ấy không, ôn nhu quá... sweet quá}

Sau đó anh lái xe rời đi, bỏ lại tôi vẫn đang đứng gốc tại chỗ, sau đó có một suy nghĩ cứ lặp đi lặp lại trong tôi, rốt cuộc thì cái hôn vừa rồi có ý nghĩa gì, cho đến khi trời tối đen và mẹ tôi trở về, thấy tôi đứng như bị điểm huyệt giữa sân. Tôi cố gắng nhẹ nhàng xoay người mỉm cười nói với mẹ già một câu rất sát phong cảnh, “Hừ, con đang suy nghĩ chuyện rất quan trọng.”

“Nghĩ cái đầu con!” Mẹ già vỗ vỗ đầu tôi, mạnh mẽ lôi tôi vào nhà.

Lúc này đây tôi mới như bước ra khỏi cơn mơ, bắt đầu nghiên cứu món quà Lí Minh Ngôn tặng tôi. Một chiếc hộp được bọc rất cẩn thận và xinh đẹp. Mẹ tôi cũng theo tôi nhìn chăm chăm vào nó, vô cùng hứng thú đoán.

Mẹ nói “Không lẽ là nhẫn? Không lẽ cậu ta cầu hôn con?” Tôi trợn mắt liếc mẹ tôi một cái “Mẹ đã thấy cái nhẫn nào mà cần bỏ vào cái hộp lớn thế chưa?” mẹ tôi nói “Không lẽ là giấy tờ đất? Cái này dùng làm sinh lễ à?” Tôi lần thứ hai trợn mắt nhìn mẹ già, “Mẹ đúng thật là không có tiền đồ, đừng có đứng đây mà đoán mò được không?”

Mẹ già ném cho tôi cái nhìn xem thường, “Vây con nói xem nó là cái gì?” Tôi hắc hắc cười ầm lên “Không biết!” Tôi còn không có ý tưởng gì luôn, tôi chính là quá mức hưng phấn a. Tôi ước gì tất cả mọi người đều tò mò xem món quà của tôi là gì.

Tôi liền buồn bực thế nào, hiện tại cũng không phải là thời đi học a, nhớ đến đôi mắt trông mong của mấy bạn gái khi nhận được quà của các bạn nam, trong lòng không khỏi kêu lên một tiếng ghen tị, mỗi lần như thế tôi đơn giản là làm bộ không nhìn thấy.

Đoán nửa ngày cũng không ra, tuy rằng cũng có học cổ động, tốt xấu gì mẹ gì cũng có công sức trình diễn, tôi cuối cùng cũng cẩn thận nâng cái hộp lên, sau đó chậm rãi mở ra, mẹ già đột nhiên liền chộp lấy món đồ, một bên xem xét một bên ném cho ta ánh mắt khinh bỉ a.

18. Chương 18: Chút Tình Nhỏ Dành Cho Nhau!

Đoán nửa ngày cũng không ra, tuy rằng cũng có học cổ động, tốt xấu gì mẹ gì cũng có công sức trình diễn, tôi cuối cùng cũng cẩn thận nâng cái hộp lên, sau đó chậm rãi mở ra, mẹ già đột nhiên liền chộp lấy món đồ, một bên xem xét một bên ném cho ta ánh mắt khinh bỉ a.

Sau khi hộp quà được mở ra, một chiếc đồng hình đôi nam nữ bằng thạch anh xuất hiện trước mắt.

Mẹ Tôi và tôi đồng thời im lặng, năm giây sau, cả hai trắm miệng một lời phun ra mấy chữ “Trả lại cho anh.” Mà tôi suy nghĩ cũng không phải là kém, mới tiếp xúc chưa bao lâu đã nhận quà giá trị lớn của người ta là không tốt a.

Chiếc đồng hồ này chính là sản phẩm nổi bật của cửa hàng 68 Âu Thước.. chỉ cần nhìn qua cũng biết được giá trị cũng phải hơn tám vạn. Nhớ lúc ấy tôi cùng chị gái đi xem, ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào cửa hàng, đương nhiên, nhân viên cửa hàng rất ân cần giới thiệu cho chúng tôi sản phẩm đắt giá này, còn lấy khoá mở ra mang đến trước mặt cho chúng tôi nhìn kỹ hơn, tôi đúng là đại khai nhãn giới, nhất thời cảm thấy bay bổng. Tôi cũng chưa từng nghĩ mình sẽ mua một cái đồng hồ với giá hơn tám vạn a? Được rồi, sao cũng được, thế này đã là viên mãn.

Tôi thờ dãi nói “Nếu là món quà khác có phải tốt không, con thật sự muốn nhận được quà của anh ấy, nhưng cái này thật sự là quá giá trị a.” Tôi hạ quyết tâm, cuối tuần gặp Lí Minh Ngôn sẽ trả lại cho anh.

Nửa đêm, Trần Diệu Thên đột nhiên nhắn tin cho tôi, tính ra cũng phải đến mấy ngày nay chúng tôi không liên lạc a.

“Tiểu Trư đang làm gì thế?”

“Không làm gì.”

“Không làm gì là đang làm gì?”

“Không làm gì chính là không làm gì!”

“...Anh ở Macao, thật nhàm chán!”

“Tôi thềm vào! Ở Macao còn nhàm chán! Tôi ở đây nằm ngốc ở trong phòng mới chính là nhàm chán điên rồi!”

“Tiểu Trư a, lần sau đi công tác dẫn em đi cùng được không?”

“Đi công tác? Anh là đi ra ngoài ăn chơi trác táng đi?”

“Đoán mò, anh không có mang theo phụ nữ, càng không đến chỗ này làm chuyện xằng bậy!”

“Chuyện yêu loạn của anh liên quan gì tôi.”

“....Anh đi lần này là đang khảo sát sòng bạc.”

“Thật là không có khiếu thẩm mỹ.”

“....Tiểu Trư, cuối tuần đến đây đi, anh cho người đi đón em, em đã đến rồi muốn đi đâu chơi anh đưa em đi.”

“Hắc hắc, không khiến ngài nhọc lòng, cuối tuần tôi đã có kế hoạch.”

“Kế hoạch gì?”

“Nói với anh? Anh ngáng đường tôi à!”

“Em cũng chưa chắc chắn đúng không, anh mang em đi chơi, Tiểu Trư, nghe lời, đến với anh được không? Anh nhớ em sắp phát điên rồi....” {hana: ách, đoạn này mình chém hơi quá tay, mùi mẫn quá không trời... }

“Phốc... ha ha ha ha... anh uống nhầm thuốc à! Ha ha ha ha.. được rồi, tôi không có thời gian rảnh nói chuyện với anh đâu, thế nhé!”

Mấy này tôi giống như một chú bướm nhỏ đáng yêu luôn luôn bay lượn khắp nơi, đương nhiên tôi biết trọng lượng của tôi không thể dùng con bướm để hình dung, nhưng tâm trạng của tôi thì đúng là thật nhẹ nhàng nhẩy nhót và bay bổng. Tôi ở trong nhà lục tung tủ quần áo, thử hết bộ này tới bộ kia, trước gương xoay qua xoay lại khiến mẹ tôi hoa mắt chóng mặt, sau đó tôi bắt đầu thử trang điểm, lần lượt từng kiểu từng phong cách, tôi còn lén mẹ đi mua hai bộ nội y và mấy đôi tất chân a.

Tôi dám thề với Mao chủ tịch, tôi tuyệt đối không hề có ý tưởng gì không thuần khiết, tôi chỉ sợ có cái gọi là “vạn nhất”, dù sao hiện tại cũng là thế kỷ mới rồi, đột nhiên người đàn ông của tôi biến thành sói hoang hung hăng xé quần áo của tôi, lại nhìn thấy nội y xấu xí của tôi bỗng biến thành liệt dương, kia chắc chắn khiến tôi vô cùng thê thảm, so với thất thân còn thê thảm hơn a. Vì thế tôi đi mua một bộ nội y gợi cảm màu đen cùng một bộ nội y màu da báo cuồng nhiệt hoang dã. {hana: bà cô à, bà còn nói bà không đen tối??}

Vài ngày sau, mọi chuyện đã được chuẩn bị kỹ càng, chỉ thiếu gió đông, mà ngày mai, chính là ngày gió đông thổi a. Buổi tối ngày hôm trước tôi đem hành lý sắp xếp thật cẩn thận, sau đó nhìn đồng hành lý cười hề hề. {hana: chờ gió đông thổi được lấy trong điển cố “Khổng Minh cầu gió đông giúp Chu Du”, dài quá hana không muốn dẫn á ai muốn tìm hiểu thì viết cái câu trong “..” là được}

Có nhiều khi tôi thật tự hào về bản thân là người khác người, nhưng cũng có nhiều khi tôi lại nhận ra quả thật tôi cũng không khác người đời là mấy. Giống như lúc này, khi tôi giống một con khổng tước chuẩn bị lên sân biểu diễn, gọi điện cho Lí Minh Ngôn, sau một phút trầm mặc anh mới nhẹ nói, vì có một chút chuyện phát sinh ngoài ý muốn nên anh hiện giờ đang ở tỉnh khác, anh hẹn tôi mười giờ ba mươi gặp nhau ở sân bay, tôi giả bộ không có việc gì, nhưng sau khi cúp điện thoại lại giống con gà trống mới đi đá gà bị bại trận, ủ rũ kéo hành lý đi đến nhà ga.

Dọc đường đi cũng có người ngoái đầu nhìn tôi, ngoài việc tôi ăn mặc rực rỡ thì công cuộc giảm béo hiệu quả cũng không thể không nhắc đến. Mấy này nay tôi giống như là bị bỏ đói vậy, mỗi ngày ăn ba quả táo, một miếng thức ăn khác cũng không ăn a. Mỗi ngày đến giờ ăn cơm, chỉ vì sợ mình không thể kìm chế nên tôi quyết định ra đường chạy loạn, cho đến khi qua giờ cơm mới trở về. Mỗi khi chịu không được muốn lao vào một cái siêu thị nào đó tôi sẽ vòng qua một cửa hàng thời trang và chảy nước miếng đối với những mẫu thời trang mới nhất trong đấy. Mỗi khi bụng đói kêu ầm ĩ tôi sẽ mở MV của nhóm SNSD xem họ khoe đùi nhẩy nhót, đối với những cặp đùi trắng nõn kia nháy mắt cảm giác muốn ăn của tôi liền bị giết chết từ trong trứng nước.

Tôi tin rằng Lí Minh Ngôn không phải là người đàn ông chỉ nhìn bề ngoài, nhưng tôi càng tin tưởng hơn chính là đàn ông đều thích những cô gái xinh đẹp, cho nên tôi nhất định phải kiên trì, kiên trì.

Trước kia tôi cũng không khai quật ra bản thân lại có loại ý chí sắt đá này, ba ngày liên tục nhịn đói và khống chế chế độ ăn, tôi thành công giảm được sáu kg, đương nhiên tôi cũng không gầy đi mấy, có điều ít

nhất nhìn cũng tính là cân đối. Tôi mặc một bộ đồ dễ thương, áo phong trắng, váy ngắn màu xám có in rất nhiều hoa, áo khoác cắt theo kiểu vest, nhìn thế nào cũng thấy là một cô gái ngọt ngào. Kỳ thật lúc đầu tôi muốn hướng theo con đường một người phụ nữ gợi cảm, nhưng mẹ tôi nói khuôn mặt tôi không thích hợp làm một OL, lại càng không thích hợp biến thành yêu tinh xinh đẹp, vì thế.... {hana: OL: office lady, nhân viên văn phòng}

Lúc tôi tới sân bay thì mới mười giờ, tôi mua một cuốn tạp chí ở đại sảnh sân bay vừa đọc vừa đợi anh, bởi vì sắp gặp mặt nên cảm giác lúc này của tôi chỉ là cực kỳ hưng phấn và chờ mong, nửa ngày sau tôi mới phát hiện quyển tạp chí chưa được xem một trang nào, trong đầu chỉ nghĩ đến không biết đi du lịch với Lí Minh Ngôn sẽ thế nào, thế nào. Điện thoại đột nhiên vang lên, tim tôi đột nhiên gia tăng lực đập... khẳng định là anh đã đến!

Thò tay vào túi tìm di động tay có chút run run, khi tôi lấy được điện thoại ra thì thấy tên người gọi là Trần Diệu Thiên... Tôi thềm vào! Có thể không cần chọn thời điểm này không a! Người này đúng là khiến người khác mất hứng, hứng thú của tôi phút chốc giảm xuống.

“Alo, Tiểu Trư, em ở đâu a?”

“Để làm gì?”

“Anh mới ở nhà em, dì nói là em đi ra ngoài chơi.”

“Gi, anh không phải là đi macao chơi sao?”

“Em không chịu đi với anh nên anh chỉ có thể về với em thôi, vốn định cho em một sự ngạc nhiên bất ngờ, em hiện tại ở đâu, anh đến tìm em.”

“Anh tìm tôi để làm gì?”

“Mặc kệ, anh muốn gặp em. Tiểu Trư, anh hiện tại cực kỳ muốn gặp em.”

“Tôi không muốn anh tiễn, anh nghĩ về tôi thế để làm gì!”

“....Em nói em đang đi đâu.”

“Ha ha, tôi đi đến Cửu trại câu cá, trong vòng vài ngày tới sẽ không liên lạc được đâu!”

“...”

“Tốt lắm, không thềm nói chuyện với anh nữa, cuối tuần vui vẻ.” Tôi nhẹ nhàng cúp điện thoại, tiếp tục đợi Lí Minh Ngôn, nhìn đồng hồ, đã gần mười giờ ba mươi, anh nên tới rồi chứ.

Thẳng đến mười một giờ, cổ của tôi đã dài bằng hươu cao cổ rồi vẫn không thấy Lí Minh Ngôn xuất hiện, trong lòng tôi một nỗi bất an nổi lên, nhện không được tôi gọi điện cho anh.

“Ngại quá.” Anh mở lời, nghe được giọng nói bình thường của anh tôi nhất thời yên tâm, hoàn hảo không có sự cố nào xảy ra.

“Em đợi lâu rồi à? Bên này có chút rắc rối nên thời gian bị kéo dài một chút, đại khái phải một giờ mới xong.” Thanh âm của anh càng lúc càng thấp, mang theo ý xin lỗi.

“A, không sao không sao! Em cũng đến muộn một chút! Có điều.. anh không phải là đã đặt vé máy bay sao? Giờ đã muộn mất rồi...”

“Vé máy bay anh sẽ bảo người ta trả lại, đến lúc đó trực tiếp mua ở sân bay.”

“A A vậy không có việc gì, không có việc gì nữa, anh cứ làm việc đi.”

“Vậy gặp lại sau.”

“Vâng!”

Bụng lại bắt đầu điên cuồng đòi ăn, nhưng lập tức nghĩ đến thành quả cách mạng khiến tôi cố gắng nhịn xuống. Đồ ăn ở cách đó không xa hấp dẫn tôi, khiến lòng tôi bắt đầu lung lay, trải qua một thời gian giây dụa khó khăn, tôi rời vị trí tìm một vị trí khác không nhìn thấy những món ăn hấp dẫn kia.

Mười hai giờ, Lí Minh Ngôn vẫn không xuất hiện, đang nghĩ không biết có nên gọi điện cho anh không thì Trần Diệu Thiên lại gọi đến. Người này thật là đáng ghét, tôi vô cùng không muốn nhắc máy, nhưng lại vô duyên vô cớ nhấn vào nút nghe máy, rơi vào đường cùng tôi đành phải nghe máy.

“Lại có chuyện gì nữa?”

“Anh đến Vũ Hán, lập tức ra sân bay.”

“Anh đến để làm gì?”

“Để tìm em.”

“Uy, tôi cùng bạn đi chơi, anh đi xem náo nhiệt làm gì!”

“Nhiều người càng vui, chúng ta hẹn nhau ở Thành Đô nhé, anh chờ em.”

“Tôi thềm vào! Ai thềm đợi anh, ai cho anh tới, quỷ mới vui về đi chơi với anh, anh đã đến rồi người ta sẽ không vui.”

“Sao lại không vui? Người kia là bạn thế nào của em, còn không cho người khác đến, nam hay nữ, không phải đối với em có ý đồ gì chứ?”

“Đồ cái đầu anh ấy! Tôi nói cho anh biết, tôi tuyệt đối không gặp anh, tuyệt đối không gặp anh, anh mà đi thì tôi sẽ đi về, nên làm thế nào thì làm đi!” Hết lên dùng dùng tôi lập tức cúp điện thoại. Mẹ nó, bực muốn chết, người này sao lại cứ như âm hồn mãi không tan thể!

Tôi gấp gấp đến độ nhìn xung quanh, Lí Minh Ngôn sao còn không thấy đâu, giờ mà Trần Diệu Thiên điên cuồng chạy đến, gặp nhau ở sân bay này thì chắc chắn sẽ có án mạng đây!

Trong đầu đột nhiên vụt sáng một ý tưởng, tôi nhìn quanh đại sảnh, chọn một vị trí có thể quan sát được cửa nhưng không dễ bị nhận thấy, đại khái một lát sau tôi đã thấy Trần Diệu Thiên đi đến. Anh ta mặc một bộ đồ bình thường, đeo một cái kính râm bước đến, thật giống một đại minh tinh xuất hiện. Đi vào trong hần gỡ kính xuống bắt đầu nhìn ngó xung quanh, như là đang tìm ai đó, hần quá phong cách khiến mọi người xung quanh bắt đầu chú ý đến hần.

Đúng lúc tôi đang nhìn trộm thì điện thoại đột nhiên vang lên, tôi giật nảy người, lập tức ấn nút tắt, không xong rồi, vừa rồi quên mất không chuyển về chế độ im lặng.

Nó lại vang lên, tôi nhắc nhanh chóng che loa để âm thanh phát ra không lớn, sau đó tìm đường chậm chậm tiến vào WC, trong lúc đó tôi còn đang kéo một đồng hành lý to tướng, mẹ nó, thật là bi thảm a, ở sân bay thường có tiếng loa thông báo giờ bày, bị nghe được mới lạ đây.

19. Chương 19: Sự Kiện Cầu Huyết Tại Sân Bay

Nó lại vang lên, tôi nhắc nhanh chóng che loa để âm thanh phát ra không lớn, sau đó tìm đường chậm chậm tiến vào WC, trong lúc đó tôi còn đang kéo một đồng hành lý to tướng, mẹ nó, thật là bi thảm a, ở sân bay thường có tiếng loa thông báo giờ bày, bị nghe được mới lạ đây.

Cuối cùng tôi cũng thuận lợi di chuyển đến WC, phía bên kia thanh âm uy uy không ngừng, tôi hít sâu, điều hoà hơi thở, sau đó nói “Lại gọi có việc gì a?”

“Em đang ở đâu?”

“Tôi đã cất cánh đi đến Cửu trại rồi! Tôi là không thể gặp anh!”

“Em đi từ sân bay Thành Đô?”

“Đương nhiên, ai chẳng bay ở đây.”

“Em đi với ai?”

“Bạn tôi! Liên quan gì anh! Hỏi kỹ vậy làm gì!”

“Tiểu Trư, nói cho anh biết, giờ em đang ở đâu?”

“Tôi nói tôi ở trên máy bay, được rồi, không nói nữa, tiếp viên hàng không nhắc tôi tắt điện thoại.”

“Liên quan cái đầu em!” Bên kia anh đột nhiên mắng, “Lí Minh Ngôn nói không thể đi cùng em! Anh ta nói anh đến đón em về!”

Tôi hoàn toàn ngây ngốc, trợn mắt há mồm nửa ngày không nói nên lời, chỉ biết toàn thân run rẩy, trong chốc lát lúc nóng lúc lạnh, giống như bị băng và lửa bao vây. “Em ở đâu... Tiểu Trư... Nói gì đi...” Bên tai là tiếng thúc giục của Trần Diệu Thiên. Tôi giật mình, giống như đột nhiên bừng tỉnh, rống to. “....Anh quản tôi ở đâu làm gì! Tôi không cần anh đưa đón!” Hết xong tôi nhanh chóng cúp điện thoại, bởi vì giọng của tôi đã bắt đầu nghẹn ngào.

Chỉ chốc lát điện thoại lại đổ chuông, tôi chuẩn bị tắt đi thì lại phát hiện ra là cuộc gọi của Lí Minh Ngôn. Tôi cố hít thật sâu, tự điều chỉnh bản thân sau đó tiếp điện thoại.

“Vừa rồi có chút chuyện ngoài ý muốn, có thể không thể đưa em đi câu cá được.” Thanh âm hối lỗi của anh vang lên.

Tôi im lặng không nói gì, tôi sợ nếu nói ra tôi sẽ khóc mất.

“Lần sau anh bồi thường, được không?” Ngữ khí của anh vẫn cực kỳ ôn nhu, “Anh nghe nói Trần Diệu Thiên ở Vũ Hán, thế nên anh gọi nhờ anh ta đưa em về, em ở sân bay đợi anh ta nhé.”

“...Àn..” Thật lâu sau tôi mới nhẹ đáp, sau đó nhanh chóng cúp điện thoại.

Tránh để Trần Diệu Thiên gọi đến, tôi trực tiếp tắt máy.

Ủy khuất cùng khó chịu trong lòng bùng bùng bốc lên, tôi cả người giống như không còn sức lực, đặt mông ngồi xuống nền đất. Không biết làm sao mà nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, tôi cũng không quản nổi, yết hầu nghẹn ngào khó chịu, dần dần tôi bắt đầu khóc lên, hình tượng làm quái gì nữa, tôi không cần, nhìn đồng hành lý bên cạnh một cô gái già khóc lóc, cũng còn hình tượng gì đâu.

Ai cũng nghĩ hiện tại tôi giống bà điên ngồi ngốc trong WC thương tâm gào khóc, một khắc trước còn như công chúa xinh đẹp đợi người ta đến, ai mà biết lại có cái kiểu bị đưa lên chín tầng mây sau đó một bước ném thẳng xuống mặt đất như thế, thậm chí còn nghe được tiếng người ngoài trào phúng, một chút tôn nghiêm đều không còn a.

Tôi chính là điên cuồng khóc, liều mạng khóc, đem tất cả hưng phấn cùng mong chờ mấy ngày qua cho trôi theo nước mắt, đem tất cả ảo tưởng thả theo nước mắt luôn, đem thương tâm chật vật, tình cảm tuyệt vọng của tôi trôi theo luôn...

Tôi vẫn nghĩ chỉ cần tôi không ngừng cố gắng, không lùi bước tôi có thể đến gần anh. Tôi vẫn nghĩ hiện tại còn hạnh phúc hơn lúc trước chỉ đứng từ xa nhìn anh, tôi vẫn nghĩ chỉ cần tôi thay đổi, thay đổi tất cả....

Ha ha, tôi đúng là ngây thơ, đúng là đáng cười!

Tôi không xấu không béo thì thế nào? Tôi có biến thành xinh đẹp thì sao? Tôi thích anh và muốn đến bên anh thì sao? Chỉ cần anh không thích tôi, trong mắt anh tôi sẽ không là gì!

Hiện tại tôi mới biết được sự khó chịu thật sự không phải là đứng từ xa nhìn anh, mà chính là cảm giác như gần như xa, cảm giác như sắp chạm vào thì bỗng chốc tan biến vào khoảng không! Bị kịch thật sự cũng không phải vì cô béo cô xấu, bị kịch thật sự chính là cô ngu ngốc tự mình ảo tưởng đến sống dở chết dở, tất cả đều là tự làm tự chịu.

Thì ra sự thật so với tưởng tượng tàn khốc hơn nhiều, thì ra đúng khi so với tưởng tượng ít hơn nhiều... thì ra, chuyện như vậy có thể khiến tôi khóc điên cuồng...

Mọi người đi vào WC ai cũng nhìn tôi, nhưng tôi đã muốn bỏ mặc tất cả, cho đến khi bên cửa vang lên giọng nói quen thuộc.

“Khóc cái gì mà khóc!” Trần Diệu Thiên mở cửa WC, tiến vào trong sự kinh ngạc của mấy cô gái đang đứng rửa tay ở bồn rửa tay. Tôi giật mình nhìn anh, anh đi đến trước mặt tôi thô lỗ nhắc tôi đứng lên, sau đó kéo tôi ra ngoài. Tôi cố gắng giãy dụa nhưng không nê hà gì đến anh, bị anh một bước lôi ra khỏi WC nữ.

Ở một chỗ rẽ không có người, anh dùng sức hung hăng huỷ diệt nước mắt trên mặt tôi, sắc mặt nặng nề, tràn đầy buồn bực trách mắng “Hắn ta không đi cùng em thôi mà em cũng khóc thế à! Không có hắn chắc em chết à!”

“Liên quan gì đến anh, tôi khóc chết hay không cũng không liên quan anh!” Tôi hắng giọng mắng, “Anh rút xa tôi ra một chút! Chết tiết! Chết tiết!” Tôi một bên dùng sức đánh anh một bên liều mạng chửi anh. Tôi thật là hận thấu xương con người này. Mẹ nó, tôi còn chưa đủ thảm sao. Còn muốn bị anh giểu cọt bỏ đá xuống giếng!

Sắc mặt anh lúc trắng lúc xanh, khó coi đến cực điểm, thân thể tôi tự giác lùi dần về phía sau từng bước. Tôi cùng quần điên cuồng mắng chửi anh “Tôi nói cho anh, Trần Diệu Thiên, tôi chỉ cần thấy anh là chán ngấy. Nhìn thấy anh là tôi thấy bực mình, anh chính là ôn thần, mẹ nó, tôi không biết đời trước đã gây nên oan nghiệt gì mà giờ gặp phải anh! Tôi ước gì anh chết quách đi, tốt nhất đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa!” {hana: *đạp đạp Chân Tâm*....nói Thiên ca thế hử}

Anh mạnh tay bắt lấy tay tôi, nhìn chằm chằm vào tôi, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, cắn răng nói. “Đi, Anh khôn kiếp, anh sẽ chết, mẹ nó, anh sẽ không bao giờ... để bị em coi thường nữa.” Nói xong anh vung tay bỏ tay tôi ra, xoay người bước đi, tôi mạnh mẽ lau nước mắt, hét với theo “Cảm ơn, đi từ từ, không tiễn!” Bóng dáng anh dừng lại một chút, sau đó lập tức khó khăn bước đi.

Tôi đứng im tại chỗ thật lâu, cuối cùng có thể không khóc cũng không chảy nước mắt. Tôi trở lại WC, kéo đồng hành lý đáng cười kya, sau đó đi ra phía ngoài sân bay. Tôi biết tôi đối với Trần Diệu Thiên như thế là quá tàn nhẫn, nhưng hình ảnh chặt vật như vậy tôi thật sự không muốn để người khác nhìn thấy a.

Đi ra khỏi cửa, thứ đầu tiên đập vào mắt tôi chính là chiếc Ferrari màu đỏ quen thuộc, Trần Diệu Thiên đang đứng tựa ở cửa hút thuốc. Tôi mới nhìn thấy anh, anh liền như có cảm ứng ngẩng đầu nhìn về phía tôi. Hốc mắt anh hồng hồng, trong nháy mắt nhìn về phía tôi thật giống một đứa trẻ bị vứt bỏ, bộ dạng đáng thương không thể diễn tả nổi.

Lòng tôi không hiểu sao lại thấy khó chịu, nhưng tôi vẫn quyết định xoay người, không để ý đến anh. Tôi đi rất nhanh, nhìn thấy anh tôi lại cảm thấy mình đang đối mặt với tất cả sự sỉ nhục của mình, làm tôi hận không thể biến mất luôn. Đằng sau truyền đến tiếng bước chân, lòng tôi có cảm giác bất an, đột nhiên anh nắm lấy tay tôi. Tôi muốn tránh đã bị anh ôm lấy, anh từ phía sau gắt gao ôm lấy vùi tôi vào sâu trong ngực anh.

Tôi bị anh ôm không sao gãy dựa được. Người đi đường ném cho chúng tôi những ánh mắt dò xét đánh giá, anh vẫn ôm chặt không thả ra, ngược lại còn có phần chặt hơn, khiến cả người tôi đau nhức.

“Anh bị điên à! Mau thả tôi ra!”

Anh cúi đầu, đầu anh kề sát vào cổ tôi, giọng khàn khàn nói “Lí Minh Ngôn có thể cho em cái gì? Em nói cho anh biết... Anh sẽ cho em gấp mười, gấp trăm lần, thậm chí gấp ngàn lần! Anh thích em, Tiểu Trư... anh thật sự thích em từ rất lâu, lâu ...”

Bên tai là hô hấp nóng rực của Trần Diệu Thiên, anh cúi đầu nên tiếng của anh gần sát người tôi, tôi ngẩn người, đột nhiên cười rộ lên, tôi.... quả thực.... cũng không biết nên nói thế nào. Tôi dở khóc dở cười nói “Trần Diệu Thiên, anh cuối cùng là bị bệnh thần kinh à? Có mười một cô vợ, hoa hoa công tử mà nói thích tôi? Lại còn thích từ lâu nữa? Cáp, ha ha... cho xin đi, nếu muốn trêu người thì cũng phải dùng biện pháp gì cho nó chuẩn chứ. Anh cho chúng ta đang đóng phim đấy à? Anh không phải muốn đóng vai diễn lãng tử quay đầu điên cuồng yêu đương chung tình đi? Ôi ông trời của tôi ơi, anh hai à, thật có lỗi, tôi thật không phải là cô bé lọ lem để anh tiêu khiển, anh đi tìm người khác đi nha!”

Hai tay ôm lấy người tôi đột nhiên cứng ngắc, rồi dần dần buông ra, anh đi đến trước mặt tôi, bình tĩnh nhìn tôi, trong mắt chỉ có bi thương và phẫn nộ. “Tiêu khiển? Mẹ nó, anh xem em là trò tiêu khiển bao giờ!”

Đột nhiên, anh nắm chặt tay tôi, áp lên ngực anh, sắc mặt tằm trung, trầm giọng nói rõ từng chữ từng từ “Quách Chân Tâm, em có thể coi thường tình cảm của anh, nhưng không cần nói xấu nó. Anh nói cho em biết, trừ em ra, anh chưa bao giờ có tình cảm với bất kỳ cô gái nào!”

Yêu, thì ra tình cảm còn phân ra thật với giả, thật sự là một hoa hoa công tử điển hình. Nhưng vì muốn giữ mặt mũi cho anh ta nên tôi không đem những lời này nói ra, có điều vẫn không nén được khinh thường cười lạnh.

Anh đột nhiên ôm lấy tôi, bất ngờ khiến tôi không kịp phản ứng, đầu đã bị anh gắt gao ấn vào ngực, ngực anh kịch liệt đập phồng, khàn khàn nói “Không cần dùng loại ánh mắt ấy nhìn anh!”

Cầm anh để ở đỉnh đầu tôi, thật lâu sau, tâm tình hình như dịu đi, anh nói “Hiện tại không tin anh cũng không sao, anh sẽ cố gắng chứng minh cho em thấy, chỉ cần em cho anh thời gian!”

20. Chương 20: Đồng Cảm

Cầm anh để ở đỉnh đầu tôi, thật lâu sau, tâm tình hình như dịu đi, anh nói “Hiện tại không tin anh cũng không sao, anh sẽ cố gắng chứng minh cho em thấy, chỉ cần em cho anh thời gian!” “Tôi cho rằng chúng ta chỉ là bạn bè.” Tôi thản nhiên nói, “Nếu anh không thích như thế thì, chúng ta cái gì cũng không phải”

Anh trầm mặc thật lâu, sau đó buông tôi ra, hai tay lại đột nhiên nâng mặt tôi lên, cười nói, “Chỉ cần đi theo Đăng, không sợ không có cơ hội.” Anh ta đứng trước ánh sáng, cả một vùng ánh vàng rực rỡ sắc màu tô điểm thêm cho hình dáng anh ta, anh cười rất là đẹp trai mê người nhưng rồi lại tự dưng có vẻ chưa xốt hòa với bất đắc dĩ.

Tôi đẩy tay anh ra, “Được rồi, đừng cợt nhả với tôi nữa, yêu gì chứ?! Tôi phải đi trở về.”

Anh đoạt lấy hành lý của tôi, “Vây đi thôi.” Thấy tôi buồn bực nhìn anh, anh mang kính râm, quay đầu lại nâng cằm tôi lên, cười gian gian, vẻ mặt lưu manh nói, “Ai kêu ai không thích anh lại thích trư lão đại ngài chứ?!” “Anh muốn chết à?!” Tôi tức giận đá tới một cước. Anh ta nhanh chân tránh được.

Hành lý cũng bị kéo đi rồi, tôi chỉ còn cách xoay người đi theo phía sau anh ta. Bóng dáng anh ta tuần lãng, khí chất tiêu sái, đi dưới ánh mặt trời tự nhiên vô cùng chói mắt, mà cái hành lý vốn làm cho tôi cảm thấy vô cùng si nhục lại buồn cười, lúc này bị anh ta hăng hái lôi đi, tựa hồ cũng không chướng mắt. Anh đột nhiên quay đầu lại, chờ tôi đến gần vài bước, hỏi tôi, “Còn chưa có ăn cơm đúng không? Chúng ta đi lấp đầy bụng trước đi.” Tôi gật gật đầu, “Được rồi.” Bụng của tôi xác thực có chút đói rồi.

“Chắc chắn, lần đầu dịu ngoan như vậy.” Anh ta giống như phát hiện tân lục địa, tiếp theo liên tục cảm thán, “Không hổ là Tiểu Trư, có ăn cái gì cũng đi theo.”

“Anh. miêng anh sao độc như vậy chứ?!” Tôi tức giận điên cuồng đuổi theo anh ta mà anh ta cứ liên tục tránh né.

Cãi nhau âm ỉ trong nháy mắt đã đi đến bãi đỗ xe, anh ta đem hành lý bỏ vào cốp xe, hỏi tôi, “Muốn ăn cái gì đây?” “Tùy tiện đi.” Lên xe, âm nhạc nổi lên, xe vui vẻ được anh ta rộng mở, tắm trong dương quang ấm áp, nghe tiếng ca sống động vờn quanh, tựa lưng vào ghế dựa êm thật êm, tôi thích ý cực kỳ. Cả người mỗi một tựa hồ lúc này cũng không sức lại đi để ý tới nữa.

Trên đường đi, tôi mới phát hiện, thì ra có Trần Diệu Thiên ở bên cạnh thật sự tốt lắm. Cho tới nay, tôi đều quen một mình đối mặt với tất cả, một mình chịu đựng tất cả, vô luận là ủy khuất hoặc đau khổ, tôi cũng không nguyện ý kể cho người ta biết, càng cảm thấy sẽ không ai để ý quan tâm đến chính mình. Cho nên tôi một người trốn ở trong góc yên lặng khó chịu, một người trốn vào trong chăn mà khóc.

Anh ta mang đến cho tôi một loại cảm giác hoàn toàn bất đồng. Thì ra có người chia sẻ thì tốt hơn rất nhiều rất nhiều so với một mình đối mặt.

Tôi quay đầu nhìn về phía Trần Diệu Thiên đang lái xe, nhẹ giọng nói, “Cảm ơn anh.”

“Cảm ơn cái gì?” Anh ta khó hiểu liếc mắt nhìn tôi một cái.

“Anh đối với tôi tốt lắm, cảm ơn anh.”

Tay anh ta đột nhiên kéo tôi lại, hôn trên má tôi một cái, cười nói, “Vây lấy thân báo đáp đi, cảm tạ bằng cái khác đại gia đây không cần.”

Tôi kinh ngạc không ngừng đẩy anh ta ra, càng không ngừng lau mặt, hét lớn, “Trần Diệu Thiên anh mà động thủ động cước lần nữa tôi sẽ thật không để ý tới anh nữa !”

Anh ta cười dương dương tự đắc, giống y như không tiếng của tôi nói, thậm chí còn lẩm nhẩm hát theo nhạc. Tôi. nên lại xúc động hận không thể một quyền tấu vào mặt anh ta, quay đầu nhìn về phía khác, hoàn toàn coi rẻ cái tên mặt dày kia.

Sau đó không lâu anh chở tôi đến một khách sạn, tôi vốn định nói hai người ăn cơm mà anh tới khách sạn làm gì, khi chúng tôi được dẫn vào phòng tôi mới phát hiện đây chính là chỗ ngồi đặt sẵn dành cho hai người, hơn nữa đa số điều là tình nhân, rõ ràng chính là phòng tình nhân. Tôi liếc mắt Trần Diệu Thiên một cái, cười cười nói, “Cứ điểm anh hẹn hò với con gái cũng thật không ít, đã phát triển đến Vũ Hán rồi đây.”

“Oan uống quá!” Anh ta lập tức trưng ra biểu tình đặc biệt vô tội, “Lúc trước thật sự không có tới nơi này mà!” Tôi liếc anh ta một cái, lưỡi cùng anh ta cãi cọ. Sau khi ngồi xuống, anh ta về mặt ưu sầu nhìn tôi, đột nhiên thở dài, “Haizz, anh phải làm thế nào mới rửa sạch tội danh công tử đào hoa này đây.” Tôi không chút nào che dấu, hừ lạnh một cái, “Anh chính là cây cải củ đại đào hoa! Chuyện thật còn muốn kêu oan!”

“Tiểu Trư, anh đối với anh thật sự là cuồng đại tuyệt đối a! Em nhìn đôi mắt thành thực của anh này, em cũng đừng kích thích anh nữa được không? Trái tim anh đây vô yếu ớt đó.”

“Bà xã còn có thể tạo thành một đội bóng đá mà người ta còn nói với tôi là cuồng đại tuyệt đối, ha ha. Sao nghe giống như thật ấy nhỉ. Ha ha ha.”

“Được rồi!” Trần Diệu Thiên đột nhiên trách mắng, sắc mặt âm trầm làm tôi thức thời chớ có lên tiếng. Nhưng chưa tới trong chốc lát anh ta lại nhìn tôi cười rộ lên không đứng đắn, nói, “Vậy cho em làm đội trưởng.” “. Đi chết đi! !” =.=

Thức ăn bưng lên tôi liền vui đầu vào ăn, Trần Diệu Thiên châm một điếu thuốc, một bên hút thuốc một bên nhìn tôi, “Ê, anh nhìn tôi làm chi vậy?” Tôi rất là không thoải mái hỏi, “Thích nhìn em thôi.” Anh ta phun ra một ngụm thuốc, hí mắt nhìn tôi cười.

Không biết vì sao, ánh mắt của anh ta làm tôi cảm thấy vô cùng buồn nôn, mà da gà tôi rớt đầy đất. Tôi cố gắng xem nhẹ tồn tại của anh ta, tiếp tục ăn. Anh ta đột nhiên nói, “Tiểu Trư, em sao lại gầy rồi?”

“A?” Tôi chấn động, hai mắt tỏa sáng, “Anh nói thật?” Không đợi anh ta trả lời tôi tiếp tục bổ sung, “Ngay cả anh đều nhìn ra, hắc hắc hắc, xem ra giảm béo thật sự rất có hiệu quả.”

“Đang yên đang lành giảm bậy bạ cái gì!” Anh ta nhú mày, búng gạt tàn thuốc, bộ dáng nghiêm túc lại đau lòng nhìn tôi, “Không cho giảm béo nữa. Đừng hại mình đói bụng.”

“Tôi giảm cho tôi, liên qua gì đến anh! Hơn nữa đói thì đói, ai kêu con gái thon thả nhìn mới đẹp? Đói cũng phải chịu đựng!”

“Em đừng nghe người ta nói bừa, con gái có thịt nhìn mới đẹp, sờ vào cảm xúc cũng tốt.”

Tôi đang uống một ngụm canh, nghe xong câu đó phun ra hết. =.=

. Sao tôi lại cùng lưu manh ngồi ở đây vậy trời, a a a a a a a a a a!

Tôi quyết định không nói chuyện với anh ta nữa, chỉ chú ý ăn đồ ăn của mình thôi. Mà khi tôi đã ăn no rồi, phát hiện anh ta vẫn là chưa ăn miếng nào, tôi nhịn không được hỏi, “Sao anh không ăn?” Anh ta thở dài, ra vẻ phiền muộn nhìn tôi, “Thổ lộ xuất phát từ nội tâm mà em cũng không tin, trái tim đều bị thương tan nát hết cả rồi, còn lòng dạ nào ăn với uống.”

“Tôi sắp ngất xỉu rồi! Anh đứng đắn chút không được sao?!”

Trần Diệu Thiên cười cười, không tiếp tục đề tài kia nữa, anh ta cười nói, “Em từ từ mà ăn. Buổi chiều chúng ta đến trại câu Cửu Trại, thời gian còn vô cùng dư vãi.”

Tôi sững sờ, “Ai nói đi trại câu Cửu Trại?”

” Không phải em tính đi sao?”

“Vô nghĩa! Tôi hiện tại không đi!”

“Sao vậy?” Anh ta hơi hơi nhướn mày, khoe môi tựa tiểu phi tiểu, “Anh cùng em không được sao?”

“Nói gì thế?! Tôi chỉ là không muốn đi.” Kỳ thật tôi hoàn toàn có thể nói là không muốn đi với anh ta. Cũng không biết vì sao, câu đến bên miệng mà không nói nên lời .

Trần Diệu Thiên trầm mặc một lát, dụi đi điều thuốc đang cháy một nửa trong tay, đứng dậy đi tới bên cạnh tôi, tôi kinh ngạc ngẩng mặt nhìn anh ta. Tay anh ta nhẹ nhàng vuốt vuốt đầu tôi, thái độ nhìn có chút bất đắc dĩ , đáy mắt cũng vô cùng ôn nhu, anh ta nhìn tôi mỉm cười, “Cũng được, Tiểu Trư nói không đi anh sẽ không đi. Đi thôi.”

Anh kéo tay tôi ra ngoài, lòng tôi tự nhiên có một cảm giác khó hiểu, cũng không biết nên hình dung như thế nào, trong đầu nhiều chuyện liên quan đến anh lại trở nên càng ngày càng rõ ràng.

Khi học lớp 4 chúng tôi bắt đầu học tiếng Anh, mới đầu tất cả mọi người còn hưng trí bồng bồng , nhưng học được một năm rưỡi tất cả nhìn thấy ngoại ngữ là đau đầu, cô giáo tiếng Anh vì nâng cao tính tích cực học tập của mọi người, nên cuối tuần nào cũng tổ chức một hoạt động. Có một lần hoạt động chính là phân vai diễn biểu diễn đối thoại. Một đoạn đối thoại, hai người một người sức diễn ở một góc, một người đứng ở bục giảng dùng tiếng Anh biểu diễn. Một buổi chiều cô giáo chia tổ, cũng không biết là trùng vận gì, tôi thế nhưng cùng Lí Minh Ngôn phân chung một tổ.

Vào ban đêm về nhà tôi hưng phấn luyện tập lặp đi luyện tập lại, quần quít lấy bà chị diễn luyện rất nhiều lần, thậm chí thái độ ngữ khí tư thế đều phải chính xác đến từng giây, mãi đến nửa đêm nằm ở trên giường tôi vẫn lẩm bẩm trong miệng. Tôi chưa từng khắc khổ như vậy, nhưng trong lòng cũng vô cùng sung sướng mà nhảy nhót, tôi muốn cho cô giáo tiếng Anh nhìn với cặp mắt khác xưa, càng muốn cho Lí Minh Ngôn nhìn với cặp mắt khác xưa.

Ngày hôm sau từ khi thức dậy tôi đã bắt đầu vẫn ngóng trông tiết tiếng Anh mà từ xưa giờ mình không thích, cả người tôi hoàn toàn đắm chìm trong phần khởi. Rốt cục phần cũng đến giờ tiếng Anh rồi, cô giáo gọi tự động xung phong đi. Lòng tôi nghĩ chờ Lí Minh Ngôn đi lên rồi tôi liền đi lên theo. Tôi chờ a chờ, một tổ lại một tổ lên rồi, nhưng vẫn không thấy Lí Minh Ngôn có động tĩnh. Nhưng anh chưa động, tôi lại càng không được hành động thiếu suy nghĩ. Tôi cả người bất ổn đứng ngồi không yên , giống như có một vận con kiến đang bò trên lưng.

Rốt cục cũng đến tổ của Lí Minh Ngôn rồi, tim tôi điên cuồng đập loạn, hai chân đứng lên mà còn run run, lúc tôi đứng dậy lại nhìn thấy Lí Minh Ngôn đi đến bàn Lưu Tuệ ở sau lưng tôi. Tôi ngơ ngác nhìn hai người bọn họ một trước một sau đi lên bục giảng, còn mình cũng phản xạ có điều kiện bàn đặt mông ngồi trở lại ghế của mình.

Sau đó Lí Minh Ngôn cùng Lưu Tuệ ở trên đài lưu loát đối thoại. Tôi nhớ ra rồi, ngày hôm qua Lưu Tuệ xin nghỉ bệnh không có đến trường. Nhưng mà như vậy là chuyện gì xảy ra? Hợp tác của tôi làm sao bây giờ? Bọn họ diễn xuất hoàn mỹ được cô giáo tiếng Anh ngợi khen, thậm chí còn kêu các bạn khác vỗ tay. Trong lớp vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Tôi nắm chặt tay, cúi gằm đầu xuống.

21. Chương 21: Cảm Tình Vốn Là Vật Đả Thương Người

Bọn họ diễn xuất hoàn mỹ được cô giáo tiếng Anh ngợi khen, thậm chí còn kêu các bạn khác vỗ tay. Trong lớp vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Tôi nắm chặt tay, cúi gằm đầu xuống. Không ai còn nhớ tôi là cùng Lí Minh Ngôn chung một tổ, ngay cả cô giáo chia tổ cô cũng không nhớ.

Những tổ kế tiếp cũng lục tục lên biểu diễn, sau hai tiết kết thúc, cô giáo tiếng Anh lớn tiếng hỏi, “Còn tổ nào chưa lên biểu diễn không?” Không ai lên tiếng, tôi đương nhiên cũng không lên tiếng. Tôi cúi đầu , cắn môi. Thật hy vọng giờ khắc này nhanh lên chút đi, sau đó tan học, cứ như vậy ai cũng không nhớ tới tôi, ai cũng sẽ không chú ý tới tôi, tôi bị quên đi. Đây là sự dày vò duy nhất tôi đang kỳ vọng .

“Quách Chân Tâm còn chưa lên biểu diễn!” Giọng nói Trần Diệu Thiên đột nhiên vang lên, ở trong phòng học yên tĩnh giống như trời đang trong xanh đột nhiên vang lên một tiếng sấm sét. Lòng tôi run lên, cả

người đều giống như run run lên.”Quách Chân Tâm?” Cô giáo Tiếng Anh điểm danh. Tôi ôm lấy đầu, run rẩy đứng lên.

“Quách Chân Tâm, sao em không lên biểu diễn? Người hợp tác với em là ai?”

Tôi cắn môi không nói được một lời.

“Tôi hôm qua trở về thì lo chơi không đúng không? Thành tích đã kém mà còn không có tính tự giác!”

Sau khi hết tiết tất cả mọi người hoan hô lao ra khỏi phòng học đùa giỡn. Tôi cúi đầu ngồi ở vị trí cũ, nước mắt tí tách tí tách từng giọt rơi trên bàn. Sợ bạn ngồi bên cạnh nhìn thấy, tôi lại lập tức ghé vào cánh tay, dùng tay áo lau nước mắt. Vừa đầu khóc trong chốc lát tôi đột nhiên nghĩ, Lí Minh Ngôn có thể lại đây giải thích với tôi hay không nhỉ? Tưởng tượng như vậy, tôi lại không biết làm sao, vì thế tôi cố gắng giả bộ như không sao cả, tùy tiện lấy quyển sách lật xem, tuy rằng bên trong viết cái gì tôi cũng không biết.

Nhưng mà mãi đến buổi chiều tan học ngày hôm đó, Lí Minh Ngôn chẳng chủ động đến nói với tôi một câu nào. Mà tôi bởi vì tối hôm qua một lòng một dạ chuẩn bị tiếng Anh, những bài tập khác không nào đâu có tâm trí để làm. Khi tôi rốt cục đã viết xong bài tập kéo túi sách nặng nề đi ra khỏi cổng trường thì trời chiều đều đã sớm rắng đỏ. Lúc này đã gần như không có học sinh nào còn ở lại, mọi nơi dần dần trở nên tối hơn. Nghĩ nghĩ tôi lại bắt đầu thương tâm, đi từng bước khóc từng bước.

Khi qua một cái hẻm nhỏ, tôi đột nhiên cảm giác hình như phía sau lưng mình có một tiếng bước chân không xa không gần đi theo. Tôi sợ tới mức quên khóc, càng quên thương tâm khổ sở, trong lòng lại nhớ tới chuyện xưa mẹ tôi cứ kể hoài—— đây là một ông già chuyên môn bắt con nít đi bán. Càng nghĩ càng sợ, tôi hoảng hốt bỏ chạy, tôi chạy nhanh chân hơn thì tiếng bước chân ở phía sau cũng đột nhiên nhanh hơn. Dưới chân một tảng đá lớn chặn ngang đường đi, tôi hiên ngang té ngã, vừa vội lại đau tôi rất cuộc nhìn không được lớn tiếng khóc.

“Quách Chân Tâm, sao rồi?” Sau lưng truyền đến giọng nói rất quen thuộc nhưng cũng thật chán ghét, là Trần Diệu Thiên! Cậu ta chạy lên trước nâng tôi dậy, vỗ vỗ bụi trên người tôi. Tôi nao núng lui về phía sau, tuy rằng tôi ghét cậu ta lắm nhưng cũng không dám quát to. Thật lâu sau, tôi ngừng khóc nhưng vẫn không biết nói gì nữa, câu tiếp theo là, “Sao cậu lại ở trong này?” Cậu ta cứng lưỡi, quanh co nửa ngày, mới ấp a ấp úng nói, “Tôi trở về có chút trễ. Nhà rồi đi vòng vòng chơi. Ai nha cậu quản tôi! Sao cậu lại ngốc như thế, chạy cái gì, đi đường mà cũng đi không xong!”

Tôi cúi đầu xoay người tiếp tục đi về nhà. Chuyện giờ tiếng Anh tôi còn nhớ kỹ đó, nếu không phải vì cậu tôi sẽ không mất mặt như vậy, tôi sẽ không bị ai mắng, tôi sẽ không bị xấu hổ như vậy! Đều là cậu đều là cậu! Tôi hận! ! Tôi một bên ở trong lòng oán hận mắng cậu ta một bên cúi đầu đi đến phía trước. Mà cậu ta vẫn đi phía sau tôi mãi đến khi mẹ tôi đến trường đón tôi.

Khi tôi ngồi trên yên sau xe đạp, nhìn thấy Trần Diệu Thiên xoay người, bóng dáng nhỏ gầy trong ánh hoàng hôn càng chạy càng xa, chiếc túi trên theo bước chân rung động rung động. Tôi hung hăng trừng mắt cậu ta một cái, sau đó ... Ôm lấy thắt lưng mẹ tôi.

Trong khoảng thời gian rất dài sau đó, tôi đều có chút oán hận với Lí Minh Ngôn. Thành tích giỏi thì thế nào? Trong nhà có tiền thì thế nào? Đẹp trai thì thế nào? Có những cái đó mà anh có thể không nhìn tình cảnh người khác sao? Sinh ra ưu tú là như thế này, lấy tư thế cao cao tại thượng đối đãi với mọi người, ngay cả đi thu bài tập cũng mang theo một cỗ ngạo khí. Xem đi, cho dù là được thầy cô giáo khen ngợi hết lời nhưng Lí Minh Ngôn cũng vẫn như thế, anh không tôn trọng người ta. Tâm tính đấu tranh giai cấp của tôi bởi vậy mà dâng lên điểm cao nhất.

Nhưng sau đó phát sinh một sự kiện hoàn toàn phá vỡ ác cảm của tôi. Đúng vậy, chính là chuyện sau bữa trưa ngày hôm ấy, anh xuất hiện đúng lúc giải cứu tôi đang xấu hổ. Trong nháy mắt đó, tôi cảm giác anh chính là thiên sứ của tôi. Như vậy nội dung hoàn mỹ như một bộ phim, hoàn mỹ làm cho người ta nhìn không được suy nghĩ bất định. Kỳ thật thực chất là vì anh thân là trưởng lớp nên quản lý trật tự lớp thôi. Sau lại tôi lại vẫn không hiểu. Nhưng một chút miên man bất định này làm cho khoảng thời gian u ám của tôi thêm một chút sắc thái.

Nhưng mà hiện giờ, Quách Chân Tâm là một nữ thanh niên lớn tuổi bị thúc giục kết hôn, là một nữ thanh niên náo nhiệt sống cho ra cuộc sống của mình, là nữ thanh niên xã hội vì tương lai mà lao碌 bốn ba. Tôi

còn cần một cái tinh thần ảo tưởng như thế không? Gặp lại Lí Minh Ngôn, anh đột nhiên xuất hiện rồi lại mất tích mà không hiểu, đều đó đủ để thuyết minh anh không có chút cảm tình với tôi. Như lần mà này ở sân bay, trong mắt người khác tôi đáng thương tôi hoang đường tôi buồn cười, tôi còn có thể tha thứ cho nó để cho nó trình diễn vài lần nữa sao?

Đủ rồi. Thật sự đủ lắm rồi.

Chiếc đồng hồ Omega kia vẫn im lặng nằm ở ngăn kéo của tôi, có vài tôi thầm nghĩ mình phải điện thoại hẹn Lí Minh Ngôn ra, sau đó đem món quà này trả lại cho anh, nhưng cứ do dự mãi ngay cả dũng khí xin anh tí thời gian cũng không có. Tôi nghĩ hay chờ anh hẹn tôi đi, nhưng anh chậm chạp chẳng hề thấy động tĩnh. May mắn là mấy ngày nay bắt đầu lên xe huấn luyện, ngày mới cũng không chán là mấy. Tôi đột nhiên lại sinh ra một cảm giác khủng hoảng, thời thanh xuân đây tôi không thể nhàn nhàn tản tản vượt qua a. Mẹ tôi ở một bên thúc giục tôi tìm công tác, lớn thế này rồi mà còn làm con sâu ăn bám ba mẹ thế này mà tôi cũng không biết xấu hổ. Nhưng mà hiện giờ tôi đã không dám ôm hy vọng gì với Lí Minh Ngôn nữa rồi, nếu kết quả cuối cùng là không có khả năng, vì sao tôi phải ở lại gia hương làm tăng phiền não ỉn?

Hôm nay Lí Minh Ngôn mất tích nhiều ngày bỗng nhiên gọi điện thoại cho tôi, anh hẹn tôi tham gia một buổi party tối. Ngữ khí của anh vẫn ôn nhu nhu hòa như cũ, nhưng trong nháy mắt bỗng điện thoại xuống tôi quyết định, đêm nay sẽ đem đồng hồ trả lại cho Lí Minh Ngôn, sau đó chỗ của chị ở một thời gian, về phần học lái xe cái gì đó chờ có lòng thanh thản nhàn rồi rồi trở về học tiếp.

Chạng vạng khoảng hơn năm giờ, Lí Minh Ngôn lái xe đến nhà tôi, anh mặc tây trang mang giày da, tinh thần chấn hưng, khí phách bất phàm. Anh không chỉ ăn mặc ngăn nắp sáng sủa mà còn mang đến cho tôi một bộ lễ phục dạ hội. Tôi vốn định nói không đi nhưng mẹ tôi đã hoan hỉ nhận quần áo, kéo tôi vào trong phòng mặc thử, miệng cười ha hả nói, “Người trẻ tuổi đi ra ngoài hoạt động nhiều mới tốt.”

Đây là một bộ lễ phục Versace, màu bạc, kỳ thật tôi không thích hợp với màu sắc cùng kiểu dáng này cho lắm, tuy rằng nó nhìn rất là cao quý xa hoa, nhưng dáng người tôi là hơi béo, bởi vậy mặc vào càng thêm mập mạp. Tôi ở trong phòng mình không được tự nhiên đứng trước gương quay trái quay phải, quả thực ngưỡng ngưỡng đầy nửa cánh cửa ra. Mãi đến khi mẹ tôi thúc giục nhiều lần, tôi mới có dũng khí đi ra.

Tôi cúi đầu chậm chạp bước tới phòng khách, ở trong đầu điên cuồng gào thét lần thứ một vạn tôi phải giảm béo a tôi phải giảm béo! Tuy nói mặc vào thì mặc vào được thật nhưng ở chỗ lưng áo không có cảm giác thướt tha gì cả, nhìn vào không thấy chỗ nào là thắt lưng hết! ==||| Lộ ra đôi chân trắng nõn mập mạp. Phía trước cổ áo khoét cực thấp, tôi vốn cũng rất đầy đặn, cái này tốt lắm rồi, cảm giác hơn phân nửa bộ ngực mình đều lộ ra, đây rõ ràng chính là khiêu gợi trắng trợn rồi! Bảo tôi một đứa con nít thuần khiết chưa thấy qua sóng to gió lớn làm thế nào mà không biết xấu hổ đây! >”

“Ôi, thì ra Chân Tâm của chúng ta gọi cảm như vậy!” Mẹ vừa thấy tôi đột nhiên kêu lên, tư thế kia chẳng thua lưu manh huyết sát là mấy, tôi xấu hổ muốn chết.

“Đi thôi.” Lí Minh Ngôn đi tới, dắt tay tôi. Nhớ đến mình phải phân rõ giới hạn với anh, tôi lập tức rút tay về.

“Dì à, chúng con đi.” Lí Minh Ngôn dường như không có việc gì cùng mẹ tôi cười cáo biệt. Mẹ tôi tự nhiên hăng hái lên, cứ như nhìn theo thủ trưởng xuất hành. Tôi xoay người, mẹ đột nhiên nói nhỏ với tôi, “Con gái, tự tin lên, đừng nhếch nhếch như vậy! Nhìn con đi như vậy, mang giày cao gót giống y như mang giày vải!” Lưng tôi cứng đờ, miệng mỉm cười ngắc đầu ưỡn ngực, bước chân nhanh hơn.

Hôm nay Lí Minh Ngôn tự mình lái xe mà là có một tài xế chuyên môn, hai chúng tôi song song ngồi ở băng ghế sau. Tôi một cúi đầu liền nhìn thấy tôi ăn mặc khiêu gợi, trong lòng cũng đừng không được tự nhiên gì cho lắm! Tôi yên lặng kéo áo lên, từ trong bao lấy ra cái hộp đồng hồ kia, đưa cho Lí Minh Ngôn, nói, “Đây là.. vẫn muốn trả lại cho anh.”

“Vì cái gì?” Anh khó hiểu nhìn tôi, không tiếp.

“Vì lễ vật này rất quý trọng, lấy quan hệ chúng ta em không thể nhận.” Tôi gục đầu xuống, nhẹ giọng nói.

Anh đột nhiên cười nhẹ. Tôi kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy anh có hưng trí nhìn tôi. Khi bốn mắt nhìn nhau, anh cười cười mang theo chút buồn, “Vậy muốn quan hệ gì mới có thể nhận?”

Tôi đỏ mặt, nhìn ánh mắt có thâm ý khác cùng khuôn mặt tuấn tú của anh, những lời muốn nói thoáng chốc bay mất hết cả. Tôi không biết làm sao nâng tay, mới vừa đụng tới tóc lại hoảng hồn không biết mình sau lại muốn gơ tay lên vò đầu, lập tức lại buông tay xuống, sau đó càng thêm quần bách lại càng không biết làm sao.

Nếu da mặt tôi đủ dày tôi sẽ nói, “Làm bạn gái của anh mới có thể nhận!” Nếu lòng tôi đủ can đảm tôi sẽ nói, “Anh yêu em, em mới có thể nhận!” Đáng tiếc tôi loại nào cũng không có, cả buổi mới nói ra một câu không đủ diễn ý, “Cái đó. có chút. không thích hợp.”

Anh mở hộp lấy đồng hồ ra, không nói được một lời nắm lấy tay trái của tôi mang đồng hồ vào.

Ngẩng đầu nhìn lại ánh mắt tôi đang giật mình, anh cười cười, nói, “Đưa cho em mượn thôi. Nam nhân bị cự tuyệt là thật mất mặt.”

22. Chương 22: Cầu Hôn Ngoài Ý Muốn

Anh mở hộp lấy đồng hồ ra, không nói một lời nắm lấy tay trái của tôi mang đồng hồ vào. Ngẩng đầu nhìn lại ánh mắt tôi đang giật mình, anh cười cười, nói, “Đưa cho em mượn thôi. Đàn ông bị cự tuyệt là thật mất mặt.”

“Nhưng mà.”

“Nói em là con nít chẳng sai.” Anh cười cười cắt lời tôi, “Không biết đàn ông bay bướm, phụ nữ thích tiền à, không phải cô gái thông minh.”

“Chuyện này cùng vấn đề thông minh có quan hệ gì đâu?” Tôi trừng lớn hai mắt nhìn anh.

“Đầu tư càng lớn thì càng đã không nghĩ đến thua lỗ vốn rồi.” Nói xong, Lí Minh Ngôn tươi cười càng thêm sâu sắc, ánh mắt nhìn tôi một mảnh hoà thuận vui vẻ, tay anh xoa xoa đầu tôi, cười nói, “Không nói chuyện này nữa. Con nít ngoan không thể bị anh dạy bậy.”

Tôi thật hi vọng mình bây giờ tự nhiên hiểu ra, sau đó đứng cùng anh chậm rãi nói chuyện chứ không phải giống như vậy nghẹn họng nhìn trân trối. Tôi phát hiện đầu tôi thật giống y như đường ngắn! Anh đột nhiên vừa cười vừa nói, “Trò chuyện với em so với bàn chuyện làm ăn còn có ý tứ hơn.”

“Ha ha.” Tôi không biết nói gì, chỉ có thể cười ha ha cho khóa lấp. Vừa cúi đầu thấy chiếc đồng hồ trên cổ tay mình, tự nhiên lại cảm thấy ngượng ngùng.

Không lâu sau chúng tôi đến Diệu Thiên Quốc Tế rồi, tôi kỳ quái hỏi, “Đây là hoạt động thì thế? Anh vì sao mang em đến tham gia?”

” PARTY tiệc cưới của con trai bí thư thành ủy.” Xuống xe, anh dắt tay tôi bước lên bậc thang.”Ngất đây, em lại không được mời, anh dẫn em đến không tốt lắm đâu?” Anh quay về tôi nhìn tôi cười có thâm ý khác, nắm chặt tay tôi, nói, “Mang em đi cùng thật thích hợp.”

Đi lên lầu ba, trong đại sảnh người đến người đi nối liền không dứt, cả trai lẫn gái, đông thật đông, người ta chào đón nhau bằng những nụ hôn ân cần. Nhìn thấy nhiều cô gái còn ăn mặc ‘hở’ hơn tôi nhiều lần đột nhiên cảm giác khó chịu ban đầu biến mất. Dưới ánh đèn rực rỡ, những chiếc cổ cao trắng mịn càng làm nổi bật lên những bộ trang sức xa hoa, long lẫy.

Kỳ thật tôi vẫn cho rằng đây là chuyện thật khôi hài, chẳng hạn như là vào một buổi lễ sang trọng cao cấp, mặc trang phục dạ hội, đeo người trang sức lóe sáng, cầm chén rượu lui tới nói cười thản nhiên, quả thực giống y như những bộ phim hay chiếu trên TV. Nhưng mà khi tôi lạc vào cảnh giới kỳ lạ này mới phát hiện, thì ra phim truyền hình là có thật. Hơn nữa sự thật xem ra này đó chút không tầm thường, ngược lại là rung động.

Tôi cố gắng thể hiện thật tự nhiên hào phóng, nhưng mà trong lòng thì lại luôn mãi cảm thán, thì ra xã hội bây giờ nhiều kẻ có tiền như vậy! Lúc này tôi thật may mắn là có chiếc đồng hồ Omega Lí Minh Ngôn mang cho, bằng không toàn thân trụ lủi không có chút làm đẹp tôi thực chính là một đứa ngoại tộc, ngoại tộc mất mặt xấu hổ. =.=

Mỗi khi Lí Minh Ngôn chào hỏi, bọn họ hay nhìn tôi, sau đó cười cười, có còn có thể nói giỡn vài câu như là "Ý, trai tài gái sắc nha!" "Tiểu tử cậu rất cục lại có mùa xuân!" "Khi nào thì uống rượu mừng đây?" linh tinh đại loại thế. Lí Minh Ngôn vẫn nắm tay tôi, nghe thấy mấy cái câu trêu chọc này cũng chỉ cười cười, không trả lời nhưng cũng không phủ nhận. Vì thế tôi cũng chỉ có thể kiên trì cười làm lành.

Kỳ thật tôi không muốn để anh ôm vai tôi, như vậy thật không minh bạch dặt bạn gái vào tiệc cưới thì tính cái gì. Trong trường hợp này, khí chất hào phóng là thứ nhất, ngàn vạn lần không thể có vẻ không được tự nhiên, càng không thể giận dữ. Vì thế tôi chỉ có thể tùy ý anh ôm, tùy ý để tim đập gia tốc, tùy ý bàn tay chảy mồ hôi.

Đại sảnh đột nhiên náo nhiệt hơn. Tôi quay đầu, liếc mắt một cái liền thấy được thân ảnh quen thuộc, Trần Diệu Thiên! Dáng người cao lớn của anh trong đám đông dễ dàng nhận ra, vẻ mặt đường hoàng, tươi cười tùy ý nhưng lại làm cho người ta không thể không chú ý.

Nói nói cười cười, Trần Diệu Thiên đột nhiên ôm chầm cô dâu, nói với chú rể, "Tôi nói này bạn thân, vợ anh chỉ là vợ nhỏ của tôi!" Anh ta không mặc áo khoác, cà- vạt không thắt, quần áo trong còn buong lỏng ra vài cái cúc áo, miệng thì hút xì gà, từng ngụm khói bay lên, vẻ mặt ăn chơi trác táng thể hiện rõ vẻ hào phóng cùng lỗ mảng. Cô dâu ở trong lòng ngực anh, khẽ giẫy dụa, cười nói, "Anh Thiên, đừng đùa em nữa." "Ai đùa em?" Anh ta nhìn cô gái trong lòng, phun ra một ngụm khói trên mặt cô ta, "Ai dám đùa em, anh phết nó đi!"

Tôi càng xem càng cảm thấy khó hiểu, làm sao mà tôi có thể quen với người như thế nhỉ? Kì quái! Tốt nhất đừng để anh ta nhìn thấy tôi, nhưng không chào hỏi thì thật là không được. Tôi thật không muốn để cho người ta biết tôi quen biết Trần Diệu Thiên.

"Hi!" Một tiếng nói ngọt ngào vang lên, tôi quay đầu qua nhìn. Lưu Tuệ đang đi đến, váy dài trang nhã, gọi cảm lại thanh cao. Cô ấy đến trước mặt chúng tôi, giơ chén rượu lên chạm với Lí Minh Ngôn, mặt cười quyến rũ động lòng người. Hai người cheers, mặt cô ấy ửng đỏ, giọng nói trong trẻo dễ nghe, "Buổi tối có rảnh không?"

Lí Minh Ngôn đột nhiên nắm cánh tay của tôi, anh nhìn tôi cười cười, nói với Lưu Tuệ, "Cái này phải hỏi Chân Tâm." Cái này thoát nhìn thật sự là vô cùng thân thiết, còn không kịp cao hứng đã cảm giác được anh ôm cánh tay tôi cứng ngắc.

"Bà xã, phê chuẩn không?" Anh quay đầu, ý cười trong suốt hỏi tôi. Ôn nhu trong mắt kia, tình cảm dây dưa không rõ kia, giống như tôi thật chính là cô gái anh âu yếm nhất vậy. Nhưng tôi biết không phải vậy, căn bản không phải như vậy.

Nhưng vì sao tôi không đẩy ra anh rống to một câu, "Cút ngay! Ai là bà xã của anh!" Ngược lại lại nhìn thật lâu vào đáy mắt ôn nhu của anh. Nếu là ôn nhu thật dành cho tôi thì tốt biết bao nhiêu. Nếu là thật thì tốt biết bao nhiêu.

"Em sẽ không chiếm dụng thời gian của hai người." Lưu Tuệ khẽ cười. Tuy rằng tư thái của cô ấy vẫn là tuyệt đẹp như vậy, trang phục cả người màu trắng. Cô ấy bưng ly rượu, một mình ở không trung làm động tác cheers, sau đó ngửa đầu uống hết ly rượu.

Cô ấy cười, hai mắt bình tĩnh nhìn tôi, "Thật sự là cô thay đổi nhiều lắm, chúc phúc hai người." Nhưng ánh mắt cô ấy lại chẳng có chút nào thật sự chúc mừng, giống như là. tôi có phiền toái? Nói xong cô ấy xoay người, tao nhã rời đi.

Tôi giật mình kinh ngạc, hình như đây là lần đầu tiên cô ấy trực diện nói chuyện với tôi?

Khi tôi nhìn về phía Lí Minh Ngôn, ánh mắt anh vẫn như cũ dừng lại ở bóng dáng Lưu Tuệ đã đi xa, tay nắm tay tôi không biết ở khi nào thì cũng đã lặng yên buông xuống.

Cảm giác mát lạnh trên bàn tay một đường lan truyền tới đáy lòng, tôi đứng đần người, cũng không dám lại quay đầu thăm dò ánh mắt của anh.

"Sao đứng ngây người thế?" Lí Minh Ngôn đột nhiên nắm tay tôi lên hỏi. Tôi thật muốn nói cho anh biết anh là mối tình đầu của em! Anh một bên tặng quà cho tôi chơi trò mập mờ một bên làm trò kéo tôi đối

mặt với tình nhân cũ anh nhớ mãi không quên! Anh— mẹ nó rớt cuộc đã cho tôi là bánh bao a bánh bao ~~!

Giận cho dữ lắm, cuối cùng cũng chỉ là miễn cưỡng cười cười. Tôi không nói ra miệng được mà! Cho dù quan hệ hai người chúng tôi bị anh làm cho ù ù cạc cạc như vậy nhưng ngay cả một câu nghi ngờ tôi cũng không dám nói ra! Tôi — mẹ nó thật chính là một cái bánh bao ngu ngốc mà!

“Vừa mới anh không phải nói giỡn đâu.” Anh đột nhiên nắm chặt tay tôi. Tôi vô tình ngẩng đầu, nhìn vào ánh mắt vô cùng ôn nhu của anh. Anh dừng ở tôi, dùng ngữ khí mềm nhẹ mà lại trịnh trọng nói, “Chúng ta đính hôn, có thể chứ?”

. Tôi hoàn toàn đần người, chỉ biết ngây ngốc nhìn anh, nói chẳng ra lời nào. Sau đó ở trong mắt tôi khoảng cách của anh và tôi càng ngày càng gần, càng ngày càng gần càng ngày càng gần, mãi đến môi của anh nhẹ nhàng đụng vào môi của tôi, cả người tôi run lên như bị điện giật!

Anh nắm vai tôi, ở bên tai tôi thấp giọng nói, “Anh không biết lãng mạn, không phải là một người yêu tốt tính, nhưng anh nhất định là một người chồng có trách nhiệm . Gả cho anh đi, Chân Tâm, anh nguyện ý nuôi em cả đời.” Tay tôi run run, tôi cảm giác ngay cả ngũ tạng lục phủ cũng cùng run rẩy không ngừng. Tôi kích động khó có thể tự chế, hung hăng bắt lấy quần áo của anh, tôi cần phải dùng sức cầm cái gì để ổn định chính mình, bằng không tôi thật sợ trái tim sẽ từ trong cổ họng nhảy ra.

. Tôi được cầu hôn ! Tôi thật sự được cầu hôn ! Là trịnh trọng nghiêm túc được cầu hôn!

Sống suốt hai mươi bốn năm nay, tôi được người trong lòng, người mà lúc nào cũng cao cao tại thượng cầu hôn ! !

Khi lần thứ hai tôi cam chịu giảm thể trọng mà sự nghiệp cũng không hề thành công lại được một người đàn ông muốn tiền có tiền, muốn đáng người có đáng người, muốn có sự nghiệp là có sự nghiệp — được một con rùa vàng cầu hôn ! ! !

Đây là mộng đó, đây là mộng đó, đây khẳng định là mộng thật rồi. >”

Thật lâu thật lâu sau tôi cũng không được câu nào, mãi đến khi tiếng chuông điện thoại Lí Minh Ngôn vang lên, tôi mới từ từ hồi phục lại tinh thần. Anh tiếp điện thoại, thái độ dần dần trở nên nghiêm túc. Tựa hồ là trong đại sảnh hơn ồn ào, anh lấy ánh mắt bảo tôi, sau đó liền đi nhanh đi ra ngoài.

Tôi khờ lãng nhìn bóng dáng anh, mãi đến anh hoàn toàn biến mất ở ngoài đại, không còn nhìn thấy anh được nữa tôi mới thu hồi tầm mắt, sau đó chỉ ngây ngốc đứng cười.

Cười đủ rồi, lấy lại tinh thần mới phát hiện những người khác đều tốp năm tốp ba hoặc nói nhỏ hoặc cười nói, chỉ có một mình tôi đứng ngốc như vậy. Lí Minh Ngôn vừa đi khỏi là tôi nhưng lại cảm thấy mình đứng ở nơi này thật là dư thừa thật là trống trải. Giống như là một cái quán nhỏ bị đặt kế bên một cái nhà hàng thật xa xỉ!!!

Càng nghĩ càng xấu hổ, càng xấu hổ lại càng không biết tay chân nên đặt chỗ nào. Kỳ thật tôi cũng muốn tìm người nói chuyện để mình thoát nhìn chẳng phải ngốc nghếch, nhưng mà tôi chẳng quen ai cả. Hơn nữa bọn họ đều có vẻ bận rộn như vậy, trò chuyện với nhau thật vui, làm cho tôi có thể không biết xấu hổ mạo muội tiến lên. Trong lúc vô tình thì đại sảnh truyền đến một tiếng cười quen thuộc. Trần Diệu Thiên, đúng rồi, tôi quen với anh!

Xoay người, liếc mắt một đã thì thấy anh ngay, đồng thời cũng thấy được Lưu Tuệ. Cô ấy không biết khi nào thì đã gia nhập vào đám người trẻ tuổi đẳng kia, đứng ở bên người Trần Diệu Thiên, vừa cười vừa nói cô ấy thường thường làm ra biểu tình vui đùa âm ỉ hoặc là giận dữ đánh anh vài cái. Mà Trần Diệu Thiên cũng một bộ dạng cợt nhả hào phóng không kèm chế được lưu manh.

23. Chương 23: Buồn Vui Xảy Ra Vào Ban Đêm

Xoay người, liếc mắt một đã thì thấy anh ngay, đồng thời cũng thấy được Lưu Tuệ. Cô ấy không biết khi nào thì đã gia nhập vào đám người trẻ tuổi đẳng kia, đứng ở bên người Trần Diệu Thiên, vừa cười vừa nói

cô ấy thường thường làm ra biểu tình vui đùa âm ỉ hoặc là giận dữ đánh anh vài cái. Mà Trần Diệu Thiên cũng một bộ dạng cợt nhả hào phóng không kèm chế được lưu manh.

Tôi đột nhiên không nghĩ được gì, tôi không muốn đối diện trực tiếp với Lưu Tuệ, một mặt vì tôi cảm thấy đứng trước cô ấy tôi luôn thua cuộc, rồi tỉnh rồi mù, thậm chí cả dũng khí ưỡn ngực ngẩng cao đầu cũng không có. Hơn nữa cũng không muốn đánh thêm một đòn tâm lý nữa vào Trần Diệu Thiên, thế nhưng lại quần bách đảo mắt nhìn quanh để tìm anh, không biết sao lại cảm thấy mình xấu xa đến mức không thể tưởng nổi!

Tôi im lặng lùi đến một góc, một mình trốn trong một góc tối không mấy người chú ý đến, lại nhớ đến đôi chân đang sưng lên, khó chịu cực kỳ, tôi thật muốn đem giày cao gót vứt đi, sau đó đặt mông ngồi xuống nghỉ ngơi cho rồi. Đương nhiên cái này chỉ là suy nghĩ của tôi, trong hoàn cảnh này tôi cố gắng để mình trở nên trong suốt, thật sợ không thể làm đúng quy củ.

Nếu giờ phút này tôi đang mặc một chiếc áo ngủ, dùng tư thế thoải mái nhất nằm trên giường chơi máy tính, trong tay còn có một đồng hồ ăn vặt thì có phải hạnh phúc không a.

Chết chết chết, tôi sao có thể không có tiền đồ như vậy, thật không lịch sự! Về sau còn làm vợ của Lí Minh Ngôn a, cần phải quen với những hoàn cảnh này, cái này chính là bước đầu làm quen thôi! Quả thật tôi thật sự muốn tìm một nơi không có tiếng ai cười cười nói nói, tôi mệt quá rồi a, nếu đây là nhà tôi và tôi đang trên giường thì có khi tôi đã đập gãy cả khung giường cũng nên.

Lần đầu tiên tôi cảm thấy có thể vui vẻ cười thoải mái là hạnh phúc biết bao, trong cái áp lực nặng nề này, rõ ràng là muốn cười thật to nhưng lại phải kìm lại, giả bộ nghiêm túc đứng đắn, ôi thật là nhàm chán a!

“A.” Tôi vừa qua ra thì đúng trúng một người, tôi định lên tiếng mắng, nhưng rồi lại vội vàng dè nén tất cả, người mà tôi mới đụng, thật là không khéo léo gì cả, chẳng biết nam hay nữ mà lại nhu nhược như gậy trúc thế, hình như trong tay còn có một đĩa điểm tâm. Cái người chẳng biết nam nữ kia bởi vì bị cơ thể mạnh mẽ của tôi đụng phải, liền chúi người ngã xuống, tôi đưa tay định giúp người đó ổn định lại cân bằng, ai ngờ gót chân thấy trơn trơn, cả người cũng ngã xuống.... Trong nháy mắt tôi ngã thật, tính là ổn định lại cân bằng rồi đứng lên, ai ngờ vị chả rõ nam nữ kia lại thét một tiếng chói tai, khiến tôi thấy thật có lỗi, bản thân sao lại không cẩn thận, để rồi còn đè người ta thế này, chỉ có điều người đó la lớn như thế khiến tôi có chút hoảng, không cách nào lấy lại bình tĩnh, vậy là càng la lớn hơn! Mà món điểm tâm trong tay người đó cứ thế ụp hết ngực tôi

Tôi tuyệt vọng nghe tiếng đồ ăn rơi lên ngực mình, tiếp sau đấy là tiếng chiếc đĩa bị rơi vỡ trên sàn. Giờ phút này tôi thật sự tin, ông trời đúng là rất thích bắt nạt những người thành thật, nên mới tạo ra cái tình huống khiến người ta cảm thấy vui quá hoá buồn thế này. Mặt tôi đỏ ửng lên, bắt đầu đi lồm cồm bò lên khỏi người đó. Mới đứng dậy được một nửa thì có ai đó đứng đằng sau túm lấy tay tôi mạnh mẽ đẩy tôi ra đằng sau, sau đó cẩn thận bế người bị hại lên.

Tôi lại té ngã trên đất, quả thật cái này cũng không có gì, da thịt tôi nhiều mỡ có ngã cũng không đau, có điều trước mặt tôi dần dần xuất hiện một vài gương mặt quen thuộc với những biểu hiện khác nhau chạy đến trước mặt tôi.... tôi.... thật sự không chịu nổi a..a..a!

Lí Minh Ngôn sớm không đến muộn không đến, vì sao cứ lựa đúng lúc tôi đang xấu mặt lại xuất hiện, anh muốn em chết cho anh xem đúng không?!

Trần Diệu Thiên đứng ở ngoài nhìn mọi người nháo loạn không được sao, sao cũng lại chạy đến góp vui??!!

Lưu Tuệ vì sao phải chạy theo phía sau Trần Diệu Thiên, tôi nhớ rõ cô ấy không thèm dùng nửa con mắt nhìn tôi sao lúc này lại vội vàng đến xem kịch thế này?!?!

Giờ phút này tôi thật sự có khát vọng trở về với cát bụi, nếu không thì cũng cho tôi cái hố để chui xuống... Nhưng cái này cũng vẫn chỉ là suy nghĩ mà thôi, cho dù mặt tôi có nóng bừng như lửa thì tôi cũng phải cố gắng dùng tốc độ nhanh nhất đứng lên trước mặt bọn họ. Khi tôi còn chưa kịp đứng thẳng lên, một chút thoả mạ đã bắn ngay vào mắt “Cô đi đứng không có mắt nhìn đường sao!” Một người đàn ông chỉ chỉ vào mặt tôi mắng. Mà cái người bị hại kia đang khóc lóc thút thít khiến có mấy người khác dùng ánh mắt phần nộ nhìn tôi. “Không có mắt à, béo như vậy không sợ đè chết người ta sao!” Nếu không phải anh ta ngại việc anh ta là đàn ông, tôi nghĩ anh ta đang hận không thể đem tôi chặt thành tám khúc.

Tôi yên lặng gục đầu xuống, nhìn chăm chăm xuống ngực mình... một thân hình cao lớn đột nhiên đến trước mặt tôi, chắn ánh sáng khiến bóng anh hắt lên người tôi, buộc tôi ngẩng đầu lên. Trần Diệu Thiên nhún hai chân mày, nhìn chăm chăm trước ngực tôi, anh đột nhiên túm một cô gái, sau đó nhanh chóng tháo chiếc khăn lụa trên cổ cô ra, nói “Cho mượn một chút.”

Cô gái kia khẽ hô “Là hàng Hermes đây.” {hana: Hermes là một nhãn hàng nổi tiếng hơn 150 năm của Pháp, các sản phẩm gồm khăn lụa, giày, nước hoa, túi xách và đồng hồ.... giá thì đúng là trên trời.... 1 cái khăn lụa bình thường cũng có giá 90 – 385 bảng Anh, tính ra khoảng 3tr đến 12tr Đ. Khăn của Hermes là sự kết hợp của những hình kỳ quặc có khi lại là một bức tranh, chắc, cảm nhận của ta là chắc là do thương hiệu chứ cũng không đẹp mấy hắc hắc.. được cái đắt}

“Trả cho cô gấp mười.” Anh cũng không quay đầu lại, thản nhiên buông lại một câu chặn lại hoàn toàn ý định phản bác của cô gái.

Anh nhanh chóng đưa khăn lụa đến trước mặt tôi, cả người tôi cứng ngắc, không động đậy, tay anh liền dùng khăn lụa từng chút từng chút dịu dàng lau đi vết bẩn trên ngực tôi, thậm chí có đôi khi tôi cảm thấy tay anh còn chạm trực tiếp vào tôi, chân tôi muốn nhũn ra, toàn thân không một tế bào nào là không gào thét quần bách, thật muốn hoại tử cho xong! Tôi hận không thể chui xuống ngay một cái hố nào đó cho xong a!

“Ngại quá, bạn gái tôi đụng vào phu nhân, tôi thay cô ấy xin lỗi.” Thanh âm Lí Minh Ngôn vang lên ở phía trước. Động tác của Trần Diệu Thiên khẽ dừng một chút, rồi dần trở nên cứng ngắc.

“Nhưng cô ấy cũng không phải cố ý, mọi người không nên dùng lời lẽ nặng nề quá với cô ấy?” Ngờ kị của Lí Minh Ngôn tăng dần lên.

Sự phẫn nộ của bên kia bỗng như dịu đi, nhưng vẫn không cam tâm nói “Tôi cũng là giận quá, có điều, nhìn xem vợ tôi đã bị cô ta làm thành dạng gì đây.”

Sau khi Trần Diệu Thiên xử lý vết bẩn trên ngực tôi xong không biết lấy ở đâu một chiếc áo khoác, khoác lên người tôi, anh dùng lực kéo áo lại quây kín người tôi, sau đó không nói một lời, xoay người bước đi. {hana: ôi Thiên ca, ca không chỉ vung tay ngắt trời mà còn ... ôi không biết nói thế nào.. Thiên ca... ai lép diu...}

Anh bước đi thật nhanh tiến về phía trước, mạnh mẽ đâm lên mặt người đàn ông kia hai cái, âm thanh sắc bén thanh thúy vang vọng khắp đại sảnh khiến mọi thứ đột nhiên trở nên im lặng. Dù là một người đàn ông cao lớn cũng bị hai đâm của anh làm cho lùi lại phía sau, khoé miệng tràn ra một chút máu tươi. Anh dùng tay túm chặt cà vạt của người đàn ông, kéo về phía trước, tiếp tục đâm thêm hai phát nữa, khoé miệng người đàn ông đó càng lúc càng chảy nhiều máu, chảy dần xuống cằm. Cô gái kia liền chạy đến túm lấy cánh tay Trần Diệu Thiên hô to “Anh làm gì!” Trần Diệu Thiên vung tay gạt cô ra, cũng không quay đầu lại lạnh lùng nói, “Cút! Ông đây không đánh phụ nữ!” Cô gái kia lập tức lùi về sau té ngã trên mặt đất.

Mọi người bắt đầu lộ ra sắc mặt bất an lo lắng, cô dâu chú rể đứng bên cũng tỏ ra khó xử, thật muốn chạy qua khuyên can nhưng lại bị vẻ mặt khủng bố của Trần Diệu Thiên dọa sợ. Anh đánh cho người đàn ông kia quỳ rạp xuống đất, bồi thêm một cước nữa khiến anh ta bị đá vào góc tường, âm thanh lạnh lùng vang lên “Dọn dẹp đi.” Ngay sau đó đột nhiên có một người đàn ông mặc đồng phục, động tác cực kỳ thuần thục đem người đàn ông kia nâng lên, nhanh chóng biến mất khỏi đại sảnh, cùng lúc đó những người khác nhanh chóng thu dọn những thứ hỗn độn vương vãi trên đất.

Có lẽ vì mọi thứ diễn ra quá ngắn nên tất cả rất nhanh khôi phục lại trạng thái bình thường, giống như chưa từng phát sinh chuyện gì.

Cô dâu chú rể vẫn nhiệt tình đón tiếp mọi người, Trần Diệu Thiên xoay người đi đến trước mặt tôi, kéo tay tôi đi ra ngoài. Bước chân của anh rất nhanh khiến cả người tôi lảo đảo, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, khi anh dừng lại tôi vừa kịp thở ra đã bị anh trực tiếp ôm lên.

“A a anh làm gì a...” Tôi vội nắm chặt lấy áo anh, anh không nói gì, thậm chí còn không thèm nhìn tôi, tiếp tục bước đi ra ngoài. Qua bờ vai anh tôi nhìn thấy Lí Minh Ngôn, Lưu Tuệ đang nói gì đó với anh, khoảng cách giữa hai người quá gần, tay cô ấy còn kéo kéo tay anh... Lúc này, tầm mắt của anh hoàn toàn không

nhìn thấy tôi... Tôi rất muốn cất tiếng gọi anh, nhưng không hiểu sao cổ họng như bị thứ gì đó chặn lại, khiến tôi không thể cất lời.

Nhìn Lí Minh Ngôn cách tôi càng lúc càng xa, quả thật rõ ràng chỉ cần chạy vài bước là có thể đến gần, nhưng tại sao tôi lại cảm thấy dù có trèo đèo lội suối cũng không vượt qua được khoảng cách ấy...

Cuối cùng, tôi cúi đầu, mặc kệ Trần Diệu Thiên ôm tôi đi.

Nghĩ cũng buồn cười, hình như chỉ ở trong lòng Trần Diệu Thiên tôi mới cảm thấy bản thân mình không đáng thương và cô đơn.

Anh ôm tôi đi qua nhiều hành lang gấp khúc, vào thang máy. Cửa thang máy đóng lại, chỉ có hai chúng tôi. Khẽ cắn môi tôi ngẩng đầu nhìn anh, nhẹ giọng nói “Anh bỏ tôi xuống đi.” Anh nhìn lại tôi, vẻ mặt tuy không giận không hờn nhưng lại cho tôi thấy một vẻ bất đắc dĩ... anh khẽ thở dài nói “Để anh ôm em đi.”

“Không cần, anh bỏ tôi xuống đi.” Tôi giãy dụa, cố gắng nhảy xuống.

“Em đương nhiên không cần.” Anh đột nhiên hét lên với tôi, “Em có cần cái gì bao giờ đâu? Em bị bắt nạt, em bị chửi, em bị người ta cho leo cây, bị người ta mang ra làm trò cười cho thiên hạ, em có cần cái gì đâu! Có biết anh đau lòng không! Mẹ nó, anh đau lòng vì em cũng không được sao!!”

Tôi nhìn vẻ mặt giận dữ của anh, không nói được gì, có điều không biết vì sao nước mắt lại chảy ra, tôi thật nhanh lau đi, cố gắng không chế không để cảm giác bị thương trong lòng tràn lên, sao có thể chứ, sao tôi có thể dễ dàng khóc trước mặt Trần Diệu Thiên đến thế, đúng là doạ người a!

Thang máy đến tầng 28, anh ôm tôi đi ra. Khi tôi lấy lại được tinh thần thì hai chúng tôi đã đi vào một căn phòng... làm gì vậy? Trong khi tôi còn kinh hồn chưa hiểu gì, anh thả tôi xuống nói “Người em bẩn quá, đi tắm một cái đi, bộ quần áo này cũng không thích hợp với em, để anh giúp em chọn một bộ khác.”

Nói xong anh quay người đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Trên người tôi đúng là rất bẩn, đồ ăn vẫn còn dính trên áo, có thể tắm rửa đúng là không gì tốt hơn, tôi đi vào phòng tắm lại bị màu xanh vàng rực rỡ bên trong làm giật mình... Thảo nào một đêm ở khác sạn xa hoa mất nhiều tiền đến vậy.

Tôi vui vẻ tắm rửa trong phòng tắm, giờ phút này cái gì cũng không muốn nghĩ, chỉ cần làn nước ấm áp vây quanh là đủ. Tắm thật lâu thật lâu, lâu đến nỗi tôi bắt đầu có cảm giác chóng mặt mới tạm cho là xong. Tôi cầm một chiếc khăn tắm tùy tiện quấn quanh người, xoa xoa tóc đi ra khỏi phòng tắm.

Mới đi ra ngoài tôi liền bị dọa ngã, Trần Diệu Thiên đang ngồi ở bên giường, anh không phải đã đi ra ngoài sao a a a! Tôi tôi tôi... tôi làm sao bây giờ... cái khăn tắm này cũng chỉ che được chút ít phần trên, phía dưới cũng vừa đủ che hết hông a....

Không đợi tôi có cơ hội trốn vào phòng tắm, Trần Diệu Thiên đang cúi đầu hút thuốc bỗng ngẩng đầu lên, trong nháy mắt đôi mắt anh dán lên người tôi. Chúng tôi cứ như vậy một đứng một ngồi ngây ngốc nhìn nhau, tôi cảm thấy mặt tôi như đang bị thiêu đốt, mà hình như tôi nhìn thấy mặt Trần Diệu Thiên cũng đỏ, tôi càng thêm xấu hổ, gặng không thể đập đầu vào tường mà chết đi!

Đến khi đại não chậm chạp của tôi kịp phản ứng, tôi vội xoay người muốn lao vào phòng tắm, anh đột nhiên tiến thật nhanh đến, từ đằng sau ôm lấy tôi “Đừng đi!!” Đôi tay anh như một gọng kìm đem tôi ép chặt lại, thanh âm khàn khàn từ cổ phát ra “...Em là Tiểu Trư của anh, không cần trốn!”

24. Chương 24: Điên Cuồng Phát Tiết Tình Cảm

Không đợi tôi có cơ hội trốn vào phòng tắm, Trần Diệu Thiên đang cúi đầu hút thuốc bỗng ngẩng đầu lên, trong nháy mắt đôi mắt anh dán lên người tôi. Chúng tôi cứ như vậy một đứng một ngồi ngây ngốc nhìn nhau, tôi cảm thấy mặt tôi như đang bị thiêu đốt, mà hình như tôi nhìn thấy mặt Trần Diệu Thiên cũng đỏ, tôi càng thêm xấu hổ, gặng không thể đập đầu vào tường mà chết đi!

Đến khi đại não chậm chạp của tôi kịp phản ứng, tôi vội xoay người muốn lao vào phòng tắm, anh đột nhiên tiến thật nhanh đến, từ đằng sau ôm lấy tôi “Đừng đi!!” Đôi tay anh như một gọng kìm đem tôi ép chặt lại, thanh âm khàn khàn từ cổ phát ra “...Em là Tiểu Trư của anh, không cần trốn!”

“Anh... Anh muốn làm gì...” Cảm nhận được hô hấp nóng rực của anh khiến tôi sợ đến mức run lên. Tay anh đột nhiên làm cản trước ngực tôi, đầu chôn chặt trên cổ, môi dán lên cổ tôi. Khăn tắm tuột ra rơi xuống đất, tôi sợ đến mức hét lên sợ hãi. Anh nhanh chóng ôm tôi lên, ném lên chiếc giường lớn giữa phòng, tôi còn không kịp tránh né, thân thể anh đã đè lên người tôi.

Anh điên cuồng cắn lên miệng tôi, không có tôi kháng cự, khẽ tách hàm tôi, đầu lưỡi ai bá đạo cuộn lấy lưỡi tôi, kéo ra liều mạng mút liếm, tay anh ở trên người tôi tùy ý vỗ về chơi đùa, cơ thể tôi run rẩy dưới thân anh, bất luận là dùng bao nhiêu sức lực cũng không thể nào đẩy được anh ra, dù kêu to đến mấy thì thanh âm phát ra cũng chỉ là những tiếng ô ô... Chưa từng trải qua cảm giác vừa xấu hổ vừa giận như lúc này, trái tim tôi tưởng như muốn nổ tung.

Cho đến khi tôi gần như không thở nổi anh mới buông miệng tôi ra, nhưng lại quay sang hôn lên mặt tôi, như là muốn nuốt hết tôi vào trong bụng anh, tôi hoảng sợ nhìn thấy ngọn lửa điên cuồng thiêu đốt trong mắt anh. Khi môi anh chạm vào nước mắt của tôi, dừng lại... Anh đột nhiên tung chăn quấn tôi lại, nhanh chóng đứng lên đi ra ngoài cửa.

Thật lâu sau sự sợ hãi này mới lắng dần, tôi co rúm cuộn mình trong chăn ngồi dậy, nhìn trên đầu giường có một bộ quần áo.

Tôi dùng tốc độ nhanh nhất có thể đem tất cả mặc lên người, trái tim vẫn không ngừng run rẩy. Khi tôi đi tới và chuẩn bị mở cửa, cổ găng hít thật sâu, cuối cùng cũng có dũng khí bước ra.

Không ngoài dự đoán của tôi, Trần Diệu Thiên đang đứng chờ ngoài cửa.

Anh vừa nhìn thấy tôi liền đem ôm tôi vào trong lòng, giống như là sợ tôi sẽ chạy trốn nên anh càng ôm tôi chặt hơn, bàn tay nhẹ xoa tóc tôi, dùng giọng nhỏ nhẹ như em bé nói với tôi “Tiểu Trư, anh xin lỗi, anh đã làm em sợ.”

“Anh buông ra trước đã..” Tôi ở trong ngực anh khó chịu giãy dụa.

“Không!” Anh càng dùng sức ôm tôi chặt hơn.

“Anh điên à! Buông!!” Tôi vừa tức vừa vội nhưng không cách nào đẩy anh ra, chỉ có thể hét to.

“Anh bị điên! Anh bị điên mới có thể thích em như vậy!” Anh cũng hét lên với tôi “Người ta yêu em đặt tình yêu vào em em lại muốn chạy, dựa vào cái gì! Em đừng mơ, Trần Diệu Thiên anh không vĩ đại thế đâu!”

“Anh thần kinh, anh vô lại, anh là đồ lưu manh!”

“... Anh chính là cái loại vô lại lưu manh! Em không phải từ nhỏ đã biết rồi sao?” Anh đột nhiên nâng đầu tôi lên, cúi người cắn lên môi tôi. Tôi quay đầu muốn tránh đi, anh lại đem áp tôi sát lên tường, càng lúc càng cuồng bạo không lý lẽ cướp lấy môi tôi...

Khi anh buông môi tôi ra, hai chân tôi đã mềm nhũn, thiếu chút nữa hai đầu gối muốn quỵ xuống.

Tôi biết mình vô dụng, dù bị khi dễ thế nào cũng không thể phản kháng lại, hiện tại tôi chỉ muốn rời khỏi nơi này, đi thật xa khỏi tầm mắt anh...

Tôi dùng sức lau nước mắt trên mặt, cắn chặt môi không nói một lời xoay người bước đi, anh đột nhiên lại túm chặt tôi lại! Tôi lạnh lùng nhìn anh, ngoài ý muốn thấy đôi mắt đỏ ngầu như sắp khóc của anh.

Anh sống chết túm chặt tay tôi, hét lên với tôi “Mẹ nó, anh nhịn đủ rồi! Quách Chân Tâm, em nhìn anh một chút thì em chết a! Mẹ nó, anh yêu em như vậy, từ nhỏ đến lớn em cũng không thềm liếc mắt nhìn anh! Mới trước đây anh mới biết, anh biết anh cái gì cũng không giống Lí Minh Ngôn! Anh không có tư cách để em thương nhớ anh! Hiện tại sao với em anh vẫn không bằng anh ta! Em muốn cái gì anh cũng có thể cho em! Điều anh ta không thể làm vì em nhưng anh có thể! Em vì sao vẫn không thềm nhìn anh! Quách Chân Tâm, mắt em có bị mù không? Em cảm thấy tra tấn anh như thế vui lắm sao!!”

Tôi bị anh túm chặt, chỉ biết ngây ngốc nhìn anh.

Ánh mắt phẫn nộ của anh dần dần chuyển sang mềm mại nhẹ nhàng, tay anh nhẹ xoa mặt tôi, cúi đầu gọi “Tiểu Trư.... Tiểu Trư của anh...” Tôi chỉ biết cúi đầu thật thấp, anh lại đem tôi ôm vào lòng anh.

Tôi bất an động dậy, anh lại càng ôm tôi chặt hơn “Tiểu Trư, anh đã muốn rút lui, chỉ làm bạn bè thôi.” giọng anh khàn khàn “Anh muốn ôm em, anh muốn hôn em, anh muốn giữ lấy em.... Anh không không chế được bản thân mình...”

“Trần Diệu Thiên, quanh anh nhiều phụ nữ như vậy, vì sao lại muốn tìm tôi chơi đùa đây. Cứ cho là chúng ta là bạn học cũ đi, anh cũng đừng bắt nạt tôi như thế được không? Anh có biết tôi rất vô dụng, anh không cần tiếp tục ỷ mạnh hiếp yếu có được không... Tôi thừa nhận anh có khi đối với tôi rất tốt, có điều người tôi thích không phải là anh, tôi cũng không muốn cùng anh chơi trò chơi tình yêu... Quanh anh nhiều phụ nữ như vật chính là vẫn chưa có đủ sao. Anh như thế này tôi sẽ khinh thường anh.”

Anh đột nhiên nở nụ cười, tiếng cười thật lạnh “Khinh thường anh? Em từ nhỏ đến lớn có bao giờ nhìn đến anh chưa?”

Tuy rằng giọng anh lạnh như băng, nhưng trong một giây này tôi lại tin anh đối với tôi là chân tình. Bởi vì loại cảm giác cố chấp đuổi theo một người không yêu mình, đau khổ và bất đắc dĩ, loại cảm giác bị thương này...

Mặc kệ tình cảm của anh đối với tôi là bao nhiêu, tôi cũng không hi vọng anh giống tôi. Nếu không thích, sẽ không để đối phương có cơ hội hi vọng, nếu không chỉ mang đến những tổn thương lớn hơn mà thôi. Tựa như hiện tại, vô số lần tôi nói mình không còn muốn có được tình yêu của Lí Minh Ngôn nữa, có điều, chỉ cần anh nở nụ cười dịu dàng với tôi, thậm chí chỉ cần anh lẳng lặng nhìn thấy tôi, tôi sẽ không thể không chế được bản thân mà đi theo anh. Sau đó, càng lún càng sâu, càng ngày càng đau khổ, rồi lại không cam lòng...

Tôi quyết định lấy hết dũng khí nói một câu không đúng với phận sự của mình, tuy rằng tôi không muốn tổn thương người khác, tôi luôn muốn cùng mọi người sống vui vẻ, bởi vì tôi cũng không biết làm thế nào để tổn thương một người nào đó. Có điều, hiện tại tôi phải thật quyết tâm, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Tôi lấy một thanh âm còn lạnh hơn của Trần Diệu Thiên nói “Nếu biết tôi không nhìn đến anh, vậy vì sao còn quấn lấy tôi? Anh cứ vậy mà không biết xấu hổ à? Anh cho là có thể làm tôi cảm động sao? Đừng có làm người khác buồn cười thế, tôi ghê tởm anh, mỗi ngày đều phải nhìn thấy cái người mình ghét đến làm phiền mình anh có biết có bao nhiêu ghê tởm không!”

Cánh tay anh dần dần cứng ngắc, cho đến khi câu nói cuối cùng của tôi rơi xuống “Em được lắm. Quách Chân tâm, em được lắm...” Anh quay đi... không muốn để tôi thấy mặt anh, chỉ nghe thấy giọng cười đầy bi thương của anh, “...Em cũng có thể đối với anh như thế. Mẹ nó, ai kêu anh thích em như vậy, thích không thể từ bỏ.”

“Đây là tự anh chuốc lấy.” Tôi không hề nhìn anh, quay người bước đi.

Lần này anh không lôi tôi lại, cũng không có chạy theo, mà tôi cũng thật nhanh bước đi. Tôi sợ khi tôi quay đầu lại sẽ tự cảm thấy áy náy không thôi.

Nếu không tồn tại Lí Minh Ngôn, nếu Trần Diệu Thiên không phải bản tính phong lưu, tôi chắc chắn là sung sướng phát điên... Cũng có người nguyện ý thích tôi như vậy.... Cũng có người ... để ý đến nhất cử nhất động của tôi như vậy... cũng có người khi thấy tôi trong hoàn cảnh khốn cùng lại giống vương tử xuất hiện giải cứu...

Bao lâu nay không phải tôi vẫn mơ về những tình tiết trong truyện cô bé lọ lem sao?

Đến giờ nó thật sự xảy ra, tôi tại sao lại phủ nhận đây? Vì sao không tỏ ra mừng rỡ điên cuồng giống cô bé lọ lem chờ đợi hoàng tử yêu thương?

Thì ra.... Trên đời này thật có một câu “Lương tình tương duyệt.”

Khi tôi rời khỏi toà nhà, cả thế xác lẫn tinh thần mệt mỏi chưa từng thấy, phía trước bồn hoa, Lí Minh Ngôn đang đứng lặng lẽ. Ngọn đèn trắng tắp chiếu lên anh, thân hình anh gầy yếu, ánh mắt nhìn xa xăm, hư không mờ ảo làm cho người ta không khỏi chạnh lòng.

Tôi đi đến trước mặt anh, thấp giọng nói “Em xin lỗi, người em hơi bẩn, cho nên em vừa đi tắm một chút.”

Anh thu hồi ánh mắt và chuyển lên người tôi. Gió đêm nhẹ nhẹ thổi, một mùi hương nhẹ nhẹ từ anh lan dần đến, anh lặng lẽ nhìn tôi, khoé miệng cong lên, vẫn là một nụ cười khiến tôi điên đảo. Có lẽ đêm khuya gió lạnh nên khiến tôi có cảm giác, nụ cười của anh sao có thể buồn như vậy. Anh không nói gì, chỉ cầm tay tôi, dắt lên xe.

Suốt quãng đường chúng tôi đều không nói gì, tới cửa nhà tôi, anh dừng xe, ánh mắt nhìn thẳng phía trước nói “Tuy rằng anh cầu hôn em, nhưng em có quyền từ chối anh.”

“Anh có hi vọng em từ chối anh không?” Tôi bình tĩnh đến kỳ lạ, hỏi lại anh.

“Ý của anh không quan trọng, cái quan trọng chính là em tự nguyện gả cho anh.”

“Đúng không?” Tôi cúi đầu nở nụ cười “Đó không phải là ý trong lòng anh, ý của em không quan trọng, cái anh lo lắng chính là ý nguyện của anh, đúng không?”

Anh khinh ngạc... nhìn tôi.

Tôi lại cúi đầu, không dám nhìn vào mắt anh, tôi sợ nếu tôi nhìn thì tôi sẽ không thể nói gì nữa. Tôi bình tĩnh nhìn tất dưới chân mình, bàn tay nắm chặt, cố gắng duy trì sự bình tĩnh, nhẹ giọng nói “Anh khẳng định là biết em yêu anh, tuy rằng em chưa từng nói ra, nhưng lại biểu hiện rất rõ ràng. Nhưng cũng không biết anh có biết không, mới trước đây em vẫn luôn nhìn trộm anh, ở trong mắt em, anh chính là người cao thượng, lấp lánh ánh sáng, em đã nghĩ về anh rất nhiều, ở trường học có thể hô phong hoán vũ, được thầy cô yêu mến, chỉ cần nhắc đến tên anh, cả trường không một ai không biết. Có điều, một người hào quang cao vạn trượng như vậy, cho dù trong lòng em có ngưỡng mộ cả vạn lần cũng không có cách nào đến gần anh, cho nên em chỉ có thể nhìn trộm anh, trộm nhớ thương anh... Vốn cũng chỉ là một loại tình cảm đơn thuần mình em theo đuổi, theo thời gian chúng ta lớn lên, cũng sẽ dần dần quên, đến một ngày đột nhiên nhớ đến lại cảm thấy, hoá ra khi mình còn trẻ cũng có những hành động bông bột. Em vẫn chưa hề nghĩ có thể gặp lại anh...Anh vẫn như cũ, vẫn vĩ đại, vẫn toả hào quang lấp lánh, lần đầu gặp lại anh, em còn đặc biệt nhớ lại cảm xúc trước kia, có điều, so với trước đây còn mãnh liệt hơn... Bởi vì chúng ta đang hẹn hò, em lại càng không thể dừng ảo tưởng về một tương lai tốt đẹp...” không biết từ lúc nào, nước mắt của tôi đã chảy ướt hai má.

Bên trong xe vô cùng yên tĩnh, Lí Minh Ngôn không nói gì, còn tôi, ngay cả mặt anh cũng không dám nhìn. Cổ họng tôi cảm thấy đau đớn, tiếp tục nói “Em nghĩ nhiều năm trôi qua, tất cả đã không còn như lúc trước. Có đôi khi em thậm chí còn tự hận bản thân mình, vì sao dù xa cách nhiều năm vậy mà em không cố gắng thay đổi bản thân, vì sao em không thể lột xác từ con vịt xấu xí thành con thiên nga xinh đẹp!” Giọng nói của tôi chuyển dần sang nghẹn ngào, sự khó chịu trong lòng bắt đầu không còn khống chế được. “...Em chỉ có thể ngu ngốc ở phía sau anh... Nhắm mắt theo đuổi anh...Có đôi khi vui vẻ, có đôi khi khổ sở tưởng có thể chết đi... Mỗi lần em cố cho em hi vọng, anh lại một đường xoá đi... Em biết anh không yêu em, em cũng tự nói với lòng mình hãy dừng lại thôi, nhưng cuối cùng em vẫn ôm trong lòng ảo tưởng, có lẽ chỉ cần cố gắng thêm một chút thôi, chỉ cần cố gắng thêm một chút anh sẽ nhìn đến sự tồn tại của em... Anh sẽ phát hiện, em vẫn như vậy yêu anh...Nguyện ý vì anh vui vẻ và hạnh phúc... nguyện ý vì anh đau khổ và bị thương...”

Tôi nghẹn họng gần như không nói nên lời, đầu vẫn cúi thấp, tuy ý để tiếng khóc đi ra, đã mất mặt lắm rồi, mắt mặt thêm chút nữa có là gì.

Khóc một lúc lâu, cuối cùng tâm trạng của tôi cũng cân bằng. Quả thật cũng không thể khác. Vẫn cảm thấy khó mở lời, không lẽ không nói gì, cứ thế đi ra sao.

Tôi dùng sức lau đi vẻ mặt đầy nước mắt, ngẩng đầu nghênh đón ánh mắt anh “Nếu anh không thể yêu em, xin anh hãy nói cho em biết, em sẽ không níu kéo. Em không phải muốn một cuộc hôn nhân hình thức, em muốn có một người chồng yêu em thật lòng. Cuộc đời còn dài như vậy, nếu không có tình cảm mà cố sống với nhau sẽ chỉ cho nhau đau khổ. Chỉ cần anh đừng cho em hi vọng, một ngày nào đó em cũng sẽ quên anh, và yêu người khác.”

25. Chương 25: Làm Bạn Gái Anh Đi!!!

Nước mắt khiến tôi không nhìn thấy vẻ mặt Lí Minh Ngôn, tôi chỉ biết anh vươn người ôm lấy tôi, lẳng lặng ôm tôi thật lâu, sau đó nhẹ nhàng nói bên tai tôi “Em là cô gái tốt.”

Tôi cười có chút giấu cợt “Anh không cần an ủi em, vì để ý anh em đã sớm tôi luyện bản thân có thể vượt qua thử thách.”

Lí Minh Ngôn ngừng đầu nhìn tôi, ánh mắt thật dịu dàng. Tay anh khẽ vuốt khuôn mặt tôi, dịu dàng nói “Đầu tiên có thể làm bạn gái anh được không. Nếu cảm thấy anh không yêu em, em có thể chia tay.”

“Nếu cuối cùng anh vẫn không yêu em... em không phải càng thảm sao...” Không đợi anh trả lời, tôi nói luôn “Có điều, em nguyện ý nếm thử! Chỉ cần anh nguyện ý cố gắng yêu em.”

Anh lặng lẽ nhìn tôi, đột nhiên nở ra một nụ cười, độ cong của môi lần này rất sâu, thật mê người, giống như ngôi sao sáng lấp lánh vậy. Tay anh khẽ vuốt tóc tôi, cười nói “Có lẽ, em chính là món quà ông trời muốn bồi thường cho anh.” Không biết vì sao nhưng tôi lại nhìn thấy, nụ cười của anh phút chốc trở nên chua xót. {hana: Sún, đoạn này đã biết chưa nhỉ??? }

Sau khi xuống xe, anh vẫn nắm tay tôi đến tận trước cửa nhà.

“Ngủ ngon.” Anh dịu dàng nói. Khi anh chuẩn bị quay người rời đi, tôi đột nhiên nắm tay anh kéo lại.

“Sao thế?” Anh khó hiểu nhìn tôi.

“Em...” Tôi vội buông tay anh, mặt đỏ ửng lên “Em chỉ là xuống xác nhận....chuyện kia... em hiện tại... là... bạn gái của anh sao...”

“Đúng.” Anh gật đầu, khoe môi khẽ cong lên một nụ cười thật đẹp. Tôi nhìn khuôn mặt anh lưu luyến không muốn dời đi.

“Ai da, anh xem!” Tôi đột nhiên chỉ hướng bên kia, Lí Minh Ngôn quay mặt đi, trong nháy mắt tôi rướn người hôn lên má anh, sau đó mang theo trái tim đập loạn điên cuồng chạy một mạch về nhà.

Vào đến phòng mình tôi vẫn cảm thấy tim mình vẫn đang đập điên cuồng, không cách nào dừng lại. Tôi chui đầu vào chăn, nhin không được cười thành tiếng. Tôi là bạn gái Lí Minh Ngôn.... Tôi chính là bạn gái của Lí Minh Ngôn! Tôi là bạn gái của Lí Minh Ngôn a! Trời ạ, điên rồi điên rồi... Tôi đã trở thành bạn gái anh.... Ha ha... tôi chính là bạn gái anh...

Tâm trạng phấn khích của tôi kéo dài quá nửa đêm, để bản thân bình tĩnh lại tôi quyết định đi tắm. Nhưng khi vừa cởi đồ, tôi liền đã nhìn thấy vai và ngực đều đã bị lưu lại dấu vết của Trần Diệu Thiên... Nhớ đến chuyện ở khách sạn mặt tôi đột nhiên đỏ bừng.

Tôi dùng sức lắc đầu, thật muốn mang hình ảnh kia quên sạch, nhưng đầu óc này giống như đang muốn trêu đùa tôi, càng không muốn nghĩ đến nó càng hiển hiện rõ ràng hơn. Tha thứ cho tôi khi nhiều năm trước tôi cũng đã trộm nhìn qua mấy cái hình xx, thật đúng là quá kích thích. Hơn nữa, giữ gìn đến, khi anh hôn tôi, chạm vào tôi trong người tôi bỗng có cảm giác vô cùng mãnh liệt và kỳ quái...

Chết tiệt! Máu mũi đều muốn chảy ra.

Lí Minh Ngôn Lí Minh Ngôn Lí Minh Ngôn... tôi muốn Lí Minh Ngôn... Lí Minh Ngôn là bạn trai tôi... Lí Minh Ngôn là bạn trai tôi... Tôi sau lưng anh sao có thể nghĩ về một người đàn ông khác chứ, chuyện này đúng là quá xấu xa... tôi rất xấu xa!

Đúng, chỉ là do đây là lần đầu tôi gặp loại chuyện này, trái tim yếu đuối thuần khiết mới bị dả kích thôi bởi.

Khi tôi đã quay trở lại ổ của mình, mới nghĩ đến giấc mơ thành sự thật tôi không nhin được mà ngây ngô cười rộ lên. Thật may ba già mấy ngày nay đi công tác, mẹ già lại cũng bận ra ngoài đánh mạt trượt, không có ai quấy rầy cũng như đến tìm tôi nói chuyện, khiến cho tôi một mình quận trong chăn lẩn qua lẩn lại, ha ha hi hi cười đùa.

Tôi hưng phấn lẩn trái lẩn phải, chạy tới bàn lấy cái gương, sau đó lên giường nằm tự mình ngắm mình.

“Chắc chắc, ai là người được cô gái xinh đẹp này yêu nhỉ?”

“Vô nghĩa, đương nhiên là Lí Đại soái ca chứ còn ai!”

Hắc hắc! Hắc hắc hắc... Hắc hắc hắc hắc.....

Thật muốn nghĩ đến lúc đi họp lớp, tôi nhất định phải kéo Lí Minh Ngôn đi cùng, nhất định hù chết bọn họ ha ha ha ha!

Đột nhiên tiếng điện thoại làm đứt đoạn thế giới cá nhân của tôi, tôi bò lên thấy có cuộc gọi đến, Trần Diệu Thiên... khóe môi đang cười bỗng chốc khép vội, tâm tình tôi đột nhiên cảm thấy tụt dốc. Nghĩ một chút, tôi nhấn nút cúp máy, nó vang lên một lần tôi tắt một lần. Đương nhiên đến lần thứ ba vang lên, không biết vì sao tôi lại nhấc máy.

“...Dám tắt điện thoại! Mẹ nó, em không muốn sống nữa phải không!” Đầu kia truyền đến giọng hét giận dữ của Trần Diệu Thiên, có điều giọng anh khàn khàn, giống như không tỉnh táo.

Tôi không nói gì.

“Nói chuyện!” Anh lại quát “... mẹ nó, em mau nói chuyện!”

Tôi há miệng nhưng hoàn toàn không biết nói gì!

“Em bị điếc à! Nói chuyện đi!” Giọng anh càng lúc càng ảm ức “Nói chuyện đi!”

“...Nói gì được không... Tiểu Trư... để cho anh nghe được giọng em...” Giọng anh khàn khàn mang theo chút nghẹn ngào “...Anh chỉ là muốn nghe giọng em một chút... Tiểu Trư... Đừng ngoan cố với anh như vậy...”

“Tôi...” Tôi khó khăn mở miệng “tôi không biết nên nói gì.”

“...Tiểu Trư... Không cần đối với anh như vậy...” Đầu kia điện thoại truyền đến thanh âm xúc động của anh “Đừng đối với anh như thế... Anh không chịu nổi...”

Lòng tôi run rẩy, không hiểu sao lại đau đớn.

“...Anh muốn gặp em... Tiểu Trư... cho anh gặp em...”

“...”

“Mở cửa...mở cửa...”

“...A?”

“Anh đang ở cửa nhà em, mở cửa!”

“...”

“...Mở cửa cho anh! mở cửa cho anh...” {hana: sao giống ông chồng bị vợ ướn đuổi khỏi nhà thế nhỉ???

Tôi chạy đến phòng ngoài quả nhiên nghe được âm thanh lộn xộn ngoài cửa, không xong rồi, đêm hôm khuya khoắt, anh còn tiếp tục như thế hàng xóm sẽ giận điên mất.

Tôi chạy vội xuống nhà, không muốn đi mở cửa nhưng trong lòng lại lo lắng. Tôi không biết nên dùng thái độ nào đối diện với Trần Diệu Thiên, hơn nữa nghe giọng anh là biết anh hiện tại không tỉnh táo, anh sẽ không uống rượu chứ? Nếu anh uống say làm càn thì làm sao giờ?

Tiếng động bên ngoài càng lúc càng lớn, đã không còn nghĩ được nhiều, tôi đành liều mình mở cửa, Trần Diệu Thiên lao thẳng vào, hai tròng mắt anh đỏ bừng, cả người toàn mùi rượu, với tay ôm lấy tôi. Tôi cố gắng đưa anh đến ngồi lên sofa. Mới vừa buông anh anh đã lúi lắt thật mạnh, một bước kéo đầu tôi vùi sâu trong ngực anh.

“Ng Sloan...” tôi vừa định hung hăng mắng anh, tay anh đã chặn lại môi tôi. Đôi mắt mang theo men say cùng tơ máu nhìn tôi, tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lên má, dịu dàng nói “Để anh nhìn em một chút... nhìn kỹ xem em có gì đặc biệt... vì sao lại khiến anh điên cuồng nhớ em...”

Tôi không nói được gì, chỉ biết cúi đầu thật thấp.

Tay anh vuốt qua môi tôi, khẽ nói “Thật nghĩ muốn hôn em...”

Tôi muốn đẩy anh ra đứng lên, anh lại nhanh chóng túm chặt thắt lưng tôi.

“Làm cái gì mà lại phát điên, đang đêm còn không mau về ngủ.” Tôi hô lên.

“Sau khi uống rượu lái xe không an toàn, đêm nay ngủ lại nơi này.”

“...Tôi giết!”

Anh dời ánh mắt, nhìn xuyên qua khung cửa sổ nhìn về phía toà nhà đối diện, cười như không cười nói “Dù thế nào anh cũng đã giúp em một ân huệ lớn, em không có nhân tính à?”

“...” Đúng vậy, ngay khi Trần Diệu Thiên nói anh sẽ giải quyết, không biết anh dùng biện pháp gì, toà nhà lớn bên kia liền đình chỉ thi công, thậm chí còn tự giác phá huỷ, làm cho hàng xóm quanh đây còn mời Trần Diệu Thiên ăn cơm, tôi thấy anh bề bộn nhiều chuyện nên đã từ chối khéo. Bởi tôi thật sự lo lắng nếu tôi còn tiếp tục đi cùng Trần Diệu Thiên vài lần nữa chắc mọi người sẽ nghĩ tôi là bà Trần (vợ Thiên ca ấỵ) mất. Tôi chính là có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch a. {hana: Hoàng Hà là con sông lớn của TQ}

“Vậy anh đi vào thư phòng ngủ đi, nhà tôi cũng không có phòng cho khách.” Cùng lắm thì tôi đem cửa phòng mình khoá chặt là được.

“Anh muốn ngủ phòng em.” “Không được.” Tôi đã nhường rồi, đúng là được đằng chân lân đằng đầu. “Em vong ân phụ nghĩa, qua cầu rút ...” “Được rồi!” Tôi chặn lại lời anh, bắt đắc dĩ nói “Ngủ đi, cho anh ngủ là được chứ gì?” Cho nên nói, đắ tội cái gì cũng không nên đắ tội nhân tình a, nhất là một nhân tình không biết có phải nhân tình không! Tôi chỉ có thể qua phòng mẹ ngủ, nhất thiết phải khoá chặt cửa.

Trần Diệu Thiên nở nụ cười, giống như từ khi vào cửa đến giờ, đây mới là nụ cười vui vẻ nhất của anh.

“Đi tắm trước đi, mùi rượu, khó ngủ chết được!” Dem anh tổng vào toilet xong, tôi quay lại phòng mình chơi máy tính. Chơi một lát đột nhiên nhớ đến Lí Minh Ngôn, nhìn không được lại muốn nhắn tin cho anh.

Tôi hiện tại là bạn gái anh, hẳn là có thể nhắn tin cho anh đi?

Suy nghĩ một lúc tôi xúng nhún mấy chữ “Anh ngủ chưa?”

Chỉ một lát điện thoại sáng lên, là anh “Không ngủ được.”

“Sao lại không ngủ được a?” Không lẽ anh có chuyện phiền lòng?

Qua một hồi lâu, anh mới nhắn lại “vì nụ hôn của em.”

...Mặt tôi nháy mắt đỏ ửng lên, tay dừng nơi bàn phím, lại không biết nên nói gì. Đột nhiên di động vang lên, tôi cố không chế nhịp tim, nhận cuộc gọi...

“Bộ dạng đỏ mặt của em thật động lòng người.”

.... Phốc! Anh không phải là lắp cameras ở đây chứ!

.... Hay là anh đang nói lúc tôi hôn anh đã đỏ mắt? Hình như cũng không đúng a!

Lại còn nói tôi động lòng người... Lưu Tuệ động lòng người như vậy, bạn gái trước của anh là đại mỹ nữ như vậy... Anh cuối cùng vẫn là đang trêu chọc tôi sao...

Cầu thang vang lên tiếng bước chân, tôi buông điện thoại nhìn qua.... Trần Diệu Thiên vừa bước vào... “a....” Tôi đột nhiên hét lên chói tai “Anh sao không mặc quần áo!”

“Đi ngủ thì mặc quần áo làm gì.” Anh dùng ánh mắt liếc xéo tôi một cái, sau đó cái thân hình to lớn chỉ quần một chiếc khăn tắm càng lúc càng đến gần.

“Đồ ngốc! Anh như thế sẽ bị cảm!” Tôi nhảy xuống khỏi ghế, nhanh đóng cửa lại, sau đó chạy đến lấy điều khiển, mở điều hoà ra. Qua một lúc... Anh vẫn là đang nhìn tôi cười. Một đêm không trăng không sao, không gian yên tĩnh vắng lặng, nhìn thấy một người đàn ông khoả thân miệt cười ha ha không ngừng, loại cảm giác này.. a... có chút kỳ lạ...

Toàn thân tôi nổi hết da gà, run rẩy “VẬY anh ngủ đi, tôi cũng đi ngủ.”

“Đây là phòng em em còn muốn đi đâu?” Anh kinh ngạc hỏi.

“Điên, nhà tôi không phải chỉ có mình phòng tôi, đương nhiên là đi tìm chỗ khác ngủ rồi!”

Anh nhìn tôi, vẻ mặt có chút u buồn, ngồi vào bên giường, tay giống như theo thói quen tìm kiếm cái gì đó, sau đó cau mày nói “để quên điện thoại dưới đồng quần áo rồi.” Anh đứng lên muốn đi lấy điện thoại, tôi nhìn không được ngăn trước mặt anh, không hồn không giận nói “Anh không ngồi yên được à, đồ của anh vẫn khoẻ mạnh bình thường.”

“Đến đây, làm cho anh vui vẻ, anh sẽ không nghịch nữa.” Anh ngồi trở lại bên giường, vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh “Lại đây ngồi với anh.”

Tôi trừng mắt, không nhúc nhích.

“Được rồi, không thể trông cậy vào em, anh đi lấy đồ vậy.” Nói xong anh đứng lên, tôi ba bước thành hai tiến đến bên giường, ngồi xuống.

Anh nhướn mắt nhìn tôi “Em ngồi nhẹ thôi, cái giường nhỏ thế này, đều đã bị cái mông lớn của em ngồi gãy a.”

“Anh... đi chết đi!” Tôi trợn mắt quay đầu, đá vào chân anh. Không đá không biết, đá vào mới khiến tôi nhảy dựng lên “ồ, chân anh sao nhiều lông vậy, anh là người rừng à.”

“Không biết à, cái này gọi là gợn cảm.” Anh liếc mắt nhìn tôi.

“Phốc,... ha ha ha... Gợn cảm,... cái này gọi là gợn cảm.... Buồn cười quá,... ha ha...” Tôi cười cười châm chọc. Anh còn dương dương tự đắc nhắc chân lên, kê lên bàn nói “Đây chính là đặc trưng của đôi chân đàn ông.”

“Tôi thật không chịu nổi anh... Ha ha ha.... Lông chân là đặc trưng của đàn ông....Anh đừng ghê tởm thế chứ...ha ha ha...” Còn đang điên cuồng cười cười, phút chốc đã thấy mặt Trần Diệu Thiên gần trong gang tấc, anh bình tĩnh nhìn tôi, trong mắt tràn đầy tình ý, giống như muốn tràn hết ra ngoài. Anh làm gì mà dựa vào gần thế, hơi thở đều đã phả vào mặt tôi, sắc mặt tôi tự nhiên đỏ lựng.

Bất ngờ không kịp tránh cái hôn của anh, lòng tôi hoảng loạn, vừa định tránh đi lại thuận tiện làm cho anh mút lấy cánh môi tôi, sau đó anh liền buông ra.

“Tiểu Trư...” Trong ánh mắt anh có sự dịu dàng cùng một chút bất đắc dĩ, giọng nói như phát ra từ nơi sâu nhất trong cổ anh “anh thật sự không thể buông tha em.”

26. Chương 26: Nếu Điều Này Cũng Không Tính Là Yêu

“Tiểu Trư.” Ánh mắt anh có chút bất đắc dĩ, nhẹ giọng nói, “Anh thật sự không thể buông tay em mà.” Tôi rất không tự nhiên hỏi, “Vì sao anh thích tôi?” Anh tôi muốn tìm con gái dạng gì mà không có, vì cái gì lại phải là tôi?

Anh cười cười, không đáp hỏi lại, “Vậy em vì sao thích Lí Minh Ngôn?”

Hỏi đến vấn đề này tôi thật cũng mơ màng. Bởi vì tôi thật không thể nói rõ là mình vì sao thích anh ấy. Vì thế tôi cẩn thận nghĩ nghĩ đến các ưu điểm của Lí Minh Ngôn, sau đó nói, “Bởi vì anh ấy đẹp trai, bởi vì anh ấy có tiền, bởi vì anh ấy ôn nhu, bởi vì anh ấy trầm ổn, bởi vì anh ấy có ý vị nam nhân.”

“Anh không đẹp trai? Anh không có tiền? Anh không ôn nhu? Anh không trầm ổn? Anh không ý vị nam nhân?” Trần Diệu Thiên ném cho tôi một câu hỏi, thái độ rất là không cam lòng.

“Cái này. anh thật sự cũng rất tuần tú, nhưng anh với Lí Minh Ngôn là hai dạng khác nhau, anh ấy gầy hơn anh, anh rắn chắc hơn anh ấy.” Nói xong ánh mắt của tôi đảo trên thân anh, thật là có cơ bắp, tràn ngập cảm giác hấp dẫn. Nhưng mà tôi thích là dạng giống như Lí Minh Ngôn, gầy gầy, làm cho người tôi có cảm giác độc lập nho nhã, giống như thư sinh.

“Nói về diện mạo đi, anh ấy trắng nõn thanh tú, rất tuấn tú, anh thì tuấn mỹ hơn nhưng làm cho người tôi có cảm giác hoang dã. Hai người các anh cảm giác hoàn toàn không giống nhau.” Tôi dừng một chút, quyết định to gan đem sự khác biệt nhất của hai người bạn họ nói ra, “Còn nữa. Người tôi vừa thấy là biết dòng dõi thư hương quý công tử, mà anh tựa như một tên chỉ biết là ăn chơi đàng điếm trác táng.”

“Sao? Khinh bỉ anh à?” Anh lạnh lạnh cười, lé mắt nhìn tôi, “Anh làm thế nào mà có học cao đâu, mới có bằng cấp sơ trung, một tên thất học mà.”

“Sao cơ? Anh làm thế nào mà đã sớm không đi học nữa rồi?” Tôi kinh ngạc, cũng không trách anh ăn nói châm chọc.

“Không có tiền thôi.” Anh thuận miệng trả lời, thái độ vẫn cà lơ phát phơ như cũ. Nhưng tôi nghe thì không thoải mái. Không có tiền. Khi còn nhỏ tôi cũng không biết cái gì kêu là giàu nghèo, chỉ biết là Lí Minh Ngôn mặc một bộ đồ đồng phục mới tinh xinh đẹp thoát nhìn rất anh tuấn đẹp trai, mà Trần Diệu Thiên cả ngày mặc một bộ đồ vừa cũ lại vừa dơ là đáng khinh uất ức. Bây giờ lớn rồi mới cảm nhận được ý nghĩa cùng tầm quan trọng của tiền tài, lại một lần nữa nhớ lại trước kia mới hiểu được chênh lệch giàu nghèo làm cho người ta bị ai cùng bắt đắc dĩ.

Tôi cúi đầu xuống, thấp giọng nói, “Bây giờ anh tốt như vậy. Ông trời đối với anh vẫn là không tồi.”

“Tốt?” Anh hỏi lại, đột nhiên cười rất là trào phúng, “Nhưng cô gái anh thích lại một lòng nhớ thương người đàn ông khác, anh có thể tốt được sao?”

Tôi cắn môi, không nói tiếng nào. Kỳ thật rõ ràng không phải như thế, tôi làm thế nào mà có thể ảnh hưởng đến cuộc sống của anh.

“Nhớ lại căn nhà ở lúc xưa, trời mưa là lụt, bên ngoài mưa to, trong nhà anh mưa nhỏ, anh cùng ba buổi tối trốn ở dưới sàn gỗ. Trong nhà nghèo quá, ba vì cho đóng tiền học phí cho anh mà bán máu để lấy tiền. Cứ như vậy anh học đến sơ trung, không tồi.” Trần Diệu Thiên thản nhiên cười.

“.” Tôi há mồm, hoàn toàn không biết nên nói cái gì.

“Mẹ anh bởi vì chịu không nổi bản hàn trong nhà, bỏ đi cùng người đàn ông khác.”

“.” Tôi quyết định phải chấm dứt cuộc nói chuyện phiếm này, cứ như vậy càng nghe trong lòng càng thấy có lỗi. Tôi đứng lên, nhẹ giọng nói, “Chuyện trước kia đều đã qua đi, bây giờ anh rất tốt. Đã khuya, ngủ đi. Tôi cũng đi ngủ.”

Vừa mới quay qua anh lại kéo tay tôi. Anh nắm tay tôi trong lòng bàn tay của anh, một hồi lâu mới nói, “Em không phải hỏi anh vì sao thích em sao?”

“Hỏi.” Tôi quay đầu lại. Tôi quả thật tò mò.

Anh cười xấu xa, “Ồ lại ngủ với anh, anh sẽ nói cho em biết.”

“. Chết đi!” Tôi dùng sức bỏ tay anh ra nhưng nửa ngày cũng không bỏ ra được. Tôi có chút mất hứng nói, “Được rồi, tôi cũng không thích nghe. Tôi muốn đi ngủ thôi.”

Anh đứng lên, đi đến trước mặt tôi, hai tay ấn bả vai, cúi đầu xuống nhìn tôi, tầm tắc nói, “Xem về mặt không kiên nhẫn này này, sao em không tò mò nhỉ? Tâm trạng anh không tốt em không thể giả bộ tri tâm tỷ tỷ để nghe anh nói chuyện sao?”

“Phụ. Tri tâm tỷ tỷ.” Tôi nhin không được cười rộ lên.

“Theo giúp anh đi.” Trần Diệu Thiên đột nhiên ôm tôi vào trong lòng ngực, đầu tôi bị ấn vào trong lồng ngực rắn chắc của anh, bên tai truyền đến tiếng tim đập rõ ràng hữu lực của anh, của tôi mặt không khỏi đỏ lên. Muốn đẩy anh ra, anh lại ôm tôi càng chắc, nhưng giọng nói mang theo chút khẩn cầu, “Anh cam đoan không khi dễ em. Theo giúp anh đi, Tiểu Trư.”

Tôi cảm thấy loại tình huống này rất là không tốt, thật sự thật rất không tốt. Tôi rõ ràng là bạn gái Lí Minh Ngôn, lại bị một người đàn ông khác ôm ấp áp áp, cái này tính là gì a? Hơn nữa nhìn tư thế này của anh, giống như hoàn toàn coi tôi là bạn gái của anh.

Tôi phải chấm dứt.

Tôi biết thể lực của tôi không kháng cự nổi anh, đành phải dùng ngữ khí lạnh không thể lạnh hơn để nói chuyện, “Tôi không có nghĩa vụ theo giúp anh. Hơn nữa tôi đã là bạn gái Lí Minh Ngôn, nếu anh ấy biết hai chúng ta như vậy sẽ rất không cao hứng.”

Tay ông tôi cứng đờ, thật lâu sau, anh nâng mặt tôi, khóe miệng đột nhiên cười khiến người ta phát lạnh, anh nhẹ nhàng từ từ nói, “Tiểu Trư, nói thật cho em biết, anh không phải là người tốt. Nếu em còn kích thích anh như vậy, nói không chừng anh sẽ trả thù em cùng họ Lý kia.”

Nụ cười cùng ngữ khí của anh làm cho tôi cả người cứng đờ, còn có ánh mắt kia, tôi thấy mình trong đáy mắt anh, rùng mình. Tôi cúi đầu, ra vẻ cứng rắn nói, “Tùy anh thôi. Khi dễ một cô gái cũng chẳng có gì hay.”

Anh trầm mặc thật lâu, tựa hồ là ở lảng lảng nhìn tôi. Đột nhiên, tay anh vuốt mặt tôi, “Em là một cái đầu heo gốc gác.”

“Ai nha, anh chán ghét!” Tôi nhú mi đẩy tay anh ra, lập tức đi ra ngoài, “Không để ý tới anh, tôi đi ngủ.”

Đang muốn đi ra cửa phòng, di động trên bàn lại vang. Tôi lập tức quay trở lại đến trước bàn học, nhưng Trần Diệu Thiên đã đến trước tôi một bước cầm lấy di động, “Ai như vậy khuya mà còn tìm em thế?!”

“Trả điện thoại cho tôi!” Tôi vội vàng nhào đến giật lại, anh lại đưa di động lên cao, thật đáng ghét nói, “Anh xem trước.” “Dựa vào cái gì chứ! Anh trả lại cho tôi!” Tôi gấp đến độ nhảy dựng lên giành lấy nhưng hận một nỗi là chiều cao anh hơn hẳn tôi nhiều lắm.”My love. . . .” Về mặt anh đột nhiên lạnh đi, cánh tay cầm điện thoại ở giữa không trung cứng đờ ra một lát, cười lạnh ra tiếng, “Tên thật thân thiết nhỉ.”

“Anh có thấy phiền hay không Trần Diệu Thiên! Trả di động lại cho tôi! Tin nhắn của tôi anh dựa vào cái gì mà xem! Anh có tật xấu à!” Tôi không giành được di động, tức giận không ngừng đánh anh. Anh đột nhiên đặt di động lại trên bàn, “Thì xem một chút thôi.” “Hừ!” Tôi cầm lấy di động xoay người bước đi. Anh đi theo phía sau tôi đi ra.

“Làm gì?” Tôi cảnh giác theo dõi anh, nhưng anh căn bản không để ý tới tôi, tự mình đi xuống lầu. Đồ thần kinh! Tôi âm thầm mắng, đi đến phòng mẹ tôi.

Tôi bò vào trong chăn, mở di động.

Tôi mở đến tin nhắn mà Lí Minh Ngôn vừa gửi tới: “Ngủ ngon.” Tuy rằng chỉ có hai từ đơn giản nhưng trong lòng tôi vui lắm, cảm thấy thật hạnh phúc, “Vâng. Chúc anh ngủ ngon.”

Qua thật lâu, tôi cũng chưa ngủ được. Đêm nay dường như đặc biệt đen, cũng đặc biệt trầm. Lúc tôi đang chán muốn chết đột nhiên lại nhớ tới Trần Diệu Thiên này giờ vẫn chưa lên. Vốn cũng không muốn quấy anh, nhưng mà anh ở trong nhà của tôi tôi lại không thể không chú ý. Tôi bò xuống giường, ra phòng, nhẹ nhàng rón rén đến cầu thang, nhìn qua lầu một tìm kiếm.

Trần Diệu Thiên đang ngồi ở sofa trong phòng khách hút thuốc. Anh một tay cầm điếu thuốc, tay kia thì đang đùa bỡn với cái bật lửa. Trong phòng khách không mở đèn, chỉ có ánh trăng chiếu vào, những hạt bụi nhỏ của tàn thuốc rơi trong không trung. Xem ra anh đã muốn hút không ít, chung quanh khói thuốc bao phủ.

Không biết là hút ni-cô-tin quá nhiều, hay là ánh trăng quá mức lạnh lẽo, tôi cảm thấy được sắc mặt anh tái nhợt một cách không bình thường. Tôi muốn kêu anh vào phòng ngủ đi nhưng mà vừa nhớ tới đến hành vi ác liệt vừa rồi của anh, tôi lại nhịn xuống.

Người như thế tôi không phải quấy. Anh ta đi theo thôi.

Ngày hôm sau khi tôi thức dậy, trong nhà đã không thấy bóng dáng Trần Diệu Thiên, tôi nhẹ nhàng thở ra, rồi lại không hiểu sao lại cảm thấy có chút không thích hợp.

Rửa mặt chải đầu xong theo thường lệ đến sân huấn luyện học tập, không biết vì cái gì, hôm nay tâm trạng đặc biệt kém, ngay cả bữa sáng cũng lười ăn.

Khi huấn luyện, mọi người xếp hàng chờ lên xe, nhàn rồi nhàm chán thì nói giỡn, chưa tới vài ngày là mọi người đã quen nhau. Mỗi khi bọn họ hỏi tôi có bạn trai hay không, nói giới thiệu cho tôi, tôi đều cười mà không đáp. Lúc trước thì tôi yêu đơn phương. Nhưng mà bây giờ tôi có bạn trai rồi!

Đang tập năm tập ba nói chuyện tào lao, đột nhiên có người kêu lên phấn khích, “Woa! Mau nhìn mau nhìn, Porsche Cayenne màu trắng! Cool quá!”

Tất cả mọi người đều nhìn qua, một chiếc Porsche Cayenne màu trắng đang chạy vào sân huấn luyện. Chiếc xe kia rất mới, thật sự là đẹp chói mắt a, chúng tôi bên này không ngừng chăm chú mà ngắm.

Tôi vừa mới quay đầu lại, đã nghe thấy một cô bé bên cạnh dùng giọng nói vô cùng kích động khẽ gọi, “Là mỹ nam kia! Vô cùng đẹp trai đó!” “Thật sự là rất đẹp trai” Một chị khác cũng hưởng ứng.

“Woa, giàu có quá!” “Kể có tiền thích trưng của a.” “Các người mê trai vừa vừa thôi, lau nước miếng đi, mơ cũng không tới phiên các người đâu. . . .” Mấy cậu con trai trong nhóm kẻ xướng người hoạ, nghe sắc mùi dấm chua.

Lúc này mọi người thay phiên nhau nghị luận, tôi cũng không ngoại lệ muốn đi nhìn vị mỹ nam kia. Lại thấy một bóng dáng quen thuộc đứng cách đó không xa, đang nói với giáo viên cái gì đó. Sau đó anh tươi cười xoay người, đi đến chỗ chúng tôi. Ánh mặt trời phủ trên người anh, mỗi một cái tùy ý giơ tay nhắc chân của anh cũng giống như diễn viên điện ảnh, điều này làm cho tôi rất là xấu hổ. Tôi đứng lên lại không biết kế tiếp nên nói cái gì, chỉ có thể đứng đó ngây ngốc nhìn anh.

“Chân Tâm. đây sẽ không phải là bạn trai cậu chứ?” Có bạn hỏi, trong giọng nói là không thể tin được.

Lí Minh Ngôn đi đến trước mặt tôi, dặt tay tôi, cười hỏi, “Có thể tan học được chưa?” Tôi bị anh động tác thân thiết của anh làm cho rất là ngượng ngùng, dù sao tối hôm mới vừa bắt đầu quan hệ, vẫn còn chưa có thích ứng lại được mà. Trên mặt tôi có chút nóng lên, hơi hơi cúi đầu xuống, “Còn chưa tan học đâu. Anh có chuyện gì sao?”

“Đến đón em.” Tay anh khẽ vén mấy sợi tóc lòa xòa của tôi lên, giọng nói nhẹ nhàng giống như có chứa ma lực mê hoặc lòng người. Tôi càng thêm xấu hổ, rõ ràng có rất nhiều nói muốn nói lại cứ nghẹn trong lòng, ngay cả một chữ không nói ra được.

“Tìm kiến sao?” Anh đột nhiên hỏi.”A?” Tôi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh.”Làm gì mà cứ cúi đầu như vậy, không phải là đang tìm kiến sao?” Anh khẽ cười, trong mắt tràn đầy trêu chọc. Tôi, phản xạ có điều kiện giống như sẽ gục đầu xuống, nhưng vừa nhớ đến mình bị giữu cột lại lập tức đình chỉ. Vừa ngẩng đầu lên là đối diện với hai mắt tràn đầy vui vẻ của Lí Minh Ngôn, trái tim cũng vui theo anh.

“Anh chờ em tan học.” Anh cười nói.”A, không cần không cần, bây giờ cũng sắp tan học rồi, cũng có thể đi.” Làm sao có thể để ột đại ân nhân chờ tôi được, quả thực vô cùng tội lỗi!

Vì thế, trong ánh mắt vạn dân chú mục, tôi cùng anh tay trong tay rời khỏi. Giờ này phút này, chút hư vinh của con gái được thỏa mãn a, người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai, nổi bật bất phàm, ôn nhu săn sóc, sự nghiệp thành công, còn có xe hơi đời mới đến đón, cô gái này giống như công chúa được hoàng tử khâm điểm.

Lúc lên xe, Lí Minh Ngôn hỏi tôi, ” Học lái xe thế nào?”

Tôi sửng sốt, xấu hổ cười, “Cứ như vậy thôi, mỗi ngày tập chạy.”

“Em đến đây lái xe đi.”

“A. Em.”

Ngồi ở ghế phụ, tôi khẩn trương nhìn anh, lại xác nhận, “Thật sự muốn em chạy?” Anh cười gật gật đầu.”Nhưng đừng vào người ta thì làm thế nào?” “Yên tâm, anh sẽ ở bên cạnh giúp em.” “Nhưng hình như đây là xe mới.” “Ừ, cửa hàng bán xe mới vừa đưa tới không lâu.” “Nhưng bị em đụng phải làm sao bây giờ.”

Lí Minh Ngôn cười cười, đưa chìa khóa cho tôi, nói, “Em cứ chạy đi

.” “Vâng. Vậy được rồi.” Tôi ngồi vào ghế lái, biểu tình nghiêm túc như lâm đại địch. Ba giây sau, xe vẫn đứng tạo chỗ. Lí Minh Ngôn nói với tôi, “Tay không cần cứng ngắc như vậy.” “Vâng. thể này.” Tôi cố gắng điều chỉnh tư thái sao cho thoải mái một chút. Năm giây sau, xe vẫn như cũ đứng ở tại chỗ. Tôi cùng Lí Minh Ngôn hai mặt nhìn nhau.

Tôi yếu ớt mở miệng nói, “Sao nó không chạy vậy?” Hay là tôi ngồi xuống nên cái xe này hỏng rồi.

Lí Minh Ngôn ngẩng người, đột nhiên bật cười ra tiếng, anh bắt đầu dĩ lắc đầu, “Em mỗi ngày đi học cái gì thế, không khởi động làm sao mà chạy được .”

“Vâng vâng.” Tôi nhanh chóng lau mồ hôi trên trán, thì ra là chưa khởi động xe, nhưng mà. khởi động là làm thế nào khởi động. Tôi lần thứ hai nhìn về phía Lí Minh Ngôn, ánh mắt anh cũng thực vô lực. Bất quá lần này anh không cần tôi mở miệng đã trực tiếp dạy tôi làm như thế nào. Khi tôi mới vừa buông phanh ra, xe đột nhiên vọt ra ngoài, tôi sợ tới mức một tiếng kêu sợ hãi.

Tay anh đặt trên tay tôi, cười nói, “Đừng khẩn trương, xem phương hướng đi.” Kỳ thật anh có thể nắm ở nơi khác mà, làm chi phải nắm trên tay tôi, tôi càng thêm khẩn trương !”Đạp nhẹ chân ga đi.” “Vâng. đạp chân ga.” Tôi nhấn một cái, xe đột nhiên dừng lại. Lí Minh Ngôn đỡ trán, “Em đạp nhầm vào phanh rồi .” “Vâng vâng.” Tôi nâng chân đổi vị trí, nhưng xe chẳng những không chạy mà còn hoàn toàn đứng yên, giống như đang liều chết bỏ mình. Tôi chớp mắt như sao nhìn Lí Minh Ngôn, cũng may là anh vẫn đang cười, anh cười cười nói, “Em cũng là một nhân tài đó. “

Khi xe khởi động lại, lại là ‘vọt’ một chút vọt mạnh ra ngoài.

“Chúng ta chạy đường ít xe thôi. Em như vậy thật đúng là làm người ta lo lắng.” “Vâng vâng.” “Trật đường rồi, bên phải.” “Vâng vâng.” “Đừng cố lên số nữa, tốc độ quá nhanh nguy hiểm.” “Vâng vâng.”

Gặp được đèn xanh đèn đỏ, xe ngừng lại, tôi một phen lau cái trán đầy mồ hôi, vô cùng hưng phấn nói, “Chạy xe này thật đã nghiền! Huấn luyện viên của bọn em là một ông già đáng ghét, lúc nào cũng sợ bọn em làm hỏng xe!”

Lí Minh Ngôn cũng lau mồ hôi, cười cười nói, “Em vẫn là chăm chỉ học đi. Ngồi xe em lái quả thật rất kích thích .”

“Hắc hắc hắc. Kích thích mới vui.” Mắt thấy đèn xanh sáng lên, tôi mới vừa khởi động đã thấy đối diện có một chiếc xe tựa hồ không thể khống chế vọt lại đây, tôi hoảng hồn đạp chân ga, ngay tại thời điểm hai xe sắp chạm vào nhau, trong đầu tôi đã nảy ra vô số từ ngữ bi tráng, “Phanh!” một tiếng, chiếc xe bên cạnh bị đâm trúng. Tôi kinh ngạc nhìn một màn thần kỳ trước mắt .”Mẹ nó, mày có ý gì, sao lại chéch qua đụng tao!” Trên xe truyền đến tiếng nói hùng hùng hổ hổ. Kia chủ xe kia chạy xuống, chạy tới liên tục xin lỗi, “Thật xin lỗi, mong ngài thông cảm, chiếc Porsche Cayenne tôi mà đụng là chịu không nổi, chỉ có thể đổi xe khác rẻ hơn.”

Tôi thiếu chút nữa cười ha ha, thì ra chạy xe mắc tiền còn có chỗ tốt này nữa.

Vừa muốn chạy đi, bên kia truyền đến một giọng nói quen thuộc khuyên giải an ủi chủ xe đang nổi bão. Tôi quay đầu lại, thật sự là Lưu Tuệ. Mà cô ấy cũng đồng thời cũng nhìn đến tôi , lúc này đang đi tới chào hỏi. Vừa nghĩ đến bây giờ tôi là bạn gái của bạn trai cũ của cô ấy, tôi thật hận vì sao mà ông trời có duyên thế cơ chứ. Cái này là không ông trời đang tạo cơ hội gặp mặt cho bọn họ sao?!

Nửa giờ sau, hai người chúng tôi ngồi trong đại sảnh cơm Tây.Không lâu sau đó, Lưu Tuệ cùng một người đàn ông khác cũng đến đây. Tôi cùng Lí Minh Ngôn xin lỗi nhưng anh ta tỏ vẻ quan tâm.

Tôi ở trong lòng mừng thầm không thôi, xem ra Lưu Tuệ đã có bạn trai khác, tốt lắm tốt lắm, về sau mọi người đều bình an rồi.

Lưu Tuệ cười cười nhìn tôi nói, “Nghe nói cậu bây giờ cũng chưa đi làm việc phải không? Công ty anh tớ gần đây đang tuyển nhân viên, nếu không cậu đi thử xem?”

” Công ty gì vậy?”

“Công ty truyền thông. Trước mắt mới vừa bắt đầu, bắt quá công ty rất có tiềm lực phát triển.” Lưu Tuệ cười nói, “À quên, đây là anh họ tớ Lưu Lăng Vân.”

A. Mừng cả nửa ngày thì ra là anh họ thôi! Trái tim thủy tinh của tôi cứ như vậy rầm một phát, tan nát.

“Xin chào, Lưu Lăng Vân.” Vị kia vươn tay với tôi.”Xin chào.” Tôi có chút vô lực bắt tay cùng anh ta.” Lưu Tuệ có nhắc tới em, nói em là một cô gái đáng yêu, vẫn muốn gặp một lần.” Anh ta nói, giống như là thấy tôi thì thật cao hứng.

Lưu Tuệ có nhắc tới tôi? Không lầm chứ. Lưu Tuệ cứ thấy tôi là chơi trò xa cách, cô ấy làm thế nào mà bắt đầu nhớ thương tôi rồi?

“Hôm nay vừa thấy, quả nhiên thật đáng yêu a, rõ ràng chính là loại hình tôi thích nhất.” Anh tiếp tục ca ngợi phóng đại. Được rồi, vượt mong ngựa cũng không đòi tiền, chỉ cần vỗ vỗ thôi. Nhưng vì cái gì mà nhắm vào tôi? Muốn tìm người buồn bán thì nên nhắm vị tình anh buồn bán tôi bên cạnh đi.

“Xin hỏi vị cô nương đáng yêu này, anh có thể theo đuổi em không?”

“.” Cũng hên là tôi không uống nước, nếu không chắc tôi đã phun ra hết cả rồi!

27. Chương 27: Mặc Cho Anh Làm Như Không Thấy.

“Xin hỏi vị cô nương đáng yêu này, tôi có thể theo đuổi em không?”

“.” Cũng hên là tôi không uống nước, nếu không chắc tôi đã phun ra hết cả rồi!

“Ngượng ngùng.” Lí Minh Ngôn thản nhiên tiếp lời nói, “Tôi là bạn trai cô ấy.” Tôi lập tức gạt đầu theo như trống bỏi.

Lưu Lăng Vân vẫn ngốc như cũ, “Vây chờ hai người chia tay, lúc đó cô nhớ suy nghĩ đến tôi nha.”

=__= Tôi ghen ngào không biết nói gì. Buông chiếc đũa, tôi cầm cánh tay Lí Minh Ngôn, mặt lúm đồng tiền cười như hoa, “Chúng tôi sẽ không chia tay.” Nói xong tôi quay đầu nhìn về phía Lí Minh Ngôn, trong mắt ánh lên mong đợi, “Em nói đúng hay không?” Đại ca, anh ngàn vạn lần đừng có lắc đầu nha, nếu không vở kịch này em diễn rất là dọa người đó.

Lí Minh Ngôn nhìn tôi cười cười, gạt đầu.

Tôi vừa lòng.

Được rồi, tôi thừa nhận nói câu này là để cho Lưu Tuệ nghe. Tôi thật hy vọng cô ấy nhớ mình là bạn gái trước của anh, không cần luôn xuất hiện ở trước mặt Lí Minh Ngôn, lại càng không phải tích cực thân thiện với chúng tôi như vậy. Điều này làm cho tôi thật sự cảm thấy phiền.

Cơm nước xong đi ra là trời đã tối. Lưu Tuệ hỏi bọn tôi có kế hoạch gì không, Lí Minh Ngôn nắm vai tôi, cười nhẹ không nói. Bộ dáng này rõ ràng chính là thể hiện hai chúng tôi lên có hoạt động. Người thức thời là nên tự giác rời đi. Tôi chờ Lưu Tuệ nói cúi chào, cô ấy lại đột nhiên nói, “Minh Ngôn, em cần anh giúp một chút.”

Lí Minh Ngôn kinh ngạc nhìn cô ấy. Mặt cô ấy có chút u buồn dường như đang gặp chút phiền toái, còn có chút xa xa hy vọng Lí Minh Ngôn có thể giúp cô ấy giải quyết. Với chuyện của cô ấy, một chút hứng thú tôi cũng không có, chỉ theo Lí Minh Ngôn chậm rãi bước đi.

Sau khi lên xe, tôi ngạc nhiên phát hiện Lưu Tuệ cũng lên đây. Cô ấy nhìn tôi cười cười, nói, “Ngượng ngùng, chiếm dụng bạn trai của cậu một lát.” Giọng nói cùng thái độ của cô ấy làm cho tôi cảm thấy cô ấy không có một chút ngượng ngùng nào cả.

“Anh đưa em về trước?” Lí Minh Ngôn quay qua ... trưng cầu ý kiến của tôi.

“Không cần. Em cùng anh đi. Dù sao anh cũng không có việc gì làm.” Tôi cười cười nói.

Tôi có ngốc mới đi về trước! Cho hai người các anh cô nam quả nữ củi khô lửa bốc a, nghĩ đẹp lắm ha! !

Mấy chục phút sau, xe dừng lại trước một tòa nhà cổ kiến trúc hoa mỹ, trước sân khấu đại sảnh xanh vàng rực rỡ, có vài nữ tiếp viên thướt tha xếp thành hàng mà đứng, vừa thấy những người giàu có vào là vui đến quên cả trời đất a. Nếu không phải kéo tay Lí Minh Ngôn, tôi thật sợ là mình không vào nổi.

Trước khi lên lầu, Lưu Tuệ đột nhiên nói với tôi, “Cậu xuất hiện không tiện, cậu ở đây chờ chúng tôi đi.”

Lí Minh Ngôn nhìn về phía tôi, xoa xoa tóc tôi, mỉm cười nói, “Uhm. Vậy em ở đây chờ chút đi. Anh sẽ xuống nhanh thôi.”

Anh đã mở miệng thì tôi có thể nói thế nào nữa đây. Đi đến sô pha trong đại sảnh tôi ngồi xuống, nhìn hai người bọn họ cùng nhau sánh bước đi, thân hình tương xứng, khí chất tương tự, tôi càng nhìn lại càng thấy khổ sở.

Phía bên phải sô pha có một chiếc hồ cá nhân tạo rất to ngăn cách đại sảnh bên ngoài với nội sảnh nghỉ ngơi ở bên trong. Trong hồ cá có nhiều con cá đủ loại màu sắc hình dạng bơi qua bơi lại, dưới ngọn đèn, chiếc hồ cá này đẹp đến mức làm cho người ta nín thở.

Vì dời đi lực chú ý, tôi tập trung nhìn vào mấy con cá đang phe phẩy bơi trong hồ. Giật mình, tôi phát hiện ở bên kia hồ có một thân ảnh quen thuộc..... là Trần Diệu Thiên.

Giống như cách đại dương mệnh mông, chúng tôi bốn mắt nhìn nhau.

Khi nào thì trong tầm mắt tôi lại xuất hiện một thân ảnh màu trắng? Tôi cũng không biết anh đã đứng đó bao lâu.

Anh đột nhiên xoay người..... hình như là đi qua đây.

“Sao lại một mình ở trong đây?” Anh đứng trước mặt tôi, hỏi, giọng nói trầm thấp, ngữ khí thản nhiên, không thể nói rõ là cao hứng hay là mất hứng.

Tôi thật ngỡ ngàng nếu nói là tôi đứng đây chờ người, ngỡ ngàng hơn nữa là chờ Lí Minh Ngôn giảng hòa với bạn gái cũ. Tôi bĩu môi, thấp giọng nói: “Chờ người!”

“Chờ ai?” Anh dựa vào vách thủy tinh làm hồ cá, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống tôi. Không biết tại sao khí thế của anh làm cho tôi cảm giác rất áp bách.

“À.... Tôi thấy anh ấy còn có việc trong chốc lát, tôi đi trước!” Tôi nói xong vội vàng đứng dậy chuẩn bị chuẩn đi. Khi tôi đi qua người anh, anh đột nhiên giữ chặt tôi lại.

Anh ấn tôi vào trên kính thủy tinh, không nói lời nào chỉ im lặng nhìn tôi thật sâu. Anh càng dựa tôi càng gần, trong chớp mắt tôi thấy hình ảnh của mình trong đôi mắt anh. Ánh mắt anh rất có tính xâm lược, lòng tôi không khỏi bối rối một trận, “Anh.... Làm gì vậy.....Uhm....” Miệng đột nhiên bị che, anh dùng đầu lưỡi ngăn tiếng hô của tôi.

Tôi muốn đẩy anh ra, nhưng anh lại dùng sức ấn tôi vào kính thủy tinh. Tay của tôi bị kẹp trên kính, giấy dựa cổ nào cũng không thoát khỏi sự giam cầm của anh.

..... Anh ta điên rồi! Trước mặt mọi người dám phi lễ tôi!

Tôi rất muốn hô to cứu mạng a, phi lễ a, nhưng lại không phát ra âm thanh.

Tôi thật không hiểu nổi, trong đại sảnh này người đến người đi nhìn như vậy, bên ngoài còn có nhiều người bán hàng, nhưng không có ai đến ngăn cản. Hay là họ lớn lên không có mắt thấy tôi bị phi lễ a! Con mẹ nó, rất không có lương tâm, cứ như vậy trơ mắt nhìn cầm thú làm điều ác.

Khi sắp hít thở không thông, anh rút cuộc cũng buông tôi ra, một hít một hơi thở dốc, thiếu chút nữa trượt chân trên mặt đất.

“Anh Thiên rất có hứng thú a!” Một giọng nam sang sảng từ xa vọng tới, tôi quay đầu nhìn lại, một người đàn ông đang cười bốn cột với Trần Diệu Thiên, “Đổi khẩu vị?” Nói xong lại nhìn tôi từ trên xuống dưới đánh giá một lần, “Diện mạo bình thường, đáng người đây đây, hẳn là thật thích!”

Mới vừa dứt lời, Trần Diệu Thiên bước đến trước mặt hắn, tát mạnh. Người kia lão đảo, khóe miệng có máu chảy ra. Tôi sợ tới mức run lên, lui về sau mấy bước.

Trần Diệu Thiên nắm cổ hần, sắc mặt âm trầm đến đáng sợ, gồng từng chữ từng chữ một, trầm giọng nói: “Đó là bà xã tôi.”

Người kia sắc mặt đỏ lên, dường như mạch máu cũng rõ ràng thấy được. Vẻ mặt của hần vừa thống khổ lại vừa sợ hãi, muốn nói nhưng lại không thể phát ra tiếng.

“Nói không thể nói lung tung, biết không?”

Người kia liên tục gật đầu, thái độ vô cùng thống khổ.

“Cút!” Trần Diệu Thiên bỏ hần ra. Hần liếc mắt nhìn tôi một cái, sau đó che miệng chạy đến trước mặt tôi. Hần cúi gập người thật sâu, sau đó làm lạnh nói, “Chị dâu, thật xin lỗi thật xin lỗi, em có mắt không thấy Thái Sơn, chị ngàn vạn lần đừng để trong lòng. Chị cũng đừng trách lầm anh Thiên, anh ấy không giống như chúng em đâu!”

Tôi khờ lảng nhìn hần, cũng không biết nên nói cái gì.

“Được rồi, mau cút.” Trần Diệu Thiên mắng một tiếng, người kia cười hề hề chạy nhanh như chớp. Trần Diệu Thiên đi đến trước mặt tôi, dặt tay của tôi đi lên lầu, “Này, này, làm gì thế?!”

Đi đến chỗ rẽ lầu hai, thừa dịp không có người lui tới, tôi cẩn thận chọn từ, sau đó nói, “Cái đó, anh.... Anh đừng có kích động như thế được không?” Tôi làm gì mà để anh ta quản chứ?

“Có ý gì?” Anh ta dừng bước.

Ánh mắt áp bức làm tôi nhất thời cảm thấy khẩn trương, lời muốn nói cũng nói không được, chỉ còn cách ha ha cười gượng. Nhưng anh nhìn chằm chằm, tôiđâm lao thì phải theo lao, giả câm giả điếc không nổi nữa, chỉ phải tiếp tục nói: “Cái đó.....anh.....dường như có chút bạo lực.....”

“Sợ anh đánh em?” Anh đột nhiên hỏi, ngữ khí có chút quí dị.

“A. Không đúng không đúng.” Tôi vội vàng phủ nhận, nam nhân đánh nữ nhân là đáng xấu hổ bao nhiêu cơ chứ, lại nói nữa, tôi cảm thấy anh cũng không đến nông nổi như vậy “Nhưng mà, tôi cảm thấy nói chuyện với anh như vậy không tốt lắm.....có chuyện gì thì từ từ mà nói không phải tốt hơn sao.....”

“Người nào dùng bạo lực, người nào ấn tay em, anh rất rõ ràng. Em là con nít, quan tâm cái gì?!” Anh vừa cười vừa xoa mặt tôi, đột nhiên cúi thấp xuống đến bên tai tôi, giọng nói trầm thấp mang theo chút khàn khàn, “Nhưng điều anh không rõ nhất là làm sao để bắt được em bây giờ, em dạy anh đi!” Mới vừa dứt lời, anh đột nhiên cắn lên vành tai tôi. Tôi run lên, vội vàng đẩy anh ra, chạy ra phía sau.

Anh nhìn tôi, tựa hồ muốn nói điều gì đó, nhưng sau lại dừng, chỉ là đứng đó thản nhiên cười. Nhưng mà cảm giác, nụ cười có vẻ rất chua xót.

Đến lầu ba, có giọng nói quen thuộc truyền đến, “Hôm nay mọi người cứ chơi đi, tôi còn có bạn đang chờ!” “Tiểu Lí không nể mặt mũi a.” “Thật là không được, hôm nào đi!” “Woa, chẳng lẽ là hẹn với giai nhân?” “Ha ha, hôm nào tôi làm chủ, sẽ đãi. Hôm nay thật là phải đi trước một bước.”

Tôi lập tức chạy đến nơi phát âm thanh, không tới vài bước là thấy Lí Minh Ngôn đang cùng vài người cười nói. Anh nhìn tôi thật kinh ngạc, nhưng lập tức ôn nhu cười rộ lên, thật tự nhiên choàng vai tôi.

“Woa, đây có phải là giai nhân đi hẹn không?” Một người đàn ông trung niên nhìn tôi trêu chọc nói, “Đây là bạn gái tôi, Quách Chân Tâm.” Lí Minh Ngôn ôm vai tôi giới thiệu, “Đây là Vương bí thư. Không cần khách khí, kêu anh Vương là được.” “Xin chào anh Vương.” Tôi lập tức cung kính xoay người gật đầu, “Vị này chính là Lưu tổng của công ty cơ khí Trường Giang.” “Xin chào Lưu tổng.” Tôi lần thứ hai gật đầu chào hỏi, “Ha ha, không cần câu nệ như vậy, chúng tôi đều là bạn bè của Tiểu Lí a.” “Em dâu thật là nhu thuận.....” “Mọi người mau đến đây, cùng nhau chơi a!”

“Ô, hôm nay là gió gì mà thổi Trần tổng cũng xuất hiện thế này.” “Diệu Thiên, lúc này bận lắm sao, lâu quá không thấy cậu.” Có mấy người quen Trần Diệu Thiên chào hỏi anh, từ đầu tới cuối anh chỉ cười cười, thản sắc tự nhiên, thái độ thật làm cho người ta tự thấy kính nể. Tôi lại không khỏi lại cảm thán, Trần Diệu Thiên cùng Lí Minh Ngôn thật sự là hai loại khí chất hoàn toàn khác nhau a.

“Diệu Thiên, mỗi ngày đều nghĩ làm thế nào mới có thể có hẹn với một đại nhân vật như anh đây!” Lưu Tuệ kinh hỉ bước đến bên người anh, cười nói thản nhiên. Những người khác nhìn vào đều cười cười. Có người trêu ghẹo nói, “Con gái muốn hẹn với Trần tổng của chúng ta nhiều lắm, xếp hàng ở đường dành riêng cho người đi bộ cũng không đủ.” “Chúng tôi là bạn cũ học chung, tình thâm cùng trường, có thể được ưu tiên chen ngang không?” Lưu Tuệ ôm cánh tay Trần Diệu Thiên, nháy mắt nhìn anh, vẻ mặt tươi sáng động lòng người.

“Không thể đụng tới vợ của bạn!” Trần Diệu Thiên không mặn không nhạt cười, nhìn về phía Lí Minh Ngôn nói, “Tôi làm thế nào có thể xuống tay với cô ấy, đúng không?”

Lí Minh Ngôn cười cười, không nói cái gì.

Một đám người ồn ào nói Trần Diệu Thiên phải bao khách mời hết, tôi mới biết được thì ra anh là đại cổ đông của nơi này. Những người lớn tuổi thì có hoạt động khác, Lí Minh Ngôn chu đáo cũng đi theo bọn họ, còn những người tuổi trẻ thì nói là muốn đi đánh bi-da, Lưu Tuệ, Trần Diệu Thiên bọn họ cũng đều đi lên lầu. Tôi bị vây trong một tình huống xấu hổ. Nếu tôi nói không đi thì Lí Minh Ngôn sẽ đưa tôi trở về, còn nếu mà nói cùng Trần Diệu Thiên đi thì tôi lại cảm thấy không được tự nhiên.

Tôi một người chậm chạp đi ở phía sau, không cẩn thận một cái, chân bị trật. Tôi ngồi vào góc sofa, đang muốn cởi giày xoa xoa chân thì một giọng nói khác từ trên đầu truyền xuống.

“Nghe nói bọn họ vừa muốn ‘chơi’. Bây giờ có đánh không?”

” Tiểu tử kia bối cảnh rất thâm hậu, không động được.”

“Nói không chừng có trò gì đó.”

Một lát sau có tiếng chân bước đi, tôi lặng lẽ quay qua nhìn.....không thấy người. Không biết vì sao, lòng tôi cảm giác mơ hồ là là bọn họ nói về Trần Diệu Thiên. Tôi có nên nói với anh không nhỉ? Nói không chừng đó là đối thủ cạnh tranh hoặc là kẻ thù của anh cũng không chừng.

“Ở trong này làm gì?” Giọng của Trần Diệu Thiên truyền đến, sao anh lại quay trở lại rồi. “À, vừa mới không cẩn thận bị trật chân, ngồi một chút sẽ hết!” “Đúng là con heo ngốc.” Anh nhíu mày, ngồi xổm xuống trước người tôi, nói xong lại nâng chân tôi lên. Tôi lập tức đứng lên, muốn trốn đi, “Không có gì đâu, đã bình thường rồi!”

Anh có chút cô đơn cười cười, đứng lên, kéo tay của tôi, “Không có việc gì thì bước đi đi!”

Bị anh đưa đến tầng năm, ở đây là một khu trò chơi bi-da được trang hoàng rất là lộng lẫy, những người khác đã muốn bắt đầu. Thấy hai chúng tôi đi tới, lập tức có người thét chói tay, “Anh Thiên đến chậm rồi! Nhanh lên, đại mĩ nhân này cô ấy rất mạnh, chúng tôi đấu không lại.”

Trần Diệu Thiên cầm lấy gậy bi-da, vẻ mặt đắc ý, “Kĩ thuật của anh rất tốt, phải có cản trở chứ, bằng không thắng dễ quá không có ý nghĩa.” Anh liếc mắt đánh giá tôi một cái, nói “Xem cái hình dáng heo mập chậm chạp của em là biết rồi, thôi, ủy khuất chung một đội với em vậy.”

(_)# Ghét thật! Ai muốn chung một tổ với anh đâu. Tôi đi qua bên đội đối diện.

Trần Diệu Thiên đẩy Lưu Tuệ đang đến bên cạnh anh, “Em cùng Vương Khải một tổ đi, chúng ta bốn người đánh kếp.”

“Heo, còn không lại đây!” Anh cứ như đại gia nhìn tôi hô to. Tôi lườm anh một cái, không tình nguyện đi lại chỗ anh. Không có biện pháp, tôi không thể trước mặt nhiều người làm Trần Diệu Thiên mất mặt được.

Nói ra thì thật đáng tiếc, tôi quả thật là đứa cản trở. Đối với môn đánh bi-da, tôi hoàn toàn dốt đặc cán mai, đến cây gậy chơi bi-da tôi cũng chưa sờ tới lần nào. Khi đến phiên Lưu Tuệ đánh, cô ấy cúi người, cổ áo khê trếch khiến cho chỗ da thịt trắng mịn trước ngực lộ xuống hơn một nửa. Vốn dĩ tôi cũng chăm chú nhìn cô ấy để học tập, nhìn cô ấy như thế tôi có chút ngượng ngùng vuốt vuốt tóc. Quét mắt sang chỗ khác, thấy mọi người hai mắt đều lờ lờ tỏa sáng.

.....Một đám dê xồm!

Xoay mặt nhìn về phía Trần Diệu Thiên, đang cùng anh bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt kia không hiểu sao làm cho tôi thật xấu hổ, tôi ho nhẹ hai tiếng, dời tầm mắt tìm đề tài nói chuyện, “Ai nha, tôi thật không chú ý một chút!”

“Em ngốc thật!” Anh đột nhiên giống như lưu manh nâng cằm của tôi lên, vẻ mặt đùa giỡn xấu xa, “Để anh đây tự mình đến, dạy em làm thế nào!”

“.....Anh thật đáng ghét!” Tôi đẩy tay anh, phần uất đậm chân.

“Ừ.” Anh vẫn như cũ, cười chẳng biết xấu hổ, “Con gái đều là khẩu thị tâm phi, anh biết mà!”

“.....” Tôi thật muốn phun ra một búng máu.

Lưu Tuệ lưu loát đánh cầu vào lỗ, mọi người vỗ tay không ngừng. Rồi, kì này tôi xong rồi, người ta thể thao toàn năng, chơi cái gì cũng giỏi. Tôi lại càng phục chính mình, định học người ta, học không được lại bị người khác đùa giỡn, đúng là làm kẻ khác hụt hơi!

Cô ấy buông gậy, đến lượt tôi!

Không biết từ khi nào, những người ở bàn khác cũng đến đây xem náo nhiệt. Phỏng chừng là vì Lưu đại mĩ nữ cảnh đẹp ý vui. Nhưng mà khi đổi thành tôi thì phiền toái rồi, được không? Trước mắt bao người như thế, tôi cảm thấy mặt lòng tay chảy đầy mồ hôi.

Tôi đến bên bàn bi-da, bắt chước bọn họ cũng cúi người xuống bàn, đang lúc làm tư thế chuẩn bị đẩy bóng, một đôi tay đã vững chắc ôm lấy thắt lưng tôi, tôi sửng sốt quay đầu nhìn lại, mĩ nhan của Trần Diệu Thiên gần trong gang tấc.

Tay anh nắm lấy tay tôi đặt lên trên bàn, cố định vị trí sao đó cầm tay tôi. Đang lúc tôi cảm thấy không biết như vậy có thân thiết quá không thì anh cúi đầu, ở bên tai tôi khẽ nói, “Ngắm quả cầu đỏ kia kìa, thả lỏng, tay phải ổn, không cần cứng nhắc, khi đánh cần ra chút lực.” Tôi hết sức chăm chú nghe sự chỉ huy của anh, cuối cùng anh lại đột nhiên ở bên tai tôi khẽ nói, “Thật là muốn ăn luôn cái tay trắng nõn của Tiểu Trư!” Hai chân tôi mềm nhũn, mặt đỏ tai hồng, cây gậy cứ như vậy bị đánh lung tung.

“Bang” Một âm thanh vang lên, quả cầu đỏ bị đánh trúng rồi.

“.....Woa! Trúng rồi, trúng rồi!” Cảm giác đánh phát đầu tiên đã trúng này quá tuyệt vời, tôi quên xấu hổ mới vừa nãy, hưng phấn kêu lên.

“Không tồi. Thường ột cái!” Trần Diệu Thiên cười nói, đột nhiên mút vào cổ tôi, một cảm giác đau đớn rất nhỏ truyền đến. Anh ngẩng đầu, trong mắt là nụ cười tà ác, “Môi nhỏ mê người, có thích không?” Gáy tôi nóng lên, khí huyết toàn thân dâng lên đỉnh đầu, “Anh.....không biết xấu hổ! Đồ lưu manh! Chết đi! Đừng giỡn với tôi!” Hoảng hốt qua đi, tôi tức giận giẫm chân anh, nghiêng răng nghiêng lợi chửi nhỏ.

“Tiểu Trư không ngoan rồi!” Trần Diệu Thiên vẫn như cũ cười cười ôm tôi, tôi phát hiện chân anh cứ như làm bằng thiết, giẫm thế mà chẳng chút sụt mẻ.

Vạn phần quần bách, tôi lại phát hiện hai tay của anh ôm hết thắt lưng của tôi, mà tôi thì dường như hoàn toàn tựa vào trong lòng ngực của anh. Anh cười vẻ mặt xuân tình rộn rạo, mà những người khác xem xung quanh cũng cười cười, nói đen tối bao nhiêu là có đen tối bấy nhiêu. Bị vây trong lòng ngực của anh, thái độ của tôi càng ngày càng cứng nhắc, mãi đến khi cả người gần như hóa đá.

Trong lòng những người này rốt cuộc là nghĩ gì thế? Có thể cảm thấy tôi ngốc lắm không?

. Nếu Lí Minh Ngôn đột nhiên đến đây, thấy một màn như vậy tôi không phải nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch sao?

Tôi có chút chột dạ ngắm hướng Lưu Tuệ, quả nhiên, trong mắt cô ấy là sắc bén cùng châm chọc không chút nào che giấu.

28. Chương 28: Nụ Hôn Bối Rối

“A, anh buông ra!” Tôi cắn răng thấp giọng nói với Trần Diệu Thiên, “Đừng đùa nữa!”

“Anh không dạy em, em làm sao đánh được cầu!” Anh nói cứ như là đương nhiên, “Tiểu Trư, em hẳn là phải cảm thấy vinh dự mới đúng!”

“Chân Tâm, chơi có mệt không?!” Giọng nói của Lí Minh Ngôn đột nhiên vang lên. Trời ạ, anh đến khi nào vậy?! Mà tôi sợ cái gì mà sợ a!

Tim tôi rung lên, cứng ngắc quay đầu lại. Anh ngọc thụ lâm phong đứng ở một bên, vươn tay với tôi, cười, “Đến đây, anh đưa em trở về.” Anh đột nhiên bắt lấy tay kéo mạnh tôi ra khỏi lòng ngực của Trần Diệu Thiên. Tôi theo quán tính ngã vào trong lòng anh.

Tôi có chút hốt hoảng nhìn Lí Minh Ngôn, không biết nên giải thích tình huống vừa rồi như thế nào. Về mặt anh vẫn như cũ ôn hòa mà lạnh nhạt, nếu không phải tay anh vẫn còn đang nắm lấy cổ tay tôi, tôi dường như mơ hồ hành vi anh mới vừa kéo tay tôi là ảo giác.

Lí Minh Ngôn giống như đồ con nít, xoa xoa tóc tôi cười nói với tôi, “Đi thôi!”

“Mọi người cứ tiếp tục chơi, chúng tôi đi trước!” Anh chào những người khác.

“Còn chưa chơi gì đã đi rồi?” Giọng nói lạnh lùng của Trần Diệu Thiên truyền đến, “Chúng ta cược một ván, thế nào?”

“Không chơi, tớ đưa cô ấy trở về trước!” Lí Minh Ngôn khách khí trả lời, nói xong dắt tay của tôi bước đi.

Trần Diệu Thiên châm một điếu thuốc, ngồi vào trên bàn bi-da, vừa thở khói vừa cười cười, bộ dáng khinh bỉ lại trào phúng, “Sao, sợ thua à?”

Lí Minh Ngôn dừng bước, xoay người, thản nhiên mỉm cười, “Cậu muốn cược như thế nào?”

“Cậu thắng thì được đưa Quách Chân Tâm đi, nếu cậu thua thì để cô ấy lại chơi với đại gia ta đây!” Anh cười cười thuận tay cầm lấy một ly rượu, uống một ngụm, vẻ mặt cực kì kiêu ngạo nhưng không đem bất cứ ai để vào mắt.

“Cược thế này không tốt,” Lí Minh Ngôn cười cười, “Chuyện của Chân Tâm hẳn là để cô ấy tự quyết định đi!”

“Chuyện của cô ấy, tôi quyết định!” Trần Diệu Thiên khê nhếch miệng cười, “Bởi vì tôi sẽ thắng cậu!”

“Thử xem sẽ biết!” Lí Minh Ngôn cười lạnh lùng, vẻ mặt chắc chắn.

Tiếng ồn ào trong đại sảnh không biết khi nào cũng đã trở nên im lặng, chỉ có tiếng bước chân của Lí Minh Ngôn khê vang lên.

“Woa, nhìn thấy Quách Chân Tâm chưa, hồng nhan là kẻ gây tai họa!” Lưu Tuệ đột nhiên cười nói, phá vỡ sự im lặng trong đại sảnh, dường như mọi ánh mắt oán hận đều hướng lại đây.

Phục vụ đã mang cầu ra, hai người cầm lấy hai chiếc gậy khác nhau.

Tôi rất là quẫn bách, yên lặng đứng ở phía sau Lí Minh Ngôn. Chuyện này tựa hồ liên quan với tôi, mà ngay cả quyền lên tiếng tôi cũng không có, mỗi khi có ánh mắt tìm tôi nghiên cứu nhìn về phía tôi, cả người tôi thật không tự nhiên chút nào.

Từ xưa đến giờ, tôi chỉ có thói quen đứng ở trong góc, an phận làm người xem. Bây giờ tự nhiên tôi lại biến thành diễn viên, loại cảm giác này thật sự rất khó mà tích ứng. Tôi ngoại trừ xấu hổ chính là khó chịu, hoàn toàn không cảm nhận được cái gì gọi là yêu thích và ngưỡng mộ như những cô gái khác khi được làm diễn viên. Càng làm cho tôi cảm thấy khó chịu hơn là có người trên mặt rõ ràng viết, không biết hai chàng trai kia mất có bị mù hay không.

Lí Minh Ngôn phát cầu trước, tư thế của anh chuẩn cực kì, cũng đẹp cực kì. Tiếng đánh trầm ổn, quả cầu đập vào năm sáu quả cầu khác, bốn phía vang lên tiếng vỗ tay. Anh tiếp tục đánh, lần thứ hai đánh trúng. Tiếp tục, lại trúng. Vài sợi tóc lơ xòa che ở mi mắt của anh, trong ánh mắt xưa nay ôn nhuận ánh lên vài tia nhìn sắc bén. Tôi chưa từng thấy qua anh với vẻ mặt sắc bén như vậy, giống như là khi thợ săn nhìn thấy con mồi của mình rồi.

Mắt thấy anh xong lượt rồi, rốt cuộc cũng đến lượt Trần Diệu Thiên, “Anh Thiên bộc lộ tài năng!” “Anh Thiên cố lên.....”, còn chưa có đầu mà đã có người ủng hộ anh ta. Lí Minh Ngôn đứng lên, ánh mắt sắc nhọn đột nhiên biến mất, vẫn như cũ là nụ cười tao nhã, thanh thản đứng ở một bên.

Trần Diệu Thiên cúi người đánh cầu, vẻ mặt không chút để ý mà phát nào cũng đúng. Anh đánh liên tiếp mấy cái, có khi trúng hai quả cầu, có khi trúng ba quả cầu, không tới chốc loát, toàn bộ cầu của anh dương như gần bằng của Lí Minh Ngôn rồi. Người vây xem kích động, tôi lại càng khấn trương hơn. Ngàn vạn lần đừng để bị anh ta vượt qua nha.

“Không vào không vào không vào.....” Tôi yên lặng niệm chú ở trong miệng, gắt gao nhìn chăm chăm quả cầu đang lăn.

Trần Diệu Thiên liếc mắt nhìn tôi một cái, ánh mắt lạnh làm tôi run run.

Đáng tiếc quả cầu không theo ước nguyện của tôi, văng văng mà lăn vào trong góc. Khi Trần Diệu Thiên đánh lần thứ hai, tôi nhìn theo tay anh, tiếp tục niệm chú, “Không vào không vào không vào, ngàn vạn lần đừng vào.....”

Cái này thì anh thật đúng là chưa đụng đến cầu, anh đứng dậy, ánh mắt liếc về phía tôi lạnh, lạnh hơn cả lúc này, lạnh đến nỗi làm cho tôi muốn nứt ra.

Lại đến lượt Lí Minh Ngôn, tôi xiết chặt nắm tay vì anh tiếp tục thấp giọng hò hét, “.....Cố lên! Cố lên!”, Lí Minh Ngôn quay đầu, nhìn tôi cười cười. Anh đánh liên tục mấy lần, lần nào cũng một kích đều trúng. Tôi hưng phấn, nhất định là thắng rồi!

“Không chơi!” Trần Diệu Thiên đột nhiên quăng cây gậy lên bàn bi-da, bởi vì dùng sức quá lớn cho nên mấy quả cầu nhất thời bị đẩy xuống đất, một quả cầu bắn qua sát bên người tôi, cũng may là tôi tránh đúng lúc. Trần Diệu Thiên sắc mặt khó coi cực kì, cả phòng bi-da bị khí áp của anh bao phủ giống như thành vùng cấm. Anh vung tay, xoay người bước đi.

Nhìn bóng dáng anh tức giận rời đi, trong lòng tôi sao cũng cảm thấy không thoải mái chút nào, giống như là mình làm sai chuyện gì đâu lý vậy. Một chàng trai đứng ở một bên, thấp giọng nói, “Diệu Thiên làm sao thế nhỉ? Trước kia không có cảm xúc giống như vậy mà.....”

Lí Minh Ngôn ôm vai tôi, dương như không có việc gì, cười, “Anh đưa em trở về!”

“Minh Ngôn, anh đưa em đến, đương nhiên cũng phải đưa em trả về nha!” Lưu Tuệ bước lên nói.

“Được.” Lí Minh Ngôn ôn hòa cười, nhưng mà trong lòng tôi không thoải mái a, anh còn nói, “Anh gọi tài xế của anh đến chở em.” Anh lấy điện thoại ra, “Alo, Tiểu Vương, lập tức đến X, chở giúp anh một người bạn.”

“Cùng nhau xuống không?” Anh quay lại hỏi Lưu Tuệ.

Lưu Tuệ hình như có chút mất hứng, nhưng không thể hiện thái độ quá phẫn, vẫn như cũ má lúm đồng tiền như hoa, “Thật sự là làm phiền Lí tổng chúng ta.”

Lí Minh Ngôn nắm tay tôi, không lâu sau tài xế của anh đã lái xe đến đây, chiếc xe này tôi rất có ấn tượng, là chiếc Audi Q7 lúc ban đầu anh đến sân bay đón tôi. Lưu Tuệ trước khi lên xe, bình tĩnh liếc mắt nhìn tôi một cái, sao đó ngồi vào trong xe.

Tôi cùng Lí Minh Ngôn lên xe, tôi thuận miệng cảm thán, “Xe mới thật là tốt!” Anh cười cười, “Chờ em thi được bằng lái xe anh mua một chiếc tặng em!” “A! Không phải đâu! Anh nói thật? Tốt như vậy!” “Uhm!” Anh cười cười gật đầu “Chery QQ, thế nào?” “.....Keo kiệt!” “Ha ha.....gả cho anh thì cho em tùy ý mua!” Tiếng cười dễ nghe vang vọng khắp xe.

Anh nắm tay tôi, tôi cứ nghĩ là anh muốn nói gì, nhưng anh vẫn cứ như vậy nắm tay tôi, không nói tiếng nào.

Về tới cửa nhà, anh buông tay ra, dừng xe.

“Vâng, em trở về, ngủ ngon!” Đang chuẩn bị xuống xe, anh đột nhiên nhìn ra phía bên ngoài cửa sổ, nói, “Em xem ai tới!” Tôi quay qua nhìn theo ánh mắt của anh, bỗng nhiên, anh quay đầu hôn môi tôi. Tim tôi ‘bùm bùm’ đập loạn.

.....Người này, dùng chiêu gậy ông đập lưng ông!

Tôi khấn nguyện, trái tim dường như muốn nhảy ra ngoài, nhưng anh lại không có ý dừng lại. Anh một tay ôm thắt lưng của tôi, tay kia thì nâng mặt của tôi. Lúc tôi đang lo sợ không biết phải làm sao thì đầu lưỡi anh đã ở trong miệng tôi.

Này. Này. Hôn môi. Anh. Anh hôn môi tôi.

Lòng tôi kích động, đầu lưỡi lại cứng ngắc không biết nên làm cái gì bây giờ.

Cánh tay của anh ôm tôi càng chặt, đầu lưỡi quần quít lấy lưỡi của tôi, lực mút vào lớn làm tôi có chút đau. Trong không gian nhỏ hẹp u ám thế này, tôi vừa kích động vừa run run lại vừa có chút sợ hãi, tôi hô hấp khó khăn, hoàn toàn không biết làm sao. Tôi chỉ cảm thấy Lí Minh Ngôn giờ phút này đang hôn tôi không phải là Lí Minh Ngôn không phải như tôi quen biết.

Trước ngực truyền đến một cảm giác khô nóng..... Tay anh khi nào thì luồn vào trong quần áo của tôi rồi?! Nhưng may mắn là anh chỉ vuốt ve cách nội y. Nhưng mà cảm giác khác thường này làm cho tôi run rẩy không thôi. Tôi vừa định đẩy tay anh ra, anh đột nhiên lại đẩy nội y của tôi lên trên, bàn tay trực tiếp nắm vào nơi mềm mại của tôi. Hô hấp bỗng nhiên tăng lên, cảm giác này làm tôi vô thức “Uhm” ra tiếng, cả người khô nóng không chịu nổi, “Anh dừng..... dừng làm như vậy.....” Anh tì vào bả vai của tôi, tôi ngồi phịch vào trên ghế, thở hào hển.

.....Chẳng lẽ nói chuyện yêu đương là như vậy sao? Những chàng trai kia đối với bạn gái mình cũng như vậy?

Trời ạ. hình như tôi tiểu ra quần >__

“Anh dừng..... dừng như vậy.....được không.....” Tôi run rẩy, trong giọng nói mang theo nước mắt.

Nếu nói chuyện yêu đương là như vậy, tôi làm sao ngăn cản được hưng trí của anh? Nhưng mà không ngăn cản tôi chịu không nổi à? Nếu đối phương là Lí Minh Ngôn, anh làm thế nào mà có thể làm chuyện đáng khinh như vậy.

Mặt của tôi đỏ bừng, cả người không ngừng run rẩy. Anh như vậy, anh có tính xâm lược, anh rất xa lạ, thật đáng sợ.

Sau khi anh buông tôi ra, tôi cúi đầu, cắn môi không rên một tiếng, cúi đầu dúi vào ghế.

Anh nhẹ nhàng nâng mặt tôi lên, đối mặt với ánh mắt của anh tôi càng thêm ngượng ngùng, mặt đỏ bừng, từng giọt nước mắt rơi xuống.

Tay anh nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt tôi, nhẹ giọng cười mang theo chút khàn khàn, “Lần đầu tiên thấy em thẹn thùng giống như con nít thế!”

Tôi cắn môi, không biết vì sao nước mắt càng khóc càng nhiều. Tôi vội vàng lau đi, quần bách muốn tránh ánh mắt của anh, lắp bắp rót cuộc cũng nói ra một câu nghẹn ngào, “Em.....em không phải con nít....”

“Ừ!” Anh dựa vào bên cạnh tai tôi, cố ý nhẹ giọng nói, “Thân thể của em không phải con nít!”

Mặt tôi đỏ bừng! >”

Lí Minh Ngôn rõ ràng là một chàng trai tốt, làm sao mà đột nhiên hư hỏng thế chứ?!

Anh sung sướng cười nhẹ, tay ôm vai tôi, nhẹ nhàng hôn lên trán tôi, ôn nhu nói, “Anh thật sự động lòng người!”

Tôi cảm thấy quần bách suốt cuộc đời này trong một đêm tôi đã dùng hết rồi. Lúc này tôi đã hoàn toàn không biết dùng biểu hiện như thế nào để đối diện với anh nữa, càng không biết mình nên nói cái gì cho đúng.

Anh đưa tôi xuống xe, dọc đường đi vẫn không nói tiếng nào.

“Có phải em không thích anh đối với em như vậy không?” Đến cửa nhà tôi, anh dừng bước, hỏi tôi.

Thật lâu sau, anh không đi cũng không nói, tựa hồ chờ câu trả lời của tôi. Mắt thấy không tránh được vấn đề này, tôi cúi đầu, sau đó đáp lại, “Em cảm thấy..... nói chuyện yêu đương chính là hai người cùng một chỗ.....tay nắm tay, vai kề vai..... tâm sự.....nói chuyện.....ôm một cái.....sáng ngày tỉnh dậy, môi có thể hôn nhẹ.....cái đó.....em cảm thấy như vậy.....cảm giác rất là ấm áp.....nhưng, vừa mới.....chúng ta..... chúng ta giống như là.....làm chuyện không nên làm.....”

“Ha ha....” Lí Minh Ngôn đột nhiên cười ra tiếng, bộ dáng vừa buồn cười lại mang theo vài phần bất đắc dĩ, anh nhìn tôi trêu chọc, “Em sẽ không phải đang dừng ở giai đoạn học sinh tiểu học yêu đương chứ?”

“.....” Cái gì kêu là giai đoạn học sinh tiểu học yêu đương chứ?! >”

“Xem ra anh phải cho ‘tiểu bạn gái’ của anh tăng giai đoạn rồi!”

“.....”

“Cuối tuần này có kế hoạch gì không?”

“..... Không.” Tôi cũng không phải đại nhân vật gì, làm sao có nhiều kế hoạch như vậy.

“Được, chờ anh hẹn em!” Anh cười nói.

Tối nay tôi nằm trên giường mà thật lâu cũng không thể ngủ được. Mới vừa nhắm mắt là trong đầu càng ngày càng hỗn loạn.

Trong đầu trong chốc lát là Lí Minh Ngôn ánh mắt nhu tình chân thành, trong chốc lát lại là bóng dáng Trần Diệu Thiên bị tức giận rời đi..... Trong chốc lát là Lí Minh Ngôn tao nhã cười, trong chốc lát lại là khuôn mặt bi thương của Trần Diệu Thiên. Tôi cũng không biết mình rốt cuộc là bị làm sao, hai gương mặt khác nhau cứ luân phiên lặp lại trong đầu tôi.

Tôi lắc đầu thật mạnh.

Không biết khi nào, trong một khoảnh khắc tôi thiếp mất ngủ.

.....

“Ê, nhỏ ngốc! Hát một bài nghe coi!” Cậu bé gõ bàn của cô, mệnh lệnh nói.

“Ai là nhỏ ngốc chứ?!” Cô bé không phục cãi lại.

“Trừ con heo ngốc mày ra còn ai nữa chứ? Chỉ biết sừng sờ, hình dáng giống y như con heo ngốc!”

“.....” Cô bé nói không lại cậu bé, lại không dám mắng trả lại, chỉ còn cách.....không để ý nữa.

“Ê, hát đi!” Cậu bé đột nhiên nắm lấy tóc của cô bé.

“Không hát.” Cô bé phiến chán tránh đi.

“Mày dám?” Cậu bé tăng thêm ngữ khí uy hiếp.

“.....Sẽ không hát.” Cô bé có chút nao núng nhìn cậu bé tức giận.

“Lớn gan nhỉ?! Lặp lại lần nữa xem?” Cậu bé trừng mắt hung ác, nhìn cô bé quát.

“.....” Tổ hát, còn không được sao.....” Cô bé ủy khuất cúi đầu, ca lại bài hát cô bé mới học trong giờ nhạc, nước mắt thiếu chút nữa tí tách tí tách rơi xuống.

.....

“Heo, ngày mai mua cho tao quyển vở số học.” Cậu bé quảng túi sách, đột nhiên mệnh lệnh cho cô bé.

“Cậu không biết mua sao?” Cô bé nhỏ giọng phản bác.

“Mày mua cho tao.” Ngữ khí cùng vẻ mặt của cậu bé đều rất là đương nhiên.

“ Dựa vào cái gì!” Cô bé không cam lòng than thở. Mỗi ngày mẹ cho cô bé tiền tiêu vặt, vì sao cứ bị cậu ta cướp hết chứ?! Cô bé còn muốn để dành tiền để mua quần lót búp bê Ba-bi mà.

“Dựa vào mày không muốn bị ăn đấm? Mua hay không mua?” Cậu bé quơ quơ nắm đấm trước mặt cô bé.

“.....Tan học tớ mua.....” Cô bé yên lặng nghĩ trong lòng, vì bảo toàn tính mạng, mua cho cậu ta trước đi, cuối tuần Bắt mẹ đi mua quần ình là được rồi.

.....

“Này, tay mày sao lại trắng như vậy, còn có bốn vết sẹo nữa!” Giờ học mỹ thuật, cậu bé không vẽ nhưng vẫn nhìn chăm chăm vào cô bé, tò mò hỏi, thậm chí còn lấy bút lông đẩy đẩy vào vết sẹo trên tay cô bé.

“Cậu đừng có đụng.....” Cô bé nhanh chóng rút tay về, “Tớ làm sao biết được.....”

“Nhìn đùa rất vui!” Cậu bé hưng trí dạt dào nhìn chăm chăm vào tay cô bé.

“..... Chơi không vui đâu!” Cô bé nhanh chóng thu hồi hai tay về, giấu ở sau lưng, cảnh giác theo dõi cậu bé.

“Cho tớ nắn nó một chút được không?” Cậu bé cười lấy lòng.

“ Không được!” Cô bé lui càng nhanh.

“Dám nói không được? Vươn tay ra đây!” Cậu bé quát.

“Không.”

“Thật lì lợm! Muốn ăn đấm phải không?” Cậu bé đột nhiên bắt lấy cổ tay cô bé, cạy mạnh kéo tay cô bé ra.

“Không cho khóc!” Mắt thấy cô bé sắp khóc, cậu bé quát lớn một tiếng, cô bé sợ tới mức run run, lập tức cắn chặt môi.

Cô bé nhìn tay mình bị bàn tay thô ráp của cậu bé hết néo lại nắn, nước mắt nhanh chóng tuôn rơi, rồi lại không dám khóc thành tiếng, chỉ có một bên hít không khí một bên rầu rĩ rút nước mắt.

Cậu bé đột nhiên cúi đầu, cắn một cái lên tay cô bé, cười hắc hắc không ngừng, “Thịt trắng nõn, mềm mại..... chơi thật vui.....”

Nước mắt cô bé nhất thời rơi càng nhiều, nghẹn ngào nói, “..... Tớ còn phải vẽ tranh.....còn phải vẽ tranh.....”

Vì sao cô phải ngồi chung một bàn với người ghét nhất như vậy..... Vì sao bọn họ ngồi ở đây mà cô giáo cũng không thèm nhìn cũng không thèm quản cũng không thèm liếc mắt tới đây một cái chứ.....

Vì sao cô lại đáng thương xui xẻo bị thảm như vậy chứ.....

.....

Khi tôi mơ mơ màng màng mở mắt ra, lại cảm giác như có một ánh mắt đang nhìn mình.

Một đôi mắt có chứa ưu thương.....

Tôi mở to mắt, một đôi mắt xinh đẹp đang nhìn tôi.....

Tất cả buồn ngủ trong nháy mắt bay hết, tôi nhảy từ trên giường lên, lui về phía sau, nói năng lộn xộn chỉ vào anh, “Anh.....anh làm thế nào mà ở trong phòng của tôi.....”

Trần Diệu Thiên ngồi ở đầu giường đậm mặt cười. Nắng sớm chiếu vào trên người anh, ánh vào trên mặt anh, dường như sắc mặt anh không được tốt.

29. Chương 29: Lịch Sử Phong Lưu Điển Hình.

Ánh nắng buổi sớm len qua cửa sổ, chiếu lên khuôn mặt anh, khuôn mặt anh rất đẹp, nhưng sắc mặt lại không tốt.

“Đến nhìn em.” Anh nhẹ giọng nói, khẽ nở một nụ cười bất đắc dĩ. “Em ngủ thật say.”

Mấy hôm nay anh không xuất hiện, cũng không gọi điện hay nhắn tin, tôi nghĩ chắc anh cũng cảm thấy không còn gì để tiếp tục nên không muốn tiếp tục.

Có điều hiện tại, anh ta lại dùng ánh mắt yêu thương ấy nhìn tôi, làm cảm giác yêu thương trong lòng tôi cũng rục rịch chuyển động.

“Mấy hôm nay không đêm nào anh ngủ được.” Anh quay đầu sang, cúi đầu “Chỉ cần nhắm mắt là hình dáng em lại hiện lên, có em của trước đây, cũng có em của hiện tại... Có bộ dạng sợ hãi của em, bộ dạng rầu rĩ ghen khuất, bộ dạng nóng nảy bé nhỏ xé quần áo của anh...” Nói xong anh nhẹ nhàng nở nụ cười, biểu tình trên mặt mờ ảo như sương nhưng thấp thoáng nét hạnh phúc, giống như đang chìm đắm trong giấc mơ ngọt ngào. “Em thích căn môi, khi tức sẽ thích dậm chân, khi xấu hổ sẽ đỏ mặt, có đôi khi thật ồn ào, cũng có những lúc ngây ngốc im lặng lạ thường...”

Anh đột nhiên trầm mặc, đem đầu vùi vào lòng bàn tay, dùng sức kìm nén, một lúc lâu sau, dùng thanh âm khàn khàn tiếp tục nói “Anh không thể nào khống chế được tình cảm của mình, không thể không nghĩ đến em, khi tỉnh cũng muốn em, nằm mơ cũng nhớ đến em, khi uống rượu càng muốn em... Mẹ nó, sao ngay một biểu tình rất nhỏ của em anh cũng có thể nhớ rõ ràng như vậy...”

Tôi ngu ngốc nhìn anh, thật lâu không nói nên lời.

Trong lòng tôi không hiểu sao lại sinh ra một loại xúc động muốn an ủi anh mà chính tôi cũng không biết là gì. Tôi tuyệt đối không thể vì nhất thời mềm lòng mà làm ra chuyện mà tôi không thể chịu trách nhiệm. Tôi là bạn gái của Lí Minh Ngôn, tôi hẳn nên cùng Trần Diệu Thiên phân rõ giới hạn.

Đúng vậy. Tôi không thể cùng anh có bất cứ liên hệ nào. Bằng không tôi sẽ cảm thấy có lỗi với Lí Minh Ngôn.

Tôi yên lặng lùi dần, thấp giọng nói “Anh có thể ra ngoài được không, tôi phải thay quần áo.”

Trần Diệu Thiên ngẩng đầu nhìn tôi, hai mắt đỏ lên, không hề có bộ dạng ngang ngược cuồng vọng như mọi khi, thanh âm khàn khàn ảm đạm “Em nói anh làm sao để quên em... Hãy dạy anh...”

Tôi gục đầu xuống, thật lâu, sau đó nói “Anh tưởng tượng bộ dáng của tôi tăng lên hai mươi cân, cam đoan chỉ cần nhìn thấy tôi sẽ đau dạ dày, về sau tự khắc không bao giờ nghĩ đến tôi nữa.”

Ai, tôi chính là hoàn toàn đánh mất hình tượng mới có thể nói ra phương thức này. Nhớ lại thời học sinh, chỉ vì tôi tròn trĩnh béo tốt, khi đó chỉ cần có bạn nào đó đồng ý liếc mắt nhìn tôi, ngay sau đó lập tức bị đồn đại đủ điều, thật giống như người ta đang bị sỉ nhục a.

Trần Diệu Thiên lại mỉm cười, đột nhiên anh bước lên giường “a a anh làm gì!” Tôi sợ đến mức lùi dần về sau. Anh túm được tôi, nắm lấy mặt tôi nói “Em có béo lên ba mươi cân vẫn là Tiểu Trư của anh! Càng làm anh muốn em hơn!”

“Không thể nào!” Tôi lườm anh một cái, người đàn ông này đâu có biết nghe lời, tôi chắc phải béo đến mức sập cầu mới có thể hù chết anh.

“Anh nói thật.” Anh ôm lấy cổ tôi, đem đầu tôi nhập trong ngực anh, giống như đang ôm lấy một món bảo vật. “có đôi khi anh còn ước có thể biến em thành như thế, để em béo đến nỗi không ai muốn nhìn đến em, như vậy em chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo anh.”

“Ít nói thừa đi.” Tôi dùng sức đẩy anh qua một bên.

Tuyệt đối không thể tin lời dối trá của người đàn ông này, năm đó tôi béo như vậy mà có ai nói thích tôi đâu. Đều giả, dối trá, đều là dối trá.

“Tiểu Trư từ khi nào lại không tự tin như vậy a? Anh cũng không phải không biết là em béo.” “Được rồi, anh mau đi ra, tôi phải rời giường.” “Anh sau cũng sẽ tìm một người bạn gái mập mạp, giống em...”

“Ách, sau đó thì sao?” Tôi bị anh khơi dậy hứng thú nghe chuyện xưa của anh.

“Không có sau đó, cô ấy không đáng yêu như em, bọn anh chia tay.”

“Thôi đi!” Tôi lườm anh một cái, nói thế không phải cũng là đang ghét bỏ người ta sao.

“Thôi cái gì, khi đó anh cũng là do hoàn cảnh xô đẩy, anh nhìn thấy cô ấy liền thấy rất giống em, thật đáng mừng. Bởi vì trước kia anh hay trêu đùa em, sau vì muốn bù đắp nên đối với cô ấy đặc biệt tốt.”

....Đây là cái loại gì! Bắt nạt người khác lại bù đắp lên người một người khác????

Tôi cảm thấy kỳ quái hỏi “Hai người vì sao lại chia tay?” Tôi cảm thấy được các cô gái béo nhất định là người điên cuồng quý trọng tình cảm.

“Cô ấy nói anh không yêu cô ấy. Anh đối xử với cô ấy không phải xuất phát từ chân tình, còn nói anh không yêu cô ấy, mới được mấy ngày đã đòi chia tay, cô ấy muốn chia tay, anh đồng ý, đơn giản thế thôi.”

“...”

“Trước khi quen cô ấy bạn gái của anh đúng là toàn những cô gái có dáng người thon thả, anh vừa nhìn thấy cô gái nào mập mạp sẽ nghĩ ngay đến em, nhưng những người này toàn bộ không ai đáng yêu như em, vì thế càng khiến anh muốn em. Anh đã nghĩ chỉ cần tìm một người giống em là được.”

“...” Thích mấy cô gái thướt tha thì cứ nói thẳng đi. Đáng ghét “Vậy kết quả ra sao?”

“Không có kết quả, vẫn là chia tay.”

“Lần này là vì lý do gì?” chuyện tình cảm của người này đúng là có thể được coi là một thiên tình sử đi.

“Cô ấy không phải mẫu người anh thích, anh thật sự không thể có được tình cảm mãnh liệt. Có điều anh lúc ấy vẫn là người có lương tâm, cảm thấy như thế là bội tình bạc nghĩa nên đã xin lỗi cô gái ấy. Muốn chịu trách nhiệm nhưng không muốn tiếp tục kết dao. Cô ấy hiểu được, cuối cùng chủ động đá anh.”

“Hắc...Ha ha ha...” Tôi nhất thời nằm úp sấp xuống giường không ngừng cười vang. “Tưởng anh không thích người ta, hoá ra toàn là người ta lừa chơi với anh... Giả vờ quá đi... ha ha...muốn làm tôi cười chết à...”

“Cái này cũng không có cách gì a. Cô ấy chê anh, anh cũng biết làm thế nào.”

“...Ha ha...”

“Anh đúng là đã chịu đả kích lớn. Thì ra tình yêu và tiền bạc không phải lúc nào cũng có thể có liên hệ, sau đó anh không còn hứng thú nói chuyện yêu đương.”

“Ày, còn không có hứng thú, vợ của anh sớm đã có thể lập làm đội bóng!” Tôi không khách khí châm chọc.

“Đó là do tiền, chỉ là tiêu khiển thôi, cái vòng tròn luẩn quẩn, rất khó có thể lo ithub.” Tôi lạnh lùng liếc mắt nhìn anh, anh bật người túm lấy bàn tay tôi, vẽ mặt thành khẩn nói “có điều chuyện này cũng là chuyện trước kia, em xem tất cả mọi chuyện anh đều thẳng thắn khai báo với em, em cũng nên cho anh một cơ hội hối cải chứ. Anh nhất định làm cho Tiểu Trư của anh chứng kiến bốn chữ “Tuyệt đối điên cuồng” viết thế nào.”

Lúc này anh lại đem cả người tôi ôm vào trong lòng, hai người cứ như vậy ngồi trên giường với một tư thế vô cùng ái muội...

Tôi run rẩy, dùng sức đẩy anh ra “anh mau đi ra ngoài, tôi phải thay quần áo.”

Sau khi anh bị tôi hùng hổ đuổi ra khỏi cửa, tôi lập tức bay đi thay quần áo. Lão phật gia trong nhà càng ngày càng không thể tin, sao có thể để một người đàn ông tự tiện đi vào phòng tôi thế chứ, dù sao cũng là phòng của con gái. Đúng rồi, tôi hình như vẫn chưa nói ẹ biết chuyện tôi và Lí Minh Ngón hẹn hò.

Mẹ mà biết chắc sẽ cao hứng phát điên đi.

Mấy hôm nay Lí Minh Ngón hình như rất bận, tôi và anh cũng không gặp được thường xuyên, nhưng chiều nào anh cũng tới đón tôi, hiện tại mọi người ai cũng biết tôi cầu được một con rùa vàng, thường xuyên chạy đến hỏi tôi kinh nghiệm, làm sao để có thể cầu được người có tiền là một vấn đề vô cùng thâm sâu phức tạp. Còn có người trực tiếp đề nghị nhờ Lí Minh Ngón giới thiệu bạn trai cho bọn họ.

Tôi có thể hiểu được, trên đời này cô bé lọ lem không thiếu, cái thiếu chính là bạch mã hoàng tử a.

Buổi tối trước khi đi ngủ, tôi và Li Minh Ngôn luôn gọi chúc nhau ngủ ngon, cái loại cảm giác dịu dàng này thật hợp ý tôi. Mà tình huống nóng nảy đêm đó... không bao giờ xuất hiện nữa. Tôi thích chính là một Lí Minh Ngôn đậm chất công tử chứ không phải là một Lí Minh Ngôn có tính xâm lược.

Đi xuống dưới nhà, mẹ tôi và Trần Diệu Thiên đang trò chuyện thân thiết. Hai người này hình như tìm được chủ đề rất ăn ý, kể xương người họa.

Trần Diệu Thiên quay đầu nhìn thấy tôi, trong mắt nhất thời sáng rọi, anh đi đến cầu thang, tay thật nhanh ôm tôi xuống, tôi sợ đến mức muốn khóc gào lên, anh lại cao hứng phấn chấn nói “Tiểu Trư, Dì nói đồng ý để anh cưới em, chúng ta đi đến cục dân chính đăng ký đi.”

“Anh điên à!” Tôi lườm anh, hùng hổ giẫy khỏi người anh.

“Diệu Thiên à, con bé này là do Dì dạy không tốt, cần phê bình con cứ phê bình, không cần khách khí.” Mẹ tôi ở một bên hát đệm cho anh “Không chỉ là mắng thôi đâu, con chứ quát cho nó mấy roi luôn cũng được.”

“Con thêm vào!” Còn có người mẹ như thế này sao, sai người ngoài đi đánh con gái mình.

“Không biết đây là cái kiểu gì nữa.” Mẹ lại nói, mặt bày ra bộ dạng chỉ tiếc không thể rèn sắt thành thép. “Dì già rồi, quản không được con nhóc này, Diệu Thiên à, sau này chỉ có thể dựa vào con thôi. Dì trao cho con toàn quyền giáo dục dạy dỗ nó.”

Trần Diệu Thiên cúi đầu với mẹ tôi, cười tủm tỉm nói “Dì à, dì yên tâm, con nhất định sẽ coi việc dạy dỗ cô ấy là trách nhiệm của mình.”

“Đúng rồi, dì à, còn có chuyện này muốn làm phiền dì...” Anh đột nhiên làm ra bộ mặt khó xử, có chút chần chờ nói “Nhà con đang ở đang được tu sửa lại, hiện tại con không có chỗ nào để ở, con có thể ở tạm trong nhà dì không a? Có thể là có chút phiền toái...”

...Ách! Khách sạn của anh nhiều phòng như vậy sao không đến mà ở! Làm gì mà phải đến nhà tôi phá hoại a!

“Được a, sao lại không được a!” Mẹ tôi mặt mày hớn hở “Con giúp chúng ta nhiều chuyện lớn như vậy, đang không biết làm sao báo đáp con, việc nhỏ này không thành vấn đề!”

“Mẹ! Nhà mình làm gì còn phòng trống!” Tôi nghiêm mặt nói. Nói cũng không thể nói lung tung a, không thể làm loạn nhân tình thế thái a.

“Ai nói không có.” Mẹ không chút do dự bác bỏ tôi “Từ đêm nay con đến thư phòng ngủ đi, phòng của con để Tiểu Thiên ngủ.”

Tôi thật muốn chửi um lên, sao đột nhiên tôi lại có cảm giác bản thân giống một đứa con nuôi, mà Trần Diệu Thiên kia thật giống đứa con thất lạc bao năm tìm về a.

“Chuyện này cũng không cần a, vẫn nên để cô ấy ở phòng mình a, con ngủ thư phòng là được.” Trần Diệu Thiên khách khí cười cười.

“Như vậy sao được, thư phòng sao có thể để người ngủ a!” Mẹ tôi tiếp tục bác bỏ lời anh. {Hana: Dì ơi, vừa rồi dì nói để con gái dì ở, hoá ra con gái dì hèm phải người.. ha ha}

Hắc, mẹ già ơi, vừa rồi mẹ nói để con đến thư phòng ngủ, chớp mắt đã nói không thể ngủ, chuyện này đúng là bất công quá đi, hôm nào đó nhất định con sẽ đi kiểm tra AND.

Tôi chỉ biết tròng mắt, nhưng mẹ tôi hoàn toàn không nhìn thấy cơn giận của tôi, tiếp tục cười nói “Như vậy đi, vừa lúc ba ba nó đi ra ngoài làm việc, dì còn đang lo lắng con bé ở nhà không an toàn, giờ có con đến ở dì có thể an tâm đi du lịch a. Con ở bao lâu cũng được, bao lâu cũng được, được rồi, cứ như vậy đi.” Khuôn mặt mẹ tôi còn rạng rỡ hơn là đốt đèn dầu.

“...” Hai mắt tôi nhìn đăm đăm, chỉ có thể ngậm ngút nhìn mẹ tôi.

Mẹ không phải là đang có vấn đề chứ? Mẹ cảm thấy để con ở nhà một mình không an toàn, thế mang con vứt ột người đàn ông là an toàn sao? Mẹ có biết Trần Diệu Thiên là cái loại người gì không a a a? Cái loại lưu manh a a a! Ở cùng anh ta chính là không an toàn nhất a a a!

“Hai đứa ở nhà phải trông nhà thật tốt, Tiểu Thiên, con phải quản lý thật tốt, đừng chiều con bé. Còn nữa, ngàn vạn lần không được phép để con bé qua đêm bên ngoài.”

“Dì à, dì cứ yên tâm, con nhất định sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt, không để cô ấy gây họa bên ngoài đâu ạ.” Trần Diệu Thiên cười muốn ngoác miệng ra, hơn nửa ngày không thể khép lại.

Tôi cuối cùng cũng phát hiện Trần Diệu Thiên không chỉ là đại gia mà công phu vượt môn ngựa cũng vô cùng lợi hại, hầu hạ mẹ tôi tới nơi tới chốn, tự mình lái xe đưa mẹ tôi ra sân bay, vì mẹ tôi đi đặt vé, thậm chí ngay cả chuyện đón tiếp bên kia cũng làm rất chu đáo.

Tôi không quen nhìn anh ân cần như vậy, lạnh nhạt nói “Không cần phải phí công, tới nơi đã có ba ba đón.” Anh mặt mày hớn hờ cười nói “Đây chỉ là anh đề phòng thôi, có người bên ấy anh mới cảm thấy an tâm.”

Khi ở sân bay anh giống như một đứa con ngoan đi tiễn mẹ, còn giúp mẹ tôi đi xem chỗ này chỗ kia, nói mẹ tôi muốn đi đâu chỉ cần gọi điện cho anh, anh sẽ sắp xếp chu toàn. Mẹ tôi đứng bên cười ha hả gật đầu với anh, một bên không ngừng dặn dò tôi “Con gái à, mẹ không ở nhà con phải nghe lời Tiểu Thiên nhé! Tiểu Thiên là anh chàng tốt, giao con cho nó mẹ rất an tâm.”

Tôi không biết nói gì, tôi biết mẹ đã bị Trần Diệu Thiên mê hoặc đến mức hôn mê rồi.

Khi tôi và mẹ đi vào WC, cuối cùng chỉ còn tôi và mẹ. Thừa dịp không có kẻ địch tấn công, tôi nhin không được chất vấn “Mẹ, mẹ cuối cùng là muốn làm gì! Mẹ muốn bán con cho Trần Diệu Thiên kia hay là thế nào?”

“Con gái ngốc a, người ta là thật tâm thích con, mẹ con nhiều kinh nghiệm, tuyệt đối không nhìn lầm người. Cứ nghe mẹ, con đi theo nó tuyệt đối là hưởng phúc.”

Trên mặt mẹ hiện lên nụ cười quỷ dị, nụ cười này hoàn toàn không giống với nụ cười dạy con bình thường của mẹ, điều này khiến toàn thân tôi nổi hết da gà. Mẹ cười nói “Hi vọng tên nhóc kia thật nhanh đem gạo nấu thành cơm. Như thế mẹ cũng có thể sớm đẩy được lão xử nữ ra khỏi nhà.”

Tôi... Lúc trước tôi còn nghĩ mẹ tôi tuổi già nên càng lúc càng lú lẫn, tự nhiên đem tôi giao ột người đàn ông, giờ đây tôi mới hiểu, thì ra người ngu ngốc chính là tôi, mẹ tôi rõ ràng là muốn đem tôi nhét vào miệng sói a!

30. Chương 30: Cùng Sài Lang Hồ Báo Nói Chuyện Yêu Đường

Cha mẹ người ta sợ con gái mắc câu đàn ông, vậy mà mẹ già của tôi còn sợ tôi sẽ không mắc câu. Thế giới rộng lớn, quả nhiên nhiều điều kỳ lạ.

“Mẹ, con hình như quên nói với mẹ, con đã là bạn gái của Lí Minh Ngôn.” Tôi nghiêm túc nói với mẹ.

“Thì sao?” Trên mặt mẹ không lộ vẻ hưng phấn như suy đoán của tôi, ngược lại còn có phần kinh ngạc nhìn tôi “Lí Minh Ngôn kia luôn lạnh lùng thần nhiên, hai người sao có thể vượt qua tình cảm bạn bè?”

“Ai nói anh ấy lãnh đạm với con? Người ta là sống nội tâm, quen thâm trầm a.” Tôi lập tức hát đệm cho Lí Minh Ngôn.

“Vật chất cũng là vấn đề, cậu ta cũng không tồi, đi theo cậu ta đúng là sẽ không lo cái ăn cái mặc, cuộc sống cũng sẽ an nhàn. Có điều, con gái à, con gái nên chọn người yêu mình mới có thể dựa dẫm.” Mẹ tôi tận tình khuyên bảo “Ngay cả mẹ cũng chưa nhìn thấy Lí Minh Ngôn có bao nhiêu tình cảm với con, nếu muốn theo cậu ta, về sau có thể con sẽ khổ.”

“Hiện tại cũng chỉ mới đang nói chuyện yêu đương thôi, còn chưa nói đến chuyện hôn nhân, đây là chuyện cả đời, mẹ đừng dọa con.”

Dù hiện tại Lí Minh Ngôn không thật sự thích tôi, ai biết được tương lai anh sẽ không thích tôi a?

“Tóm lại con phải nghe mẹ, quan tâm Diệu Thiên một chút. Không nên bỏ qua một con cá béo.” Mẹ chẳng thèm quan tâm đến bộ dạng của tôi, kéo tôi qua tiếp tục nói.

“Mẹ biết tâm lí lớp trẻ hiện nay, không ai còn muốn kết hôn sớm, cơ hội còn nhiều. Có điều ý nghĩ này là sai lầm, mười phần sai lầm. Con nói xem, Trung Quốc hiện nay đàn ông nhiều không, đàn ông có tiền nhiều không, có tiền mà chưa kết hôn nhiều không? Nhìn xem, những người vừa có tiền lại chưa kết hôn, thân thể khoẻ mạnh không bệnh tật có nhiều không? Những người như thế này khả năng con có thể gặp là bao nhiêu? Mẹ nói cho con biết, rất nhiều cô gái mơ có được vị trí này. Trần Diệu Thiên không chỉ yêu con, còn khẳng khái một mực chỉ yêu con, hơn nữa tuổi còn trẻ, tướng mạo xuất chúng, tài lực hùng hậu, con nói xem vận khí của con có phải quá tốt không? Người ta mua xổ số trúng độc đắc vận khí cũng không tốt bằng con.”

“....”

“Con cũng không nhìn lại bản thân xem, diện mạo không có, dáng người cũng không, công việc cũng không ổn định... Mẹ nhìn con đã muốn chán chết, hiện tại tự nhiên có người đến cho con chiếm tiện nghi, con còn muốn mang con rùa vàng này đi đâu, nếu thế thì cơm gạo hơn hai mươi năm mẹ nuôi con, con mau nhỏ ra, nuôi lớn như vậy mà không khôn ra, rõ ràng là lãng phí lương thực của nhà ta.”

“...” Tôi ngoài im lặng cũng không biết nói gì.

Lão Phật gia à, mẹ sao có thể ác độc như thế a.

Ra khỏi toilet, liếc mắt một cái đã nhìn thấy Trần Diệu Thiên đứng cách đó không xa, nở nụ cười rạng rỡ hơn ánh mặt trời. Thân hình cao lớn khiến anh cực kỳ bắt mắt, nhìn anh như vậy khiến người ta liên tưởng đến một nhân vật nổi tiếng nào đó. Hơn nữa trên người anh toàn hàng hiệu, nhìn một cái đã biết là người có tiền, phụ nữ đi qua anh vẫn còn muốn quay lại nhìn thêm vài lần.

Mẹ nó, tôi đúng là trúng tà, sao tự nhiên lại cảm thấy người đàn ông này thật đáng yêu.

Tôi, tôi không phải là nên đi mua xổ số??

Anh nhìn thấy chúng tôi đến, đi nhanh hai ba bước, đi cùng chúng tôi. Cho đến khi mẹ đi qua cửa kiểm tra an toàn, vẫy tay chào sau đó biến mất khỏi tầm mắt tôi, anh từ đưa con ngoan hiền trở lại dáng vẻ lưu manh. Một tay anh ôm lấy tôi vào trong lòng, không để ý đang giữa ban ngày ban mặt tự nhiên hôn lên môi tôi. Cho đến khi tôi kháng cự mãnh liệt anh mới buông ra, tặc lưỡi tiếc nuối nói “Được rồi, một miếng không thể ăn hết một cái đầu heo, anh sẽ từ từ thưởng thức.”

“Biến thái!” Mặt tôi nóng như lửa đốt, đập mạnh vào chân anh.

Anh cợt nhả nói “Đánh đi, cãi nhau cũng là một loại tình thú của tình nhân.”

Tôi vẫn muốn đá anh một phát nữa nhưng đột ngột rụt trở về, xoay người, bước đi về phía trước.

...Gặp anh so với trúng xổ số còn may mắn hơn sao? Ta phải nhỏ!

Anh hai ba bước đã bắt kịp tôi, đưa tay khoác lên vai tôi, tôi liếc anh một cái đẩy tay anh ra, anh lại đặt lên, tôi lại đẩy ra... da mặt của tôi không dày được như anh, cho đến khi hai người chúng tôi gây sự chú ý nhiều hơn, tôi thoả hiệp, mặc anh muốn làm gì thì làm.

Sau khi lên xe, tâm tình của anh hình như tốt lắm, tôi nhìn không được buồn bực hỏi “Trần Diệu Thiên, anh cuối cùng là vì cái gì mà cứ bám theo tôi không dứt.”

“Buổi tối em giúp anh ngủ anh sẽ nói cho em biết.” Anh cười vô sỉ nói.

“...Thần kinh!!”

Tôi còn đang lo lắng đêm nay cuối cùng sẽ thế nào, hoàn hảo ông trời thấy tôi đáng thương nên giúp tôi, Trần Diệu Thiên bị điện thoại kéo đi, hình như là có chuyện gì đó cần đi công tác thì phải.

Anh đưa tôi về nhà, trước khi bước đi anh còn sờ sờ đầu tôi nói “Bảo bối của anh, anh không ở nhà em đừng nhớ anh quá nhé.” {hana: oe, như chồng nói với vợ ấy, Thiên ca, ca có cần sến thế không...(mặc dù đoạn này em chém lời ca)...Thiên ca: Cô Hana này, cô còn nói nữa tôi chém cô *lườm sát thủ*.... Hana: trốn sau lưng Sún...}

... Anh nhất định là cố ý!!

Những lời này khiến tôi ghê tởm suốt một đêm.

Cũng may, giờ tôi có thể an tâm tắm rửa, an tâm chơi máy tính, an tâm ngủ.

Trước khi ngủ, như thường lệ tôi lại nhắn tin cho Lí Minh Ngôn.

“Anh đang làm việc sao? Em đi ngủ đây.”

Ai da, anh còn chưa biết chuyện Trần Diệu Thiên đến nhà tôi ở a, mấy chuyện này anh biết sẽ để ý sao?
...Tôi không biết có nên thẳng thắn với anh không?

Tôi đúng là không đủ dũng khí nói ra việc có một người đàn ông có tình ý với tôi ở lại nhà tôi, càng không thể nói chuyện cô nam quả nữ ở cùng nhau, anh liệu có giận quá đến mức sẽ bỏ tôi không, tôi thật sự là khóc không ra nước mắt đi.

Chỉ chốc lát, điện thoại vang lên “Được, không còn sớm, ngủ đi, ngủ ngon.”

Tôi nhìn tin nhắn đơn giản này một lúc lâu, sau đó nhắn lại “Ngủ ngon.”

Đúng rồi, tôi có thể đi ra ngoài ở, tốt nhất là lấy cớ này để đến ở cùng Lí Minh Ngôn, nhất cử lưỡng tiện a. Có thể thoát khỏi Trần Diệu Thiên, còn có thể gặp Lí Minh Ngôn hàng ngày, trời ơi, quá tuyệt. Tôi vì ý tưởng thiên tài này mà phấn khởi không thôi, hạ quyết tâm, lần tới gặp Lí Minh Ngôn phải nói với anh mới được.

Hắc hắc... Hắc hắc hắc.... tôi và anh có thể sớm chiều gặp nhau, liếc mắt đưa tình a...

. . . Hắc hắc hắc hắc.

Tôi ôm chần cười tủm tỉm mơ tưởng đến ngày được ở chung với Lí Minh Ngôn, cứ như thể chảy nước miếng tiến vào giấc ngủ.

Khi tôi đang mơ mơ màng màng thì có cảm giác toàn thân khô nóng.

Hình như có một đôi tay di chuyển trên người tôi.

Có chút ngứa, có chút ma quái không nói nên lời, cũng có chút thoải mái...

Tôi không nén được ưm hai tiếng, càng lúc càng muốn cảm nhận nhiều hơn. Miệng hình như bị cái gì đó nhét vào, mềm mềm và linh hoạt, quấy đảo trong miệng tôi.... Cảm giác mềm mềm càng lúc càng sâu, hình như có gì đó điều khiển tôi, muốn nhấn chìm tôi trong ảo mộng không thể kìm chế... {hana: chả hiểu cảm giác của bạn heo thế nào nữa}

Một bờ ngực rắn chắc ôm trọn lấy tôi, từ từ bao phủ...

Tôi giống như bị cuộn trong một thế giới nhỏ bé, thoải mái, thoải mái...

“...Trần Diệu Thiên...” Tôi lầm bầm nói, hương vị này giống hệt Trần Diệu Thiên... xung quanh tôi đều là mùi của anh...

“Đúng, là anh.” Thanh âm khàn khàn vang lên bên tai, cái ôm ấm áp kia càng lúc càng chặt, nhưng cảm giác áp áp này thật khó diễn tả, thật khó để người ta có thể rời đi.

Trong trạng thái vô cùng ấm áp kia, ý thức của tôi lần thứ hai bị đánh bại...

....

“A...!!” Tôi hét lên như gặp quỷ, nhảy mạnh xuống khỏi giường, cuộn chặt chần đứng thẳng người
“Anh...anh...anh sao lại ở trên giường tôi?”

Trần Diệu Thiên ngồi dậy dựa vào đầu giường, trao cho tôi một nụ cười rạng rỡ, vẻ mặt xuân tình nhộn nhạo.

“Anh, anh về khi nào? Sao tôi không biết gì?” Tôi kinh hãi chất vấn anh.

“Anh sợ em nhớ anh sẽ khóc, mới hơn nửa đêm đã tự mình lái xe trở về.” Nói xong anh bày ra bộ mặt chân tình “Thời điểm canh ba nửa đêm đúng là thời gian thích hợp để thân mật, có điều nhìn em ngủ say như vậy nên anh không nhẫn tâm đánh thức em...”

Anh đột nhiên lao đến tôi, trong tiếng hét của tôi ôm lấy tôi, cười xấu xa nói “Em nói xem em sẽ làm thế nào để cảm ơn anh đây?”

“...Anh có bệnh à! Giết người giết người!” Thở lực của tôi và anh chính là một trời một vực, bất luận tôi dùng bao nhiêu sức anh cũng không mảy may suy chuyển.

“A... anh làm gì?” Tôi sợ đến mức ngay cả tiếng kêu sợ hãi cũng khó vang lên, tay anh đột nhiên luồn vào trong áo ngủ của tôi, ôm lấy ngực tôi xoa nắn “Tiểu Trư của anh thật là đầy đặn...” Thanh âm của anh rất tình cảm, cứ như vậy không kiêng dè tiếp tục nhẹ nhàng xoa ngực tôi.

“A a a a ... anh buông buông buông...” Mặt tôi hồng rực, điên cuồng giãy dụa, thanh âm càng lúc càng khàn khàn. Đáng chết, ai bảo buổi tối khi tôi đi ngủ không mặc nội y đi ngủ.

Anh đột nhiên ôm lấy tôi, trong tiếng thét sợ hãi của tôi mãnh liệt tác hai chân tôi, để hai chân tôi kẹp chặt lên người anh. {hana: ái muội quá}

Tôi sợ hãi động đậy muốn né ra, nhưng anh nhanh chóng dùng tay khóa chế được tôi. Trong mắt anh chính là sự khống chế bá đạo, tay kia nâng gáy tôi lên, cúi đầu hôn lên môi tôi, kéo lưỡi tôi ra cùng dây dưa, tay anh lần thứ hai mò vào trong quần áo tôi, trên mặt lộ nụ cười thoả mãn xấu xa, một bên làm cản một bên thấp giọng nói “Thân thể Tiểu Trư thật mê người...” Sao tôi giãy dụa mãi cũng không có tác dụng gì, tức giận đến nổi nước mắt đều chảy ra.

Trong lúc Trần Diệu Thiên quyết định buông ra thì nước mắt của tôi đã không ngừng rơi, vừa khóc vừa mắng “Không biết xấu hổ... Biến thái... Lưu manh.... Anh là đồ không biết xấu hổ...”

“Ngoan... Đừng khóc, đừng khóc...” Anh nhẹ giọng dỗ dành tôi, đưa tay muốn lau nước mắt của tôi, tôi dùng sức cản lên tay anh, không cho anh làm.

Anh trở nên im lặng dị thường, con ngươi nhìn thẳng vào tôi, thật lâu sau mới phát ra thanh âm thờ dài bất đắc dĩ.

Anh không để ý phản ứng của tôi, đem tôi ôm vào lòng, ngón tay khẽ vuốt lên lưng tôi, thấp giọng nói “Em biết không? Anh thà rằng cứ để em khóc trong ngực anh cũng không muốn em cười trong lòng người đàn ông khác.”

Tôi muốn đẩy anh ra, anh lại càng ôm chặt hơn, căn bản không cho tôi có cơ hội giãy dụa, thanh âm cười khẽ phát ra từ ngực anh “Anh đúng là không phải người tốt.”

“...Đại biến thái, anh nghịch đủ chưa! Mau thả tôi ra!!” Tôi tức giận hét lên.

Đúng lúc này nhạc chuông di động của tôi vang lên.

“Có thể là dì gọi về, đi nghe đi.” Trần Diệu Thiên cuối cùng cũng buông tôi ra, tôi vội vàng đi đến bên giường lấy điện thoại.

Lí...Lí Minh Ngôn.....

Lòng tôi nhất thời bất ổn, giống như đang làm sai chuyện gì đó, chậm chạp không nghe điện.

Tiếng chuông tiếp tục vang lên, tôi đứng chết trân nhìn nó, trong đầu không ngừng đấu tranh, cuối cùng vẫn quyết định nghe máy.

“Em còn chưa dậy sao?” Tiếng cười khê của anh xuyên qua điện thoại.

“Em...” Vừa mở miệng tôi liền nghẹn họng “Em...”

“Mông Tiểu Trư nhà mình mềm như mây trên trời a.” Trần Diệu Thiên đột nhiên chụp lấy mông tôi, trêu đùa.

Tốt hít mạnh một hơi, che ống nghe lại. Tôi quay đầu hung hăng trừng anh, nếu anh mất có thể giết người, tôi tin rằng giờ phút này anh đã bị thiên đao vạn quả. {hana: chém tới mức máu me be bét, tan xương nát thịt... bạn heo miêu ta ghê quá}

Anh nhìn tôi có chút quỷ dị, đột nhiên bước đến gần, đem tôi áp lên giường, “A a... Anh...” Thân thể cao lớn của anh chèn ép khiến tôi không thể động đậy, đột nhiên tay anh tụt quần ngủ của tôi xuống “A...” Cùng với tiếng kêu sợ hãi tôi cúp điện thoại “Anh... Anh muốn làm gì.”

Anh cố định chân của tôi, sau đó đứng dậy nâng thắt lưng của tôi lên, trực tiếp tét một phát lên mông của tôi. {hana: Thiên ca... ca quả thật quá Bê-tê}

“A... anh làm gì...” Tôi hét lên chói tai.

“Không nghe lời liền đánh, đây là di dân anh thế, đối với em cần chuyên tâm dạy dỗ.” Tiếng cười xấu xa của anh càng lúc càng có tính uy hiếp “Em dám lộn xộn, anh lột quần lót của em đánh tiếp.”

....Giờ phút này tôi xấu hổ chỉ muốn lập tức chết cho xong.

Lúc này đây chỉ có thể tùy ý để anh đánh, một chút cũng không dám lộn xộn, bởi vì tôi thật sự sợ hãi, chỉ cần tôi lộn xộn thì kết quả chắc chắn rất thảm.

Đầu tôi vùi sâu vào trong gối, cắn chặt môi, trong lòng tự niệm đủ thứ, tôi là người chết, tôi là người chết, tôi là người chết...

Thật lâu sau cuối cùng anh cũng ngừng tay “A, tạm thời cứ thế đi.” Nói xong giúp tôi kéo quần ngủ lên.

Tôi không để ý đến anh, một lần nữa anh lại ôm lấy tôi nhập trong ngực anh. Anh mạnh mẽ ngăn chặn tay tôi, lau đi nước mắt trên mặt tôi “Anh cũng có đánh mạnh đâu, khóc cái gì, em sao có thể dễ khóc như thế.”

Tôi đẩy mạnh anh ra, hung hăng liếc mắt oán hận anh.

Tôi biết dù tôi có mắng anh lưu manh cỡ nào cũng chưa thấm vào đâu, anh chính là cái loại người không biết xấu hổ. Tôi xuống giường, chạy nhanh đến tủ quần áo lấy quần áo và lao vào toilet.

Mẹ nó.... Tôi sao lại xui xẻo như vậy... Gặp phải một đại lưu manh biến thái... từ nhỏ đến lớn đều bị âm hồn này khi dễ.

May mắn? Mẹ nó, tôi rõ ràng là xui tám đời đi.

Sau khi rửa mặt trong đau thương, vừa đến phòng khách, chuông cửa vang lên.

Tôi mở cửa chỉ thấy Lí Minh Ngôn với dáng hình ngọc thụ lâm phong đứng trước cửa, anh mặc một bộ quần áo trắng sạch sẽ, trên người mang theo hương vị của nắng, thanh mát nhẹ nhàng mỉm cười với tôi. Khuôn mặt anh tràn đầy ôn hòa, nhìn thấy thôi cũng đủ thoải mái, không một chút tà khí làm người ta khiếp đảm.

Tôi đột nhiên lao vào lòng anh, một tay ôm lấy anh.

Hai tay anh ôn nhu ôm lấy tôi, tiếng cười khẽ vang lên “Làm sao vậy?”

Tôi khịt khịt mũi nói “Không có gì, em nhớ anh.” Ngực khí này mang một chút yếu ớt, mới nói xong tôi đã cảm thấy mình cũng là loại người không biết xấu hổ.

Lí Minh Ngôn cười lên, anh khẽ vuốt tóc tôi, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên má tôi, dịu dàng nói “Anh cũng nhớ em.”

“Sớm a.” Tiếng cười lạnh lùng đột nhiên truyền đến từ phía sau. Tôi run lên, từ trong ngực Lí Minh Ngôn ngẩng đầu lên, quay lại nhìn. Trần Diệu Thiên từ cầu thang đi xuống, tiến dần về phía chúng tôi, anh nở nụ cười hết sức xinh đẹp, trong mắt nhìn thẳng vào tôi không chớp.

Trong lòng tôi bắn loạn điên cuồng, lo lắng không biết nên nói gì cho tốt, ngây ngốc thất thần như con ngốc.

Tôi sợ Trần Diệu Thiên đột nhiên bùng nổ, làm chuyện gì đó không đoán trước được... Tôi càng sợ Lí Minh Ngôn nhìn thấy một màn không rõ ràng này, hiểu lầm chúng tôi có gì đó... tôi....

31. Chương 31: Muốn Nói Chuyện Yêu Đường.

Tôi sợ Trần Diệu Thiên đột nhiên bùng nổ, làm chuyện gì đó không đoán trước được... Tôi càng sợ Lí Minh Ngôn nhìn thấy một màn không rõ ràng này, hiểu lầm chúng tôi có gì đó... tôi....

“Tiểu Trư, em ngủ đúng là hỗn quá, không biết đã đá anh bao nhiêu lần.” Trần Diệu Thiên nhú mày bắt mẩn nói, đi đến sô pha ngồi xuống.

“Anh nói bậy bạ cái gì vậy!” Tôi gầm nhẹ với anh.

“Không lẽ không đúng sao?” Anh nhướn mi, khoe miệng cong lên ý cười không rõ ràng “Tối hôm qua là ai nằm trong lòng anh không rời một bước.”

“... Anh nói bậy, anh nói hươu nói vượn! Anh đừng có mà nói lung tung.” Tôi tức đến nỗi nói năng bắt đầu lộn xộn, một đôi tay đột nhiên ôm lấy vai tôi, tôi quay đầu lại, Lí Minh Ngôn cười trấn an tôi. Anh vỗ vỗ vai tôi, tiến lên từng bước nói với Trần Diệu Thiên “Chân Tâm còn nhỏ chưa hiểu chuyện, cậu đừng có công kích cô ấy.”

Trần Diệu Thiên châm một điếu thuốc, nhắc chân bắt chéo lên, dựa lưng vào sô pha, vẻ mặt cười vô vị, giống như căn bản không đem Lí Minh Ngôn bỏ vào trong mắt.

Lí Minh Ngôn nắm vai tôi nói “Chân Tâm là bạn gái tôi, tôi sẽ từ từ dạy dỗ cô ấy, có điều vợ của bạn không thể động, chuyện này chắc cậu cũng hiểu đi?”

“Ha ha...” Trần Diệu Thiên đột nhiên cười vang, anh cúi người về phía trước, nhả khói, cố gắng kìm nén nụ cười “Bạn gái? Vợ bạn không thể động? Ha ha ha...”

Anh lấy điện thoại ra, không biết ẩn số của ai, khi bên kia nhắc máy nghe anh nói “Dem Lưu Tuệ đến... Đúng, gặp bà chủ Tịnh Nhan.... Chăm sóc cô ấy thật tốt.” Anh cúp máy, ngẩng đầu nhìn Lí Minh Ngôn, trong mắt tràn đầy khiêu khích, khoe môi cong lên tà ác và tàn nhẫn.

Lí Minh Ngôn đột nhiên tiến lên, một bước túm lấy vạt áo Trần Diệu Thiên, đẩy anh ngã lên sô pha, tức giận quát lớn “Trần Diệu Thiên, cậu đừng có mà đùa quá trớn.”

Lần đầu tiên tôi thấy Lí Minh Ngôn kích động như vậy, kích động đến mức thất thố. Tôi vẫn nghĩ anh dù có chuyện gì cũng là một người cư xử rất bình tĩnh. Giờ phút này anh nhìn chằm chằm Trần Diệu Thiên, ánh mắt đầy lửa giận và hung ác.

“Sao? Vừa nói vợ bạn không thể động cơ mà?” Trần Diệu Thiên châm chọc cười, đáy mắt hiện lên một tia khinh miệt.

“Tôi có còn là anh em với cậu nữa không.” Lí Minh Ngôn cắn chặt răng, ánh mắt lạnh lùng, “Cậu có phải muốn xoá sạch giao tình từ trước đến nay hay không?”

“Giao tình?” Trần Diệu Thiên giống như nghe được một chuyện cười hay nhất từ trước đến nay, cười vang cả nhà, anh đẩy mạnh Lí Minh Ngôn ra, đứng dậy, khí thế bức người nhìn anh “Mẹ nó, Anh trêu chọc cô gái tôi yêu, còn nói chuyện giao tình với tôi?” Anh hung hăng túm lấy Lí Minh Ngôn, biểu tình hung ác có điểm tàn nhẫn “Không phải còn coi anh là bạn học cũ tôi đã sớm giết anh.”

Quần áo Lí Minh Ngôn xô lệch, để lộ ra da thịt có những đốm hồng, trong lòng kịch liệt run rẩy, đang muốn xông lên anh đột nhiên đâm mạnh về phía Trần Diệu Thiên “Muốn chơi thì cùng chơi, cậu đối với phụ nữ muốn dùng chiêu gì đây.” sắc mặt Trần Diệu Thiên càng thêm hung ác, đâm lại một đâm “Ông đây muốn làm gì thì sẽ làm cái đó, anh có quên gì ngan cản tôi.” Trong nháy mắt máu nơi khoe miệng Lí Minh Ngôn trào ra.

Tôi cuối cùng không nhịn được lao đến trước mặt Lí Minh Ngôn, ngăn không cho anh đánh trả “Anh đừng xúc động, đánh nhau có giải quyết được vấn đề đâu.” Hơn nữa bọn họ căn bản không cùng đẳng cấp, một người tao nhã như anh không phải đối thủ của Trần Diệu Thiên, động thủ chỉ khiến bản thân bị nặng thêm thôi.

Tôi lại xoay người, ngăn cản Trần Diệu Thiên “Anh thôi đi được không, tất cả đều là bạn học cũ, đừng làm quá.”

“Tránh ra.” Anh lạnh lùng quát tôi, nói xong đẩy tôi ra.

“Không!!” Tôi bỏ nhào vào ngực anh, gất gao ôm anh. Thân thể anh đột nhiên cứng đờ, đứng yên tại chỗ.
{hana: Bạn heo dùng mũi heo kể}

Cuối cùng cục diện cũng đã được khống chế, tôi nhẹ nhàng thở hắt ra. Tôi quay đầu nhìn Lí Minh Ngôn nói “Anh đi trước đi, đi tìm và ở bên Lưu Tuệ, như thế sẽ không cần lo lắng.”

Anh nhìn tôi thật lâu, sau đó xoay người bước đi. Nhìn anh biến mất khỏi tầm mắt tôi, lòng tôi trống rỗng, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, lại cũng không biết cuối cùng là loại cảm xúc gì, khoẻ mắt lơ đãng rơi lệ.

Tôi buông Trần Diệu Thiên ra, một mình ngồi vào sô pha, một mối gục đầu xuống hai đầu gối, nước mắt đã không thể ngừng rơi.

Một bàn tay khẽ xoa đầu tôi, nhẹ nhàng xoa tóc tôi, thanh âm khàn khàn bên tai tôi “Tiểu Trư, em đừng như vậy, em như thế anh đau lòng lắm.”

Thật lâu sau, cuối cùng tôi cũng tìm lại được sự bình tĩnh, dùng tay cọ hết nước mắt đi, tôi ngẩng đầu, hai mắt đỏ hồng nhìn Trần Diệu Thiên, nhẹ giọng hỏi anh “...Anh sẽ không động thủ với Lưu Tuệ chứ?” Anh không trả lời. Tôi bắt được tay anh, vội vàng nói “Anh đừng như vậy! Người ta cũng không làm gì anh, sao phải làm thế!”

“Em không phải ghét cô ta sao?” Anh hỏi lại “Sao phải lo lắng cho cô ta như thế?”

“Tôi thừa nhận, đúng là tôi ghét cô ấy, nhưng chuyện này nguyên nhân cũng là ở tôi, không liên quan đến cô ấy.” Tôi cắn môi, thấp giọng nói “Cô ấy đi đến đâu ánh hào quang chói lóa đến đây, còn tôi là hạt cát hạt bụi không thể toả sáng, mà tôi lại không muốn làn nền ột người nổi bật như vậy. Có điều, chuyện cô ấy hoàn mỹ cũng có phải lỗi của cô ấy đâu? Xét đến cùng, cũng vẫn là do tôi tự ti kém cỏi thôi.” Tôi gục đầu xuống, tự giễu cười nhẹ, “Nếu vì bản thân không bằng người mà đi ghét người ấy, không phải càng xấu xa sao? Không thích là không thích, tôi thật có ghét cô ấy. Nhưng tôi không muốn người khác nghĩ tôi là tiểu nhân tác quái.”

Trần Diệu Thiên thở dài, ngồi xuống bên cạnh tôi, đem ôm tôi vào trong lòng “Em đúng là đồ ngốc.” Hai tay anh mạnh mẽ ôm chặt tôi, khẽ vuốt tóc tôi, thật lâu sau thấp giọng hỏi “Cho dù những cô gái khác có vĩ đại hơn em gấp ngàn lần, có thể làm cho anh yêu cũng sẽ chỉ có em. Em chính là độc nhất vô nhị, Tiểu Trư, trừ em ra, anh không tìm thấy người nào anh có thể yêu.”

Tôi đẩy anh ra, lại nhớ đến vấn đề đang nói “Anh không làm khó Lưu Tuệ có được không?” Nếu cô ấy đúng là tự đứng gặp hoạ thì tôi sẽ cảm thấy mình đúng là loại tiểu nhân tác quái.

Anh nhìn tôi, đột nhiên nở nụ cười xấu xa “Em hôn anh, anh đồng ý với em.”

“...” Tôi cắn môi, trừng mắt nhìn anh.

“Anh làm thế là phạm pháp, cẩn thận người ta kiện anh.” Tôi uy hiếp nói.

“Kiện anh?” Anh bật cười thành tiếng, bày ra bộ dạng kiêu ngạo coi thường vương pháp nói “Vậy em có thể đợi xem.”

Tôi đột nhiên nghiêng người, ôm cổ anh, hôn lên môi anh. Biểu tình của anh đột nhiên ngưng đọng, vẻ mặt trở nên ngây ngốc. Khi tôi buông anh ra anh vẫn ngỡ ngàng ngồi, giống như bị trúng tà. Tôi nhìn mặt anh mới phát hiện, mặt anh dần dần đỏ bừng lên, vẻ mặt vô cùng quỷ dị, đột nhiên nở nụ cười, nhẹ nhàng cúi đầu kìm nén tiếng cười, tay anh nhẹ nhàng đưa lên xoa môi, vuốt ve, lại nở nụ cười. {hana: Hết chương 31.. hết truyện.... Thiên ca đã bị ngờ... hắc hắc....khán giả: *ném đá* biến ngay... sát phong cảnh quá... Hana: *chìm trong vũng máu* }

Tôi kéo ông tay áo anh “Này, anh nói đi, dù tôi chỉ hôn nhẹ nhưng anh cũng không được đổi ý.”

“A....Được...” Anh cười ha hả gật đầu với tôi, nói xong lấy điện thoại ra, thu hồi chỉ thị.

Sau khi nói chuyện điện thoại xong, anh kéo vai tôi, đem mặt áp sát vào mặt tôi, cúi đầu cười trộm, có chút nhần nhó nói “Bảo bối, cái kia... em hôn lại một chút được không?”

“...Anh đi chết đi!” Tôi đẩy anh ra, nhảy khỏi xô pha.

Phía sau truyền đến thanh âm ủ rũ của anh “Anh còn thích một Tiểu Trư ngoan ngoan.”

Tôi không thèm để ý anh, đi đến cửa, thay giày. Hôm nay là cuối tuần, lúc đầu là muốn cùng Lí Minh Ngôn nói chuyện,...A... quả nhiên kế hoạch không thể ngăn nổi biến hoá. Anh hiện tại đang làm gì? Một tác cũng không rời Lưu Tuệ? Thành thật đối mặt với tình cảm của mình? Ha ha... Cái danh bạn gái của anh xem ra đúng thật là quá nực cười rồi.

Thời tiết hôm nay tốt lắm, bầu trời xanh biếc, mặt trời nhẹ nhàng chiếu sang. Gió nhẹ ầm ập từng đợt thổi đến, thổi qua những sợi tóc trên trán tôi, giống như muốn cuốn đi một ít tro bụi trong lòng tôi. Tôi nhẹ nhàng cất bước.

“Này, em muốn đi đâu?” Trần Diệu Thiên không biết từ khi nào đã đứng cạnh rồi, giữ chặt tay tôi hỏi.

Tôi dùng sức rút tay về, thản nhiên nói “Không liên quan đến anh.”

“Chỉ cần là chuyện của em, tất cả đều liên quan đến anh.” Anh lại kéo tay tôi, bá đạo nắm chặt.

“Trần Diệu Thiên, anh biết thừa là tôi yêu Lí Minh Ngôn, vì sao vẫn cứ bám lấy không buông? Có ý gì đây?” Tôi bực mình, nhìn anh “Nói cho anh biết, tôi hiện tại tâm tình không tốt. Nếu anh cứ tiếp tục bám lấy tôi, rầy có thể tôi sẽ lợi dụng anh để giải sầu. Tôi sẽ cho anh theo tôi để tôi hành hạ, nhưng cũng không phải thích anh.”

Biểu tình yêu thương chợt loé lên rồi biến mất trên mặt anh, nhìn tôi cười cười, bày ra bộ dạng không sao cả nói “Vậy em cứ lợi dụng anh đi, anh rất thích.”

“Anh có bệnh à!” Tôi dặt tay khỏi tay anh.

“Anh chỉ sợ không có cơ hội phát bệnh.” Anh lúc lực kéo tôi qua, đem tôi ôm vào trong lòng.

“...Thần kinh!” Tôi dậm chân muốn đẩy anh ra, anh lại càng ôm tôi chặt hơn.

Được, đây là tự anh chuốc lấy.

Trong lòng tôi bỗng nổi lên một ý tưởng tà ác, tôi nói với anh “Nếu vậy chúng ta hẹn hò hai ngày đi.”

Trần Diệu Thiên sững sốt, không hiểu nhìn tôi. Tôi lặp lại “Làm bạn gái của anh hai ngày, đồng ý không?”

“Vì sao lại là hai ngày?” anh có chút kinh hỉ lại có chút ngạc nhiên nói.

“Bởi vì tôi không thích anh, tôi cũng đã nói, tôi chỉ là đang nhàm chán, muốn buông thả bản thân, nghĩ muốn quên tất cả, hai ngày là đủ rồi.”

Anh cúi đầu, có chút tự giễu nói “Sớm biết thì anh sẽ không hỏi.”

“Nói không chừng chưa hết hai ngày anh đã hối hận, phạt hiện bản thân không biết mất mù thế nào mới đi thích tôi, ha ha.” Tôi cười ha hả. Giờ khắc này tôi quyết định đem tất cả mọi chuyện liên quan đến Lí Minh Ngôn vứt bỏ. Tôi phải nhiệt tình vui chơi, nhiệt tình yêu đương.

Tôi ôm cánh tay Trần Diệu Thiên cười hì hì nói “Chúng ta đi xem phim đi? Hình như hẹn hò bao giờ cũng đi xem phim thì phải.”

Anh ngẩn người, có chút hoảng hốt nhìn tôi “Đi.... Phụ nữ trở mặt thật nhanh...”

Tôi lôi anh đến trạm xe bus đợi xe “Để anh lái xe đi không phải nhanh hơn sao?” Anh không hiểu hỏi “Anh dùng là không có lãng mạn.” Tôi hung hăng cắn vào tay anh, anh vội nhìn tôi “Anh không lãng mạn?” “Nói chuyện yêu đương cái cần nhất không phải là thời gian sao.... Nhanh, nhanh cái đầu anh.” Tôi mắng.

Anh giống như bưng bình đại ngộ, có chút ngượng ngùng cười rộ lên “Ngu ngốc!” Tôi thăm mắng. Anh không nói gì, chỉ cúi đầu cười ha hả. Ánh mặt trời nhẹ nhàng ầm ập rơi trên mặt anh, vẫn là bộ dạng lưu manh kiêu ngạo, nhưng lại đan xen một chút ngượng ngùng. {hana: hết chương 31... thiên ca ngơ rồi... khán giả *lườm*... Hana: tiếp tục ed}

Xe bus đến, chúng tôi tay trong tay bước lên xe. Hoàn hảo trong xe cũng không nhiều người, tôi chọn một chỗ có hai chỗ trống ngồi xuống, anh cũng ngồi xuống bên cạnh tôi.

Tôi ôm cánh tay anh, đầu gối lên vai anh. Ánh mặt trời chiếu xuyên qua cửa kính, ấm áp vuốt ve khuôn mặt tôi, Tôi thích thú nhắm mắt, nhẹ giọng nói. “Quả thật cái em cần ở một người bạn trai rất nhỏ, em không cần anh ấy lái xe đưa em đi khắp thế giới, chỉ cần có thể cùng anh ấy đi xe bus, có thể mãi mãi bên cạnh em, có thể để em dựa vào... Mặc kệ hoàn cảnh xung quanh thế nào, chỉ cần có anh ấy ở bên em có thể an tâm. Loại cảm giác này, thật tốt...” {hana: Chính thức đổi qua làm anh – em... tối hỏi Sún nếu hèm đồng ý ta lại đổi lại}

Một lát sau, Trần Diệu Thiên nhẹ nhàng vuốt tóc tôi, khẽ cười nói “Con heo này, bộ dạng thoả mãn quá.”

Tôi không thêm để ý đến anh, vẫn nhắm chặt hai mắt, toàn tâm toàn ý hưởng thụ sự ấm áp của ánh mặt trời, hưởng thụ cảm giác ấm áp an nhàn...

Tôi vẫn luôn mơ ước có thể cùng người mình yêu nói chuyện yêu đương, có điều hiện thực không được như mong đợi. Trong thế giới tưởng tượng của tôi, tôi là một cô gái hoàn hảo, mà mối tình đầu của tôi – Lí Minh Ngôn cũng chỉ là một anh chàng bình thường, là anh tán tỉnh tôi. Thì ra sự thật cùng tưởng tượng có sự chênh lệch không thể thay đổi như vậy.

Nếu cuộc sống không thể giống như cổ tích, vậy hay làm ơn cứ cho tôi chìm đắm trong mộng đi.

Sau khi xuống xe, chúng tôi vào rạp chiếu phim. Trần Diệu Thiên xếp hàng mua vé, tôi đứng bên cạnh nhìn màn hình điện tử đang chạy những tấm poster phim lớn để người xem có thể lựa chọn, Anh vẫn nắm tay tôi, mười ngón tay đan vào nhau, giống như sợ tôi sẽ biến mất nên đem tôi nắm chặt trong lòng bàn tay. Nhớ lại những khi ở cùng Lí Minh Ngôn, có lúc anh cũng vô tình nắm tay tôi, thật dịu dàng nhẹ nhàng nắm.

Thì ra, dịu dàng quá cũng là một loại xa cách. Có lẽ hôm nay tôi cuối cùng cũng cảm nhận được nguyên nhân mình không thể chân chính đến gần anh.

Sau khi mua vé, Trần Diệu Thiên lập tức kéo tôi đi về phía đại sảnh, người qua đường dù vô tình hay cố ý cũng đều nhìn chúng tôi. Trong mắt bọn họ chính là sự kinh ngạc và cảm giác không thể hình dung. Tôi dùng sức dật tay khỏi tay Trần Diệu Thiên, rầu rĩ nói “Em chán rồi.”

“Sao vậy?” Anh dừng bước, khẩn trương hỏi.

“Người khác đều cảm thấy được em không xứng với anh.” Tôi hừ hừ.

“Không cần để ý ánh mắt người khác, Tiểu Trư ngoan.” Anh bày ra bộ dạng trẻ con dỗ dành tôi “Tiểu Trư của anh rất ngoan.”

Tôi phì cười thành tiếng “Vậy anh nói đi, có phải em không xứng với anh?” “Đương nhiên không phải.” Anh lưu loát rõ ràng phủ nhận, tiếp theo cười nói “Tiểu Trư tốt như vậy, sao có thể không xứng với anh đây.” “Vậy còn được.” Tôi vừa lòng ôm tay anh đi vào phòng chiếu phim. Thì ra cảm giác da mặt dày cũng không tệ a.

Phòng chiếu anh mua vé là phòng tình nhân. Phóng tầm mắt nhìn quanh, quả nhiên toàn là các đôi yêu nhau.

Trần Diệu Thiên ngồi xuống một chiếc ghế sofa, tôi đặt mông ngồi lên đùi anh, tay ôm cổ anh, vui vẻ cười nói “Em ngồi trong lòng anh xem phim.”

Anh nở nụ cười, tay ôm lấy thắt lưng tôi, thấp giọng nói bên tai “Tiểu Trư không cần đáng yêu vậy được không, anh sẽ muốn ăn em mất.” Sắc mặt của tôi nhất thời hồng rực, dùng khuỷu tay đánh vào ngực anh, rầu rĩ nói “... Anh thật đáng ghét.”

Xem được một nửa tôi nói “Ai da, em muốn uống nước, anh đi mua hai cốc coca đi.” “Được.” Anh lập tức đứng dậy, đi ra ngoài mua coca cho tôi. Chỉ chốc lát tôi lại nói “Nhìn họ ăn ngon a, em cũng muốn ăn, anh đi mua bỏng ngô cho em.” “Được.” Anh lại đứng dậy rời đi. Chờ anh trở về, lát sau tôi lại nói “Ai da, em muốn ăn kem, anh mua cho em đi.” “Được được, lập tức có ngay.” Anh lại lần nữa rời đi. {hana: mặt dày quá... }

Đến khi anh bị tôi sai đi lần thứ năm trở về, tôi che miệng cười, thấp giọng nói “Anh ngốc thật, gọi đi là đi, anh nghĩ em muốn có tất cả những cái ấy sao.”

Anh xoa xoa mặt tôi, thấp giọng cười “Thì ra là em trêu anh? Cô bé hư.”

“Không lẽ anh không biết?” Tôi cố ý hỏi.

“Anh căn bản không nghĩ thế.” Anh cười nói, nụ cười đơn thuần có chút ngốc nghếch. Tôi đột nhiên phát hiện bộ dạng ngày thơ này của anh thật giống như một cậu thanh niên mới bắt đầu mỗi tình đầu thời trung học.

32. Chương 32: Thì Ra Tình Yêu Thật Hạnh Phúc.

“Anh căn bản không nghĩ thế.” Anh cười nói, nụ cười đơn thuần có chút ngốc nghếch. Tôi đột nhiên phát hiện bộ dạng ngày thơ này của anh thật giống như một cậu thanh niên mới bắt đầu mỗi tình đầu thời trung học.

Tôi không khỏi cười nói, “Không nghĩ đến anh cũng có mặt đáng yêu như thế!”

Anh lập tức bày ra bộ dạng nghiêm túc, “Anh là đàn ông, làm sao có thể dùng từ đáng yêu để hình dung được, không tự nhiên.”

“Đáng yêu đáng yêu chính là đáng yêu chính là đáng yêu!” Tôi cố ý lên giọng, cũng nghiêm mặt nhìn anh, giống như là cố ý đối nghịch với anh.

Tay anh nhéo lên mặt tôi, bắt đắc dĩ cười nói, “Sợ em rồi, em nói đáng yêu thì đáng yêu!” Tôi cười hắc hắc, ôm cánh tay ngả vào đầu vai anh.

Tôi phát hiện dáng người cao lớn của Trần Diệu Thiên cũng không tồi, ở bên cạnh anh tôi có vẻ nhỏ xinh. Ngẫu nhiên giả bộ chìm nhỏ nép vào người anh cũng không làm cho người bên ngoài thấy mà rung mình. Nếu đổi là một người đàn ông thân thể bình thường, đừng nói là không xứng, ngay cả khi dựa vào là tôi đã sợ thân thể người ta chịu không nổi cân nặng của tôi rồi. >”

Rời khỏi rạp chiếu phim, Trần Diệu Thiên hỏi tôi bữa tối muốn ăn cái gì: “KFC đi!” Tôi nghĩ nghĩ, đề nghị.

“Muốn anh mang em đến chỗ khó coi đó ăn sao? Người không biết còn tưởng anh hà khắc với em!” Trần Diệu Thiên vẻ mặt không vui, “Đổi chỗ khác đi. Đường Chu Tây Hoa mới mở quán mới, hương vị cũng không tệ lắm, chúng ta đến đó đi!”

“K – F – C!” Mặt tôi không chút thay đổi, tăng thêm ngữ khí lặp lại ba chữ này. Nếu đã hỏi ý kiến của tôi thì không thể bác bỏ chứ.

Thật ra tôi cũng không phải rất thích đi ăn thức ăn nhanh kiểu Tây này, nhưng đọc trong tiểu thuyết thấy hay có chi tiết nảy sinh tình yêu khi đi ăn KFC, bị ăn sâu như thế, cứ như là thói quen, nếu yêu là phải vào nơi đó ăn. Tựa hồ tình nhân không đến nơi đó thì sẽ không kêu là tình nhân. ^__^

Trong cửa hàng KFC, dòng người lui tới như thoi đưa, trong đó con nít cùng nam nữ trẻ tuổi chiếm đa số. Tuy nói Trần Diệu Thiên cũng là người trẻ tuổi nhưng khi anh đi vào nơi này, tôi phát hiện khí chất của anh không hợp với nơi này, thậm chí là có chút buồn cười.

Mua xong thức ăn, anh đến ngồi xuống ở bên cạnh tôi. Anh một tay ôm thắt lưng của tôi, một tay bưng đồ uống. Tôi dùng cánh tay đẩy đẩy vào trong ngực anh, “Bình thường không phải hai người nên ngồi đối diện sao, chúng ta làm như vậy có phải quái quái lắm không?”

“Làm gì mà quái? Cứ như vậy thật là tốt!”

“Nhưng mà anh xem người ta đều.....”

“Không cần phải xem bọn họ.” Trần Diệu Thiên cười nhạo một tiếng, ôm tôi càng chặt thêm.

Tuy nói như vậy có chút kì quái nhưng anh ấy kiên trì, tôi cũng tuân theo. Bánh vừa mới mở ra, vừa mới cắn một cái, anh quay đầu qua, nói, “Anh cũng muốn!”

“Anh cũng có đó!” Tôi lườm anh một cái, làm như mình là con nít ba tuổi không bằng.

“Không phải đang ôm em sao, một tay ăn không tiện mà.”

“Ai cho anh ôm?”

“Anh càng muốn ôm!”

“Vậy đừng ăn!”

“Cũng không có phiền toái bao nhiêu cả, thuận tay cho anh ăn một miếng cũng không chịu!!!”

“..... Anh biết cách tính quá nhỉ?!” Tôi đem bánh đưa đến bên miệng anh, anh cười tủm tỉm cắn một ngụm, còn nói, “Đa tạ bà xã!”

Kế tiếp chúng tôi anh một miếng tôi một miếng, cái tay rảnh rỗi của anh cũng thường thường cầm Cocacola dứt cho tôi. Có khi tôi đang uống cũng dứt cho anh một ngụm. Trần Diệu Thiên cười thật sáng lạn, thậm chí hai tay ôm tôi, trực tiếp nói bà xã anh muốn ăn cái này, bà xã anh muốn ăn cái kia.....

Ánh mặt trời buổi chiều xuyên qua song cửa mà ánh vào. Khoảng cách tôi với Trần Diệu Thiên thật là gần, gần đến nỗi mỗi khi quay sang, tôi thậm chí có thể nhìn thấy làn da thật mịn màng của anh, có một loại sức hút không nói nên lời.

Hai mắt anh rạng rỡ, khuôn mặt tuấn mĩ có chứa chút giảo hoạt, nhìn tôi cười hạnh phúc sung sướng, nụ cười lộ ra tính trẻ con mười phần. Tôi lại đột nhiên cảm thấy, bây giờ thì khí chất của anh cũng có chút phù hợp với tiệm KFC này rồi. ^_~

Trong đôi mắt sáng ngời của anh, tôi như nhìn thấy được sinh nhật năm mươi một tuổi.

Nói cũng khéo, sinh nhật tôi cách sinh nhật Lí Minh Ngôn có một ngày. Lúc đó tôi đã để dành được một chút tiền, muốn mua món quà gì đó tặng cho anh ấy. Hôm nay là sinh nhật tôi, vừa lúc có tiết thể dục, tôi mặt cố xin phép đi về phòng. Tôi sợ tới ngày mai lại tìm không được món quà cho anh, vì thế quyết định hành động trước.

Tôi lấy tiền tiêu vặt mà mình để dành nhiều tháng chạy đến cửa hàng văn phòng phẩm mua một món quà—đó là một quyển lưu bút có ổ khóa. Trên bìa sách có ghi bốn chữ tôi vô cùng kích động mà viết—— Sinh nhật vui vẻ. Bởi vì cuộc thi giữa kì trước anh rơi xuống hạng thứ ba, cho nên ở dưới quyển sổ tôi viết một câu: “Ồ trong lòng của tớ, cậu vĩnh viễn đều là thứ nhất!”

Một câu ngắn ngắn lại chứ tất cả cảm xúc mênh mông của tôi. Không viết chữ gì khác, cũng không để lại tên mình, tôi chỉ muốn thừa dịp mọi người không có mặt lặng lẽ mang món quà nhét vào trong ngăn kéo của Lí Minh Ngôn.

Tôi bất an ngồi trên chỗ của mình, xác định là chắc chắn không có người đến mới cầm theo món quà làm bộ như không có việc gì đi đến bàn của Lí Minh Ngôn. Mới vừa đem quyển lưu bút nhét vào ngăn kéo, trong phòng học đột nhiên vang lên một tiếng kêu to, “Chân Tâm, cậu làm kẻ trộm!” Tiếp theo lại có mấy bạn cùng lớp đi đến, có một bạn nam chĩa vào người của tôi, kêu to, “Tớ vừa vào là nhìn thấy Quách Chân Tâm đang đứng ở ngăn kéo của lớp trưởng! Cậu ta chắc chắn là muốn trộm đồ!”

“Tớ..... Tớ không có” Tim tôi run lên, run giọng cố gắng giải thích, trong lòng bàn tay cùng sau lưng áo tất cả đều đầy mồ hôi. Các bạn khác cũng liên thanh ồn ào, “Con heo mập mập muốn làm gì?” “Quách Chân Tâm muốn trộm đồ của lớp trưởng!” Lúc này các bạn học đi tới càng ngày càng nhiều, xem ra là thầy giáo thể dục cho tan tiết sớm. Tôi gấp đến độ gần muốn khóc, “Tớ không có..... Thật sự không có mà.....”

Lớp học buổi chiều, tuy rằng trên đỉnh đầu có quạt điện đang quay nhưng trán tôi mồ hôi tuôn như mưa. Đối mặt với ánh mắt nghi ngờ của bạn học, tôi hận không thể nhảy từ lầu bốn xuống cho xong hết mọi chuyện.

Có mấy người nam sinh đi tới, tôi rất sợ bọn họ phát hiện tôi đặt đồ trong ngăn kéo của Lí Minh Ngôn, như vậy sẽ càng thêm xấu hổ, thậm chí còn mất mặt hơn cả bị nói xấu sau lưng. Tôi vừa xấu hổ lại vừa hoảng sợ, nghẹn ngào giải thích, “Tớ thật sự..... không có trộm gì hết..... Các cậu tin tưởng tớ đi.....” Tôi lau mồ hôi trên mặt, lại lau một phen nước mắt.

“Việc này không liên quan đến Quách Chân Tâm!” Giọng nói Trần Diệu Thiên đột nhiên vang lên, nháy mắt mọi người đều ù ù cạc cạc nhìn về phía cậu ta, cậu ta nói, “Là tao kêu cậu ta lấy vở bài tập của lớp trưởng cho tớ cóp-pi!”

“Không biết đọc sách, chỉ biết cóp – pi.....” “Là muốn lấy vở của lớp trưởng cóp – pi” “Thật không biết xấu hổ.....” Các nữ sinh nhất thời điều bàn tán xôn xao, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn cậu ta, mà tôi thì cầm nước mắt, không hiểu gì nhìn Trần Diệu Thiên đột nhiên ở đâu xuất hiện, “Tao cóp – pi thì làm sao?! Liên quan gì đến bọn bây?” Trần Diệu Thiên quát lên, các bạn khác thức thời không dám lên tiếng nữa.

Cậu ta đẩy mọi người ra, đi đến bên cạnh tôi, túm quần áo của tôi kéo đến bên cậu ta, mắng, “Cậu là con heo ngốc, có chút chuyện nhỏ mà cũng làm không xong! Không phải là chỉ kêu cậu lấy một quyển vở thôi sao, khóc cái gì mà khóc?!”

Cậu ta kéo tôi ra khỏi vị trí của Lí Minh Ngôn, mọi người cảm thấy hết náo nhiệt rồi cũng lần lượt tản đi. Tôi bị cậu ta nắm kéo đi ra ngoài, rồi xa ánh mắt soi mói của các bạn học. Ánh mắt trời chiếu vào trên mặt cậu ta, tôi để cậu ta tùy ý kéo chạy.

Đi đến chỗ hành lang rất xa, cậu ta dừng bước, không nể mặt hỏi tôi, “Cậu chạy đến chỗ người ta làm gì?” Tôi cắn môi gục đầu xuống không trả lời, nước mắt bất tri bất giác lại rơi xuống, “Lai khóc! Khóc cái gì chứ?! ” Cậu ta hung hăng quát.

“Được rồi, đừng khóc!” Cậu ta đột nhiên vươn tay, lung tung lau đi nước mắt trên mặt tôi, “Hôm nay là sinh nhật cậu phải không?” Cậu ta hình như là lơ đãng mở miệng, tôi sững sốt, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cậu ta, “Cho cậu!” Cậu ta vươn tay, trong lòng bàn tay bần bần còn mồ hôi của cậu ta là một chiếc kẹp tóc màu lam.

“Cầm đi!” Thấy tôi nửa ngày không nhúc nhích không động tĩnh, cậu ta không kiên nhẫn kêu lên. Tôi có chút nao núng nhận lấy món quà, “Chỉ có mấy hào thôi, tùy tiện mua, không thích thì có thể ném!” Nói xong cậu ta lướt qua tôi, đi thẳng về phòng học.

Tôi cầm chiếc kẹp tóc màu lam kia, đứng sững sốt thật lâu. Khi xoay người, bóng dáng cậu ta đã muốn càng chạy càng xa. Cậu ta vẫn khô gắt nhỏ gầy như cũ, quần áo trên người vẫn rách nát lồi thoi như cũ, nhưng mà khi ánh mặt trời chiếu lên người cậu ta in bóng xuống mặt đất, bóng dáng cậu ta dường như lớn hơn,

“Sao bỗng dưng im lặng thế, đang suy nghĩ gì à?” Trần Diệu Thiên đột nhiên nhéo vào thắt lưng của tôi, tôi nhin không được phì cười một tiếng, quay qua...nhìn anh, con người trong trẻo của anh đang chuyên chú dừng ở tôi, “Tiểu Trư cười rộ lên thật là đẹp mắt!” Sau lưng anh ánh mặt trời đang chiếu vào, mắt anh ý cười vui vẻ. Tôi đột nhiên có loại cảm giác hốt hoảng, anh ở trước mắt, anh trong trí nhớ, lần lượt đã thay đổi rồi.....

Tôi hơi hơi nghiêng mặt đi, khẽ chạm một chút vào hai má của anh.

.....Anh cũng vậy, cười rộ lên nhìn đẹp mắt lắm.

Anh sững sốt, sau đó vươn tay sờ sờ mặt mình, trên mặt hơi có chút nhăn nhó nói, “Làm sao vậy? Đột nhiên buồn nôn như vậy?” “Em làm sao buồn nôn? Em lại chưa nói cái gì?” “Chưa nói gì mà hành động càng buồn nôn hơn!” “..... Đi tìm chết!” “ Vừa mới rồi còn hôn anh nữa, cái này là kêu anh đi chết rồi! Con gái thật khủng bố!” “Như thế nào? Không muốn sao?” “Không dám, bà xã đại nhân là lớn nhất, anh làm sao mà không muốn được?”

Tôi lại nhớ đến ngày sau sinh nhật của tôi, cậu ta hỏi tôi sẽ mua cho cậu ta cái gì, tôi vừa muốn phản kháng thì cậu ta lại nói, “Con heo này thật không có lương tâm, tôi còn mua quà sinh nhật cho cậu đó!” Tôi chỉ còn có thể cắn răng từ bỏ. Rồi có một ngày cậu ta nói lại những lời này, tôi nhin không được oán giận nói,

“Không phải chỉ một chiếc kẹp tóc sao , trả lại cho cậu không được sao? ” Nói xong tôi mở ngăn kéo, lấy cái kẹp tóc tới bây giờ vẫn chưa dùng lần nào ném lên mặt bàn của cậu ta, “Trả lại cho cậu!”

Sắc mặt Trần Diệu Thiên nhất thời khó coi tức cực điểm, một trận trắng một trận xanh. Cậu ta nghiêng răng nghiêng lợi, hung tợn nói, “Tôi đếm tới ba, nếu cậu không lấy lại, cậu nhất định phải chết! Một.....hai.....” Tôi ngoan ngoãn cầm chiếc kẹp tóc trở về, cúi đầu xuống ngay cả mắt cũng không dám nhìn cậu ta. Cậu ta dùng giọng nói u ám, nói, “Còn dám như vậy nữa tôi đánh chết cậu!” Tôi rụt cổ, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, chỉ có thể trong lòng âm thầm mắng hần một trăm lần một ngàn lần một vạn lần.

Bây giờ nhìn thấy anh cười làm lành lấy lòng tôi, tự nhiên từ đáy lòng tôi có cảm giác thỏa mãn một chút. Bị Trần Diệu Thiên ăn hiếp lâu như vậy, cuối cùng cũng có thể ăn hiếp lại anh được rồi. ^ _ ^

Lúc hoàng hôn, tôi cùng anh tay trong tay ra bờ sông tản bộ. Người đi tới đi lui ở đây đều là tình nhân, xem ra hai chúng tôi cũng hợp với tình hình chung. Gió sông từ từ thổi tới, mang theo hương khí cỏ cây ướt át, làm cho người ta cảm thấy thật vui vẻ thoải mái. Màn đêm dần dần buông xuống, những ngọn đèn soi ánh lấp lóe trên mặt sông. Tất cả trở nên xinh đẹp vô cùng.

Còn nhớ lần trước, khi tôi cùng Trần Diệu Thiên đi ở bờ sông này, trong tim tôi tràn đầy hình ảnh của Lí Minh Ngôn, hơn nữa còn chí khí hào hùng là phải chinh phục được anh. Bây giờ đã qua bao lâu rồi nhỉ? Bây giờ tôi đã không còn muốn anh, thậm chí quyết tâm phải hoàn toàn quên anh đi. Tôi phải quên đi một điều, người đàn ông này không phải dành cho tôi nữa rồi.

Tôi phát hiện khóe miệng Trần Diệu Thiên vẫn nhếch cười tươi, giống như là vừa mới kí được hợp đồng lớn thì phải. Tôi nói, “Anh có thể ổn định chút được không, nằm mơ gì mà cười hoài vậy?” “Không có!” Anh vừa cười, “Anh chỉ là trong lòng cao hứng!” Anh quay đầu nhìn về phía tôi, nắm tay tôi, nói, “Tiểu Trư, anh thật sự rất cao hứng!”

Chúng tôi ngồi xuống ghế đá bên bờ sông nghỉ ngơi, anh ôm thắt lưng của tôi, kéo tôi vào trong lòng ngực, dùng cằm cạo tóc tôi. Chúng tôi cứ như vậy lẳng lặng nhìn người đi tới đi lui, nhìn ngọn đèn ở bên cạnh bờ sông, nhìn bọn nhỏ đang chạy giỡn ầm ĩ ở cạnh bờ sông. Trần Diệu Thiên ở bên tai tôi nhẹ giọng nói, “Anh cảm thấy hình như có điều không thật!”

“Cái gì không thật?” Tôi kinh ngạc hỏi anh.

“Giống như thế này.....cùng một chỗ với em.....” Anh cười cười, giọng nói nhưng là gió, thật mờ ảo, “Suy nghĩ lâu lắm rồi, hy vọng cũng đã nhiều lần lắm rồi, bây giờ là hiện thực nhưng lại cảm thấy không đúng sự thật.....”

Anh nhẹ nhàng thở dài, giọng nói không hiểu sao lại có chút u buồn, “Hy vọng không phải là giấc mơ.....”

“Mơ cái đầu anh!” Tôi gõ nhẹ lên đầu anh.

“Tiểu Trư, làm bà xã của anh được không?” Anh đột nhiên nắm chặt tay tôi, ở bên tay tôi thấp giọng khấn cầu, “Không phải hai ngày mà là cả đời! Coi như là cho anh cao hứng đi. Chỉ cần em đồng ý yêu cầu này của anh, về sau vô luận em muốn cái gì anh cũng đồng ý với em!”

“Nói thật, nếu không thể cho em một tương lai tốt đẹp, anh sẽ để không cho em vào anh ở cùng một chỗ. Anh tình nguyện để cho em cùng người đàn ông khác hưởng hạnh phúc, nhưng mà bây giờ anh xác định, chỉ có anh mới có thể làm cho em hạnh phúc nhất.”

“Để nói sau.....” Ánh mắt của tôi do dự, đột nhiên chột dạ nói.

“Đồng ý với anh đi, Tiểu Trư, anh thật sự.....”

“Ai da, anh có phiền hay không? Về sau nói có được không?” Tôi cắt ngang lời anh.

Anh không lên tiếng, hồi lâu lúc sau anh thản nhiên cười, “Đi, về sau nói sau!” Nụ cười này có chút gượng ép.

Lòng tôi bồn chồn, lập tức nói sang chuyện khác, lại cố gắng kể chuyện cười cho anh nghe. Dưới sự cố gắng của tôi, tâm tình anh cũng dần dần tốt lên.

Trời đầy sao. Ánh trăng lấp lóe. Bầu trời đêm yên tĩnh mà thâm thúy. Mọi người dường như chỉ có hai người chúng tôi, khi thì nói giỡn khi thì đùa giỡn, tự nhiên tay nắm tay vai kề vai từ bờ sông đi về.

Tôi đột nhiên có một ý nghĩ, “Chúng ta đến quán Bar chơi được không?”

“Con nít đi quán Bar làm cái gì?” Anh nâng tay nhìn đồng hồ, “Không còn sớm, trở về thôi!”

“Không muốn! Em muốn đi quán Bar!” Tôi túm tay anh, không thuận không buông tha, “Mang em đi! Em cho tới bây giờ còn chưa đi quán Bar lần nào, đi chút thôi, coi như anh thỏa mãn em đi!” Tôi cũng cảm thấy quán Bar là nơi không có cảm giác an toàn, cũng là nơi vô cùng không thích hợp với tôi. Nhưng tôi thật sự rất hiếu kỳ với nơi đó. Tôi cảm thấy đi theo Trần Diệu Thiên là thích hợp nhất. ^^

Hai mươi phút sau, chúng tôi đi tới bán Bar nổi tiếng nhất trong thành phố. Còn chưa có vào cửa mà đã thấy từng đợt yêu nam yêu nữ đang lác lác. Một cô gái ăn mặc mỏng manh đột nhiên chạy tới bên đường nhảy như điên, còn có một cô gái khác cười lớn nói, “Tôi không có say.....không có say.....” “Em say. Đi thôi!” Ba người đàn ông kéo cô gái kia vào taxi, nhìn quần áo của cô gái kia, tôi đột nhiên có cảm giác mùa hè tới rồi. >”

Hai cô gái bộ dáng rất ái muội đi tới chỗ chúng tôi, hai người nháy mắt với Trần Diệu Thiên, còn thiếu nước ngã thân hình mềm nhũn vào người anh. “Mĩ nam, anh xem em có xinh đẹp không?” “Mĩ nam, anh xem em này, em đẹp hơn cô ấy nhiều!” “Mĩ nam, nhìn em nhìn em này.....” “Mĩ nam, anh là người đàn ông đẹp trai nhất có hương vị đàn ông nhất, chúng ta ngủ đi.....”

Hai mắt tôi xoay tròn, đang nghi ngờ là mình nằm mơ. Tôi thật sự khó có thể tin là có con gái mặt dày như vậy, hơn nữa Trần Diệu Thiên đang ôm vai tôi, rõ ràng là quan hệ với tôi không bình thường. Hai người cô ta là ném tôi ở chỗ nào vậy????

Trần Diệu Thiên không để ý tới hai người đó, nắm tôi đi thẳng về phía trước. Có một cô gái bắt khuất vọt tới trước mặt chúng tôi, lần này cô ta đúng là nói chuyện với tôi, cô ta nói, “Dì ơi, dì như vậy đừng có chiếm một người đàn ông cực phẩm biết không? Làm vậy là làm bậy đó!”

Tôi trừng mắt nhìn cô ta, “Dì? Tôi có già như vậy sao? Tôi là dì?”

Trần Diệu Thiên ở bên cạnh đột nhiên cười ra tiếng, cô gái kia hình như thấy anh cười nên can đảm tăng lên, lắc lắc thân hình như rắn nước, nháy mắt tiếp tục nói, “Kì thật cũng không phải là dì, bây giờ các bà dì đều đi đánh mặt chược cả rồi, cô là bác gái thôi!”

33. Chương 33: Anh Là Người Nói Dối

Trần Diệu Thiên ở bên cạnh đột nhiên cười ra tiếng, cô gái kia hình như thấy anh cười nên can đảm tăng lên, lắc lắc thân hình như rắn nước, nháy mắt tiếp tục nói, “Kì thật cũng không phải là dì, bây giờ các bà dì đều đi đánh mặt chược cả rồi, cô là bác gái thôi!”

=_==|||

Tôi bị cô ta làm cho chán nản hết chỗ nói, Trần Diệu Thiên đứng ở kế bên vỗ vỗ mặt tôi, cười nói, “Bà xã không nên tức giận, các cô ấy đều là người quái dị, ghen tị với em đấy thôi!”

“Mĩ nam, anh nói là.....” Trần Diệu Thiên liếc mắt tới, cô gái kia thật thức thời im lặng, trên mặt hiện ra sợ hãi. Trần Diệu Thiên ôm vai tôi đi qua bên cạnh cô ấy mà cô ấy vẫn ngẩn người đứng bất động.

“Này.....em thật sự nhìn già như vậy sao?” Tôi kéo áo Trần Diệu Thiên, rầu rĩ hỏi.

Anh cúi đầu, dùng sức捏 hai má tôi, cười nói, “Già nhất là tiểu lão thái thái nhà anh!”

“.....Anh chán ghét!” Tôi tức giận giậm chân, anh cười ha ha, ôm sát tôi.

Vào trong quán Bar, tiếng nhạc ầm ĩ làm tôi chấn động tay chân. Trần Diệu Thiên kéo tay tôi đi vào phía bên trong, đi xuyên qua những người đang điên cuồng nhảy múa. Những ngọn màu cao áp liên tục chiếu rọi xuống sàn nhảy, những người trước mắt cứ như chột hiện chột khuất, khung cảnh quỷ dị vô cùng. Tiếng nhạc đinh tai nhức óc không chỉ tàn phá màng tai của tôi mà còn làm cho tim tôi đập ‘bùm bùm’ hỗn loạn.

Tôi rất muốn giữ chặt Trần Diệu Thiên nói chúng ta ra ngoài nói chuyện đi nhưng ở trong này ngay cả muốn hô to câu đó mà cũng chẳng nói được.

Tôi bị anh nắm kéo xuyên qua một đường, cũng mà là chỉ cần nắm chặt tay anh, cho dù bốn phía đều là yêu ma quỷ quái cũng không đáng sợ nữa. Không lâu sau anh đã kéo tôi đến ngồi ở sô pha trong một góc khuất nhỏ. Bồi bàn đi tới, thấp sáng nền trên bàn chúng tôi, lúc này tôi mới phát hiện thì ra trên bàn còn có một ngọn nến xinh đẹp nha. Cậu ta đưa menu rượu ra, Trần Diệu Thiên chọn vài thứ.

Tôi bỗng dưng phát hiện Trần Diệu Thiên thật hợp với khung cảnh này, rất rất hợp. Tuy rằng anh mặc quần áo không hoa hòe lòe loẹt, hơn nữa là đang mặc áo sơ mi cùng quần Jean nhưng không hiểu sao làm cho người ta cảm thấy rất có hương vị, có cảm giác như là bất cần đời. Hơn nữa khi anh kéo cổ áo, lộ ra xương quai xanh thì có một loại mình hoặc gọi cảm không ngăn được.

Bồi bàn đi rồi, anh ôm tôi ngồi vào trên đùi anh, lớn tiếng nói bên tai tôi, “Thế nào? Không nên tới nên này đúng không, có cảm giác gì?”

Tôi không khỏi ôm chặt anh, lớn tiếng nói, “Âm nhạc cùng ánh đèn ở đây thật dọa người! Bị bệnh tim mất!” Tôi ôm ngực, nói “Trái tim đập thật nhanh, tiết tấu rất mạnh!” Anh cười để tay đo nhịp tim tôi, vì chứng minh tim mình xác thật là đập rất nhanh, tôi tùy ý để anh vuốt. Nhưng tay anh đột nhiên xoa ngực tôi, thậm chí còn tà ác nhéo vào cái.

Lúc này tôi đỏ bừng mặt, trừng mắt liếc anh một cái, đẩy tay anh ra, “Lưu manh!”

“Anh đùa giỡn lưu manh với Tiểu Trư, được chưa?” Anh cười vẻ mặt xấu xa.

“Không được!” Tôi tiếp tục trừng mắt.

Tôi đột nhiên phát hiện quán Bar vô cùng không thích hợp với tôi, đặc biệt là người không biết nhảy múa như tôi. Hơn nữa những người đến đây đều ra sức mà điên cuồng lắc, giống như muốn đem thất lạng bẻ gãy thất lạng. Mọi người đều ra sức nhảy múa, tựa hồ không có ai ngu ngốc giống như tôi ngồi yên như vậy.

Bồi bàn bưng tới nước trái cây cùng rượu, Trần Diệu Thiên tự mình rót ỉnh một ly, tôi giữ tay anh, nói: “Em cũng muốn uống!” Anh lại uống thêm một ngụm, tôi lườm anh một cái, chuẩn bị tay làm hàm nhai, anh đột nhiên lại cúi xuống, hôn vào môi tôi.

Bất ngờ tôi không kịp phòng bị, một hương vị cay xè dưng mãnh chảy vào miệng tôi, cổ họng tôi chịu kích thích chịu không nổi, khụ khụ hai tiếng.

“Con nít, không biết uống rượu còn muốn uống!” Trần Diệu Thiên giễu cợt nhìn tôi, “Ai nói em không biết uống!” Vì thế tôi can đảm bưng ly rượu của anh lên uống một ngụm, tức thì tôi bị kích thích, liên tục thè lưỡi. Rốt cuộc là rượu gì thế này ??????

.....

Trần Diệu Thiên tiến đến bên tai tôi, ngữ khí cực kì đen tối nói, “Bà xã, đừng uống rượu, hôn anh đi!” Sau đó nâng mặt của tôi lên, hôn môi của tôi.

Tôi luống cuống tay chân muốn tránh ra, ai lại càng thêm dùng sức, hôn thật sâu. Tôi phát hiện đầu tôi càng ngày càng nặng, giống như thiếu dưỡng khí, bất tri bất giác, cánh tay tôi quàng lên cổ anh, cũng hôn anh. Tựa hồ nụ hôn này có thể làm cho tôi thoải mái một chút.....

Thấy tôi đáp lại, anh hôn càng thêm cuồng nhiệt, tựa như mưa rền gió dữ, tôi dường như không thở nổi. Ở miệng dường như đựng phải cái gì cứng cứng.....tôi vô ý lấy tay đụng phải môi, thân thể Trần Diệu Thiên đột nhiên run lên!

Anh đột nhiên kéo tay tôi ra, không hôn nữa, khuôn mặt rất là chặt vật.

Một lát sau, anh cúi xuống gần tay tôi, vừa cắn vành tay của tôi vừa nói, “.....Tiểu Trư hư hỏng! Dám đùa giỡn anh!” Tôi nheo mắt lại ngây ngốc nhìn anh, “Anh say rượu sao?” Anh gõ nhẹ đầu tôi, tôi vẫn như cũ ngây ngốc nhìn anh, “Thật là khờ!”

Tôi tự nhiên giật mình hồi phục tinh thần lại, đứng lên khỏi người anh “.....Em đi toilet!” “Nhìn em như vậy.....anh mang em đi!” Anh cũng đứng lên theo.

Đi một mình trong đám người đang điên cuồng vắn vẹo tôi thật sự sợ hãi, vì thế tôi kéo theo Trần Diệu Thiên đi cùng, sau anh lại ôm tôi tới trước cửa toilet.

“Em vào đi, anh chờ ở chỗ này!” Anh cẩn thận buông tôi xuống, nói.

Tôi vọt tới trước bồn rửa mặt, rửa mạnh một cái. Cũng may là trong toilet im tĩnh, trái tim cùng lỗ tai của tôi rất cuộc cũng có thể hoạt động bình thường rồi. Quán Bar quả nhiên không phải là chỗ thích hợp với tôi. Đợi lát nữa nói Trần Diệu Thiên dẫn tôi về thôi.

Tôi mở vòi nước, một bên để cho nước chảy ào ào, một bên liều mạng mà phun ra, tựa hồ phun ra càng nhiều thì càng trở nên thoải mái.

“Cô có nhìn thấy ai vừa mới đến không?” Giọng một cô gái đang hưng phấn vang lên, “Cái gì?” Cô nàng kia tiếp lời, “Anh Thiên đó!” Một cô gái khác hưng phấn, “Cô là nói.....” “Đúng! Là Trần Diệu Thiên tổng tài của tập đoàn Hoa Diệu!”

Lòng tôi bỗng nhiên trầm xuống!

“Chị đừng gạt em, em không tin đâu, anh ấy đã lâu rồi không có tới đây chơi!”

“Đúng vậy, nghe nói bây giờ anh ấy không có hứng thú với quán Bar!” Lại một cô gái xen mồm nói.

“Anh ấy không đến hình như nơi đây hơi quanh quẽ, dáng vẻ không giống như lúc trước, nhiều mỹ nữ tranh nhau khoe sắc, lúc đó náo nhiệt lắm!”

“Ồ, các cô nói chính là Trần Diệu Thiên đúng không?” Một cô gái đi xong WC gia nhập vào bàn luận, “Đàn ông như vậy, vừa đẹp trai vừa trẻ tuổi lại vừa giàu có, cô gái nào mà không ham!”

“Cô cũng biết anh ấy sao?”

“Người nào mà không biết đại danh của vị công tử phong lưu lừng lẫy kia!”

“Cũng đúng, chỗ nhỏ của chúng ta này, nhân vật truyền kì như vậy cũng không nhiều lắm!”

Một đám con gái không biết nhau hăng say đứng tán gẫu, hơn nữa càng nói càng hưng phấn. Tuy rằng tôi đã nôn xong nhưng tì trên bồn không ngừng rửa mặt. Vừa rửa mặt tôi lại vừa nghe bọn họ bàn luận.

“Tôi chỉ thấy anh ấy có một lần, chỉ một cái liếc mắt như vậy, hoàn toàn bị chinh phục, ánh mắt quả nhiên là tà mị nha, thật là cho người ta xương cốt cũng không còn.”

“Không biết cùng anh ấy ở trên giường có cảm giác gì nhỉ..... tôi đã ảo tưởng đến anh ấy không biết bao nhiêu lần!”

“Tôi đã ngủ cùng anh ấy!” Lại một giọng nói khác vang lên, một câu của cô ấy vừa nói ra làm cho tôi không khỏi quay đầu lại nhìn cô ấy.

Một cô gái rất đẹp, một cô gái rất quyến rũ.

“Trời ơi! Chị Yến, là cảm giác gì vậy?”

“Đúng vậy, nói nhanh lên.....”

“Cảm giác là.....nếu tôi là phú bà, mà anh ấy lại không có tiền, tôi nhất định phải bao dưỡng anh ấy. Có táng gia bại sản cũng phải bao dưỡng anh ấy!” Cô ta chắc chắn nói, lập tức vang lên một trận hút không khí, “Từ khi ngủ cùng anh ấy, những thằng đàn ông khác lão nương đều cảm thấy đàn độn vô vị!”

Tôi đột nhiên có muốn nôn tiếp.

“Ít nhất chị cũng được ngủ qua một lần rồi! Thấy đủ rồi! Chúng em chỉ là mơ mộng mà thôi!”

“Haizz, chị cũng muốn quyến rũ anh ấy, không phải nói tiền bo của anh ấy mà chỉ có thể cùng anh ấy ngủ một đêm là thấy thỏa mãn!”

“Nghe nói anh ấy thích con gái đầy đặn, chị đến bây giờ còn mặc áo ngực độn đây, chính là vì một ngày kia có thể quyến rũ được anh ấy!”

“..... Chị cố lên! Tốt nhất là đi thẩm mỹ viện đi, cho phù hợp với khẩu vị của anh ấy!”

Khi tốp năm tốp ba mấy cô gái này đều rời đi, tôi vẫn còn đứng trong toilet, trong dạ dày vẫn còn sôi sục thật lâu sau cũng không thể ổn định.

Ổn định cảm xúc rồi, tôi tính là giả như không có việc gì trở lại trước mặt anh. Vừa ra khỏi toilet, đi không được hai bước, tim tôi đã run lên giống như gặp được chuyện vô cùng đáng sợ, tôi vội vàng xoay người. Tôi ngơ ngác đứng ở một góc, ngay cả dũng khí quay đầu lại nhìn anh một cái cũng không có. Trong lòng giống như là đang đi trong thung lũng lạnh, lạnh đến phát run.

Xem điđây là báo ứng! Ai kêu tôi bày ra cái gì là yêu đương hai ngày, ai kêu tôi không chịu trách nhiệm nghĩ muốn bắt người ta đến tiêu khiển..... Xứng đáng! Xứng đáng! Đều là tôi tự mình hại mình rồi!

Tôi đã muốn không biết nên dùng thái độ như thế nào đối mặt với anh.....

Nhưng, vì sao tôi phải đối mặt với anh..... Chúng ta vốn là người của hai thế giới khác nhau.....Căn bản là không nên biết nhau.....

Tôi buồn bã chạy ra bên ngoài. Xuyên qua đám người đang điên cuồng nhảy múa mà liều mạng chạy ra bên ngoài.

Một hơi vọt tới bên ngoài, gió đêm thổi lạnh lạnh, tựa hồ hết thảy dơ bẩn hỗn độn đều rời xa.

Tôi đón một chiếc taxi, vốn dĩ là tính về nhà nhưng nghĩ đến Trần Diệu Thiên cũng sẽ đi đến nhà tôi nên đột nhiên không muốn về nhà, tôi kêu tài xế chở tôi đến trường tiểu học. Trên đường đi tiếng di động vang lên, tôi nhìn vào màn hình, là Trần Diệu Thiên gọi đến, trong lòng trống rỗng, tay cầm điện thoại run run nhưng tôi vẫn bấm ngắt cuộc gọi. Anh lại gọi đến, tôi lại gác máy. Lần thứ N gác điện thoại anh vẫn như cũ bám riết không tha, tôi quyết định gửi đi một tin nhắn, tôi nói, “Em không chơi nữa, trò chơi chấm dứt, từ giờ trở đi, em hy vọng anh không xuất hiện trước mắt em nữa!” Tin nhắn gửi đi, tôi tắt nguồn điện thoại.

Xe dừng lại trước trường tiểu học, không ngoài dự đoán, mọi nơi tối đen, cổng trường đóng chặt, tôi một mình một người vắng vẻ ngồi trên bậc thang trước cổng trường học.

Tôi cũng không biết mình suy nghĩ cái gì, có lẽ là không muốn nghĩ gì hết, chỉ đơn giản là ngơ ngác ngồi đó thôi. Không biết khi nào, bầu trời đêm đột nhiên lại mưa. Mưa thoát nhìn như không lớn nhưng chỉ chớp mắt, tất cả quần áo cùng tóc tôi đều ướt đầm.

Xui quá, ngay cả ông trời cũng gây phiền toái với tôi!

Quần áo ướt sũng nước dán vào cơ thể, lạnh quá! Tôi càng ngồi càng lạnh, rồi toàn thân vô lực lại không muốn nhúc nhích. Tôi cảm thấy như vậy nữa thì sẽ té xỉu, tôi muốn tìm một căn phòng ở qua đêm, nhưng khi tôi sờ túi áo, tiền trên người ngay cả ăn cơm cũng không đủ chứ đừng nói là thuê phòng trọ ở qua đêm.

Rõ ràng là có thể trở về nhà nhưng tôi lại bướng bỉnh không muốn trở về, chính xác là không muốn nhìn thấy mặt của Trần Diệu Thiên.

Tôi cũng không biết mình ngồi ngơ ngác ở trước cổng trường bao lâu, mãi đến khi có một lát hơi thở quen thuộc bao phủ phía trên tôi.

Tôi ngẩng đầu, trong bóng đêm, đôi mắt Lí Minh Ngôn hết sức trong trẻo mà thâm thúy. Anh ngồi xổm trước người tôi, nhẹ giọng hỏi, “Sao lại một mình ngồi ở đây?”

“Những lời này là em nên hỏi anh chứ?” Tôi gục đầu xuống không nhìn anh, lạnh lùng nói, “Anh không phải nên ở cùng Lưu Tuệ sao?”

“Thật xin lỗi, Chân Tâm?” Tay anh đột nhiên nắm lấy tay tôi, tôi run lên, vội vàng rút tay về, tôi cố gắng dùng giọng nói bình tĩnh nhất, lạnh nhạt nhất nói, “Anh theo đuổi người yêu trong lòng, em cũng theo đuổi người yêu trong lòng, chúng ta đều là tự nguyện, không ai có lỗi với ai cả!”

“Nếu anh nói người anh thích chính là em thì sao?” Giọng nói trầm thấp mà từ tính của anh vang lên.

Tôi bật mạnh người lên, trong lòng đã không thể cố gắng bình tĩnh được nữa, tôi nổi trận lôi đình rống với anh, “Anh đủ chưa Lí Minh Ngôn? Anh đùa giỡn với tôi vui lắm phải không? Anh cho anh có gì đặc biệt

hơn người ta chứ? Anh coi anh là thần thánh sao? Dựa vào cái gì mà tôi phải vây quanh anh? Mẹ nói, tôi thích anh nhưng tôi không phải nào tàn ngu ngốc!” Rống lên xong tôi mồm ta thở hổn hển, hung tợn theo dõi anh. Nhưng trong mắt anh tràn đầy ưu thương, trong cơn mưa, anh dõi theo tôi, làm người ta có loại cảm giác hít thở không thông.

Anh đứng lên, ôm tôi vào trong lòng ngực. Tôi phản kháng giãy dụa nhưng hai tay anh càng ôm càng chặt, “Chân Tâm, tha thứ cho anh. Anh không muốn thương tổn em, nhưng.....” Anh dừng lại một chút, giọng nói đột nhiên trở nên ảm đạm, tuyệt vọng đến không dậy nổi một tia nước lạnh, “Anh thật sự thích em!”

Tôi phát điên kêu to, “Lí Minh Ngôn, vì sao anh lại chán ghét như vậy?! Tôi không muốn lại thích anh một lần nữa! Tôi thích anh vất vả lắm anh có biết không! Nơi này, chính lại nơi này, tại đây trong cái trường học này mà tôi bắt đầu thích anh! Từng ngày từng ngày, thích anh đến ngô ngê như một con ngốc? Anh có thích qua tôi không? Không có! Anh có nghĩ tới tôi không? Không có! Anh thậm chí ngay cả liếc mắt xem qua tôi một cái cũng không có! Người giống như anh vậy, dựa vào cái gì mà nói thích tôi! Anh dựa vào cái gì mà dám nói thích tôi chứ.....Anh cho tôi dễ bị lừa như vậy sao.....” Nói xong tiếng nói của tôi liền nghẹn ngào, tôi thật sự là không chịu thua kém, giờ khắc này mà còn có thể khóc nữa, “Tôi còn nhớ tới lần sinh nhật mười một tuổi của tôi.....tôi lấy tiền tiêu vặt mà mình để dành mà mua một quyển lưu bút làm quà sinh nhật cho anh..... Nhưng mà khi tôi lén lút đặt nó vào trong hộp bàn của anh thì bị bạn bè phát hiện, bọn họ đều nói tôi là kẻ trộm..... Lúc ấy ngay cả ý định nhảy lầu tôi cũng đã có, anh có biết không?”

“Quà sinh nhật.....quyển lưu bút.....” Lí Minh Ngôn thì thào tựa như đang nhớ lại cái gì. Anh đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, kích động hỏi, “Thì ra đó là em tặng sao?”

“..... Đúng vậy! Là tôi tặng! Tặng một người chưa bao giờ liếc mắt nhìn tôi một cái còn trong lòng thì lúc nào cũng lo sợ quà tặng rồi bị người ta ném đi! Mẹ nói, quà sinh nhật tặng cách mười bốn năm mới dám nói là mình tặng, ha ha ha !!!! Tôi thật sự làcực phẩm mà!”

Anh ôm tôi càng thêm chặt, giọng nói có chút nghẹn ngào giống như mưa đêm, “Cảm ơn em, Chân Tâm!”

“Cảm tạ cái gì.....là tôi tự nguyện.....tôi mê trai.....bị coi là kẻ trộm là tôi tự mình chuốc lấy mà thôi!”

“Quyển sổ kia còn ở trong nhà của anh! Thật sự vẫn còn ở đó!” Anh nhẹ nhàng nói.

Tôi chăm chú nhìn anh, thật lâu sau mới nhẹ giọng nói, “Anh lại gạt tôi.....”

Đúng lúc này, di động Lí Minh Ngôn vang lên. Anh nhìn di động, sắc mặt có chút do dự không biết là nên bắt máy hay không, cuối cùng anh vẫn nhấc máy.

“Uhm.....tôi tìm được cô ấy rồi.....cô ấy.....” Anh đột nhiên nhìn qua tôi, “Trần Diệu Thiên hỏi em ở nơi nào?”

“Không được nói cho anh ta!” Tôi lập tức kích động trả lời, “Tôi không muốn nhìn thấy anh ta!”

Lí Minh Ngôn gạt đầu, sau đó nói với di động, “Cậu nghe được không? Cô ấy nói không muốn gặp cậu!”

“.....Trần Diệu Thiên nói phải nói chuyện với em!” Lí Minh Ngôn lại hỏi tôi.

“Tôi không muốn!” Tôi lập tức từ chối, thậm chí xoay người đưa lưng về phía Lí Minh Ngôn, che lỗ tai lại. Không biết vì sao, bây giờ chỉ cần nghe thấy ba chữ Trần Diệu Thiên là tôi lại trở nên kích động khác thường.

Lí Minh Ngôn cúp di động, đi đến trước mặt tôi nói, “Anh đưa em về nhà!” “Không, tôi không trở về!” Tôi lần thứ hai cự tuyệt, trở về tới nhà chắc chắn là sẽ lại nhìn thấy Trần Diệu Thiên.

“Vậy em đến nhà anh ở không? ” Anh đột nhiên đề nghị, nói, “Cái này.....” Lúc tôi đang do dự, anh lại nói, “Anh sống chỉ có một mình. Nếu như em lo lắng cô nam quả nữ thì yên tâm đi, anh sẽ không có cử chỉ vượt rào với em đâu! ”

“Tôi.....không phải có ý này!” Bị anh nói như vậy, tôi rất là thẹn thùng, thấp giọng trả lời.

Anh nhẹ nhàng cười, nắm tay của tôi đi đến bên đường, “Kì thật em có thể nhìn thấy quyển lưu bút mà em tặng!”

Quyển lưu bút.....món quà mà mình tặng cho anh mười bốn năm trước.....vô cùng xa xôi.....

Sau khi lên xe, tôi tò mò hỏi, “.....Vì sao anh lại đột nhiên xuất hiện ở trong này!”

“Là Trần Diệu Thiên gọi điện cho anh nói không thấy em, hỏi em có tìm tới anh hay không? Cậu ta rất sốt ruột!” Lí Minh Ngôn dừng một chút, nói, “Anh chưa từng thấy qua cậu ta nóng lòng như vậy!”

“.....Cho nên anh tìm tôi?” Tôi thấp giọng nói, lại nhin không được hỏi lại, “Anh không sợ rời khỏi Lưu Tuệ, cô ấy sẽ bị tổn thương sao?”

Lí Minh Ngôn khởi động xe, một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên lưng tôi, thật lâu sau mới chậm rãi mở miệng, “Chân Tâm, thật xin lỗi. Tuy rằng anh cùng cô ấy đã không còn gì nhưng.....dù sao cũng đã từng yêu nhau, anh không thể bỏ mặc! ”

“Là từng có yêu hay là tình cũ khó quên.....” Tôi có chút châm chọc nói.

Anh nắm tay tôi thật chặt, có chút bất đắc dĩ cười nói, “Em trở nên sắc bén rồi.”

Thật ra tôi cũng muốn trả lời anh nhưng tôi trầm mặc. Không phải là cái loại ẩn nhẫn trầm mặc mà là loại tâm tình này thật không biết như thế nào để miêu tả. Toàn thân giống như thật vô lực, giống như tôi có nói nhiều, có nói nhiều nhiều hơn nữa thì cũng đều là phí công. Đường như tất cả đều trở nên không còn ý nghĩa nữa.

Bởi vì..... tôi hiểu rằng..... người đàn ông này..... Anh ta không yêu tôi.

Rất nhanh xe đã chạy đến nhà anh. Đây là một ngôi nhà không lớn, chung quanh đều tràn ngập hơi thở đàn ông độc thân. Ví như chỉ có một đôi dép lên loại cửa nam, chỉ có một chiếc tách chuyên dụng, trong phòng không có màu mè gì, đều rất đơn giản.

Lí Minh Ngôn lấy cho tôi một bộ đồ ngủ của anh, ôn nhu cười nói, “Em chấp nhận mặc nó đi. Nhanh chóng tắm rửa một cái, ướt đầm như thế rất dễ bị cảm mạo!”

Tôi đột nhiên lui về phía sau một bước, “Anh vẫn là cho tôi mượn ít tiền, tôi đến ngủ ở khách sạn là được rồi!”

“Không tin anh như vậy ?” Anh nhú mi.

“Không phải như vậy, tôi cảm thấy.....” “Mặc kệ thế nào, em cũng nhanh chóng tắm rửa đi! Như vậy sẽ cảm mạo!” Anh cắt ngang lời tôi, không nói thêm tiếng nào nữa liền đẩy tôi vào phòng tắm.

“Em tắm đi, anh đi nấu chút đồ ăn cho em!” Anh vỗ vỗ đầu tôi, ôn nhu nói.

“Không cần!” Tôi lập tức trả lời. Anh kinh ngạc nhìn tôi, “Anh không cần phiền toái như vậy, tôi không đói bụng!”

Như cự tuyệt Lí Minh Ngôn sao mà khó quá?!

Trên người lạnh muốn thấu xương, hơn nữa hồi nãy lại có uống rượu, tôi rất không thoải mái, hắt xì liên tục. Tôi cũng không muốn mình bị bệnh trong nhà Lí Minh Ngôn nên nhanh chóng khóa cửa, tôi bắt đầu tắm rửa.

Trên bồn rửa mặt đều là đồ dùng nam tính, không có một chút dấu vết nào cũng con gái cả. Xem ra Lí Minh Ngôn thật sự là giữ mình trong sạch..... Nghĩ đến đây tự nhiên tôi lại liên tưởng đến Trần Diệu Thiên, trong lòng bỗng dưng lại khó chịu mà không hiểu vì sao!

Thật ra tôi đã sớm biết Trần Diệu Thiên là công tử nổi tiếng đào hoa, người như vậy làm sao có thể trở thành bạn trai thật của tôi..... nhưng mà bất quá anh chỉ đồng ý chơi trò chơi với tôi hai ngày mà thôi.

Nếu tôi không thích anh, vì sao tôi phải cứ chú ý việc này?

Cứ như vậy đi..... Đầu tiên là chấm dứt trước..... chúng ta là người không cùng một thế giới..... tôi cũng không có tinh thần để chơi đùa cùng anh ta.....

Sau khi tắm rửa xong, tôi mặc bộ đồ ngủ rộng thùng thình của Lí Minh Ngôn đi ra, thoát nhìn rất là buồn cười. Đi ra khỏi phòng tắm, tôi vừa lau tóc vừa lớn tiếng hỏi về hướng phòng khách, “Máy sấy của anh ở nơi nào vậy?”

Không khí bên ngoài lại lặng thinh. Lòng tôi lại buồn bực.

Mới vừa đi vào phòng khách là đã đón ngay một đôi mắt nóng rực đầy phần nộ. Trần Diệu Thiên hai ba bước đã vọt tới trước mặt tôi, gắt gao nắm tay của tôi, “Em có ý gì?” Sắc mặt anh khó coi tới cực điểm, giống như ngay phút sau sẽ bùng nổ.

Tôi muốn rút tay lại nhưng anh lại cứ nắm mãi không buông. Tôi quay đầu nhìn về phía Lí Minh Ngôn đang đứng bên kia, tức giận nói, “Tôi nói là không muốn nhìn thấy anh ta, vì sao anh còn gọi anh ta đến???”

Lí Minh Ngôn nhìn tôi âm thầm cười, cũng không rõ là cảm xúc gì, anh nhẹ nhàng nói, “Là cậu ấy tự tìm tới!”

“Em nhìn anh đi!” Trần Diệu Thiên đột nhiên kéo mặt tôi phải đối diện với anh. Trong mắt anh dường như là lửa giận thiêu đốt ngập trời, quát, “Vì sao đột nhiên lại chạy trốn? Em có biết anh lo lắng lắm không?”

34. Chương 34: Đối Kháng Với Anh

“Em nhìn anh đi!” Trần Diệu Thiên đột nhiên kéo mặt tôi phải đối diện chính diện với anh. Trong mắt anh dường như là lửa giận thiêu đốt ngập trời, quát, “Vì sao đột nhiên lại chạy trốn? Em có biết anh lo lắng lắm không?”

Vì sao dưới cơn thịnh nộ của anh, người làm sai lại là tôi chứ? Tôi không đi thì đứng ở nơi đó làm gì? Tiếp tục thưởng thức màn hôn môi nóng bỏng của anh và người con gái khác sao? Rõ ràng người làm sai trước là anh, dựa vào cái gì mà anh lại phát giận chứ?

Nhưng đối mặt với cơn giận của anh, một câu tôi cũng không nói được. Dù sao chúng ta chơi cũng chỉ là một trò chơi, tôi nào có lập trường gì mà dám công khai chỉ trích anh? Thế nên tôi thần nhiên nói, “Tin nhắn của tôi đã nói rất rõ ràng, tôi nghĩ không nên phải lập lại một lần nữa!”

“Vì cái gì?” Anh nhanh cầm lấy bả vai của tôi, ngón tay bấm sâu vào da tôi làm tôi đau muốn thấu xương. Trong mắt anh là tràn ngập khó hiểuvà đau xót không thể diễn tả.

“Không vì cái gì hết, tôi..... A!” Trần Diệu Thiên đột nhiên dùng sức ôm tôi vào lòng, bất ngờ không kịp phòng bị tôi kinh hô một tiếng nhỏ, cắt ngang cả suy nghĩ vốn đang có.

Hơi thở của anh cứ vờn xung quanh tôi, anh ôm tôi dựa đầu vào vai anh, vuốt tóc tôi, giọng nói khàn khàn hỏi tôi, “..... Em rốt cuộc làm sao vậy? Lúc trước không phải tốt lắm sao? Anh làm sai cái gì, em nói cho anh biết đi, anh sửa!” [Sun: trời ơi, cảm động quá, giờ mà biết tìm đâu ra người đàn ông như thế này, nhưng Trần Diệu Thiên mà biết Chân Tâm giận là vì ghen chắc là mừng lắm ^^~~]

Trong lòng tôi lại khó chịu không hiểu vì sao, cái mũi tự nhiên lại bị ngạt ngạt, cay cay. Tôi cố gắng vờn vàng, dùng ngữ điệu thần nhiên nói, “Anh cái gì cũng không có sai. Là do tôi sai. Tôi không nên điên mà chơi cái trò hẹn hò hai ngày với anh. Bây giờ tôi tỉnh táo lại rồi, cho nên trò chơi chấm dứt ở đây. Cũng không có gì cả, chẳng qua là chấm dứt trước một ngày mà thôi.”

Nói xong tôi giẫy khỏi vòng tay anh, anh lại cố chấp không chịu buông. Anh cắn răng nói, “Quách Chân Tâm, em nghĩ rằng anh là người có thể dùng để vui đùa sao?”

“Tôi không đùa với anh. Là anh tự nguyện!” Thấy mình giẫy cũng không ra, tôi cũng táo bạo lên, ngắt mặt đối mặt với anh, gằm nhẹ nói, “Anh có phiền hay không vậy? Nói chuyện yêu đương thì anh tình em nguyện không phải tốt hơn sao? Nào có chuyện ép buộc người như vậy? Anh có ý gì?”

“Em xoay anh lần qua lộn lại là có ý gì sao?” Anh càng thêm phần nộ gằm nhẹ, hốc mắt anh dường như đỏ lên, anh đang nhìn chằm chằm vào tôi. Trong mắt anh có phần nộ, có bị thương, và hình như còn cóđau khổ vô cùng..... Anh như vậy, vì sao giống như bị người yêu thương tổn vậy, giống như là có

đau khổ mà không kịp thừa nhận..... Đây là phản ứng nên có của một người nổi danh là lãng tử tình trường sao.....

Tôi mờ mịt rồi, đây có thật là công tử đào hoa Trần Diệu Thiên nổi danh đây không? Vì cái gì mà ánh mắt anh nhìn tôi lại chân thành, tha thiết và thống khổ như thế.....

“Tôi nghĩ, dưới tình huống này cậu không nên ép buộc Chân Tâm!” Lí Minh Ngôn đi lên phía trước, kéo mạnh tôi từ trong lòng ngực của Lí Minh Ngôn ra. Tôi lảo đảo một cái đã ngã vào trong lòng ngực Lí Minh Ngôn.

Anh ôm tôi, nhìn về phía Trần Diệu Thiên đang phẫn nộ, anh dùng giọng nói vô cùng bình tĩnh vô cùng chậm rãi nói, “Trần Diệu Thiên, cậu không nên dùng thủ đoạn để khống chế một cô gái không thương cậu!”

Trần Diệu Thiên lạnh lùng nhìn anh, không nói một lời, khuôn mặt tuấn mĩ nhưng được bao phủ bởi một lớp băng mỏng.

Anh đột nhiên kéo tay của tôi, nói “Đi theo anh!”

“..... Không!” Tôi cự tuyệt.

Tôi không muốn, cũng không dám. Tôi sợ tôi mà chơi tiếp trò chơi này thì tôi sẽ không gượng dậy nổi nữa.

Tôi nghĩ muốn rút tay mình về nhưng anh lại cầm thật chặt. Anh vẫn cứ chăm chú nhìn vào hai mắt tôi tựa như là muốn hình thấu xem trong tim tôi nghĩ gì, giọng nói trầm thấp mang theo bi thương, anh lặp lại một lần nữa, “Đi theo anh!” Lời này giọng điệu ử dột như thế, lại mang theo chút khẩn cầu làm người ta không đành lòng từ chối.

Ánh mắt của anh làm cho tôi đau xót. Chàng trai buổi chiều vẫn còn ôn nhu ngượng ngùng cười nói kia giống như là chuyện hầy còn vừa mới.....

Nhưng mà, thật sự không thể như vậy được. Tôi cùng Trần Diệu Thiên vốn là người của hai thế giới khác nhau, cuộc sống của anh là phồn hoa đô hội, còn cuộc sống của tôi là cuộc sống của một người bình thường trong xã hội, chúng ta không nên thay đổi làm gì cả! Tôi chưa bao giờ tin tưởng cái gì gọi là lãng tử quay đầu, lại càng không tin mình là cô bé lọ lem may mắn trong truyền thuyết.

Bởi vì..... cuộc sống thật sự không phải là một câu truyện cổ tích.

Tôi dùng sức rút tay về, gục đầu xuống, giọng nói tuy rằng thấp nhưng rất rõ ràng, “Tôi thích Lí Minh Ngôn. Mãi mãi vẫn thích anh ấy. Cho nên xin anh không cần quấy rầy tôi nữa. Như vậy sẽ làm tôi cảm thấy thật phiền.”

“Em, lặp lại lần nữa!” Không phải là giọng nói nổi giận nhưng trong tưởng tượng của tôi mà là có chút nhẹ nhàng sâu kín, lại có chút mờ ảo.

Nhưng mà, giọng nói này lại làm cho tôi kinh hãi.

Tôi không dám ngẩng đầu, lại càng không dám đối diện với hai mắt của anh. Chỉ còn cách nắm lấy tay của Lí Minh Ngôn, lặp lại lần nữa, “Tôi thích Lí Minh Ngôn. Mãi mãi vẫn thích anh ấy. Cho nên xin anh không cần quấy rầy tôi nữa. Như vậy sẽ làm tôi cảm thấy thật phiền.”

Hồi lâu.....hồi lâu..... Không khí giống như ngừng trệ.. Rốt cuộc đối diện cũng truyền đến âm thanh, “Quách Chân Tâm.....” Anh nắm chặt tay tôi, sâu kín nói, “..... Em thật sự có còn trái tim không?” Tôi vẫn như cũ không dám ngẩng đầu, chỉ cảm thấy đầu ngón tay của anh cắm vào tay tôi, tay không cảm thấy đau nhưng đau lại ở trong tim, làm cho tôi rét run cả người.

Bên tai đột nhiên vang lên tiếng bước chân rời đi, ‘Pang!’ một tiếng, hết thấy trở nên thật yên tĩnh.

Tâm lý của tôi trong nháy mắt trở nên thật khó chịu, có loại cảm giác muốn khóc, dường như là tôi vừa mất đi một cái gì đó rất quan trọng, trong lòng đau đến nỗi không nói, tựa như mọi thứ đều sụp đổ.....

Lí Minh Ngôn từ phía sau ôm lấy tôi, ở bên tai tôi nói, “Em không có sai!”

Tôi lẳng lặng đứng trong chốc lát, lập tức đẩy anh ra, nói, “Cho dù tôi vẫn thích anh nhưng cũng không phải sẽ cảm động đến rơi nước mắt khi anh trở lại bên người tôi đâu! ” Tôi không chút nào trốn tránh ánh

mắt của anh, thật sự nghiêm túc nhìn anh mà nói, “Lí Minh Ngôn, xin anh, hãy tôn trọng cảm tình tôi đối với anh!”

Anh lặng im nhìn tôi, hình như có trăm ngàn lời cũng không thể nói hết, thật lâu cũng không thể nói tiếng này.

Thể xác và tinh thần đều rã rời, mệt chết đi. Toàn thân như nhũn ra, tôi đi đến sô pha đối diện ngồi xuống.

Ánh mắt nhìn vào chỗ hư không, tôi cúi đầu mở miệng nói, “Em rất hiểu bản thân mình, bản thân em không so được với Lưu Tuệ. Cho nên em không dám so sánh với cô ấy, nhưng em là một con người lòng dạ hẹp hòi, em không thể chấp nhận được bạn trai em lại đặt một người con gái khác trong lòng mà lại là vị trí thứ nhất. Em thừa nhận cái gì em cũng không bằng được với cô ấy nhưng em hy vọng, ít nhất là trong mắt bạn trai em, em sẽ là người duy nhất trong lòng anh ấy”

“Cho nên, Lí Minh Ngôn, chúng ta chia tay đi.” Tôi ngẩng đầu, lặng lẽ nhìn anh.

Đáy mắt anh xẹt qua một tia khiếp sợ cùng khó hiểu, thật lâu sau, anh hỏi, “Em chắc chắn?”

“Phải, em chắc chắn!” Tôi kiên định gật đầu.

Anh có chút hốt hoảng nhìn tôi, bỗng nhiên lại mỉm cười, anh buông tay cười nói, “Được rồi, Chân Tâm, anh thua em rồi, nhưng anh không muốn chia tay với em!”

“Nhưng em muốn!”

Anh đi đến trước mặt tôi, ngồi xuống ở sô pha bên cạnh. Hai tay anh tì vào bên người tôi, cúi người xuống anh nhìn thẳng vào mắt tôi, anh nói, “Em oán hận anh đúng không?”

Anh nở nụ cười, có vài phần tà khí mỉa mai hoặc không nói nên lời, “Vì cái gì mà em phải buông tay? Vì cái gì không cho anh yêu thương em? Làm cho anh yêu thương em, em chính là người thắng, không phải giống như ý định của em sao?”

Tôi cười tự giễu, “Chỉ bằng em sao? Làm cho anh có thể yêu thương em? Cho xin đi, em không có khả năng đó đâu, không bằng tự động tránh ra, cứ tiếp tục mộng mơ thế này khi tỉnh lại càng thêm chật vật đau khổ!”

“Em có thể!” Hai mắt anh sâu thẳm nhìn tôi, chậm rãi nói, “Anh thích em, cho nên em hoàn toàn có thể làm cho anh yêu thương em!”

“Anh.....” Tôi mờ mịt nhìn anh,

“Anh thích em!” Anh cười tiếp lời, nụ cười vẫn tràn đầy ôn nhu.

“Nhưng mà em.....”

“Em có thể hấp dẫn để anh yêu thương em!” Anh cười, trong ánh mắt anh lên tính xâm lược của thợ săn. Tôi tự nhiên thấy bất an mà không thể hiểu được, thân thể bị anh giới hạn trong một không gian nhỏ, cảm giác bất an càng thêm tăng cao.

Anh cười xoa mặt của tôi, mềm nhẹ tới lui tuần tra, nói, “Chân Tâm, em đỏ mặt thật đáng yêu. Giống như cô bé thẹn thùng, anh đã muốn thật lâu.”

Khoảng cách anh cách mặt tôi càng ngày càng gần, ngay tại khi tôi không biết nên làm thế nào thì anh đã hôn tôi. Anh cực kì ôn nhu liếm môi tôi, tinh tế nhắm nháp một lần, sau đó đem đầu lưỡi thâm nhập vào trong miệng tôi. Tim tôi bối rối vô cùng, đang lúc muốn đẩy anh ra, anh lại đột nhiên ôm lấy tôi đặt ngã vào sô pha. Tôi sợ hãi trừng lớn mắt nhìn anh, nhưng anh ôn nhu mà lại đã man đã chôn vùi hết tất cả những lời tôi muốn nói.

Tôi xem gương mặt tuần tú gần tôi trong gang tấc, đây là người mà tôi vẫn hằng mơ tưởng, vẫn cố gắng theo đuổi anh từ khi còn nhỏ. Nhưng mà..... sao khi anh hôn tôi, hơi thở nóng rực của anh chảy xuôi trên mặt tôi, vì sao tôi lại không có vui sướng hưng phấn, thời gian đây đưa này làm cho tôi thở không nổi. Tôi muốn tránh anh đi, cố gắng đẩy anh ra nhưng anh lại như bị nghiện ở trong miệng tôi mà mút trần trọc.

Khi hơi thở chúng tôi đều trở nên hỗn độn và dồn dập, Lí Minh Ngôn buông tôi ra. Anh ngồi dậy, nhìn xuống tôi, trong ánh mắt mang theo mị hoặc, giọng nói khàn khàn mà trầm thấp, “Thật ra loại hình đáng yêu không phải là sở thích của anh. Nhưng khi tiếp xúc với em, anh phát hiện đơn giản, ngốc ngốc lại thường hay thẹn thùng như em thật động lòng người. Khi ở cùng một chỗ với em, cảm giác thật nhẹ nhàng, không cần cố gắng phỏng đoán cái gì cả! Không cần nhớ mỗi câu dụng ý của em. Bề ngoài cùng trong tim em đều giống nhau, nó trắng tinh, thật làm người ta yêu thích!”

Anh..... anh đây là đang khen tôi sao?

Lí Minh Ngôn cười cười, kéo tôi dậy ngã vào trong lòng ngực anh, “Nói thật, xác thật là anh không nhớ bộ dáng em trước đây là gì. Nhưng em không cần bởi vì quá khứ mà tự ti. Em là một viên ngọc chưa được tạo hình, em cũng có thể trở nên rất đẹp. Không nên nói là em không bằng với Lưu Tuệ, những cái cô ấy có, có thể là em không có, nhưng cái mà em có, cô ấy lại không có!”

“..... Cảm ơn!” Tôi thấp giọng trả lời. Nhưng mà vì sao anh đột nhiên lại cổ vũ tôi.

35. Chương 35: Để Cho Em Một Lần Nữa Yêu Anh

“...Cảm ơn.” Tôi thấp giọng nỉ non. Có điều, anh vì sao đột nhiên lại cổ vũ tôi?

“Đi, anh dắt em đi xem cuốn sổ kia.” Lí Minh Ngôn cười nói dắt tay tôi.

Anh dắt tôi vào trong phòng, một căn phòng ngập tràn nam tính, màu sắc đơn giản, bài trí cũng đơn giản. Anh lấy từ ngăn tủ đầu giường ra một cuốn sổ màu hồng nhạt.

Cái này... không phải là quà tôi từng tặng anh hay sao?

Tôi vẫn nhớ thứ tôi tặng là màu lam.... Sao lại có thể tặng cho con trai đồ vật màu hồng phấn thế chứ? Kỳ lạ thật!

Ngay thời điểm tôi còn đang thắc mắc, Lí Minh Ngôn đã cầm cuốn sổ đến trước mặt tôi. Anh kéo tôi ngồi xuống giường, đưa cuốn sổ cho tôi, trong mắt là một loại ôn nhu kỳ lạ. “Em xem đi...”

Tôi nhận lấy, nửa ngày không biết phải mở thế nào, anh mỉm cười, ấn mật mã. Sau đó mở ra đưa đến trước mặt tôi. Điều đầu tiên đập vào mắt tôi chính là kiểu trang trí rất trẻ con. Giữa trang sách có một dòng chữ chúc mừng sinh nhật thật to màu hồng, phía dưới có một hàng chữ được viết bằng bút máy “Trong lòng mình bạn mãi mãi là người duy nhất.”

...Đây là những gì tôi đã từng viết?

Những thứ quen thuộc lần lượt hiện lên trong trí nhớ tôi, từng thứ từng thứ nhưng lại cho tôi cảm giác xa lạ khó tin. Đồ vật trước mắt giống hệt với món đồ trong trí nhớ của tôi, càng xem tôi càng cảm thấy lòng mình gợn sóng...

Tôi lật từng trang sách, mỗi trang đều có những nét chữ rất đẹp. Thời gian hình như bị đứt quãng, có đôi khi là một câu, cũng có khi là một đoạn dài. Nhưng tôi không nhìn kỹ, Lí Minh Ngôn vẫn ngồi bên cạnh, công khai chuyện đời tư với anh hình như cũng không có gì không tốt.

Đến một trang kia, nội dung trong đó lơ đãng nhảy vào mắt tôi.

Em đã đi rồi.

Chuyện tình cảm này đối với em quan trọng bao nhiêu?

Không lẽ lời thề hẹn đều là dối trá?

Hay từ đầu vẫn chỉ có mình tôi chân thành?

Tôi vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho em! Vĩnh viễn!

Cho dù một ngày kia em trở về cầu xin tôi, tôi cũng sẽ không liếc mắt nhìn em!!

Bút tích để lại được dùng sức đến mức tờ giấy gần như rách ra. Có thể thấy được khi viết những dòng này người viết có bao nhiêu phần hận.

Xem ngày thì ra là bốn năm trước. Khi đó Lí Minh Ngôn bị người ta bỏ rơi sao? Ai?... Không lẽ là Lưu Tuệ?

“Khi đó chúng ta hai mươi, Lí Minh Ngôn cười lấy từ trong tay tôi cuốn sổ, ánh mắt thản nhiên dừng lại nơi nét bút, khoé môi cũng thản nhiên cười, giống như năm tháng đã bào mòn mọi thứ, những gì còn lại bây giờ chỉ là sự trầm tĩnh. “Anh cùng Lưu Tuệ từ trung học đã yêu nhau, lớn hơn một chút cũng bắt đầu ở cùng một chỗ. Cấp ba cả hai tạm thời tách ra. Anh và cô ấy học đại học cách nhau một dãy phố. Thời gian này đúng là rất vui vẻ, cho đến khi cô ấy đi du học. Anh bảo cô ấy đừng đi, cô ấy từ chối. Cô ấy nói tình yêu không phải tất cả cuộc sống của cô ấy, cô ấy sẽ không vì anh mà từ bỏ ước mơ của mình, cô ấy muốn cảm nhận cuộc sống ngoài thế giới. Vì thế khi anh và cô ấy đã cắt đứt liên hệ. Mỗi đầu mỗi tháng cô ấy sẽ gửi cho anh một bức thư điện tử. Suốt một học kỳ cũng chỉ có lời hỏi han bình thường. Sau đó cũng không có tin tức gì nữa.”

“... Anh có hối hận không?” Tôi hỏi anh.

“Hối hận lắm. Hơn nữa anh phát hiện gần như không có ai có thể khiến anh có thể động tâm như với cô ấy.” Anh thản nhiên cười, có chút mờ mịt. “Có điều, sau khi tốt nghiệp cũng không còn suy nghĩ này nữa.”

“Vì sao?”

“Sau khi tốt nghiệp anh đã tiếp nhận công việc của gia tộc, anh thật trẻ tuổi, còn nhiều điều cần học hỏi, áp lực cũng rất lớn, anh đã không còn thời gian để nghĩ về những chuyện đó nữa. Từ năm trước khi ba anh nằm viện, mọi trách nhiệm trở nên quá nặng nề với anh, rất nhiều chuyện anh phải tự mình giải quyết. Ba anh là người kiêu ngạo, anh không thể làm mất mặt ông. Quả thật lúc trước không ít người giới thiệu bạn gái cho anh. Nhưng anh quá bận, đối phương lúc đầu cũng thích anh, nhưng sau lại tự buông tay.”

Tôi thật nhanh tiếp lời “Anh đúng thật là người quá vội vàng, em nghĩ con gái đúng là khó chịu nổi cảm giác vắng vẻ cô đơn đó. Nói chuyện yêu đương chính là cùng nhau cảm nhận tình yêu, chứ không phải một bước đi đến hôn nhân ngay.”

“Vậy còn em?” Anh nhìn tôi cười nói, ánh mắt không chớp nhìn thẳng vào mắt tôi, đáy mắt khẽ chuyển động. Tay anh khẽ vuốt tóc tôi, hơi cúi người tiến gần tôi, ôn nhu nói “Em vì sao chịu được? Vì sao bám riết sau anh không buông?”

“Bởi vì... bởi vì em...” Tôi nghẹn lời, không biết phải đáp lại anh thế nào. Ánh mắt ôn nhu khác thường của Lí Minh Ngôn khiến tôi mất tự nhiên, khi đầu tôi hơi cúi xuống, anh nâng cằm tôi lên, ánh mắt cách nhau trong gang tấc, nhẹ giọng nói “Bởi vì em thật sự thích anh, bởi vì em vẫn luôn thích anh?”

Không đợi tôi trả lời, anh kéo tôi lại gần, hôn lên môi tôi.

Mụ hôn này ôn nhu kỳ lạ, nhưng tôi lại không có cảm giác gì, chỉ trừng mắt nhìn khuôn mặt nhu tình của anh...

Tình yêu cũng như tâm trí của anh trong trí nhớ của tôi đều liên quan đến Lưu Tuệ, tôi nhiều lắm cũng chỉ là người đứng xem. Giờ phút này dù anh đang hôn tôi nhưng tôi lại không thể đặt mình vào vị trí là bạn gái của anh...

Giống như cuốn sổ kia... Tôi vẫn nhớ rõ là tôi tặng, vẫn nhớ thật rõ. Nhưng khi nó xuất hiện trước mắt tôi, tôi không hiểu sao lại không cảm thấy lòng mình nổi sóng hay kích động, không có một chút hưng phấn như trong trí nhớ của tôi.

Loại cảm giác này... Thật ngơ ngẩn, thật hư ảo... thật giống như cảnh còn người mất....

Tôi cảm thấy khó thở, hơi đẩy Lí Minh Ngôn ra, thấp giọng nói “Khi đó em thật buồn cười, anh đừng để ý.”

“Không, em rất tốt.” Anh nắm tay tôi, “Biết một cô gái tốt như em thích anh lâu như vậy, anh thật không muốn buông tay.”

“Anh rất thích quyển sổ kia, em biết không?” Trên mặt anh hiện lên một chút cười sung sướng. “Từ nhỏ đến lớn, những cái gì anh nhận được đều là phần thưởng, những điều ấy sẽ có chỉ cần anh có biểu hiện tốt. Anh vẫn luôn là một người được người khác đặt kỳ vọng vào, mọi người nghĩ đến vinh quang, nhìn thì thích lắm, thật ra mệt mỏi vô cùng. Thật sự mệt chết đi được... Vì mặt mũi của mọi người, anh phải cố gắng đến cùng. Bất cứ cuộc thi hay chuyện học tập đều không thể kém, cái gì cũng phải hơn người.” Ánh mắt anh chuyển sang nhìn tôi, thanh âm trở nên trầm thấp “Mà món quà của em, chính là thứ anh nhận được đúng với tính chất của một món quà.”

“Anh có nghĩ là ai tặng hay không?” Khi anh biết là tôi tặng anh, hình như rất kinh ngạc.

“Nghĩ, lúc đầu anh nghĩ là Lưu Tuệ tặng, về sau anh biết không phải nhưng cũng không tìm xem là ai, anh cũng có phần phỏng đoán được là ai. Thậm chí có đôi khi anh đã nghĩ, không biết có phải đây là của một bà tiên nào đó tặng anh không. Một người luôn âm thầm yêu thương bảo vệ anh. Ha ha.” Lí Minh Ngôn ngại ngùng cười rộ lên. “Loại ý tưởng này thật gốc gác nhỉ? Sau nữa, có chuyện gì anh đều có thói quen ghi vào đây, để cho bà tiên có thể nhìn thấy, giúp anh có thể giải tỏa một chút mệt mỏi. Bởi vì anh cũng không thể gặp được người nào có thể tâm sự, mọi người đều cảm thấy Lí Minh Ngôn là người chưa bao giờ thất bại, Lí Minh Ngôn đối mặt với điều gì cũng không cần tốn công sức.” Anh cười mang theo chua xót. Lòng tôi bỗng chốc cảm thấy nhói đau.

Tôi vẫn hâm mộ anh vì anh vĩ đại chói sáng, nhưng tôi lại không hề nghĩ đến, sau anh hào quang kia, anh còn có nhiều trời buộc hơn. Mà những điều này anh lại không thể chia sẻ cùng ai.

Lí Minh Ngôn đột nhiên ôm tôi vào lòng, anh tinh tế vuốt tóc tôi, cười ôn nhu nói “Thì ra bà tiên này lại là em. Là cô gái tốt bụng vẫn luôn thích anh.”

“Anh... không cần vì chuyện này mà cảm thấy muốn đền đáp cho em...” Đối mặt với ánh mắt nhu tình của anh, tôi chỉ có thể né tránh. Tôi cúi đầu thấp giọng nói “Em biết anh yêu Lưu Tuệ, anh nên đối diện với trái tim mình, một lần nữa bắt đầu lại với cô ấy đi.”

“Chân Tâm...” Lí Minh Ngôn xiết tay tôi, thanh âm trầm thấp “Em muốn anh nói bao nhiêu lần nữa mới hiểu? Anh thích em, không phải Lưu Tuệ. Anh và cô ấy cũng đã là chuyện của quá khứ. Được rồi, anh thừa nhận, mới đầu anh đúng là hoàn toàn không muốn buông tay, nhưng mà...” Anh xiết chặt tay tôi, thậm chí còn kéo một tay tôi dán lên ngực anh “Chuyện hôm nay anh muốn giải thích một chút. Bởi vì không muốn Lưu Tuệ bị liên lụy cho nên anh mới... Có điều sau khi anh đi tìm cô ấy, lại nhớ ra em đang ở cùng Trần Diệu Thiên, trong lòng anh rất bất an. Anh sắp xếp cho Lưu Tuệ xong liền trở về tìm em ngay, có điều không thấy em và cả Trần Diệu Thiên đâu. Anh gọi điện cho em còn bị em tắt đi.”

“Anh gọi điện cho em? Em còn tắt đi?” Tôi kinh ngạc nói, có chút không tin lấy điện thoại ra, tìm trong lịch sử cuộc gọi. Quả nhiên.. Lí Minh Ngôn có gọi đến ba lần, đều không nghe. Tôi giật mình nhớ đến lúc đi trên đường vẫn là Trần Diệu Thiên cầm túi xách... Mà thời điểm anh gọi điện chắc tôi đang đi WC hay làm chuyện gì đó, căn bản không biết, có điện thoại đến đều bị Trần Diệu Thiên tắt đi.

“Tuy anh lo lắng cho em, rất muốn nhìn thấy em, nhưng anh không biết em ở đâu, em lại không nhận điện để nghe anh giải thích.” Lí Minh Ngôn bắt đầu dĩ cười khổ. “Anh quyết định đợi em hết giận mới đến tìm em. Có điều buổi tối đột nhiên Trần Diệu Thiên gọi điện hỏi em có tới tìm anh hay không. Anh mới biết thì ra em đang ở đâu đó một mình.”

“Vì thế anh mới đi tìm bạn học cũ để hỏi?” Tôi hỏi.

“Đúng.” Anh gật đầu.

“Vì sao anh lại đến đó?” Khi tôi ngồi ở đây, thật sự không hề nghĩ anh sẽ xuất hiện trước mặt tôi.

“Không vì gì, chỉ là cảm giác.” Anh cười rộ lên, lộ ra hàm răng trắng đều, bỗng nhiên khẽ vuốt tóc tôi, cười nói “Hoặc là đây là do chúng ta có thần giao cách cảm giữa những người yêu nhau.”

Thần giao... cách cảm giữa những người yêu nhau sao?

Nhưng sao tôi lại không cảm thấy chúng tôi đang giống như những người yêu nhau....

Tôi quyết định thẳng thắn nói cảm giác của mình cho Lí Minh Ngôn. Tôi nói “Quả thật em mệt mỏi lắm... mệt đến mức không nhận rõ được phương hướng. Có đôi khi em cũng hỏi bản thân, có phải em đã đi sai đường? Có lẽ em không nên theo đuổi anh như thế... Không nên cố chấp ôm lấy cảm giác trong quá khứ...” Tôi ngẩng đầu nhìn sâu vào đôi mắt trong suốt của anh “Em đã không thể xác định được tâm ý của mình. Em nghĩ, chúng ta nên chia...”

“Không.” Anh chặn lại lời tôi, ánh mắt trầm xuống. Anh lấy một loại khí thế bức người nhìn tôi nói “Là em nói thích anh trước, cũng là em theo đuổi anh. Em phải chịu trách nhiệm về những lời em đã nói.”

Tôi đột nhiên cảm thấy Lí Minh Ngôn lúc này không giống với Lí Minh Ngôn dịu dàng thường ngày, thậm chí tôi còn cảm thấy hơi sợ hãi. Giống như trước đây khi anh làm lớp trưởng, khi anh giận dữ quát tháo các bạn trong lớp, khí thế bức người đó lan đến mọi góc ngách trong lớp, mọi thứ tĩnh lặng đến mức cả tiếng một cái kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy.

“Không cần nói lên hai chữ chia tay này, anh không muốn nghe. Còn nữa, không được đi lung tung nữa.” Áp lực siêu lớn trong không khí chính là vì thanh âm trầm thấp và nghiêm túc của anh tạo nên. Tôi kinh ngạc nhìn anh, nửa ngày không nói nên lời. Tôi hình như đang diễn một vai diễn một người lính đảo ngũ.

Khi đó mỗi khi anh hiệu lệnh mọi người, tôi luôn ngồi trong góc yên lặng nghe theo sự chỉ huy của anh, chỉ dám nhìn trộm anh chứ hoàn toàn không dám nhìn thẳng vào anh.

Sắc mặt anh bỗng nhiên hoà hoãn hơn, mỉm cười vuốt tóc tôi, kéo tôi vào lòng “Chân Tâm, anh đột nhiên cảm thấy được, người anh luôn đợi chờ chính là em. Về sau em sẽ không bao giờ... không bao giờ cần phải đuổi theo hình bóng anh nữa, bởi vì anh từ nay sẽ đối xử với em thật tốt, thật tốt.” Anh nâng mặt tôi lên, môi nhẹ nhàng ghé vào tai tôi, nhẹ giọng nói “Hãy tin anh.”

36. Chương 36: Tình Yêu Không Có Giới Hạn...

Anh nâng khuôn mặt tôi lên, môi nhẹ nhàng chạm vào tai tôi, nhẹ giọng nói “Hãy tin anh.”

Tôi chỉ có thể trầm mặc, không phải giả vờ trầm mặc, mà thật sự không biết phải nói gì.

Một lát sau anh vỗ vỗ đầu tôi, cười nói “Không còn sớm, ngủ đi.”

Đêm nay Lí Minh Ngôn đúng là quân tử, anh để tôi ngủ trong phòng anh, còn anh thì đến ngủ trên chiếc giường nhỏ trong thư phòng. Đến nửa đêm tôi vẫn trần trọc không ngủ được. Suy nghĩ một lúc lâu, tôi ngồi dậy, nhìn khắp phòng. Nơi này, mỗi một tác đều mang theo hơi thở của Lí Minh Ngôn.

Đứng ở không gian thuộc về anh tôi lại không cảm thấy hạnh phúc như đã tưởng tượng, ngược lại tôi lại cảm thấy buồn bã.

Không hiểu vì sao lại cảm thấy buồn bã mất mát...

Sớm hôm sau tôi đã tỉnh lại, lúc này trời vẫn chưa sáng hẳn. Đi ngang qua thư phòng, phát hiện trong phòng có ánh đèn, không lẽ anh cũng đã dậy?

Tôi nhẹ nhàng đẩy cửa ra, nhìn thấy Lí Minh Ngôn vẫn đang ngủ say, anh tựa vào ghế sofa, hình như là mệt lắm nên mới thiếp đi, màn hình máy tính trước mặt vẫn đang phát ra ánh sáng huỳnh quang.

Tôi nhẹ nhàng lay lay anh tỉnh dậy “Anh, đi lên giường ngủ đi.” Anh mở hai mắt nhấp nhem nhìn tôi cười yếu ớt, nâng tay day day trán, giọng nói mang theo chút ủ rũ “Không nghĩ anh lại ngủ như vậy.”

“Sao anh lại liều mạng như vậy.” Tôi có chút đau lòng nói.

Anh cười cười “Đang cố gắng kiếm tiền cưới em.”

Trong bụng đang có một lô một lốc những câu phản bác lại anh, kết quả bị một câu này của anh làm cho câm điếc, tôi nghẹn họng, mặt đỏ lên, nhìn nụ cười như hồ li của anh hơn nửa ngày mới nói một câu “Anh mau đi nghỉ ngơi đi, em phải đi học.”

“Anh đưa em đi.” Anh lập tức đứng lên, hơi nhú mi.

“Không cần không cần.” Tôi lập tức ngăn cản anh “Xin anh đi, anh làm ơn chú ý bản thân một chút, điều này còn làm em vui hơn là anh đưa em đi đấy.” Tôi kéo anh về phía giường, đẩy anh xuống giường.

Anh nhìn tôi cười dịu dàng “Khi nào tan học, anh đón em.”

“Đến lúc đó hãy nói. Anh nghỉ ngơi đi, đừng có làm gì nữa đấy.” Nhìn thấy anh nằm xuống tôi mới an tâm đi rửa mặt.

Rời căn hộ của Lí Minh Ngôn, tôi đi xe đến lớp. Bầu trời hôm nay hơi âm u, mang theo một chút mưa bụi khiến tầm nhìn bị thu hẹp. Từng đợt lạnh kéo đến, tôi không tránh khỏi ôm chặt cánh tay.

Tối trưa khi buổi học kết thúc thì cơn mưa cũng ngừng. Bạn học chọc tôi “Chân Tâm, con rùa vàng của bạn hôm nay lại đến đón bạn sao.” “Không phải còn một con khác nữa chứ.” “Bạn phải cẩn thận a...” “Người đàn ông như vậy rất khó giữ.” “Không bằng để chúng mình gặp mặt một lần, xác định giúp bạn người đó có phải người đàn ông tốt không.”...

Chỉ còn tôi với hai chị học cùng, tôi thấp giọng nói “Em thật sự là đang muốn cùng bạn trai chia tay.”

“Vì sao?” Cả hai người đều kinh ngạc nhìn tôi.

“Em cảm thấy nếu tiếp tục sẽ mệt mỏi lắm.... Tuy anh ấy đối với em rất tốt, cũng thể thốt nàu nọ với em. Có điều, trái tim đã bị tổn thương cũng khó liền lắm, em không dám chắc mình còn có thể yêu anh ấy... Cũng không phải cố ý như vậy, nhưng mỗi lần đối diện với anh ấy em đã không còn kích động như trước nữa... Ai, em cũng không hiểu cảm giác này là gì nữa.... dù sao em cũng muốn chia tay...” {hana: *đạp* bạn Tâm, cuối cùng bạn cũng khôn ra rồi đấy, cả nhà đạp bạn Tâm cái nào... cho bạn ấy thành IQ 200 luôn}

Những điều tôi nói không phải ai cũng hiểu được, bọn họ ngồi nghe sau đó thở dài, chị lớn vỗ vỗ vai tôi nói “Chân Tâm a, vấn đề chính là vì là người ta đẹp trai lại có tiền a, em có thể nhìn một chút không.” Chị còn lại tiếp lời “Chị khuyên em nên thận trọng, điều kiện bạn trai em tốt như vậy, em có chắc là tìm được người nào như thế nữa không.”

“Ha ha, nếu hiện tại có anh chàng nào có tiền cưới chị, mẹ nó, chị lập tức lao vào luôn. Tình yêu cái quái gì, kết quả vẫn chỉ là con số không. Cái quan trọng chính là tìm người đàn ông có thể dựa dẫm cả đời mới quan trọng.” “Ai, chỉ có tiền không cũng không được, tìm một người vừa có tiền vừa yêu em mới là điều quan trọng, như thế cả đời mới có thể hưởng phúc a.” “Trên đời làm gì có chuyện tốt như thế, em mau tỉnh lại đi.” ... Hai người lời qua tiếng lại, trong đầu tôi lại hiện lên hình ảnh Trần Diệu Thiên, ánh mắt yêu thương nhìn tôi.

Tôi biết người đàn ông này vĩnh viễn biến thành quá khứ, dù cho tôi một cơ hội lựa chọn nữa, tôi vẫn sẽ không có một phần dũng khí để tiến lên.

Chúng tôi nhất định là không thể đến được với nhau. Anh hiện tại chắc cũng đã trở về với cuộc sống của chính mình rồi.

Mọi người tạm biệt rồi đi về, tôi nghĩ nghĩ, sau đó quyết định về nhà trước. Thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, đầu óc mờ mịt, tôi muốn về nhà mình từ từ nghỉ ngơi một chút.

Có điều, tôi hoàn toàn không nghĩ đến, Trần Diệu Thiên lại đang đợi tôi ở cửa. Qua chỗ rẽ, rất xa tôi đã nhìn thấy anh. Giữa trời đêm đen tối, anh mặc một bộ đồ màu trắng khiến anh có vẻ nổi bật. {hana: nhìn như quỷ, nửa đêm mặc áo trắng, quỷ}

Anh ngồi một mình trước ghế dài, bộ dạng suy nghĩ, dưới đất là một đồng đầu mẩu thuốc lá. Lòng tôi hơi kích động, bước dần lên. Khi tôi đột nhiên muốn quay đầu bỏ chạy, anh ngẩng đầu... nhìn về phía tôi.

...Hai mắt anh như bị màn mưa che khuất, hoặc giống như đang bị nhốt ở một nơi nào đó, ẩm ướt, âm u, thậm chí còn lộ ra chút mất mát.

Trong nháy mắt nhìn thấy tôi, ánh mắt anh như lấy lại ánh sáng, ngay lập tức quay đầu. Cho đến khi tôi đi đến trước mặt anh, anh vẫn lặng lẽ ngồi, không quay đầu lại.

Tôi đi đến gần, không đợi tôi nói gì, anh đứng dậy thản nhiên nói “Em đã về.” Ngực của anh bình thản hết sức, yết hầu hơi khàn khàn. Tóc anh vẫn còn hơi ướt, dán lên trán, quần áo cũng có vẻ ẩm ướt, một

giọt nước chảy xuống từ đuôi lông mày, xẹt qua mặt. Tôi hỏi anh “Anh ở đây bao lâu rồi?”

“Anh đang đợi em.” Anh cười cười, tuy rằng cố làm ra bộ dạng không có gì, nhưng vẫn không che dấu được “Anh không có chìa khoá nên không vào nhà được.” Tôi nhìn ánh mắt anh, anh lại tránh.

Tôi mở cửa, anh theo sau tiến vào. Tôi nhin không được hỏi anh “Hôm nay trời mưa, anh không biết đi tìm chỗ trú hay sao, vì sao phải đợi em ở cửa?”

Anh không trả lời, chỉ đứng yên một chỗ, tầm mắt hơi buông xuống, nhìn xuống mặt đất. Lông mi thật dày che khuất mắt anh khiến tôi không nhìn thấy gì trong mắt anh. Nhưng bộ dạng của anh giống như một đứa con đang ngoan ngoãn đợi nghe trách mắng.

Anh cao lớn như thế, đứng ngóc giữa nhà khiến không gian trở nên chật hẹp, thật không hợp chút nào.

“Người anh hẳn rất lạnh, mau đi tắm nước ấm đi.” Tôi mở miệng phá tan sự im lặng, nhưng anh vẫn đứng bất động tại chỗ, tôi đi lên, vừa chạm vào tay anh mới phát hiện, người anh rất lạnh, một luồng khí lạnh đánh thẳng vào tim tôi. Tay tôi run run, lôi anh đến phòng tắm “Nhanh đi tắm.”

Trong phòng tắm vang lên tiếng nước ào ào, bên trong đột nhiên truyền đến tiếng nói “Tiểu Trư, em lấy cho anh bộ quần áo.”

Mắt tôi >”<. thật=” nhanh=” chạy=” đến=” phòng=” mẹ,=” lấy=” một=” bộ=” quần=” áo=” ngủ=” của=” ba.=” đi=” đến=” bên=” ngoài=” cửa,=” nhẹ=” nhàng=” gõ=” cửa,=” cửa=” đột=” nhiên=” bị=” anh=” mở=” ra.=” cửa=” vừa=” mở=” ra=” trong=” khi=” tôi=” đang=” đứng=” đối=” diện=” cửa,=” vừa=” đứng=” nhìn=” thấy=”>

Phòng tắm ngập sương, ánh mắt sâu thẳm cùng cái mũi thẳng kèm theo mái tóc ướt sũng dán trên trán mang theo dấu vết mồ hôi. Mà cơ thể anh vừa bị tôi nhìn thấy liền biến đổi. Tôi thật không phải cố ý, nhưng hai mắt không không chế được du lịch khắp nơi trên người anh. {hana: sắc nữ...Khán giả *ném đá* bà có nhìn không... Hana: *lồm cồm bò dậy trong vũng máu* em có... __ _!!}

Anh hoàn toàn không quan tâm đến chuyện bị đôi mắt đỏ hồng của tôi nhìn chằm chằm, thẳng tay túm lấy quần áo, nhìn nhìn, hơi nhăn mặt nói “Anh không mặc đồ của người khác đã từng mặc qua, hiểu không.” Nói xong trả lại quần áo vào tay tôi.

“Vậy làm sao bây giờ, anh lại không có quần áo.” Tôi vừa nói vừa tiếp tục chu du trên người anh. Tuy rằng sắc mặt vẫn đỏ như cũ nhưng vẫn không ngừng nhìn ngắm. Tôi phát hiện tôi đứng là người xấu a.

Cơ thể anh đúng là tuyệt đẹp, quả thật giống như có tập thể hình. Mà cái vật giữa hai chân kia càng thần kỳ hơn. Tự nhiên khi bị tôi nhìn thấy thì dần dần thô và lớn lên. Cuối cùng tôi mới nghĩ ra, thì ra đó là phản ứng sinh lí bình thường thì Trần Diệu Thiên đã dùng khăn tắm vậy lại.

Anh đi khỏi phòng tắm, cố gắng nói chuyện để che dấu sự mất tự nhiên của mình “Tối hôm qua anh không ngủ, anh hơi mệt. Anh đi ngủ đây.” {Hana: anh làm quân tử sao??? chuyện lạ nhá hê hê}

“A.” Tôi chạy nhanh về phòng, giúp anh mở điều hoà.

Anh lên giường, xốc chăn chui vào, khăn tắm bị anh quăng ra, tôi tưởng tượng chính mình vừa rồi nhìn thấy cơ thể anh, sắc mặt nhất thời lại đỏ lên. Anh đang muốn nằm xuống, tôi vội vàng nói “Từ từ, tóc anh vẫn còn ướt, sao ngủ được.”

“Quên đi, kệ nó.” Nói xong anh lại muốn nằm xuống.

“Em giúp anh.” Tôi quả thật không biết nói gì. “Anh từ từ.” Nói xong tôi đi xuống tầng lấy máy sấy tóc. Khi tôi trở lại đúng là anh vẫn ngoan ngoãn ngồi đợi. Tôi ngồi lên giường, đem máy sấy cắm vào ổ điện, ấn nút, ngồi trước người anh, giúp anh sấy tóc. {hana: tư thế ái muội.. chương sau... ba chấm quá}

Tóc anh mới cắt, so với tóc Lí Minh Ngôn thì ngắn hơn một chút, màu tóc cũng đen giống như ánh mắt anh, phát ra ánh sáng đen. Hai chúng tôi không ai nói gì, chỉ có tiếng máy sấy tóc. Khi tôi buông máy sấy mới phát hiện, không biết từ lúc nào anh đã tựa lên người tôi, hai tay ôm lấy thắt lưng tôi.

Tôi không tự nhiên nói “Cái kia... em phải đi cắt máy sấy.”

Anh buông tay, đầu dựa vào đầu giường, châm một điếu thuốc.

Thật lâu sau anh mới mở miệng “Anh ngồi đợi em. Bầu trời thật đen tối, khi ấy anh nghĩ, nếu tới sáng em không về, anh sẽ đi. Có điều đến trời sáng, em vẫn không về. Anh lại nghĩ, đợi hết mưa em không về, anh sẽ đi. Có điều lại hết mưa em vẫn chưa về. Anh châm một điếu thuốc, lại nghĩ, đây là hạn cuối cùng, nếu hết điếu thuốc này em không về, anh sẽ đi. Có điều một điếu lại một điếu, cho đến khi hết cả bao, em vẫn không về... Anh nguyện ý chịu khổ vì em, vậy mà em ngay cả bậc thang cũng không cho anh làm. Có phải thật nực cười hay không?... Anh vẫn ngồi ở đó đợi em, đợi mãi.” Miệng anh khẽ cười chua xót, ngón tay khẽ đưa chiếc bật lửa, ánh mắt sâu thẳm và mờ mịt “Anh phát hiện anh hoàn toàn không có cái gọi là giới hạn...” {hana: làm đoạn này thấy mũi cay cay.. muốn khóc á...}

Tôi trầm mặc thật lâu, vẫn không biết phải nói gì. Cất máy sấy xong, tôi xuống giường, chuẩn bị chỗ ngủ cho anh. Vừa xoay người anh đột nhiên túm lấy tay tôi. Anh kéo tôi trở lại giường, tôi không đứng vững thế là ngã nhào vào ngực anh. Anh ngồi dậy, ôm tôi thật sâu trong lòng, hai tay ôm lấy tôi.

“Anh đã từng rất đặc ý, phóng túng, anh biết được năng lực của mình, có điều, vì sao mỗi lần đối mặt với em, anh lúc nào cũng thất bại.” Giọng nam trầm thấp của anh ở bên tai thì thào, ngón tay nhẹ nhàng chạm lên mặt tôi, vuốt tóc tôi. “Không lẽ em là khắc tinh của anh sao? Anh rõ ràng rất có tiền, cũng rất yêu em, anh rõ ràng đối xử với em rất tốt, vì sao em không thêm liếc nhìn anh?”

Anh hít một hơi, thanh âm chậm rãi vang lên “Anh làm sao chịu đựng được đây? Bất luận có thay đổi thế nào đều không bằng Lí Minh Ngôn... Đúng, hai người đều là sinh viên, anh lại thất học, anh là người thô thiển...”

“Anh đừng có buồn cười thế, sinh viên năm đầu tính cái gì chứ.” Tôi cuối cùng không nhịn được đáp lại. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, tôi thật sự không thể tin được, một Trần Diệu Thiên ngạo mạn tùy ý, trong mắt lại có thể toát lên vẻ tự ti và chán nản vì bị vứt bỏ.

Giống như chuyện tôi hâm mộ Lưu Tuệ hoàn mỹ vĩ đại, lại thấy bản thân kém cỏi, loại cảm giác tuyệt vọng này thật khó chịu. Anh không có gì sai, ngược lại cũng hoàn hảo, vì sao anh lại có tình cảm sâu đậm với tôi như thế.

Anh châm thêm một điếu thuốc, khói thuốc lượn quanh, ánh mắt anh trở nên xa xăm thâm thúy, giống như rất lâu trước. Mỗi anh trắng bệch, khuôn mặt cũng tái nhợt “Anh mới chuyển đến trường, ngay tại vườn trường nhìn thấy em. Em đứng ở quầy bán đồ ăn vặt, quần quýt lấy ba mẹ đòi mua này nọ, thật giống một cô công chúa nhỏ. Anh biết ba anh cũng mới làm xong thủ tục, tốn không ít tiền, ông sẽ không cho anh... mua gì nữa, khi đó không biết anh bị ma xui quỷ khiến thế nào lại nghĩ muốn được như em. Anh cố chấp đứng ở trước cửa hàng bán quà vặt, muốn ba anh khai ân, kết quả ba không thêm để ý đến anh, sau đó bỏ đi. Anh giống một người ngốc đứng ở đó, em lại đột nhiên đưa đến trước mặt anh một món đồ, em nói anh thích thì cầm đi, về sau... trả tiền cũng được, ba bạn đã đi rồi, mau đuổi theo.” Trên mặt Trần Diệu Thiên gợi lên ý cười thần nhiên, cả người bỗng có chút chói sáng.

“Sau đó anh được phân đến lớp em, liếc mắt anh đã nhận ra em, có điều anh lại không có tiền trả cho em, mỗi lần thấy em anh đều lảng đi, đồ vật em đưa anh vẫn giữ trong túi, anh còn không dám dùng nữa. Anh bắt đầu đi nhặt đồ đồng nát sau giờ học, nhiều lần đi học về muộn bị ba anh mắng, có khi còn bị đánh, có điều dần dần anh cũng kiếm được tiền. Khi anh nhặt đồng nát được nửa tháng, cuối cùng cũng kiếm được hai tệ năm hào. Anh vui mừng đợi đến tan học đưa tiền cho em. Nhưng em về mặt mờ mịt nhìn anh hỏi “Bạn học, sao bạn lại inh tiền?” Cặp mắt trong suốt của em, mỗi lần em nheo mắt cười với bạn học anh lại trộm nhìn. Khi đó em trong mắt anh thật kỳ lạ, em một chút đều không biết. Anh tức giận đến mức ném tiền vào em sau đó hét lên, đây là trả cho bạn.”

Nhớ lại những điều Trần Diệu Thiên nói, tôi mơ hồ nhận ra mọi chuyện đúng như thế. Tôi lúc ấy còn nghĩ thâm, cậu học sinh mới chuyển trường này thật đáng sợ.

“Anh trở nên vô cùng ghét em, đối nghịch với em. Hơn nữa anh muốn nhìn thấy bộ dạng đau lòng của em, giống như anh đã từng vậy, em không có gì giỏi hơn anh. Sau đó lại phát hiện, em rất thích ngán người nhìn Lí Minh Ngôn, anh lại càng thêm ghét em. Ha ha, kỳ thật đó là ghen tỵ, bởi vì em chưa từng nhìn anh như thế. Cho dù cho anh đồ dùng học tập nhưng cũng chỉ như là bố thí mà thôi, chớp mắt đã quên. Có điều, tuy rằng anh ghét em, bắt nạt em nhưng lại không quên nhìn người khác bắt nạt em.”

“Sau lần hôn em, anh cuối cùng cũng biết được mình muốn hôn lên mặt em, mềm mềm trắng nõn, còn đôi tay nhỏ bé của em, nắm cũng rất thoải mái. Anh cảm thấy ý tưởng này thật không bình thường, vì thế anh đi tìm một cô bạn khác làm thử, nhưng làm thử thế nào đều không có cảm giác kích động giống như làm với em.”

“Sau khi chuyển trường, một thời gian dài anh luôn nhớ đến em, không biết có bạn nam nào bắt nạt em hay không, anh rất muốn trở về, nhưng không phải để bắt nạt em, mà là bảo vệ em. Nhưng anh không làm được... Học xong cấp ba anh không học tiếp, đi theo cha học nghiệp buôn bán. Tình cảm qua vài năm cũng chìm dần, cứ tưởng đã chết sâu trong tim. Khi anh trong người đã bắt đầu có tiền, mẹ anh tìm đến, mẹ nói ba không phải là ba ruột của anh, anh là con của mẹ và người đàn ông khác sinh ra, mẹ còn nói người đàn ông kia có rất nhiều tiền, có thể cho anh một cuộc sống nhưng lựa. Anh đem toàn bộ tiền mẹ đưa đập vào mặt người ấy, làm ẹ anh tức giận. Cũng không bao lâu, người đàn ông kia chết, ông nội lại tìm đến. Ông nói giá rất cao, nói muốn đưa anh về nhận tổ tiên. Anh cảm thấy những người này thật vô tình vô nghĩa, có điều ba anh bị bệnh cần tiền, rất nhiều tiền, cho nên anh đồng ý... Nhưng cuối cùng ba anh vẫn chết. Năm đó ông vì đổi tiền, cả thân cũng bán đi, thời điểm đó anh có rất nhiều tiền cũng không cứu được ông... Anh còn không được nhìn mặt ông lần cuối, khi đó anh còn đang bận kí giấy tờ, con muốn nghĩ đến chuyện kinh doanh, một khi kiếm được tiền sẽ đưa cha ra nước ngoài an dưỡng tuổi già...”

Giọng nói của Trần Diệu Thiên nghẹn ngào, anh ngẩng mặt, hít mấy hơi thuốc, cố gắng không chế hốc mắt đang ảm ướt.

“Không biết em có tin không? Nhiều năm như vậy nhưng thật sự trong lòng anh chỉ có em. Có đôi khi trong lòng trống rỗng lại càng nhớ em hơn. Anh trở lại nơi này đầu tư chính là muốn gặp lại em. Anh hi vọng một ngày kia em sẽ nhìn đến anh, thật muốn em cũng sùng bái anh như sùng bái Lí Minh Ngôn kia. Anh rất muốn tìm được em, nhưng cũng sợ tìm được em. Anh sợ cái tình cảnh “cảnh còn người mất”, anh lại sợ cảm giác sẽ bị tan vỡ. Anh vẫn mâu thuẫn như thế qua nhiều năm, cho đến một ngày em thật sự xuất hiện trước mặt anh...” Anh hơi dừng lại, tầm mắt nhìn về phía tôi “Qua nhiều năm nhưng em vẫn vậy, mỗi tiếng nói, cử động, ngôn hành cử chỉ toàn bộ đều không khác trong trí nhớ của anh là mấy. Anh cảm thấy tình yêu của anh lại trở lại. Mặc kệ em thẹn thùng, trốn mắt hay giận giữ anh đều thích, chỉ hận không thể đem nuốt em vào trong bụng mà thôi.”

Ánh mắt nóng rực của anh nhìn tôi khiến tôi run rẩy.

Tôi cảm thấy ánh mắt anh càng lúc càng sâu, càng lúc càng sâu...

Đang nghĩ muốn rời đi anh đột nhiên trở mình, đem áp tôi xuống dưới giường.

Anh mạnh mẽ đè lên người tôi, trong mắt là một loại áp lực không rõ ràng có điều vô cùng cuồng nhiệt. Tay anh khẽ lướt qua mặt tôi, cổ tay đột nhiên dùng sức, một tiếng xoet thanh thúy, quần áo của tôi đã bị anh xé rách.

Anh thô lỗ đẩy nội y của tôi ra, cả người tôi không ngừng run rẩy....

Ánh mắt anh dừng trên người tôi liên tục biến đổi, đột nhiên anh nở nụ cười sáng lạn, giống như vừa trút được một gánh nặng. Anh không quan tâm đến sự chống cự giãy sụa của tôi, bàn tay tùy ý để trước ngực tôi, ánh mắt tà ác lại ôn nhu, anh khẽ nói “Quả nhiên là Tiểu Trư ngoan. Anh biết, em sẽ không để Lí Minh Ngôn làm như thế này với em. Có điều anh không thể đợi. Nếu đợi thêm nữa, không chừng em sẽ bị người đàn ông khác ăn mất. Anh sẽ muốn giết người mất.”

37. Chương 37: Chiếm Đoạt

Sun: PK liền, *nắm đuôi mèo xoay vòng tròn* *mèo ngất* Sun nắm đuôi kéo về vật lông làm thịt, he he he

“Quả nhiên là Tiểu Trư ngoan. Anh biết, em sẽ không để Lí Minh Ngôn làm như thế này với em. Có điều anh không thể đợi. Nếu đợi thêm nữa, không chừng em sẽ bị người đàn ông khác ăn mất. Anh sẽ muốn giết người mất.”

“Anh buông... Anh đừng làm vậy...” Tôi gấp đến mức tay chân bắt đầu khua loạn, liều mạng đánh lên người anh. Anh túm được tay tôi, đặt lên đầu giường, cúi người cắn lên cơ thể tôi. Cả người anh nóng rực, từng tấc trên da thịt tôi bị sự đụng chạm của anh mà trở nên mẫn cảm, ửng đỏ.

“Trần Diệu Thiên... Anh đừng như vậy...” Ánh mắt nóng rực của anh nhìn vào tôi khiến tôi cảm thấy cực kỳ đáng sợ, ngay cả giọng nói cũng bắt đầu run rẩy. Đối với anh có dùng bao nhiêu sức cũng không ăn thua, thể lực của đàn ông và phụ nữ vốn chênh lệch, điều này càng lúc càng khiến tôi tuyệt vọng.

Khi anh đem toàn bộ nội y của tôi kéo ra, nội tâm tôi rơi vào một cuộc khủng hoảng trầm trọng.

Tôi ghen ngào cầu xin anh “Anh đừng như vậy... Trần Diệu Thiên... Em xin anh... Anh đừng đối với em như vậy, được không...”

Anh ngẩng đầu nhìn thật sâu vào mắt tôi, tôi có thể nhìn thấy trong mắt anh có bao nhiêu lửa nóng đang điên cuồng thiêu đốt, giống như phải đốt cháy tôi mới có thể ngừng. Anh hôn lên hai mắt tôi, hôn lên mũi, hôn lên môi tôi, trần trọc mút vào, khi môi anh chạm đến tai tôi, hơi thở nóng rực bật ra “Tiểu Trư, để anh được yêu em... Anh muốn yêu em...” Thanh âm khàn khàn của anh mang theo vị tình dục nồng đậm.

“Không muốn... em không muốn...” Tôi kêu khóc, nước mắt đã sớm tràn mi, trước mắt tất cả đều trở nên mơ hồ không rõ ràng “Đừng như vậy... anh buông ra được không... Không cần bắt nạt em...”{hana: ta có thấy bắt nạt chỗ nào đâu??? mọi người thấy hêm?}

“Không khóc... ngoan...” Anh lau đi nước mắt trên mặt tôi, tiếp tục hôn, giọng nói khàn khàn nhẹ nhàng như nước “Anh không bắt nạt em, Tiểu Trư, anh yêu em, anh yêu em.”

“...Anh bắt nạt em... anh đang bắt nạt em...” Tôi lớn tiếng khóc, mắt thấy động tác thô bạo của anh hơi dừng, tôi khóc thảm hơn, chỉ hi vọng anh thấy tôi khóc sẽ ngừng lại không làm gì nữa.

Anh lần thứ hai cúi đầu cắn lên cổ tôi, khẽ nói “Em đã nghĩ anh bắt nạt em, vậy phải làm thôi.”

“...Trần Diệu Thiên, anh thật sự rất đáng ghét...Anh vì sao lại muốn bắt nạt em...” Tôi bắt khuất chống cự lại anh.

“Tiểu Trư, anh không muốn tiếp tục sống cuộc sống buông thả như trước, thật hư ảo, dầy vò, hoàn toàn không tìm được niềm vui chân chính.” Anh dừng lại nụ hôn, lặng lẽ nhìn tôi, thanh âm trở nên dịu dàng yêu thương “Anh cũng muốn được hạnh phúc... Em là người cho anh hạnh phúc được không... Anh thật sự rất muốn...” Giờ khắc này, anh thật giống một cậu bé, ánh mắt tha thiết, chân thành, nhưng cũng bởi vì quá yên lặng nên lại có vẻ giống một loại bi ai đau khổ.

“Em không thể làm anh hạnh phúc...” “Đừng nói vậy!” Lời tôi còn chưa nói hết đã bị anh chặn lại “Không lẽ em hiểu được anh muốn gì hơn anh sao? Em không phải anh, không phải tự mình là đúng.” Anh nằm phía trên nhìn xuống, nhìn thấy lâu, gần như muốn đục thủng hai má tôi. Trong đôi mắt anh có chút bi thương, oán giận, có buồn bã và có bất đắc dĩ.

Nhìn một lúc lâu, anh thở dài, thái độ hoà hoãn hơn. Anh tiến lại gần, hôn lên môi tôi, nhẹ giọng nỉ non “Tình cảm của anh chỉ có thể đặt lên em, em không cần, anh sẽ không chịu đựng nổi... Đàn ông bị tổn thương sẽ rất đau.... Không cần tra tấn anh, được không...”

“...Anh nói vậy!” Khi tôi gần như đã mềm lòng thì đột nhiên tôi bừng tỉnh, mãnh liệt lắc đầu, phản bác “Anh căn bản không thích em, anh chính là thích vui đùa với em, anh từng có nhiều phụ nữ như vậy, cũng có nhiều người đã ngủ với anh, anh làm sao có thể thích em.... Danh sách các cô gái của anh nhiều không đếm hết...”

“Tiểu Trư, anh biết anh sai rồi, nếu sớm tin tưởng chuyện em sẽ đến bên anh, anh sẽ không bao giờ làm vậy. Tha thứ cho anh, từ nay về sau, anh sẽ không bao giờ, không bao giờ như thế nữa.” Anh chân thành nhìn tôi, trong mắt ngập tràn hối hận.

Thiếu chút nữa tôi cũng tin là thật, có điều chỉ cần nhớ đến chuyện trong quán Bar, đầu óc tự nhiên tỉnh táo.

“Em không tin! Anh có chuyện gì là không nói được! Đàn ông chẳng có ai tốt, lần trước ở quán bar em còn thấy anh cùng cô gái khác hôn nhau! Anh nói thích em cái gì cũng là giả hết! Anh chính là cảm thấy em

để lừa, nghĩ muốn trêu đùa em!” Tôi phẫn uất lên án, hung hăng vạch trần bộ mặt giả nhân giả nghĩa của anh.

Bởi vì đã đem được cục ghen trong lòng nói ra, tuy rằng ngữ khí có vẻ không phù hợp, nhưng trong lòng tôi vô cùng thoải mái.

Anh chăm chú nghiên cứu tôi, tôi bị anh nhìn đến không tự nhiên, mặt hơi đỏ, thấp giọng trách “Anh nhìn cái gì vậy!”

“Tiểu Trư... Bộ dạng của em... thật giống đang ghen...” Anh đột nhiên nói, tôi xoay mặt tránh mắt nhìn anh đã thấy mặt anh đang cố nén cười. Tôi bị anh cười làm càng thêm sợ hãi, hung hăng nói “Cười cái gì mà cười, anh điên à.”

Anh phì cười.

“Xấu tính!” Tôi lườm anh.

“Tiểu Trư, em không phải đã có chút thích anh chứ?” Anh cười ha hả hỏi.

“Em thèm vào, anh xấu tính như vậy, em sao có thể thích anh!!” Lòng tôi bỗng trở nên bối rối một cách khó hiểu, để che dấu tôi càng thêm dùng sức mắng anh.

“Không vui sao...” Ánh mắt anh trở nên ảm đạm, thấp giọng nói “Em vẫn không thể yêu anh, có lẽ anh nên đi tìm hạnh phúc của chính mình.”

Anh ngồi dậy, buông tay, xoay người xuống giường.

Nhìn đi, chẳng phải vừa rồi còn thề thốt yêu tôi này nọ sao, còn nói muốn tôi cho anh hạnh phúc, chớp mắt đã muốn đi tìm hạnh phúc khác... Nực cười.... Đàn ông chính là như vậy, vĩnh viễn chỉ dùng những lời lẽ để lừa dối người khác...

Rõ ràng biết sự thật là thế, nhưng trong lòng tôi không tránh khỏi uỷ khuất, vô cùng uỷ khuất, nước mắt đột nhiên mạnh mẽ rơi xuống.

“Tiểu Trư... em, em khóc cái gì! Làm sao thế? Ngoan, không khóc, không khóc...” Anh vừa quay đầu nhìn lại, như muốn nói gì đó, bất gặp khuôn mặt đầy nước mắt của tôi, bật người ôm tôi vào lòng, xoa xoa tóc an ủi tôi.

Tôi ảm ức không nói nên lời, nước mắt cũng không ngừng rơi. Trong lòng còn vương một chút gì đó muốn phát tiết ra, nhưng không cách nào mở miệng, chỉ có thể dùng nước mắt, hung hăng phát tiết.

Trần Diệu Thiên ôm chặt tôi, không ngừng hôn lên môi tôi, miệng lặp lại “Tiểu Trư ngoan, không khóc, không khóc...” Tôi khóc đến mức nước mắt đầy mặt, bởi vì anh ôm tôi rất chặt, da thịt tiếp xúc da thịt, nhiệt độ cơ thể ấm nóng của anh từng đợt từng đợt truyền qua tôi. Lòng tôi dần dần cảm thấy không còn khó chịu nữa.

“Anh tránh ra... Em nói cho anh, em thật sự ghét anh...” tôi ngừng khóc đẩy anh ra. “Em không muốn cùng anh chơi trò chơi tình yêu... Anh đi tìm cô gái khác chơi với anh... Em thấy anh rất phiền phức, thật sự phiền phức...”

“Ai nói anh cùng em chơi trò chơi tình yêu!” Trần Diệu Thiên tức giận hỏi, giọng nói trầm thấp, trong mắt thấp thoáng lửa giận.

“Không phải sao?” Tôi giương đôi mắt dầm lệ mông lung nhìn anh, tầm mắt mơ hồ không nhìn rõ anh, như vậy cũng tốt, như thế tôi sẽ có đủ dũng khí nói ra những điều trong lòng muốn nói.

“Anh nói không phải anh muốn trêu đùa em? Anh vì cái gì mà thích em? Nhiều cô gái bên anh còn đẹp hơn em, nhiều cô còn có tiền hơn em, nhiều cô còn vĩ đại hơn em! Điều kiện nào anh cũng có thể lựa chọn, làm gì phải coi trọng em! Anh thích em sao? Anh nghĩ em ngu lắm à! Ngay cả phong độ như Lí Minh Ngôn cũng thích những cô gái xinh đẹp, trên đời này làm gì có người đàn ông nào không coi trọng ngoại hình. Huống chi là một công tử tình trường như anh. Nói cho anh biết, cho dù em có thể nào đi chăng nữa, ít nhất em cũng biết mình là ai! Em xin anh đi tìm cô gái khác mà trêu đùa, để cho bọn họ giúp anh chơi đùa. Anh đừng bày tỏ cảm xúc ưu việt như thế trước mặt em, thế là có ý gì đây? Anh có hiểu không...”

“Anh không có!” Anh một nhiên thấp giọng mắng tôi, chặn lời tôi “Cảm giác về sự ưu việt? Anh ở trước mặt em có bao giờ có cái gọi là ưu việt chưa! Có ai không biết Trần Diệu Thiên anh là người rất sĩ diện, nhưng trước mặt em anh đã bao giờ có mặt mũi chưa? Em còn muốn thế nào nữa, ba ngày hai buổi em tra tấn anh, mẹ nó, anh bị em làm cho ăn không ngon ngủ không yên, cái gì cũng không làm nổi, lái xe cũng muốn gây họa, khó chịu đến mức muốn chết đi được. Đây là cảm giác về sự ưu việt sao!! Anh bị em tra tấn, một chút giới hạn cũng không có, em còn muốn anh thế nào nữa! Luôn miệng nói anh là người đàn ông lãng nhăng, vậy em cho là em hiểu anh lắm sao? Em có thật lòng cảm nhận chưa? mẹ nó, anh chính là thích bộ dạng không đẹp của em, anh thích mặt em hung hăng mắng anh, thích cái miệng to của em, anh đây yêu em là phạm pháp sao!!”

Tôi sững sờ khi bị anh mắng, thật lâu sau, tôi vuốt vuốt tóc không dám nhìn anh, thấp giọng mắng “Biến thái!”

“Gi, biến thái.” Anh mạnh mẽ đem áp tôi xuống giường, nhiên rằng nghiêng lợi nói “Anh biến thái cho em xem. Nói cho em, anh sẽ không để người đàn ông khác có được em đâu. Cho dù phải dùng sức mạnh để giữ được em. Em là cô gái của Trần Diệu Thiên anh, đời này em đừng mong chạy thoát! Không cam tâm tình nguyện theo anh, anh sẽ giam em lại, anh cũng không phải là người tốt bụng gì, chuyện xấu cũng làm không ít, chẳng cần phải giả vờ thanh khiết với em.”

“Anh... Thần kinh a... A...” Anh đột nhiên túm lấy ngực tôi, mở miệng cắn nuốt, một tàn tay đem hai tay tôi giữ chặt, tay kia thì hung hăng đùa bỡn mặt tôi. Khi anh buông miệng tôi, anh thỏa mãn thưởng thức khuôn mặt đỏ hồng của tôi, nhẹ giọng tán thưởng “Thật đẹp...” Nói xong dùng răng khê cắn lên má tôi.

Từng đợt tê dại chạy rần rần khắp người tôi, truyền từ đỉnh đầu đến tứ chi, tôi cảm thấy ngực mình nóng bừng, không hiểu có chuyện gì, một chút hưng phấn chạy khắp người.

Anh hôn lên ngực tôi khiến tôi càng kích động.

Tay anh lần đến bên thắt lưng tôi, cởi quần bò của tôi, tôi “A” một tiếng, mơ hồ điên cuồng giãy dụa dưới thân anh.

“Tiểu Trư, em thật không ngoan.” Không biết anh lấy đâu một chiếc khăn, trói hai tay tôi lại, “A..a a a anh muốn làm gì... Anh là đồ thần kinh, đồ biến thái...” Tôi hét lên, tinh thần sắp bị những kích thích liên tiếp này làm cho điên rồi.

Anh đem hai tay của tôi trói lại, cột vào đầu giường, mặc kệ tôi vặn vẹo cỡ nào cũng không thể rời lỏng tay.

Anh không kiêng nể gì quần bò của tôi, chế trụ hai chân đang đá loạn của tôi, ép cho tôi không động đậy nổi. Mắt thấy quần sắp bị anh tụt mất, tôi càng thêm căng thẳng khép chặt hai chân. Trời ơi, tôi không phải là sợ đến mức tiểu cả ra quần chứ...

Cách một lớp quần lót, ngón tay anh chạm đến nước tiểu của tôi, một chút ấm nóng nhanh chóng tràn ra, khiến quần lót dính dính. Tôi vừa xấu hổ vừa giận, thanh âm cười khàn khàn tà ác của Trần Diệu Thiên truyền đến, “Tiểu Trư, em cũng mất cảm quá đi...”

“A... A...” Tay anh đột nhiên tăng thêm lực, cả người tôi giống như có một luồng điện chạy qua. Một cảm giác kỳ lạ như cuốn tôi trôi đi, khiến tôi không khống chế được mà run rẩy, miệng phát ra những thanh âm không rõ là gì, giống như đau khổ nhưng lại cũng giống như vui thích.

Thanh âm này không có cách nào không chế, làm tôi khổ sở đến cực điểm.

“Tiểu Trư của anh đúng là một bảo vật gợi cảm...” giọng Trần Diệu Thiên khàn khàn, đột nhiên anh dùng hai tay, dùng sức tách hai chân tôi ra.

“Anh... anh muốn làm gì... Buông em ra...” Tôi run run nói, tôi thật muốn điên cuồng mắng anh, thế nhưng giờ phút này ngay cả nói tôi cũng không có hơi sức để nói.

Anh không nhìn tôi, chăm chú nhìn chiếc quần lót ướt đầm kia, ánh mắt mê muội nóng bỏng làm tôi xấu hổ không chịu được, ai ngờ giữa hai chân tôi lại tràn lên một loại cảm giác nóng bừng như núi lửa phun trào. Tôi điên rồi, điên rồi.

Anh đột nhiên cúi đầu, cách một lớp quần lót, cắn lên nơi ẩm ướt kia, qua một lớp vải khiến độ ma sát càng lớn hơn, cảm nhận được đầu lưỡi mềm mềm khẽ chuyển động, cảm giác này càng khiến tôi kích thích, lần thứ hai làm tôi phát ra âm thanh kỳ quái. Giống như chỉ có thể phát tiết mọi thứ qua tiếng kêu ấy mới không bị anh kích thích đến chết. {hana: ta bỏ cuộc, ta không muốn làm nữa, oa oa... }

Cảm giác tê dại truyền đến toàn thân, giống như đang có vô số sinh vật sống bò rần rần bên trong, cảm giác vô cùng kích thích khiến tôi không thể chịu đựng được.

Đột nhiên anh kéo quần lót của tôi ra, lần thứ hai cúi đầu, chiếc lưỡi giả hoạt quét qua quét lại, thậm chí giống như đang uống hết những giọt mật. Anh dùng hai tay banh rộng hai chân tôi, hai tay không ngừng xoa bóp mông tôi, đầu lưỡi linh hoạt liếm liếm nơi mẫn cảm ẩm nóng của tôi. Tôi không ngừng run rẩy, từng đợt sóng điện cuộn trào. “A...A... Đừng mà...” Tôi khẽ rên.. tiếng nói càng lúc càng yếu “Đừng làm thế... em chết mất... em chết mất...” Cảm giác ma quỷ càng lúc càng xâm nhập nhiều hơn, từng đợt triều tình dâng lên dâng lên bao phủ toàn thân. Thân thể càng lúc càng nóng, thở gấp, đột nhiên cơ thể như đạt đến một đỉnh điểm của mọi loại khoái cảm, tất cả như phun trào. Trong nháy mắt đại não trở nên trống rỗng.

Trần Diệu Thiên ngẩng đầu, tiến gần mặt tôi, ánh mắt tà mị, khoé miệng khẽ nhếch, giọng nói khàn khàn “Tiểu Trư, mùi vị thật thơm...”

38. Chương 38: Yêu Em Như Thế Nào Mới Tính Là Đủ?

Trần Diệu Thiên ngẩng đầu, tiến gần mặt tôi, ánh mắt tà mị, khoé miệng khẽ nhếch, giọng nói khàn khàn “Tiểu Trư, mùi vị thật thơm...”

Toàn thân tôi mềm nhũn, thân thể mồ hôi chảy dài, còn chưa kịp thôi lui thì khoe mắt lệ đã rơi xuống. Cảm giác chịu nhục làm trong lòng đau đớn cùng cực.

Tay còn bị cột vào khung giường, mà thân thể thì nằm ở dưới thân anh, chung quanh là quần áo vung vãi khắp nơi..... Cơ thể của tôi bị anh khi dễ đang lạnh run..... Tất cả là do bản cố nào chứ? Là hoang đường cố nào chứ..... anh có quan hệ gì với tôi? Anh là ông xã của tôi sao? Anh là bạn trai của tôi sao? Không phải, anh với tôi cái gì cũng không phải.....

Nhưng tôi lại chỉ có thể để anh tùy ý mà đùa giỡn..... Cái này xem như là cái gì.....

Đây là cách mà tất cả đàn ông có tiền dùng để khi dễ con gái sao.....

Tôi vì sao phải lưu lạc đến mức độ này..... Tôn nghiêm là cái gì..... Nhân cách lại là cái gì.....

Khi Trần Diệu Thiên lần thứ hai hôn lên cơ thể của tôi, tôi đã không nhúc nhích, không kháng cự và cũng không quát to. Tất cả đều phí công mà thôi, chỉ cần anh muốn làm, tôi căn bản là không kháng cự được. Mà bây giờ tôi căn bản là không dám nói đến hai chữ “trong sạch” nữa rồi, đây là đáng xấu hổ cỡ nào chứ..... Tôi cũng chỉ giống như những người phụ nữ lên giường với anh thôi.....Tất cả đều giống nhau.....

Tim, cảm giác như bị kim đâm!

Làm cho người ta khó chịu đến muốn chết.....

Trần Diệu Thiên đột nhiên dừng lại, anh nhìn tôi, không ngừng lau đi nước mắt đang rơi xuống trên má tôi, nhú mày nói, “Làm gì mà giống muốn chết quá vậy?” Lập tức anh tháo đi khăn đang buộc tay tôi, nắm tay tôi anh ôn nhu hỏi, “Chẳng lẽ là tay bị buộc đau? Ngoan, không khóc nữa!”

Tôi cố gắng áp chết đau đớn trong đáy lòng, dùng ánh mắt bình tĩnh đến dường như là hờ hững nhìn anh, nói, “Nếu lên giường với tôi có thể là cho anh được thỏa mãn, vậy nhanh lên. Dù sao tôi cũng không có biện pháp phản kháng, không phải sao? Nếu như vậy, tôi cởi quần áo lên giường an ổn nằm ở đó, cùng lắm thì coi mình như là gái, cho anh muốn chơi như thế nào thì chơi như thế đó. Chơi xong rồi nhanh chóng đi tìm mục tiêu kế tiếp đi, mọi người đều được giải thoát rồi!”

“Em.....” Anh mắt anh tựa như tia lửa điện mà bắn đến, sắc mặt đột nhiên nổi giận, anh giơ tay lên giống như là muốn hung hăng tát tôi. Nhưng anh dừng động tác vài giây, tiếp theo nắm chặt tay thành nắm đấm, gầm một tiếng đậm mạnh vào vách tường ở đầu giường. Cú đấm kia làm cho người tôi sợ hãi, trái tim đột nhiên cũng đập một nhịp.

Tôi sợ hãi nhìn anh đột nhiên cúi đầu, chăm chú nhìn chằm chằm vào tôi, đáy mắt anh là gân máu nổi giận, anh nghiêng rằng miễn cười nói ra vài từ, “Quách Chân Tâm..... Con mẹ nó, em ác lắm..... Ác lắm!” Đột nhiên khóe mắt anh lại rơi xuống vài giọt nước mắt, nước mắt anh khẽ rơi trên mặt tôi..... nó lạnh như băng, từng giọt từng giọt rơi xuống trên mặt tôi.....

Anh rất nhanh xoay người xuống giường, đi ra phòng ngoài.

Lại một lát sau, dưới lầu vang lên một tiếng đóng cửa rất mạnh.

Tôi ngơ ngác nằm ở trên giường, trong lòng là mâu thuẫn kịch liệt, trong chốc lát là kích động khó ức chế, trong chốc lát là tê liệt vô lực, ngay cả hô hấp cũng đều khó khăn. Trái tim trong lồng ngực đặc biệt khó chịu.....

“Vô luận anh có nói bao nhiêu lần thì em vẫn mãi không chịu tin là anh yêu em!”

Dưới lầu đột nhiên vang lên một tiếng rống giận nổi trận lôi đình.

“Chỉ có em mới biết được cái gì kêu là yêu sao?”

“Mẹ nó, dựa vào cái gì mà nói là anh chơi em!!!”

“Em có biết không, em khổ sở một anh so với em khổ sở hơn vạn lần!!! Mẹ nó, em cười với anh một cái là anh đã thấy cao hứng giống như cái gì rồi! Chúng ta rốt cuộc là anh chơi ai chứ?”

“Em dựa vào cái gì mà vũ nhục cảm tình của anh! Mẹ nó, anh cũng là con người đó!”

“..... Đời này chuyện làm anh hối hận nhất chính là thích em!”

Thật lâu sau, thật lâu sau, tiếng mắng phẫn nộ mang theo ghen ngào đã hoàn toàn tĩnh lặng.....

Tôi khoác áo ngủ đi đến bên cửa sổ, chần chờ chần chờ rồi cuộc cũng kéo bức màn ra.

Trần Diệu Thiên vẫn ngồi ở dưới lầu như cũ..... Anh ngồi xổm trên mặt đất, cúi đầu, thân thể giống như phát ra một sự đau khổ cực độ.....

Không biết khi nào thì trời lại nổi cơn mưa. Cơn mưa gột rửa đất trời, trong tầm mắt tất cả đều trở nên thật mờ ảo, nhưng, thân ảnh màu trắng của anh vẫn còn ngồi xổm ở nơi đó.

Trong lòng tôi, anh là ác liệt như vậy, là mạnh mẽ như vậy, là bá đạo như vậy, mạnh đến tôi không thể chống đỡ, chỉ có thể lần lượt bị anh khi dễ.....

Nhưng mà từ nơi này nhìn xuống dưới, trong cơn mưa mờ mịt nhưng vậy, thân ảnh của anh cuộn lại tựa hồ rất nhỏ bé và hư ảo..... Giống như bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất.....

..... Mẹ nó, anh cũng là con người đó!!!

Câu nói tức giận của anh mới rồi vẫn còn quanh quẩn bên tai.....

Đúng vậy, kì thật anh cũng chỉ là một người thường..... Một con người khi bị bắt lực cũng sẽ thương tâm và phần nộ.....

Trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy đau đớn.

Đẩy cửa sổ ra, gió lạnh mang theo hạt mưa ào ào lùa vào mặt. Trong nháy mắt đầu óc trở nên thanh tỉnh.

Tôi biết, người con trai này không phải là người tôi có thể với tới.

Tôi không thể chịu đựng được đàn ông phong lưu. Tôi không thể tượng tượng được người ta thề non hẹn biển với tôi lại có thể sau lưng tôi anh em em em với người con gái khác. Tôi càng không thể tưởng tượng được khi tôi hoàn toàn trao thể xác và tinh thần mình ột người lại bị anh ta phản bội.....

Đàn ông loại này là cây thuốc phiện, là độc dược. Tôi không thể động vào.

Tôi chưa bao giờ tin cái gì là lãng tử quay đầu. Tôi cũng không quen nhìn đàn ông phong lưu thành tánh. Đi theo Lí Minh Ngôn có lẽ tôi sẽ có cảm giác an toàn. Khi đối mặt với Trần Diệu Thiên, tôi hoàn toàn không dám nắm chắc điều gì cả. Người đàn ông như vậy không phải là người tôi có thể không chế. Tôi sợ hãi.

Anh càng bá đạo càng mạnh mẽ thì càng làm cho người ta muốn rời xa.

Đến càng mãnh liệt thì rời đi càng nhanh.

Tình cảm cho dù có mãnh liệt đến đâu, một khi tắt thì nó cũng sẽ là tro tàn.

Tôi quyết định đi đóng cửa sổ, kéo màn lại, bước thong thả trở lại trong phòng. Toàn thân đều mệt chết đi, đầu cũng rất đau, tôi muốn trở lại nằm trên giường nghỉ ngơi. Nhưng mà vừa tới gần giường là giống như vẫn còn hương vị của anh. Tôi ngồi vào máy tính định chơi game online nhưng trong đầu vẫn luôn là hình ảnh của anh, không thể nào biến mất được.

Tôi đứng dậy vọt xuống phòng toilet dưới lầu, dùng sức tắm rửa mình một cái, ý chính là muốn tẩy đi tất cả hương vị của anh trên người tôi. Khi tôi tắm rửa, gội đầu thật lâu, đi ra. Ma xui quỷ khiến tôi đi đến bên cạnh cửa, mở cửa ra.

Mưa bụi gió lạnh đánh úp lại, lạnh lẽo lạnh lẽo. Mưa vẫn mờ mịt như cũ, nhưng bắt quá trong mưa đã không còn thân ảnh màu trắng kia.

Tôi ngăn người đứng yên thật lâu, sau đó lại một nữa đóng cửa lại, trở về phòng.

Mỗi người đi một ngã, đây là kết cục tốt nhất của chúng ta.

[Sun: edit đoạn này mà buồn muốn khóc, thương anh Trần Diệu Thiên quá, yêu Chân Tâm như thế mà bị Chân Tâm cho là chơi đùa, đau lòng quá!!!]

Vào ban đêm đột nhiên nhận được điện thoại của chị. Vốn là nghĩ chị ấy gọi tới nói chuyện phiếm với tôi, ai ngờ vừa bắt điện thoại lên.....

“Em gái..... về sau ngàn vạn lần đừng bao giờ tin tưởng đàn ông.....” Chị ấy buồn bã nói.

“Làm sao vậy?” Chị ấy đột nhiên không đầu không đuôi nó ra câu đó làm tôi chẳng hiểu gì cả, tôi vội vàng hỏi lại.

“Haizz, chị đã hiểu rõ rồi..... đàn ông không phải là cái thứ gì tốt hết.....”

“Rốt cuộc làm sao vậy? Chị nói rõ ràng cho em nghe đi?” Giọng nói của chị ở đầu dây bên kia nghe vừa buồn vừa tuyệt vọng, làm như muốn khóc, lại giống như muốn cười, thật sự là đủ quỉ dị dọa người.

“Chị không nên tin tưởng anh ta..... Chị quả thật là đánh giá mình rất cao rồi.....”

“Chị, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Chị nói thật cho em biết được không?” Ở bên này tôi đã gấp đến độ nhảy dựng lên.

“ Bây giờ chị đang ở Thượng Hải.....”

“ Sau đó?”

“Chị muốn cho anh ấy một sự ngạc nhiên, cho nên không có báo trước với anh ấy..... Lần này đi công tác chị muốn mượn dịp qua ghé thăm anh ấy..... Nhưng mà..... em có tin không..... tình tiết hay thấy trong phim truyền hình lại bị chị bắt gặp.....”

Trong lòng dâng lên một dự cảm không tốt, nhưng tôi cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng nghe giọng chị tôi ở bên kia truyền sang.

“Chị lại bắt được một màn thông dâm ở giường.....Ha ha..... bắt được thông dâm ở giường đó..... Chị không ngờ chị cũng có một ngày như vậy..... chuyện này cũng quá giống phim truyền hình rồi.....”

“Haizz, yêu người đất khách, loại ngạc nhiên này thật sự là làm không được?” Nghe chị nói xong, tôi thật ngoài ý muốn mà thật bình tĩnh. Bởi vì tôi đã sớm dự đoán được sẽ có một ngày như vậy, bất quá chỉ là vấn đề thời gian.

“Anh ấy nói chỉ là chơi qua đường thôi..... anh ấy nói mình tịch mịch..... anh ấy nói đàn ông yêu cùng tình dục là khác nhau..... anh ấy nói chị phải hiểu cho anh ấy là thân bất do ki.....” Chị tôi ở bên kia cười lạnh.

“Mẹ nó!” Tôi nhịn không được mà mắng. “Chị ngàn vạn lần đừng tin cái loại người giả dối này! Đã sớm nói với chị rồi, cái loại đàn ông này là không mê được! Mẹ nó, anh ta tưởng anh ta đáng giá lắm sao mà có thể vô liêm sỉ như vậy!! Dám còn có mặt nói yêu cùng tình dục là khác nhau!!! Thật không biết xấu hổ!! Chị phải đoạn tuyệt sạch sẽ với anh ta, cái loại người rác rưởi này đến liếc mắt cũng không được liếc một cái!!!”

“Ha ha..... chị cho anh ta mấy cái tát rồi bước đi!”

“Chỉ có vài cái! Cái loại bại hoại này chỉ cho có mấy cái thật may mắn cho anh ta!”

“Em gái, chị bây giờ không về được.....”

“Gi cơ? Chị bị làm sao?”

“Tối hôm qua đi quán Bar uống rượu giải sầu, túi tiền làm mất, thẻ tín dụng cùng giấy chứng minh nhân dân tất cả đều mất hết rồi.....”

“Em..... sợ chị rồi!” >”

“Mau tới Thượng Hải cứu chị đi. Đừng nói cho ba mẹ biết nha, chị sợ bọn họ lo lắng. Em mang theo nhiều tiền chút, hai chị em mình ở trên đây hủ bại đi!”

“Em ngất! Em nào có đủ tiền đi Thượng Hải hủ bại đâu! Ở nhà mà chơi hủ bại nhỏ cũng không dậy nổi đây!” Nhưng mà thất tình lại không có tiền, tôi thật lo lắng cho chị ấy. Tôi dặn dò, “Chị chờ em, an phận đi nha! Em lập tức mua vé máy bay sớm nhất đến Thượng Hải!”

Sáng ngày hôm sau, hai chân tôi đã đứng ở trên đất Thượng Hải. Nhưng mà di động của chị đã đánh mất, tôi cũng không thể nào gọi chị đi đón tôi, chỉ còn cách là kêu chị ấy ở trong khách sạn để tôi đến tìm.

Khi tôi đứng trước mặt chị, chị vui mừng ôm lấy tôi, “Em gái em rất giỏi! Nhanh như vậy đã tới rồi!”

“Ặc, làm chị không muốn trở về đó chứ.....” Nhìn thấy mấy vỏ chai rượu lăn lóc trên bàn, không khỏi nhúm mi lại, “Bởi vì uống rượu cho nên mới mất giấy tờ vậy mà còn uống rượu!”

“Ừ, nhưng ở đất khách chỉ có rượu làm bạn. Đợi chị quay về Trùng Khánh chị sẽ có bạn khác!” Chị ấy lắc lư ngã vào trên giường lớn.

“Em gái à..... em nói bằng nhan sắc của chị, làm sao mà không thể níu tim anh ấy lại được.....” Chị miễn cưỡng cười, cười đến làm tôi sợ hãi.

“Đây không phải là vấn đề của chị, cho dù cho hấn một tiên nữ hạ phạm, anh ta cũng sẽ lãng nhăng thôi! Đây là thói hư tật xấu của hấn! Người như thế trong lòng đã sớm không có khái niệm chung thủy! Bại hoại!” Tôi nghiêng răng nghiêng lợi, cắn hận nói.

“Ha ha.....” Chị cười rộ lên, “Không nói nữa..... nói cũng không có ý nghĩa. Dù sao chị cũng không để ý đến anh ta nữa. Vậy, nói em đi, em cùng Lí Minh Ngôn thế nào rồi? Vị công tử kia của em, thoát nhìn rất đứng đắn đó!”

“Không thể nào hết! Chia tay rồi!” Tôi đơn giản đáp.

“Chia tay? Vì sao lại chia tay?” Chị vừa mới hỏi hai câu, di động tôi đã vang lên. Nhìn vào màn hình thấy tên hiển thị là Lí Minh Ngôn, tôi do dự một chút nhưng vẫn tiếp máy.

“Đang ở đâu vậy?” Giọng nói ôn nhu dễ nghe của anh vang lên ở bên tai.

“Ở Thượng Hải!”

“Sao lại đột nhiên chạy đổi chỗ rồi?” Giọng của anh có chút kinh ngạc.

“Chị của em có chút việc, em tới đây!”

“Ngày mai cuối tuần, anh cũng không có chuyện gì. Anh đến Thượng Hải tìm em!”

“A, không cần không cần.”

“Ngày xưa có nói là phải dẫn em đi ra ngoài chơi nhưng cũng chưa thực hiện, vừa lúc lần này đền bù đi!”

“Thật sự không cần!”

“Em khách khí với anh cái gì? Chờ nha!”

Chờ cúp điện thoại, chị nháy mắt với tôi, “Sao rồi, Lí Minh Ngôn muốn tới Thượng Hải cùng em kìa? Thoạt nhìn phát triển rất tốt. Em còn nói chia tay cái gì?”

“Em thật sự muốn chia tay. Không có ý nghĩa. Anh ấy không thích em!” Tôi bất đắc dĩ đáp, nói xong nằm ngả ở trên giường, nằm song song với chị tôi.

“Chỉ cần anh ta nguyện ý làm ông xã tốt của em, em còn muốn cái gì nữa. Vừa có tiền lại vừa có người, em thật là.....”

“Em ngất! Em là muốn ông xã em phải có tình cảm với em!”

“Chị nói em này, tình cảm đều là hư không!” Chị thở dài, ngữ khí thê lương giống như là trong nháy mắt chị ấy già đi mười tuổi, “Vô luận là em cùng một người tình cảm có nồng hậu bao nhiêu thì qua vài năm, tất cả cũng là hư không. Gặp chị là chị sẽ tìm người đáng tin mới là thật!”

“Nếu chị biết rõ ràng như thế, vì sao còn bắt đầu với Võ Hi? Anh ta rõ ràng là người không đáng tin cậy!”

Chị tôi trầm mặc. Nhìn trên mặt chị từng đợt hăm hực, tôi cảm thấy áy náy trong lòng, đáng lẽ tôi không nên nói trực tiếp như vậy. Mọi người đều không như vậy sao, lí trí là một chuyện, cảm tình lại là một chuyện khác.

“Chị nhanh trở về công tác đi!” Tôi ngồi dậy, thở dài, “Đi một chuyến mà biết được bản chất của một con người thì coi như cũng đáng giá.”

Chị ấy trầm mặc, không nói gì.

Đêm đó chị em tôi ôm nhau mà ngủ, tôi đột nhiên hỏi, “Chị, chị cảm thấy cảm giác ‘yêu’ nhau như thế nào?” “Sao lại đột nhiên hỏi vậy?” “A..... chỉ là tò mò thôi....” Chị tôi cười lên, “Em cùng Lí Minh Ngôn phát triển đến giai đoạn nào rồi?” “Không có giai đoạn nào cả.....” “Em thành thật đi!” “Thật không có mà.....” Giọng của tôi thật mơ hồ, nhớ tới hình ảnh cùng Trần Diệu Thiên ở trên giường thật là khiến cho người ta mặt đỏ tim đập nhanh mà, cơ thể của tôi dường như đều khô nóng. Cũng may là trong phòng tối đen, nếu không thì chị thể nào cũng phát hiện tôi là đang đỏ mặt.

“Nhưng mà em gái à, em ngàn vạn lần đừng để đàn ông chiếm tiện nghi như vậy....” Ngữ khí của chị có chút hàm xúc, “Vật tới tay thì sẽ càng không quý trọng. Đàn ông đúng là dễ tiện như vậy!”

“..... Nhưng nếu không có cách nào khác thì sao? Có phải buông tay hay không?”

“Còn phải xem là đàn ông dạng gì! Buông tay thì cho là thẹn quá thành giận, ha ha. . Đại đa số tám phần là nhớ thương cả đời.”

“”

Ngày hôm sau chị tôi kéo tôi đi dạo, lúc đi qua cửa hàng bán đồ hàng hiệu thì chị càng muốn đi vào. Rõ ràng là không có tiền mua lại còn..... Nhưng mà chỉ cần chị ấy không khổ sở vì chuyện người kia, chị có yêu cầu chuyện gì thì tôi cũng đồng ý.

“Cái này đẹp không? Em thích cái này!” Cửa hàng LV..... trong cửa hàng, một đôi nam nữ đồng thời khiến hai chị em tôi chú ý. Cô gái mang chiếc túi, đứng ở trước gương xoay xoay xem thử. Chàng trai nói, “Đẹp, em nói đẹp là đẹp!” “Anh đừng có không kiên nhẫn như vậy!” Cô gái mân mê miệng, thái độ cực kì kiêu ngạo, “Anh nói vì bồi thường em mà đi theo giúp em tiếp máu một ngày mà!” “Em muốn mua thì mua đi!” Chàng trai xem cũng không xem cô gái, thuận miệng đáp.

“Không phải anh còn nhớ thương bạn gái cũ chứ?” Cô gái đột nhiên hỏi, chàng trai vẻ mặt không kiên nhẫn trả lời, “Em chắc chắn là anh nhớ thương cô ta! Cô ta có cái gì tốt chứ, em đã quên cô ta ban cho anh mấy cái tát sao?” “Em nói cho anh biết, anh không được nhớ đến cô ta nữa, bằng không em sẽ.....” “Được rồi!” Chàng trai kia gầm nhẹ.

“Anh có ý gì? Muốn tức giận thì tức giận với người tát anh đấy! Cô ta có cái gì tốt hơn em chứ?”

“Cô ta xác thật là tốt hơn cô!” Chàng trai đột nhiên tiếp lời, “Ít ra thì cô ta cũng không ồn ào như cô vậy!” Nói xong, chàng trai một mình xoay người, cũng không quay đầu lại tiêu sái đi thẳng.

Chàng trai kia chính là Võ Hi, mà cô gái kia, có lẽ là người phụ nữ mà anh ta lãng nhăng.

Lúc anh ta đi tới đột nhiên thấy được chúng tôi, anh ta dừng bước lại nhìn chị tôi.

Chị tôi lúc này xoay người, bước như bay chạy ra khỏi cửa hàng, “Chân Tình.” Võ Hi gọi chị tôi sau đó cũng đuổi theo. Tôi cũng chạy nhanh đuổi theo chị tôi, tôi sợ chị tôi một mình đối mặt với người đàn ông này sẽ có hại. Nhưng vừa mới lao ra khỏi cửa hàng, di động lại vang lên. Lấy ra vừa thấy, là Lí Minh Ngôn gọi tới.

“Anh đến sân bay rồi, bây giờ em ở đâu?”

“A..... anh tới rồi sao?” Tôi chấn động.

“Uhm, em ở đâu? Anh đi tìm em?”

“Ngất...” Nhanh như vậy đã tới rồi, lần đầu thấy anh hành động tích cực như vậy, rất là ngoài ý muốn, “Vậy anh ngồi ở sân bay, tuyến số 2 đến Nam Kinh đi, em chờ anh!”

“Được rồi.”

Cúp điện thoại thì tôi đã không thấy bóng dáng chị tôi cùng cái tên giả dối kia nữa rồi. Trong cửa hàng, cô nàng mang giày cao gót kia cũng điệu đà chạy tới.

Haizz, hay tôi đến gặp mặt Lí Minh Ngôn trước đi, dù sao chị tôi cũng không phải con nít, hơn nữa kinh nghiệm tình yêu cũng nhiều, tạm thời không cần quan tâm.

Khi tôi nhìn thấy Lí Minh Ngôn, anh đang mặc một bộ trang phục đơn giản đi về phía tôi. Dưới ánh mặt trời, khuôn mặt của anh khẽ mỉm cười, vài sợi tóc phủ trên trán hơn dao động, thật hình cao to đẹp trai xuất chúng. Nhẹ nhàng khoan khoái như vậy thật giống như là còn lúc sinh viên, khí chất tinh khiết cực kì.

Đây là bộ dáng của anh mà tôi yêu nhất..... trong biển người, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra anh ngay.....

Khi anh đi đến hướng tôi, đáy lòng tự nhiên dâng lên một cái giác hơi hơi thỏa mãn.....

Tôi là người mê trai nhiều năm Trước mặt lại là người trong mộng chỉ dám mơ ước..... Chàng trai này, chàng trai chói mắt như ánh mặt trời này, giờ đang đi về phía tôi.....

“Vì sao lần này nhanh như vậy đã tới rồi, em còn nghĩ nói chỉ là nói thế thôi!” Tôi gục đầu xuống, có chút ngại ngùng cười.

“Xem ra trước kia anh thật sự là không đúng!” Anh nhẹ giọng cười cười, nhẹ nhàng xoa tóc của tôi, “Lần này nhất định sẽ đền bù lại cho em!”

Anh ôm vai tôi, sánh bước cùng tôi song song đi về phía trước. Không biết vì sao lúc trước còn cảm thấy thành phố này to như vậy, giống như là trước mắt đặt một cái bể cảnh, nhìn thấy nó nhưng không có cách nào chân chính cảm nhận nó, nhưng mà trong giờ khắc này, dường như tôi có thể dung nhập rồi. Người đi đường đi tới đi lui cũng không có vẻ xa xôi và trống rỗng nữa. Thậm chí tươi cười trên mặt bọn họ cũng có vẻ trở nên sinh động hơn.

39. Chương 39: Tình Cảm Khiến Cho Người Ta Hồ Đồ

“Em muốn đi nơi nào?” Anh cười yếu ớt hỏi tôi.

“Hơ..... em cũng không quen thuộc lắm ở Thượng Hải, tùy tiện đi, đi đâu cũng được!” Tôi giống như con dâu nhỏ tùy ý để anh nắm kéo đi, trên thực tế với việc anh đến đây thật sự là tôi chưa chuẩn bị tâm lý chút nào cả, thật sự là rất ngoài ý muốn!

“Nghe nói tình nhân đều phải đi hào miếu, anh còn chưa đi nơi đó!” Lí Minh Ngôn cười cười, dưới ánh mặt trời, nụ cười của anh như rạng rỡ ánh sáng.

Chúng tôi đi xe đến hào miếu, vừa ngồi vào trên xe là anh nắm lấy tay tôi, mười ngón tay đang vào nhau, cực kì tự nhiên mà đặt trên đùi anh.

“Anh đi chơi với em như vậy sẽ không lãng phí thời gian của anh chứ?” Tôi tự dừng lại có chút ngượng ngùng.

“Đi chơi với bạn gái không phải là nên làm sao, sao lại nói là lãng phí thời gian?” Anh nhú mày hỏi lại, trong mắt ý cười ầm ập.

Nhưng mà trong dĩ vãng, anh luôn là thần long kiến thủ bất kiến vĩ..... Tôi nghĩ thầm trong lòng.

“Sao em không mang chiếc đồng hồ kia?” Anh nhìn cổ tay tôi trống trơn, đột nhiên hỏi, “Chẳng lẽ kiểu dáng không hợp sao?”

“A, không phải không phải?” Tôi nhanh chóng phủ nhận, “Cái đó..... em..... em cảm thấy chiếc đồng hồ kia rất quý trọng, em sợ mình vô ý làm mất nó, cho nên vẫn để nó trong ngăn kéo. Còn có..... kì thật em vẫn muốn tìm cơ hội trả lại cho anh!”

Tôi sợ vạn nhất làm mất thật, thời điểm chia tay còn bị cho là đi hôi của tiền tài của anh ah!

“Xem ra là không quá thích!” Anh cười cười, cũng may là thoát nhìn anh cũng không để ý chút nào, “Buổi tối chúng ta đi dạo ở đường Nam Kinh đi, mua kiểu dáng tình nhân ấy!”

“Choáng váng, không cần đâu! Vốn cũng đã có rồi, mua làm gì nữa? Không phải em không thích ah....”

“Không sao!” Anh cắt ngang lời tôi, đưa tay xoa xoa tóc trên đầu tôi, cười nói, “Nhiều kiểu thì có thể mang thay đổi mà!”

Tôi..... choáng váng.....

Không bao lâu, chúng ta đến vùng hào miếu. Lầu các từ xưa, kiến trúc phong tình, ngói xanh tường cao. Trong ánh sáng phía chân trời, hai chúng tôi tay trong tay bước chậm mà đi trên con đường nhỏ, nhìn đỉnh đài lầu các tinh xảo kia, lại có loại cảm giác thời gian từ xưa đến nay vẫn không đổi.

May mắn là mùa này không phải là mùa du lịch, du khách tới lui cũng không nhiều lắm. Trong các ngõ nhỏ là các hàng ăn vặt đặc sắc, tôi hưng phấn kéo Lí Minh Ngôn đi đông đi tây, dường như mỗi cái tôi đều thử một lần. Vừa nói vừa cười đột nhiên phát hiện ánh mắt Lí Minh Ngôn không hề chớp mắt nhìn tôi, dưới ánh mặt trời đôi mắt anh giống như lộ ra hào quang. Anh im lặng đứng đó giống như là một bức tranh hoàn mỹ.

Tôi hít vào một hơi, đóng chặt mồm đang há rộng của mình.

Anh cười cười, ôn nhu nói, “Làm sao vậy? Vừa mới còn vừa nói vừa cười!” Anh đưa tay cho tôi một phần đậu hũ mà anh giúp tôi bưng. Tôi ngượng ngùng tiếp nhận, hắc hắc cười, “Em hình như ăn rất tự nhiên ha, có điều tướng ăn rất không nhã nhặn!”

“Không có việc gì, quan hệ của chúng ta không cần câu nệ như vậy!” Anh vẫn như trước khi lẳng lẳng mỉm cười, “Lúc trước nghĩ em là tính cách hướng nội, kì thật em rất hoạt bát. Anh thích nhìn em thoải mái cười to!”

Tôi có chút ngượng ngùng cười cười, trong lòng hối hận mình không nên đắc ý vênh vao.

Khi chạng vạng rồi cuộc tôi cũng nhận được điện thoại của chị tôi, khi tôi cùng Lí Minh Ngôn đến nhà hàng thì thấy Võ Hi đã ở bên cạnh chị, thậm chí còn thân thiết ôm thắt lưng của chị ấy, ở bên tai chị vô cùng thân thiết nói gì đó. Lúc này tôi không nề mặt, không lên tiếng nào ngồi vào vị trí đối diện bọn họ.

Võ Hi thấy chúng tôi đến, ngồi thẳng lại, nhìn chúng tôi mỉm cười chào hỏi, “Em gái cùng em rể đến rồi!” Anh ta đứng dậy bắt tay với Lí Minh Ngôn, Lí Minh Ngôn cũng cười chào hỏi với anh ta, tôi ngồi mặt lạnh te không nói tiếng nào.

“Em gái sao ngồi mất hứng thế?” Võ Hi nhìn tôi cười nói, sau lại nhìn về phía Lí Minh Ngôn, vẻ mặt trêu chọc nói, “Em rể à, đây là em không đúng rồi, không làm cho em gái vui vẻ rồi!” Lí Minh Ngôn cười nhưng không nói, khí chất ôn hòa lại tao nhã.

Đồ ăn mang lên tôi vui đầu rầu rĩ ăn, ở bên cạnh hai nam nhân trò chuyện vui vẻ, chị tôi cũng có hứng thú trò chuyện chung bọn họ, chỉ có mình tôi là bộ dáng khổ đại cừu thâm mà thôi. Khi chị tôi muốn đi toilet, tôi lập tức buông đồ ăn cũng đi theo chị tôi.

“Chị, chị có ý gì thế?” Trong toilet, tôi rút cuộc cũng nhịn không nổi chất vấn chị tôi, “Biết rõ hần ta là loại người gì rồi mà sao chị còn tốt với hần ta?”

Chị nhìn tôi mím môi cười, tươi cười cực kì quyến rũ, “Em gái, hần có thể chơi chị, vì sao chị không thể chơi lại hần? Hử?”

“Đây không phải là chuyện đùa, bỏ qua vấn đề hần là người giả dối thì chị làm gì mà phải phí thời gian cùng tâm lực chứ! Nhìn hần chị không thấy ghê tởm sao?”

“Ghê tởm à?” Chị cúi đầu cười, đi đến trước gương trang điểm lại, tươi cười lạnh lùng, “Muốn xin lỗi chị là phải chuẩn bị trả giá đi. Chị sẽ làm cho hần ta nếm mùi vị thống khổ là như thế nào. Em chờ coi đi!”

“Chị có ý gì?” Tôi không hiểu ra sao, “Chị tính làm gì?”

“Làm gì?” Chị hơi hơi nhúu mày, trong mắt lóe ra ánh sáng lạnh, “Cách phụ nữ tra tấn một người đàn ông tốt nhất là cướp được trái tim của người đó, sau đó bắt anh ta làm tù binh của mình. Chị muốn hần ta chân chính yêu chị, sau đó chị đùa chết hần!”

Tôi đột nhiên thấy lạnh cả người.

Vì chị từ nhỏ đã xinh đẹp cho nên không ít người theo đuổi, người trước người sau nối đuôi không dứt, thậm chí khi trung học còn xảy ra một sự kiện chấn động toàn bộ trường. Khi đó chị muốn chia tay với bạn trai, nam sinh kia người ta không chịu, chị thì lại khư khư muốn chia tay, kết quả người ta lấy nhảy lầu uy hiếp chị tôi, ai người chị nhìn cũng không thềm nhìn cậu ta một cái, xoay người tiếp tục bước đi, sau đó cậu nam sinh kia nhảy xuống thật.

Cũng may đó là lần hai, không phải xa chuyện lớn gì, chỉ cần nằm ở bệnh viện một thời gian là tốt rồi. Sau đó cậu nam sinh kia bị trường học khai trừ.

Chị trang điểm xong, vỗ vỗ vai tôi, cười ảm đạm, nói, “Được rồi, em gái, em cũng đừng quan tâm. Em còn không tin tưởng chị em sao? Đàn ông loại gì mà chị chưa từng gặp qua. Còn em, chị thấy Lí Minh Ngôn thật sự thích em, em tranh thủ mà bắt lấy đoạn nhân duyên này đi. Đàn ông tốt mà bỏ lỡ sẽ không có!”

Tôi nhìn chằm chằm vào bóng dáng chị đi ra ngoài, lại ngẩn người, lập tức cũng đi cùng ra ngoài. Tôi không hề nói gì nhưng thái độ lại cứng ngắc, với Võ Hi một câu cũng không nói ra lời.

Hết buổi tối, chị lại kéo chúng tôi đi quán Bar chơi. Võ Hi bây giờ lấy lòng chị tôi, chị tôi nói một là một nói hai là hai, liên thanh phụ họa. Chị cười nói với Lí Minh Ngôn, “Em rể, đi với tỷ không?” Lí Minh Ngôn lập tức cười gật đầu. Bất đắc dĩ tôi cũng chỉ còn nước đi theo.

Ngồi trong quán Bar, tôi lơ đãng nhớ tới lần trước với cũng đi đến quán Bar với Trần Diệu Thiên Lúc đó tôi kiên quyết kéo anh đến quán Bar..... Nhưng trong quán Bar, tôi lại nghe thấy rất nhiều lời khó nghe.....

“Em gái, đang nghĩ gì thế?” Chị đột nhiên tiến đến bên tai tôi, lớn tiếng hỏi. Tôi lắc lắc đầu.

“Ai da~~ làm sao thế, bộ dáng giống như là thất tình ấy, em có bạn trai ở bên cạnh nha!” Chị lại giễu cợt tôi.

“Chị nói cái gì thế?!” Tôi liếc mắt trừng chị ấy.

Trên bàn rượu, chị tôi là uống hăng say nhất, Lí Minh Ngôn cùng Võ Hi đều bồi rượu cho chị thôi. Tôi không uống rượu, cũng không có ai bảo tôi uống. Tôi cảm giác chị tôi càng uống càng say, chuẩn bị khuyên can chị ấy thì kết quả là chị ấy kéo Võ Hi ra ngoài sàn để nhảy. Hai người bọn họ đều là tuấn nam mỹ nữ, vừa bước ra là đã thu hút được tầm mắt mọi người từ bốn phía.

Lí Minh Ngôn buông ly rượu xuống, nhìn tôi cười cười, ngồi vào bên người tôi, ôm thắt lưng của tôi.

“Em không thích đến nơi này đúng không?” Anh nói bên tai tôi.

Tôi có chút thẹn thùng trả lời, “Anh cảm thấy em không phải con nít chứ?”

Anh không trả lời, chỉ nâng mặt tôi lên, anh chăm chú nhìn vào mắt tôi, nhìn tôi mỉm cười chậm rãi lắc đầu. Sau đó, anh cúi đầu xuống, khi tôi thấy động tác này là anh đã đụng phải môi tôi.

Cũng may là anh chỉ nhẹ nhàng lướt qua môi tôi rồi buông ra. Tôi thấy mắt tự nhiên nên dùng tay cọ cọ môi. Một lát sau, bà chị say khướt của tôi lướt trở lại, chị lập tức nằm trên sofa. Chị ấy xoa xoa cái trán, lại nhích nhích thân mình, dựa vào bên vai Lí Minh Ngôn, cười lớn tiếng nói, “Hắc, chúng ta biết nhau cũng nhiều năm nhỉ?”

Lý Minh Ngôn mỉm cười gật đầu.

“Em gái tôi nói anh không thích nó, nó muốn chia tay với anh đấy. Không bằng hai ta thử xem?” Chị vừa mới nói ra câu này, ngoại trừ chị ra cả ba người trong bàn mặt đều biến sắc. Lý Minh Ngôn quay đầu nhìn tôi, ánh mắt anh có chút không hiểu nổi vì sao.

Võ Hi đi qua sofa, đi đến bên cạnh ôm chị tôi qua một bên, nói, “Cô ấy uống hơn nhiều, chúng ta đi thôi!”

Gió đêm lạnh lẽo đánh tới, tôi cảm thấy đầu óc thoải mái hơn.

Võ Hi đem chị tôi say như chết ôm ngang ra quán Bar. Anh ta nhìn về phía hai người chúng tôi, “Đêm nay tan như vậy thôi, tôi mang cô ấy trở về trước!”

Tôi vừa định bước lên kéo chị tôi về, Lý Minh Ngôn lại kéo tay của tôi lại, trả lời, “Được rồi, chị ấy làm phiền cậu!”

“Không được! Chị ấy có tôi chiếu cố, liên quan gì đến chuyện của anh!” Tôi dùng sức bỏ tay Lý Minh Ngôn ra, xông lên trước, ngăn ở trước người Võ Hi. Sắc mặt anh ta trở nên có chút khó coi, nhưng vẫn cười như cũ, “Em gái, nghe lời đi, chị của em bây giờ rất cần anh rể mà!”

“Chó má! Anh mới không phải anh rể của tôi! Hai người các người đã muốn chia tay!!! Anh nghĩ rằng tôi không biết chuyện gì xảy ra giữa các người sao? Anh nghĩ rằng vì sao tôi đột nhiên lại chạy đến Thượng Hải chứ? Đừng tưởng là chị tôi dễ tính mà có thể để anh tùy cơ khi dễ!” Tôi lòng đầy căm phẫn, vẻ mặt hung hãn.

Nụ cười trên mặt anh ta càng ngày càng cứng lại, nhưng còn cố gắng duy trì, “Con nít không hiểu chuyện, anh rể cũng không so đo với em. Em với bạn trai trở về nghỉ ngơi đi!”

“Anh đem chị tôi trả lại cho tôi!” Tôi cố chấp ngăn ở trước người anh ta.

“Em gái, em như vậy là không nghe lời nha!” Mặt của anh ta rốt cuộc cũng đen rồi.

“Cô ấy cũng là vì lo lắng cho chị mình. Anh cứ đem Chân Tình cho Chân Tâm chăm sóc đi!” Lý Minh Ngôn đi lên phía trước, đứng ở bên cạnh tôi.

Sắc mặt Võ Hi nhiều lần thay đổi, cuối cùng vẫn là cười cười, nói, “Được rồi, đều nói em gái của vợ không thể đắc tội! Mà em gái mạnh mẽ của vợ lại càng không thể đắc tội. Vậy đem chị em cho em chăm sóc đây. Cô ấy uống rượu, em chú ý chút nha!”

Anh ta buông chị tôi xuống, tôi bảo Lý Minh Ngôn giúp tôi đặt chị ấy lên lưng tôi. Lý Minh Ngôn nói, “Hay là để anh công cho?” Tôi cự tuyệt, “Không cần đâu, tự em là được rồi, chị em thon thả như vậy, thật không nặng!”

Tôi cự tuyệt yêu cầu của Võ Hi đòi hộ tống, nói anh ta mà có việc thì chờ chị tôi ngày mai tỉnh lại bàn gì thì bàn.

“Hay là anh đến giúp em đi!” Lý Minh Ngôn ở bên cạnh tôi lại mở miệng nói, “Em cố sức như vậy, anh một người đàn ông lại ở bên cạnh làm kiếng!”

“Không có gì, lại không xa mấy! Vừa mới cướp lại chị từ cái tên căn bã kia, đảo mặt lại đặt chị ấy lên lưng một người đàn ông khác, nói thế nào cũng quá kì cục rồi!” Hơn nữa mới này chị lại còn đùa giỡn chết người như thế, làm sao có thể.....

“Kì cục.....” Lý Minh Ngôn cười ra tiếng. Anh vô cùng thân thiết xoa đầu tôi, cười nói, “Em là con nít sao?”

Anh lại nói, “Nhưng mà anh thấy chị em lại muốn hòa hảo với anh ta, vì sao em không.....”

“Hòa hảo cái rắm! ! Em sẽ không để cho cái tay bẩn thỉu kia chạm vào chị em!” Tôi lên giọng căm hận nói, “Mẹ nó! Tiện nam ghê tởm! Nghĩ mình có gì đặc biệt hơn người chứ?”

“Haizz..” Lý Minh Ngôn khẽ thở dài một hơi, “Đàn ông gặp dịp thì chơi quả thật là không hiếm thấy! Em vẫn còn là con nít, lí tưởng hóa rất nhiều chuyện!”

“Em ghét nhất là chuyện này!” Tôi đột nhiên dừng bước lại, quay đầu qua nghiêm túc nhìn anh, “Kì thật cũng không cần giải thích vì mình thế đâu!”

Anh cười cười, vỗ nhẹ đầu tôi, nói, “ Em đúng là con nít, đừng dùng loại ánh mắt thù hận xã hội đó nhìn anh! Anh không có!”

“Dù sao em cũng không tha thứ cho loại hành vi này! ” Tôi cắn răng nói chắc chắn.

“Em yên tâm, anh sẽ không có!” Anh xoa xoa đầu tôi, trấn an khẽ cười nói, tôi thuận miệng than thở, “Đàn ông ngoài miệng đều nói thật dễ nghe!”

Anh đột nhiên đi đến trước người tôi, bình tĩnh nhìn tôi, trầm giọng nói, “Tâm, cho tới nay, anh đều hướng tới em tình cảm chân thành nhất!” Anh cười cười, có vài tia chua xót khẽ ẩn trên môi anh, “Nhưng trong xã hội này, nói chuyện này nghe có chút buồn cười, cũng không có ai tin tưởng!”

Ánh sao trên trời như hiện lên trong ánh mắt anh, vừa có hào quang lại vừa ẩn ẩn một nỗi cô đơn không cùng. Ở sau lưng anh là ánh đèn neon rực rỡ sắc màu, nhưng anh dường như lại cách ly hoàn toàn với động tĩnh của thế giới, một mình đắm chìm trong một thế giới lạnh lùng đến cực độ, một thế giới mà không ai có thể chạm đến.

Vì sao Lý Minh Ngôn lại làm cho người ta có một cảm giác bị thương như vậy?!

Tôi không khỏi vươn tay, cầm nhẹ tay anh, nhẹ giọng nói, “Chỉ cần anh tin tưởng, nhất định sẽ có được!”

“Anh tin tưởng!” Anh cầm lại tay tôi, “Bởi vì anh đã gặp em!” Tay bị nắm lại làm tôi có cảm giác đau đớn, nhưng đồng thời lại dường như cảm nhận được một loại ưu thương dày đặc.

Trở lại khách sạn, Lý Minh Ngôn đi đăng kí một căn phòng khác, anh giúp tôi đỡ chị về phòng, “Tốt lắm, em sẽ chăm sóc chị ấy, anh về phòng mình nghỉ trước đi! Nơi này không cần anh hỗ trợ nữa đâu!” Anh nhìn tôi cười cười, nói, “Có gì thì gọi điện thoại cho anh!” Nói xong liền xoay người rời đi.

Tôi kéo bà chị ngủ say như lợn chết ngồi dậy cho tỉnh, sau đó lại tha chị ấy đi tắm rửa, giúp chị chuẩn bị một chút nước để tỉnh rượu. Lăn lộn một hồi rồi cuộc cũng xong.

Đang tắm rửa đột nhiên lại nghe bên ngoài có tiếng đập cửa, mở cửa ra, là Lý Minh Ngôn. Ánh mắt của anh nhìn tôi như có hơi giật mình, nhưng lập tức lại không phục lại như thường, ôn nhu cười nói, “Lâu như vậy chắc là đã xong rồi đúng không? Có thể theo giúp anh không?”

“A.....” Tôi ngẩn người, “Cùng anh.....”

“Đi theo giúp anh trò chuyện phiếm. Không được sao?” Về mặt anh thẳng thắn mong chờ nhìn tôi.

“Ách, đã trễ thế này rồi, vẫn là ngủ đi thôi!”

“Anh ngủ không được!”

“Cái đó..... ôi chao, anh!” Anh đột nhiên kéo tay tôi kéo ra ngoài, nói “Đi thôi!”

“Ôi chào, anh..... Anh.....” mặt thấy khăn tắm trên người sắp rơi ra rồi, không ngừng ngay không dám lộn xộn.

Sau khi vào phòng anh buông tôi ra, hai tay lại đặt bên hông tôi, loại hành động có tính xâm lược này làm cho tôi không biết làm sao, kinh ngạc nhìn anh. Anh cúi đầu, ở bên tai tôi cố ý hạ giọng nói, “Tin tưởng anh, trước khi em không muốn, anh đảm bảo không có cử chỉ vượt rào nào!” Nói xong anh nhẹ nhàng hôn lên má tôi. Ngẩng đầu, nhìn tôi ôn nhu cười.

Tuy rằng anh cam đoan như mặt của tôi không hiểu sau lại tự nhiên đỏ lên.

Xem ra anh cũng là vừa mới tắm rửa xong. Trên người còn man mát hương thơm, dung nhan tuấn tú, da thịt trắng nõn. Trong ánh đèn này lại càng trở nên nổi bật hơn, nhưng đối mặt với hình ảnh mỹ nam này, tôi lại không có tâm để thưởng thức, tôi cười gượng hai ba tiếng, nói, “Anh muốn gán gấu cái gì đâu.....”

Anh kéo tôi đi đến bên giường, quyết đoán đem tôi đặt trên giường, còn anh cũng theo lên giường.

Anh kéo chăn, đắp cho cả hai, nắm cả tôi nằm xuống, cười cười nói, “Em không mang thẻ phòng cũng không thể về phòng được! Để cho chị em nghỉ ngơi đi, em ở trong này theo giúp anh ngủ!”

“Em..... anh.....” tôi bị một loạt hành động của anh làm cho ngu ngơ, cơ hồ là không thể nói được tiếng nào.

Đây..... đây là Lý Minh Ngôn sao..... đây..... cái này..... anh có phải uống sai thuốc rồi hay không vậy, làm sao mà mấy ngày nay giống như là đổi tính, vô cùng thân thiện với tôi vậy?!

“Em cảm thấy mình ngủ ở đây không thích hợp!” Nói xong tôi ôm gối muốn đi xuống, anh đột nhiên túm tay tôi lại, anh từ người vào phía trên tôi, “Khó mà có được. Em cùng anh ngủ!” Nhìn vẻ mặt này là thái độ không tha cho kháng cự.

“Được rồi.... không còn sớm.....” tôi nuốt nước miếng, trong lòng khẩn trương vô cùng, “Chúng ta nhanh chóng ngủ thôi!”

“Trước khi ngủ phải có hôn ngủ ngon!” Thanh tuyến của anh đột nhiên ép tới cực thấp, hơi khàn khàn, tự nhiên có ái muội nhẹ nhàng. Anh cúi đầu, tôi bị bao phủ dưới hơi thở của anh, tay chân cứng ngắc, ngay cả tư duy cũng như đình chỉ, Một khắc khi môi của anh chạm vào môi tôi, di động của tôi đột nhiên vang lên. Tôi giật mình, vội vàng nghiêng đầu xoay người xuống giường.

Tôi cầm lấy di động trên sofa, mở ra.

..... Là Trần Diệu Thiên gửi tin nhắn đến.

40. Chương 40: Ý Nghĩa Chân Chính Của Truyện Cổ Tích

Là Trần Diệu Thiên gửi tin nhắn đến.....

Tay tôi tự nhiên không hiểu sao lại có chút run run, âm thầm hít sâu một hơi mới mở tin nhắn.

“Em làm tổn thương tình cảm của anh. Làm tổn thương trái tim của anh. Vì sao em không xóa đi trí nhớ của anh?”

“Anh nguyện ý cho em tình yêu nhiều nhất trên đời này, vì sao em không cần? Anh muốn thương em, sủng em, cho em kiêu ngạo cho em ương ngạnh, vì sao em không chịu? Anh có thể cho em rất nhiều tiền, anh có thể đem tất cả của anh đều cho em, vì sao tất cả em đều không cần.....”

Di động lại vang lên, là một tin nhắn mới đến.

Tôi theo bản năng xoay người, đưa lưng về phía giường, dùng ngón tay khẽ run mở máy.

“Anh nhớ đến Tiểu Trư tự ti khiếp nhược trước kia, có thể bị anh sủng thành công chúa tự cao tự đại....”

Trái tim không hiểu sao lại cảm thấy nhói đau, nước mắt không chịu khống chế rơi xuống.

Tôi buông di động, lặng lẽ lau nước mắt.

Vì sao tôi không tin mình sẽ trở thành công chúa?

Vì sao sau khi lớn lên, tôi cũng không dám ảo tưởng nữa?

“Làm sao vậy?” Sau lưng truyền đến giọng nói của Lí Minh Ngôn, tôi vội vàng thu hồi cảm xúc, xoay người, cúi đầu cười, “Một người bạn, anh ta luôn muốn làm cho em tin truyện cổ tích là có thật. Em cảm thấy rất buồn cười, nhưng mà lại thấy cảm động..... nhưng em lại không thể tin được anh ta. Anh nói xem em có phải mâu thuẫn lắm không?”

“Lúc trước không phải em đã nói với anh là chỉ cần có niềm tin là có thể được sao?” Anh nhìn tôi, lẳng lặng mỉm cười, “Nếu ngay cả tin tưởng cũng không dám, làm sao có thể nhìn thấy cổ tích tồn tại?”

“Anh tin sao?” Tôi nhìn con người sâu thẳm của anh, “Anh tin là trong thế giới thật sự còn có thể có cổ tích sao?”

“Trước kia không tin!” Anh cười cười, “Nhưng mà hiện tại thì tin!”

“Vì sao?”

“Bởi vì em đó. Ánh mắt em đơn thuần sáng ngời, giống như cổ tích!” Anh không hề chớp mắt nhìn tôi, trong mắt tràn đầy ôn nhu.

Tôi ngưng ngưng cúi đầu xuống, muốn nói gì lại không thể nào mở miệng.

Đêm đó, hai chúng tôi nằm ở hai mép giường. Dưới sự yêu cầu mãnh liệt của tôi, ở giữa còn chắt vào cái gối gối đầu. Trong đầu tôi tất cả đều xoay quanh những tin nhắn mới lúc này của Trần Diệu Thiên, trong lòng lại nảy lên từng đợt chua xót khôn kể.

Trong lúc ngủ mơ, cảm giác có một vòng tay ôm lấy tôi, cái ôm này mang theo chút cảm giác mát, cảm giác không phải thoải mái nhưng tự nhiên mang theo chút cô đơn, tôi vô lực kháng cự.

Ngày hôm sau, bốn người đến sân bay, chị làm thủ tục, đêm đó mua vé máy bay trở về. Tôi cùng Lí Minh Ngôn cũng mua vé về đêm. Khi chia tay, chị kéo tay tôi, “Em gái, em nhớ kĩ là một người đàn ông hoặc là có thể cho em rất nhiều tiền, hoặc là có thể cho em rất nhiều tình yêu, em mới có thể suy nghĩ về anh ta. Trăm ngàn lần đừng làm ủy khuất mình!”

“Vậy chị với Võ Hi?” Tôi hạ giọng, lo lắng hỏi.

“Yên tâm đi, chị em không phải đứa ngốc. Nhưng thật ra là em đó, còn nữa, đừng lúc nào cũng đem cảm xúc viết ở trên mặt cho người ta xem!”

Chị vỗ vỗ vai tôi, cười nói, “Bất quá đều nói người ngốc có phúc của người ngốc, em gái chị đơn thuần đáng yêu như vậy, nhất định sẽ có một người đàn ông yêu em đến nắm tay của em!”

“Chị em xinh đẹp thông minh như vậy, nhất định cũng sẽ có một người đàn ông tuyệt thế đến yêu! Cái loại cặn bã như Võ Hi này, chị mau đá hẳn lặn đến đường chân trời đi!”

“Ha ha....” Chị cười vui vẻ, dùng sức gật đầu, “Biết rồi!”

Nhưng mà trước khi đăng kí, chị còn cùng Võ Hi lưu luyến không rời nói lời từ biệt, vẻ mặt nhu tình kia làm cho tôi có chút đau đau.

Chị ơi là chị, tuy rằng không rõ lắm là trong hồ lô của chị bán thuốc gì, nhưng trăm ngàn lần đừng để tình cũ không rủ cũng về nha!

Sau khi về nhà vài ngày, mẹ già cũng ba ba rớt cuộc cũng đã trở lại, mẹ già thừa dịp đêm dài đến phòng của tôi, truy vấn tình hình chiến đấu ở chung, khi tôi đem chi tiết bẩm báo hết ẹ thì vẻ mặt của mẹ lại còn bị phần hơn cả tôi!

“Con rể tốt của tôi cứ như vậy đã không còn, Chân Tâm, con đền ẹ đi!”

“Ặc, mẹ không cần che chở cho anh ta chứ! Con gái của em thiếu chút nữa là bị ‘cường bạo’ rồi đó!”

“Nếu nó không chịu trách nhiệm mới là đáng nói, nhưng Tiểu Thiên người ta còn ước gì được cùng con đến Cục dân chính, nó làm như vậy cũng là bình thường thôi!”

“Mẹ nghĩ gì vậy? Em muốn gả con ra ngoài muốn gần điên rồi.”

“Hắc, con không hề tìm được một thằng nào so sánh được với con rể Tiểu Thiên của mẹ, còn muốn gả ra ngoài à? Không có cửa đâu.....”

“Hừm.....”

Từ sau ngày đó, tôi và Trần Diệu Thiên cũng không có liên lạc gì nữa. Đêm đó tin nhắn đến tôi không trả lời lại, anh cũng không gửi thêm nữa. Nếu anh biến mất khỏi thế giới của tôi thật như tôi hy vọng thì vì sao cả một buổi tối tôi đều không tự chủ được mà cầm di động, cứ mãi mở tin nhắn của anh lên xem. Vì sao tôi một bên xem một bên lại đau lòng, vì sao có đôi khi thậm chí tôi còn rơi nước mắt mãi.....

Vô số sự thật phũ phàng trên đường trưởng thành nói cho tôi biết là cổ tích thì không tồn tại trên thế giới thật này. Hoàng tử cũng không tồn tại, tất cả ảo tưởng tốt đẹp cũng sẽ chỉ làm ình càng trở nên buồn cười hơn mà thôi.

Lúc còn học đại học, tôi có thích một chàng sinh viên. Khi đó tôi cao chưa tới 1m6. Mà anh ta thì cao to, đứng trong đám đông cũng không bị bao phủ, liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy ngay. Mà bóng dáng của anh ta cũng làm cho người ta nghĩ đến một câu thành ngữ, ‘ngọc thụ lâm phong’. Thành tích của anh cao lắm, còn được đại diện cho sinh viên cả nước nhận bằng khen. Khi tôi đi đến phòng tự học thì chỉ cần có đề mục không hiểu đến hỏi anh, anh sẽ kiên nhẫn giảng giải.

Năm đó có diễn xuất văn nghệ, từng khoa đều phải có tiết mục. Vì sinh viên khoa kỹ thuật quả thật rất ít, nên cơ hồ là nữ sinh đều phải ra trận tập thể. Vốn dĩ tôi cảm thấy rõ ràng chuyện này là tự chuốc lấy nhục nên sống chết tôi cũng không chịu, nhưng khi anh đến khuyên thì kết quả thay đổi. Anh nói với tôi, phải tin tưởng vào chính mình. Anh nói béo thì thế nào, béo cũng là một dạng đẹp đặc biệt. Những cô nàng mập mập đều thường thường là thiện lương đáng yêu. Anh dùng một đôi mắt nhiệt tình mà cổ vũ tôi, hãy dũng cảm đi ra ngoài, làm gì người đều nhìn thấy em nở rộ sáng rọi.

Một giây ấy, tôi bị ánh mắt của anh làm cảm động.

Tôi coi lòng nhiệt tình tham gia biểu diễn văn nghệ, trong quá trình diễn tập không ngừng có nam sinh trêu chọc giễu cợt tôi, nhưng tôi không quan tâm. Chỉ cần tôi tin tưởng vào bản thân mình, thế là đủ rồi.

Sau khi diễn xuất xong, tôi đến tìm anh, tôi muốn hướng anh dũng cảm biểu đạt tâm ý của mình. Kì thật tôi không hy vọng xa vời là anh sẽ chấp nhận tôi, càng không hy vọng là anh thích tôi. Nhưng nếu anh đã nói là phải làm một cô nương béo dũng cảm thì tôi cũng dũng cảm đem lời tự đáy lòng nói cho anh biết.

Nhưng khi nhìn thấy tôi, trong mắt anh hiện lên một tia kinh ngạc, thậm chí còn có chút phản cảm. Anh ta che dấu giời lắm, cười cười nói, “Chân Tâm, bây giờ việc học càng ngày càng nặng, chúng ta nên cố gắng học tập thôi, không có bằng tốt nghiệp ra trường là không được đâu!”

Ba ngày sau, anh ta cùng mới một cô gái khác thường xuyên đi cùng nhau. Từ nay về sau, anh không còn một mình nữa rồi. Mà phòng tự học ngày trước, bây giờ cũng không còn thân ảnh của anh nữa. Tất cả hành động vô thanh vô thức này của anh đã hoàn toàn chặt đứt ý niệm trong đầu tôi. Nhưng một người miệng luôn bảo là tin tưởng vào chính mình, lại biết tâm ý của người ta, sao này lại coi tôi nhưng thú dữ hay sóng thần mà tránh không kịp. Cái này làm tôi có thể nghĩ như thế nào đây? Nghĩ thế nào đây?

Đây là sự thật. Là sự thật chân chính.

Sau ngày đó, tôi rốt cuộc không ăn đồ ăn vặt nữa, thậm chí ngay cả cơm cũng không muốn ăn. Bởi vì tôi muốn giảm béo, tôi muốn giảm béo gần như điên rồi. Có một lần đói đến choáng váng, tôi bị đưa đến phòng y tế. Một lần đó thôi, trong toàn bộ trường học đều truyền tin đồn ở khoa điện tính có một con nhóc béo vì bị thất tình mà muốn tuyệt thực để tự hại mình. Kì thật tôi chỉ muốn giảm béo mà thôi!

Mỗi người đều dùng ánh mắt thương hại nhìn tôi, thậm chí có người ngầm khuyên bảo tôi, ngay cả cô giáo khoa tâm lý cũng cố ý giữ tôi lại sao giờ học để tâm sự. Mà người kia, người kia trốn tránh tôi càng thêm khoa trương, tôi có cảm giác hẫng biến mất trên Địa Cầu rồi. Bạn bè trong lớp học không còn chê cười tôi béo nữa, thậm chí bọn học còn xem tôi giống như là búp bê trong tủ kính, cẩn thận đối đãi. Nhưng ánh mắt nói không nên lời này của bọn họ ngược lại càng làm tôi thấy khó chịu vô cùng.

Lúc đó tôi thương tâm muốn chết, nhưng bây giờ nhớ lại, tôi phát hiện không ai sai cả. Chỉ có tôi là sai thôi.

Nếu tôi có thể làm ình gầy đi, còn có thể xảy ra chuyện như thế sao?

Có một số việc, rõ ràng cố gắng là có thể cải thiện nhưng tôi lại chậm phát hiện, thậm chí lại còn vọng tưởng hão huyền.

Tất cả hậu quả không phải đều là xứng đáng lắm sao?

... ..

Từ sau khi từ Thượng Hải trở về, tôi cảm giác Lí Minh Ngôn rất khác với lúc trước. Anh vẫn giống như cũ tiếp đón tôi, đưa tôi đi ăn cơm. Tuy rằng trong phòng ăn, anh tiếp vài cuộc điện thoại. Dưới sự yêu cầu mãnh liệt của mẹ già cùng chị tôi, tôi vẫn duy trì quan hệ với Lí Minh Ngôn.

Hôm nay ở đại sảnh nhà hàng, một cặp đôi sáng ngời xuất hiện ở trước mặt tôi. Lưu Tuệ nhìn tôi cười tươi như hoa, “Thật là trùng hợp!”, ở bên cạnh cô ấy, là Trần Diệu Thiên một thời gian dài chúng tôi không gặp. Thoáng nhìn một cái, tôi không muốn tin vào hai mắt của mình.

Anh là Trần Diệu Thiên, nhưng lại không giống là Trần Diệu Thiên.

Tóc của anh dài ra, người cũng gầy đi rất nhiều, cảm giác cả người hoàn toàn thay đổi, không có cảm giác thô lỗ như trước nữa, anh thật im lặng, rất lạnh mạc, thật bình tĩnh. [Sun: là bị chị làm hại đó, hix....]

Khi Lưu Tuệ ngồi vào đối diện tôi, tôi tinh tế đánh giá cô ấy, đúng là mỹ nữ vừa xuất hiện đã khiến người ta kinh diễm. Trên người cô ấy là một bộ đồ công sở giá trị xa xỉ, tóc búi cao quyến rũ mà tao nhã, đôi mắt sáng long lanh, khuôn mặt tinh xảo, ánh mắt vừa chuyển là phong tình ngàn vạn. Khi cô ấy dựa vào Trần Diệu Thiên, vẻ mặt hạnh phúc vô cùng.

Không thể không nói, cô ấy đúng là đại mỹ nữ, chỉ cần ngồi ở một chỗ là đã thấy cảnh đẹp ý vui rồi.

“Nghe nói hai người cách đây không lâu đi Thượng Hải chơi?” Lưu Tuệ cười hỏi.

Lý Minh Ngôn hơi hơi vuốt cằm, “Uhm”

“Hai người thật đúng là biết hưởng thụ nha, tranh thủ lúc rảnh rồi đi tuần trăng mật!” Nói xong cô ấy ôm cánh tay Trần Diệu Thiên, gắt giọng, “Anh chừng nào mới mang em đi chơi đây? Đi trong nước không có ý nghĩa gì cả, chúng ta đi ra nước ngoài đi!”

“Tùy tiện!” Anh thản nhiên đáp, khi ánh mắt anh sắp nhìn qua tôi, tôi kích động cúi đầu tránh đi. Tôi phát hiện ngay cả dũng khí để nhìn anh tôi cũng không có.

“Em cùng Diệu Thiên sẽ đính hôn. Hai người thì sao? Có chọn ngày chưa?” Lưu Tuệ đột nhiên nói ra một câu làm tôi thiếu chút nữa đều phun cả nước trong miệng ra.

“Còn không có đâu.” Lí Minh Ngôn cười nói, “Vây chúc mừng hai người . Đến lúc đó đừng quên mời chúng tôi uống rượu mừng nha!”

“Đó là đương nhiên!” Lưu Tuệ cười vô cùng thanh thúy dễ nghe.

Hai người bọn họ em một câu anh một câu trò chuyện, giọng nói Lưu Tuệ tràn đầy nhẹ nhàng cùng hạnh phúc, Lí Minh Ngôn vẫn trước sau như một bình tĩnh mà thản nhiên. Mà Trần Diệu Thiên thì thật trầm mặc, trừ phi là Lưu Tuệ cố ý tìm anh đáp lời, thì anh rất ít lên tiếng. Ánh mắt anh mờ ảo, chỉ là ngồi một mình hút thuốc, thái độ vẫn như cũ không chú nào để ý đến xung quanh, cái loại cảm giác tùy ý này..... làm cho người ta thấy anh ấy thật sự tách biệt.

Bởi vì có Lưu Tuệ khéo léo ở giữa cho nên bữa cơm này coi như cũng bình thường.

Sau khi ăn xong, tôi nhìn bóng dáng hai người họ đi ở phía trước, trong lòng tự nhiên bị thương vô cùng.

Tinh thần hoảng hốt, trước mắt hình như có một thân ảnh lấy tốc độ cực nhanh lướt qua, phía sau còn có một giọng thét chói tay, “Bắt cướp” cả người tôi bị người kia đụng vào trọng tâm không vững, ngã

mạnh về phía sau, ngay tại khi tôi cho là tôi đã bị ngã thành động não thì một đôi tay rắn chắc đã đỡ lấy tôi.

Trần Diệu Thiên ôm tôi vào trong ngực, giọng nói tràn đầy kinh hoàng chưa hết, anh đảo mắt trên người tôi, vội hỏi, “Không có việc gì chứ?”

“Không... Không có gì...”

“Con heo này, đi đường cũng không biết chú ý!” Anh nhú mày tức giận mắng tôi.

Rõ ràng người bị đụng là tôi, bảo tôi phải chú ý thế nào đây!

“Không có việc gì là tốt rồi, bây giờ cũng không còn sớm, đi thôi!” Lí Minh Ngôn vừa nói vừa kéo tôi từ trong lòng Trần Diệu Thiên ra, “Ngày khác có rảnh lại gặp!”

Tay của Trần Diệu Thiên cứng ngắc một lát, anh nhanh chóng xoay mặt, không nhìn chúng tôi nữa mà quay lại nói với Lưu Tuệ, “Đi thôi.” Nói xong bước đi thật nhanh, “Ôi chào, Diệu Thiên, chậm một chút, đợi em với.” Lưu Tuệ chạy theo sau lưng anh.

Ánh đèn rực rỡ làm nổi bật bóng dáng của bọn họ, chàng trai cao lớn, cô gái thướt tha. Bọn học càng đi càng xa, đồng thời cũng giống như trong tầm mắt của tôi, bọn họ đã từng bước rời xa thế giới của tôi rồi.

Tôi đột nhiên nghĩ đến câu truyện cổ tích ngày xưa, vô luận là cô bé lọ lem hay là công chúa thì đều rất đẹp rất đẹp..... đủ để làm cho hoàng tử vừa gặp đã yêu.

Haizz, thì ra ngay cả cô bé lọ lem tôi cũng không có tư cách để làm. Còn nói gì là có tin truyện cổ tích hay không chứ?! Ít nhất là truyện cổ tích là cổ vũ chúng ta hãy cố gắng làm cho bản thân mình xinh đẹp!

Cho dù là một con vịt con xấu xí, cuối cùng cũng lột xác thành thiên nga, không phải sao?

Nếu tất cả chuyện này là tôi đã cam tâm tình nguyện mà lựa chọn, vì sao lúc nghe tin tức bọn họ sẽ đính hôn, trong lòng tôi lại cảm thấy mất mát nhiều như vậy, đau lòng nhiều như vậy, đau lòng dường như muốn khóc ra ấy.

Vì sao đến bây giờ tôi cũng chỉ có thể thưởng thức tán thưởng Lưu Tuệ? Vì sao tôi không thể làm mình trở thành một cô gái xinh đẹp động lòng người?

Có lẽ, Trần Diệu Thiên có thể trở thành một ông xã thật tốt, một người đàn ông thật yêu tôi, thật cưng chiều tôi, nhưng mà, bởi vì tôi hoài nghi, tôi khiếp nhược, tôi sợ hãi, ngay cả ném thử cũng không dám đã cự tuyệt.

Tôi cố gắng áp chế từng đợt cảm xúc trong lòng, mãi đến khi về nhà, tôi lại lấy di động ra, xem lại từng tin nhắn của Trần Diệu Thiên gửi đến. Từng giọt nước mắt cứ lăn rơi trên màn hình điện thoại, tôi choáng váng vì từng câu từng chữ trên di động kia.....

Đây là người đầu tiên nói muốn yêu tôi muốn cưng chiều tôi.....

Đây là người đầu tiên có thể làm cho tôi chân chính cảm nhận được hương vị của tình yêu.....

Chỉ có khi ở bên cạnh người anh, tôi cũng không bối vì mỹ nữ xuất hiện mà tự ti, bởi vì anh mãi mãi chỉ nhìn về tôi.....

Trần Diệu Thiên, anh rất muốn nhìn thấy bộ dáng em kiêu ngạo sao?

Thật ra tôi cũng mệt mỏi lắm rồi.

Tôi không muốn bên cạnh người tôi ngưỡng mộ lại xuất hiện một người khác.....

41. Chương 41: Đây Là Con Đường Nào...

Nụ cười thản nhiên của Lưu Tuệ lại hiện lên trong đầu... Vì sao cô có thể phấn khích như vậy, xa hoa lóa mắt như vậy? Mới đây tôi chỉ có thể nhìn cô, hiện tại cũng giống thế sao? Tôi còn muốn đợi cho hồi hận lặp lại bao nhiêu lần nữa? Tôi còn tưởng mình đã trải qua đủ mọi thứ xấu hổ?

Lúc trước gặp được Lí Minh Ngôn, tôi liều lĩnh đuổi theo, tôi đã cho là tôi đã thay đổi. Nhưng thật ra, thứ đả kích tôi chính tôi mới có thể thấy rõ, thì ra tất cả chỉ là giả vờ, tôi vẫn là tôi của trước kia. Một người mập mạp yêu đuổi, dựa vào cái gì được người khác yêu?

Suốt ngày nằm mơ lọt vào mắt xanh của vương tử, suốt ngày sống cuộc sống trần tục hèn mọn, suốt ngày chỉ có thể tiếp tục nằm mơ. Có lẽ nên tỉnh, không ôm hi vọng hảo huyền nào nữa. Nhưng như thế sẽ hạnh phúc sao? Tôi một lần nữa nói ỉn biết, chuyện cổ tích không bao giờ có thể xảy ra với mình. Nghĩ như thế rồi, tôi sẽ vui sao?

Lừa mình dối người! !

... ..

Ngay bản thân tôi cũng không tin được bản thân nhịn đói ba ngày, ngoài uống nước và ăn một chút hoa quả thì chưa ăn một miếng cơm hay thịt nào. Mỗi ngày mẹ tôi đuổi theo sau lưng tôi, không ngừng hỏi tôi cuối cùng đã chịu đả kích gì. Tôi dùng sự im lặng để trả lời, dùng hành vi chán nản để thuyết minh.

Nhưng mà, buổi sáng ngày thứ tư, khi tôi chuẩn bị rời giường, cả người đột nhiên ngã quỵ, toàn thân mềm nhũn không một chút sức lực, trái tim như cũng không muốn đập. Tôi vất vả lắm mới xuống khỏi giường, lập tức bị mẹ tôi lôi xuống ấn vào bàn ăn, ngay cả đánh răng cũng không cho, lập tức tống cơm vào miệng tôi. Mẹ tôi ngồi một bên nhìn tôi chép miệng nói “Con nói còn là cái nghiệp gì đây, mẹ có phải ngược đãi con không, không cho con ăn cơm sao.”

Thứ ăn mới vào một lát bụng tôi bắt đầu khó chịu. Không ăn thì đói, ăn lại cảm thấy khó chịu, cảm giác này chính là sống không bằng chết. Đợi cơn khó chịu dịu qua, tôi chậm rãi ăn cơm, dần dần cũng quen dạ. Sau đó, tôi hoàn toàn buông thả bụng mình, điên cuồng ăn. Khi tôi ăn xong ba bát cơm cộng thêm hai chén canh bụng tôi lại bắt đầu đau. {hana: bạn ăn như heo đó không đau mới lạ}

Tôi lăn trên sofa ôm bụng kêu khổ, mẹ tôi ngồi trước mặt tôi tiếp tục giáo dục những điều thâm thúy “Chân tâm à, con cho dù muốn giảm béo cũng không thể dùng biện pháp làm bản thân đói chết được. Người ta cũng nói ăn một lúc không thể béo, nghỉ ăn một lần cũng không gầy chết được a! Giảm béo là phải có hiệu quả, con như vậy chỉ là đang tự dày vò bản thân mà thôi.”

Tôi cau mày, buồn bã nói “Con chỉ là muốn thay đổi nhanh một chút, tuổi xuân không còn đợi con a.”

“Con này đúng là hâm rồi, muốn thay đổi cái gì!”

“Dù sao con cũng muốn làm mỹ nhân. Con ghét làm con vẹt xấu xí. Con ghét luôn phải ngưỡng mộ người khác.”

“Con nghĩ vậy là không đúng rồi. Những cô gái khác xinh đẹp thế nào mẹ không biết, mẹ chỉ biết con gái nhà mình chính là nhìn thuận mắt nhất đấy.” {hana: chả bù ẹ mình, hum nay lại nói, Chi ơi con béo quá rồi đấy, mau đi giảm cân... ta hêm cần... ai nói ta béo hêm xinh :(}

“Vô nghĩa, mẹ sinh ra con thì chẳng thấy con đẹp.”

“Người thích con cũng sẽ như thế, người đó sẽ không bắt con chạy theo những cô gái xinh đẹp khác, trong lòng nó con chính là tốt nhất.”

Nghe mẹ nói, trong đầu tôi vang lên những lời Trần Diệu Thiên từng nói với tôi...

Cho dù những cô gái khác có vĩ đại hơn em gấp trăm lần, làm anh yêu cũng chỉ có em...

Tiểu Trư, ngoài em, anh cuối cùng cũng không thể để ai vào trong lòng...

Nháy mắt, một trận gió nhẹ thổi qua nội tâm tôi... Có cảm giác khác thường nổi lên trong lòng tôi...

“Con sao vậy? Giống như muốn khóc.” Giọng mẹ già đột nhiên vang lên bên tai, tôi lùi mạnh, không nể mặt nói “Trách sai ai chẳng muốn khóc, được rồi, không gây với mẹ, con phải chuẩn bị đi rồi.”

Tôi vốn cảm thấy mấy ngày qua không gặp mọi người vừa nhìn sẽ hô lên kinh ngạc, oa, Chân Tâm, bạn gầy đi! Kêu quá mọi người đúng là có hô lên kinh ngạc, có điều nội dung của nó là “oa, Chân Tâm, sao bạn tiêu tụy quá vậy, bạn chịu đả kích gì sao!!”

Nói gì chứ, lời này mới thật sự khiến tôi đã kích. Tôi bắt đầu tự hỏi hành động của mình có phải là sai lầm hay không.

Buổi chiều về nhà tôi bắt đầu cùng mẹ già thương lượng, làm thế nào mới có thể cải tạo thể xác một cách đúng hướng. Mẹ tôi nói “Chân Tâm à, mỗi ngày trước khi đi ngủ và sau khi rời giường, con hãy nói một trăm lần – Mình là người đẹp nhất!” {hana: Bà mẹ này YY quá}

“Mẹ muốn con tự lừa mình dối người sao?” Tôi trừng mắt nhìn mẹ tôi.

“Cái này gọi là quá trình thanh tỉnh nhận thức của bản thân đó.” Mẹ tôi sửa lại, mẹ nói “Vì nhận thức của con không đúng, mẹ trước phải khiến nhận thức của con đi đúng đường.”

Mẹ lôi tôi vào phòng tôi, mở máy tính của tôi, đem mấy tấm hình ngôi sao xinh đẹp đưa ra. Khi tôi nhìn thấy Trương Mạn Ngọc mẹ tôi nói “So ra thì con còn trẻ hơn người này nhiều.” Tôi cười sặc sụa. “Mẹ, con biết con so với chị ấy đúng là trẻ hơn rất nhiều.” Khi tấm hình Lâm Tâm Như hiện lên, mẹ tôi nói “Cô ấy làm gì có làn da trắng nõn như con, con không biết da cô ấy không đẹp lắm sao?” Tôi lại nhìn nhìn, sau đó nói “Hình như là vậy...”

Đang thảo luận, dưới lầu bỗng vang lên tiếng chuông cửa, tôi chạy xuống mở cửa, lúc này đứng sững sờ tại chỗ chính là một thân tây trang trắng thướt – Trần Diệu Thiên.

“Ai nha, Tiểu Thiên, con đến rồi sao.” Thanh âm của mẹ tôi vang lên phía sau, Trần Diệu Thiên ban đầu mặt không chút biểu tình, đột nhiên cười rộ lên, gật đầu nói “Đi khoẻ không ạ.” Mẹ tôi một tay đẩy tôi ra, tay còn lại kéo Trần Diệu Thiên vào cửa, vô cùng nóng vội nói “Tiểu Thiên, đã lâu không gặp nha, sao gần đây con không đến chơi với Chân Tâm, đi nhớ con lắm đó.” {hana: đi nhớ thì đi mà đi chơi, người ta tới chơi với con đi cũng có chơi với đi mô...ghét...}

42. Chương 42: Thì Ra Đã Thật Lòng Tương Tư.

“Đi đi đi, anh đi đi.” Tôi bỏ tay, trong lòng bỗng cảm thấy có chút không thoải mái, vì thế mà ngữ khí cũng trở nên ngang bướng.

“Còn em?” Anh nhú mày hỏi lại, ngữ khí mơ hồ, ánh mắt mờ ám “Làm bạn gái Lí Minh Ngôn cảm giác thế nào?”

“Tốt, thật sự rất tốt.” Tôi rõ ràng trả lời, nhưng sao nghe cứ như đang giận lẫy vậy. Anh không nói gì, tôi lại bồi thêm một câu “Điều không tốt chính là lúc anh xuất hiện trước mặt em, vô cùng đáng ghét.”

Vừa vặn lúc này mẹ tôi ở dưới lầu gọi xuống ăn cơm, tôi ném cho anh một cái nhìn xem thường, dùng sức mở cửa phòng phẩm phẩm đi xuống lầu. Trần Diệu Thiên theo sau tôi, cũng xuống lầu.

Trên bàn cơm mẹ tôi năm lần bảy lượt gấp thức ăn cho anh, quả thực so với con để còn quan tâm hơn, tôi chỉ biết khóc trong lòng.

Bà mẹ già này không hiểu sao vẫn quyết đem anh trở thành con rể sao? Tôi rõ ràng đã nói với mẹ tôi là tôi không muốn rồi sao. Làm như là tôi không có ai ngó ngang đến ấy, thế nào mà phải như đang cầu xin anh vậy. Bộ dạng tốt thì giỏi lắm sao? Có tiền tốt vậy sao? Cũng không nhìn thấy người đàn ông này có đức hạnh gì! Anh cho dù có mang cả núi vàng núi bạc đến tôi cũng không thèm!!

Tôi mạnh mẽ buông đũa, đẩy bát ra, lạnh lùng nói “Con ăn xong rồi.”

Nói xong tôi đứng dậy, đi thẳng ra phía cửa, mẹ tôi ở phía sau truy vấn “Ăn nhanh thế sao? Con còn muốn đi đâu?”

Tôi mở cửa, đi giày, bỏ lại bốn chữ “Con đi hẹn hò.” Đạp tung cửa, chạy lấy người.

Sau khi ra ngoài, trong lòng tràn đầy bức tức cũng biến mất chút ít, nhưng tôi vẫn buồn chán, giờ biết đi đâu? Không lẽ một mình đứng giữa đường cái sao?

Tôi lững thững đi về ngã tư phía trước, mặt trời đã xuống núi, khí hậu tháng tư đã có chút oi bức, tôi đá mấy viên đá dưới chân, trong lòng hăm hức tiến về phía trước.

Bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng còi xe, tôi quay đầu thấy Trần Diệu Thiên ngồi trên chiếc Ferrari thượng hạng của anh, nhàn nhạt cười nói “Em đi hẹn hò ở đâu? Anh đưa em một đoạn.”

“Không cần.” Mặt tôi không chút thay đổi từ chối anh, tiếp tục quay đầu bước đi.

Nhưng anh cũng không bỏ đi, không nhanh không chậm chạy theo bên người tôi, người qua đường càng lúc càng chú ý đến chúng tôi hơn, cuối cùng tôi nhịn không được, dừng bước kháng nghị “Anh đi xa ra một chút được không? Đường lớn như vậy làm gì mà cứ phải dính vào người em?”

“Em không chịu lên xe, anh chỉ còn cách này để đưa em thôi.” Anh nở nụ cười vô lại.

Đang lúc tôi muốn phản công thì điện thoại vang lên.

“Alo, có việc gì a?” Bên tai truyền đến tiếng cười của Lí Minh Ngôn “Buổi tối có việc gì không?”

“Có chuyện gì không?”

“Đi ăn cơm với anh, có rảnh không?” Anh cười hỏi.

“Được a!” Tôi sẵn sàng đáp lại. Đang lo không biết đi đâu, nhất là trước tình cảnh quẩn bách này, đúng là đã tìm ra cách giải quyết.

Tôi nói cho Lí Minh Ngôn địa chỉ của tôi, tắt điện thoại, tôi đến bên đường đứng chờ. Nhìn từ xa Trần Diệu Thiên vẫn đậu xe gần đây, tuy rằng cách khá xa nhưng tôi gần như vẫn nhìn thấy ánh mắt đang dán chặt vào tôi của anh.

Một lát sau, Lí Minh Ngôn lái xe đến. Sau khi lên xe, nhìn qua kính chiếu hậu tôi vẫn thấy xe Trần Diệu Thiên đứng ở chỗ cũ, cho đến khi điểm đỏ biến thành chấm nhỏ và biến mất trong tầm mắt...

Bên tai hình như có tiếng nói chuyện, tôi lấy lại tinh thần, hỏi Lí Minh Ngôn “Anh nói gì cơ?”

Anh cười cười “Không tập trung gì cả, Anh hỏi em muốn đi chỗ nào ăn?”

“Tuỳ anh, anh chọn đi.” Quả thật tôi đã ăn rồi, tuy rằng ít nhưng hiện tại cũng chẳng có cảm giác muốn ăn.

Tay anh đột nhiên đặt lên tay tôi, cười nhợt nhạt. Anh không nói gì, vẻ mặt cũng ôn nhu dịu dàng. Tôi khẽ nở nụ cười.

Không phải tôi không biết, Lí Minh Ngôn càng ngày càng đối tốt với tôi. Có cô gái nào lại không thích một người tài mạo song toàn, phong độ đỉnh cao như anh đâu? Nhưng mà... cuối cùng là vì sao, vì sao trong mắt trong lòng tôi lại không thể toàn tâm toàn ý nghĩ về anh...

Tôi biết người này sẽ là một người chồng tốt, tôi cũng biết đây vẫn luôn là mục tiêu của đời tôi, tôi càng hiểu rõ đây là tâm nguyện nhiều năm của tôi...

Có điều, khoảng cách càng gần vì sao những khát khao nóng bỏng của tôi với anh lại không còn...

Tôi bị làm sao đây??

Điện thoại đột nhiên vang lên, tôi mở ra xem, là tin của Trần Diệu Thiên. Hình như... từ sau lần đó anh không hề nhắn tin cho tôi, càng không nói đến chuyện gọi điện.

Tay tôi run nhẹ nhẹ, mở tin nhắn.

“Anh cố gắng để có được vẻ ngoài em yêu thích, chỉ vì để em xem, có phải anh là đồ ngu ngốc không?”

... Trong lòng đau xót, tôi thiếu chút nữa là rơi lệ. Tôi ngẩng đầu, hít một hơi thật sâu, cố gắng đem những hỗn loạn trong lòng trấn an.

Tại đại sảnh nhà hàng, tôi cùng Lí Minh Ngôn ngồi đối diện nhau. Sau khi gọi món, tuy không cảm thấy vị gì nhưng tôi vẫn mỉm cười ăn cơm. Trong lòng rối loạn, cuối cùng chỉ có thể bày ra nụ cười gượng ép.

Ánh mắt Lí Minh Ngôn đột nhiên nhìn về phía sau tôi, tôi quay đầu, Trần Diệu Thiên đang thông thả bước đến phía này. Anh ngồi xuống bên cạnh tôi, nhìn đồ ăn trước mặt tôi, cười cười nói “Thì ra Tiểu Trư ở nhà ăn chưa no, còn muốn đi ăn tiếp.”

Tôi lúc này xị mặt “Ai khiến anh nói!”

Anh tiến đến bên tai tôi, cố ý nói thật nhỏ, làm như nhỏ đến mức người ngoài không thể nghe được anh nói gì “Dì nói lãng phí đồ ăn là không tốt, bắt anh phải ăn hết cơm thừa trong bát em a. Thế mà em còn chạy đến đây ăn.” Nói xong anh gõ gõ đầu tôi, toàn bộ tư thái giống như một đôi tình nhân đang liếc mắt đưa tình với nhau.

Người này cuối cùng làm muốn gì đây. Tôi mạnh mẽ đứng dậy, cười cười xin lỗi Lí Minh Ngôn “Em đi toilet.” Nói xong vội vàng bước đi, từ đầu đến cuối không thêm liếc nhìn Trần Diệu Thiên một cái.

Ra khỏi toilet, liếc mắt đã thấy Trần Diệu Thiên đang đứng ở gần đây, hai tay anh đan vào nhau, tao nhã đứng, tựa hồ như đang đợi tôi, gặp tôi đi ra anh ném cho tôi một nụ cười vô hại. Không biết vì sao, Lí Minh Ngôn nhìn thế nào cũng thấy bộ dạng công tử dòng dõi thư hương, mà anh, cho dù có ăn mặc như Lí Minh Ngôn, nhìn thế nào cũng chỉ giống một kẻ lưu manh.

Mà lúc này, những cô gái đi qua đều lén nhìn anh.

Tôi lạnh mặt nói “Anh có ý gì?”

Anh cười cười, “Em nói xem anh có ý gì.”

“Anh dựa vào gì mà phá đám cuộc hẹn của em.” Tôi cảm hận nói.

Một kẻ lăm lăm suốt ngày cùng đám phụ nữ quan hệ xằng bậy dựa vào gì mà can thiệp cuộc sống của tôi. Một người đàn ông đã có hôn ước với một cô gái khác, anh dựa vào gì mà quậy phá?

Trần Diệu Thiên từng bước từng bước đến gần tôi, nụ cười trên mặt thu gọn lại, mang theo một chút sắc bén khiến người khác sợ hãi. Anh đem tôi bức đến không còn đường lùi, hai tay chống vào vách tường, nụ cười lạnh như băng, đáy mắt kim nén sự tức giận “Em dựa vào gì mà chiếm cứ trái tim anh?”

“Anh... ô...” Anh đột nhiên hôn lên môi tôi, dùng sức tách hai hàm răng tôi. Tôi cố gắng đẩy anh ra lại bị hai tay anh không chế không thể động đậy. Môi anh bá đạo hung hãn hôn lên môi tôi, cuồng bạo chiếm đoạt trong miệng tôi. Tôi vừa ngượng vừa giận, không chỉ vì mình bị cưỡng hôn, mà bởi vì mọi người đi qua và đang nhìn chúng tôi.

Nhưng nụ hôn của anh cứ kéo dài không dứt, đến khi cả người tôi mềm nhũn, lưỡi đã bị đầu lưỡi của anh kéo ra quần quýt mút vào, mọi tác trong miệng đều đã có dấu ấn của anh, hai chân tôi nhũn ra, trong lòng lại không tự giác buông thả không chống cự... nụ hôn của anh càng lúc càng ôn nhu, giống như đang đối đãi với người mình yêu nhất vậy.. {hana: thì đúng thế còn gì}

Tôi giống như bị ma nhập, tay không tự giác ôm lấy lưng anh, đem chính mình chôn vào vòng ôm của anh.

Hai thân thể chặt chẽ dán tại một chỗ, gần bó liền mạng dây dưa, điên cuồng chiếm đoạt không biết đâu là đủ, cả thể xác lẫn tinh thần gần như hoà tan, khiến con người dường như quên hết thấy.... {hana: Kỹ năng hôn của Thiên ca đúng là thiên hạ đệ nhất nhá hê hê}

Đang lúc tôi đang điên cuồng đắm chìm trong nụ hôn của anh bỗng giật mình sợ hãi, thì ra tôi lại khao khát nụ hôn của anh đến vậy, thì ra tôi đã nhớ hơi thở của anh đến vậy...Cứ như vậy ôm chặt anh, cùng anh thân mật hôn môi, loại cảm giác này thật giống như tôi đã có cả thế giới... Trong khoảng thời gian cô đơn buồn chán, tất cả như được lấp đầy, cuộc sống của tôi giống như không còn cần thứ gì nữa...

Khi anh cuối cùng cũng buông môi tôi, tôi mở mắt, xụi lơ trong lòng anh, nhìn chằm chằm hai tròng mắt anh.

Anh nhìn thật sâu vào tôi, trong mắt tràn đầy nhu tình lưu luyến. Anh lại cúi đầu, nhẹ nhàng cắn lên môi tôi, thanh âm khàn khàn mang theo vị ngọt ngào “Tiểu Trư.. Đừng rời khỏi anh...”

Anh bỗng nhiên đem đầu chôn vào cổ tôi, giống như một đứa nhỏ đang ghé lên vai tôi “Em không biết anh nhớ em, nhớ em... nhớ muốn phát điên không...” Yết hầu của anh dẫn tăng lực, thanh âm bắt đầu thô

hơn, giống như đang kìm nén cảm xúc. “Em có thể nói đi là đi... anh lại không làm được... tình cảm của anh đều đặt lên người em... anh không thu lại được... anh không quản lý được trái tim mình...”

Trái tim tôi co rút đau đớn, đầu óc lại giống như tỉnh táo hơn, tôi chần chờ hỏi “Nhưng mà, anh cùng Lưu Tuệ... không phải muốn đính hôn sao...”

Anh trầm mặc, không nói gì.

Đây là... cam chịu sao?

Trong lòng tôi đột nhiên dâng lên một cơn giận. Một người cùng cô gái khác đính hôn lại chạy đến nói yêu tôi là có ý gì? Trêu đùa tôi như vậy vui lắm sao?

Tôi đẩy mạnh anh ra, giờ tau muốn tát anh một cái, nhưng bắt gặp ánh mắt thống khổ của anh khiến tôi dừng lại, không thể xuống tay. Tôi cảm giận buông tay, lạnh lùng nói “Em không phải cô gái chỉ cần ném tiền ra là có. Anh đã có vị hôn thê, hãy chăm sóc tốt cho cuộc sống của mình, không cần theo em nói này nói nọ.” Nói xong, tôi không nhìn anh, quay đầu bước đi.

Có điều, sau khi quay đi, nước mắt tôi mơ hồ tràn mi...

Mạnh mẽ lau mặt, tôi bước nhanh về phía bàn ăn.

Khi tôi về đến nơi, Lí Minh Ngôn vẫn lặng lẽ ngồi ở chỗ cũ, anh ngược mắt nhìn về phía tôi, lộ ra nụ cười ôn nhu. Mà đối diện anh còn có một người nữa – Lưu Tuệ. Cô mặc một chiếc váy liền tinh xảo, trên mặt là lớp trang điểm hoàn mỹ. Nhìn tôi đi tới, cô nở nụ cười tiêu chuẩn của mỹ nhân, “Cuối tuần này cô sẽ đến chứ?”

Sau khi ngồi xuống, cô đưa cho tôi một phong thiếp hồng nói “Cuối tuần du thuyền đến quốc gia Mộng Áo sẽ xuất phát, là gia sản của Trần Diệu Thiên a, đây chính là vé vào cửa vạn kim khó mua, tôi cố ý mang đến đây, hi vọng hai người sẽ có một cuối tuần vui vẻ.” Nói xong cô đứng lên, chân thành rời đi. Đi được một đoạn, cô đột nhiên quay đầu, nhoẻn miệng cười “À, quên nói, hôm đó trên du thuyền tôi cùng Trần Diệu Thiên sẽ đính hôn. Nhất định phải tới nhé.”

Tầm mắt của cô bình tĩnh dừng tại khuôn mặt Lí Minh Ngôn, sau đó lại nở nụ cười hoàn mỹ, bước đi.

Tôi nhìn Lí Minh Ngôn đang ngồi đối diện, anh làm như không có gì cười cười với tôi “Đi thôi.” Nhưng chân của tôi hình như bị chôn xuống đất, hoàn toàn bất động. Khi tôi đứng lên được từng đợt đau xót tràn ngập lòng tôi.

Anh thật sự muốn đính hôn... Cuối tuần này sẽ đính hôn...

Nhìn đi, người đàn ông này đúng là vô sỉ. Rõ ràng muốn cưới một người khác vào cửa, lại còn quán quýt lấy tôi không buông, còn giả mù sa mưa nói này nói nọ....

Mà tôi lại ngu cỡ nào đây, tự nhiên lại bị anh làm cho rung động.

Một hoa hoa công tử, người đàn ông xấu xa... vậy mà tôi lại bị mê hoặc...

Trên đường trở về, tôi cố gắng kìm nén khó chịu trong lòng, quyết định cùng Lí Minh Ngôn nói chuyện rõ ràng. Nếu là trước kia, tôi cùng Trần Diệu Thiên có hành động hành động ái muội là sự éo buộc, vậy cái hôn khi này là sao? Tôi rõ ràng đã không khống chế tình cảm của mình... Tôi còn mặt mũi nào cùng Lí Minh Ngôn tiếp tục qua lại? Ngay cả bản thân tôi cũng không thể chịu được.

Cho dù Trần Diệu Thiên sẽ đính hôn, tôi thà một mình đối mặt cũng không muốn tiếp tục nói kéo một người đã không còn trong tim mình.

“Em nghĩ, chúng ta vẫn là...” “Cuối tuần này đi nhé.” Anh đột nhiên chặn lại lời tôi.

“Không.” Tôi trực tiếp cự tuyệt anh, “Anh đồng ý đi thì phải đi, em không đi, còn nữa, chúng ta chia tay đi...” {hana: dứt khoát nha.. cho bạn Chân Tâm 100 điểm}

Anh đột nhiên phanh gấp, tiếng bánh xe rít trên mặt đường khiến tôi giật mình. Anh quay đầu, ánh mắt bình tĩnh hỏi tôi “Vì sao?”

“Bởi vì...” Tôi cắn môi, quyết định nói ra những điều làm tổn thương lớn nhất mới có thể dễ dàng dứt khoát “Em đã không còn thích anh.”

Anh vươn tay cầm lấy tay tôi, chậm rãi nói “Tình cảm có thể từ từ vun đắp. Từ đầu anh cũng không thích em, nhưng hiện tại anh đã yêu em.”

“Nhưng em đã muốn...” “Đi với anh nhé.” Anh nắm chặt tay tôi, chặn lại không cho tôi nói. Anh quay đầu, không hề nhìn tôi, ánh mắt chăm chú nhìn phía trước, tay vẫn nắm chặt tay tôi. “Coi như là giúp anh, coi như cho anh chút thời gian đi.”

43. Chương 43: Anh Mới Là Hoàng Tử Của Em

Cuối tuần, sáng sớm tôi đã tỉnh, mở to hai mắt nhìn trần nhà nhưng lại không muốn ngồi dậy.

Trong đầu không thể không chế lại nhớ đến đủ loại hình ảnh khi mình cùng Trần Diệu Thiên ở một chỗ. Tôi giật mình phát hiện là tôi rất ít khi nào nhớ tới anh, thời gian tôi dành cho anh rất ít. Cho tới nay, tôi đều cảm đầu cảm cổ theo đuổi Lí Minh Ngôn, có bao giờ mà nhớ tới Trần Diệu Thiên đâu.....

“Sao còn chưa ngồi dậy?” Mẹ đi vào phòng tôi hét to, “Cuối tuần, Tiểu Thiên không hẹn hò với con sao?”

Tôi không để ý tới mẹ nữa, tiếp tục nằm ở trên giường giả bộ ngay đơ.

Mẹ lại ngồi xuống ở đầu giường của tôi, tiếp tục nói, “Tiểu Thiên, đứa nhỏ này cũng không tồi! Cứ như lần trước, mẹ thấy nó chạy đến nhà chúng ta ăn cơm, con ăn mới có mấy miếng đã đứng dậy đi mất, mẹ nói giỡn với nó là lãng phí lương thực là không được, ấy vậy mà nó chủ động lấy cái bát của con, đem cơm còn thừa lại của con đều ăn hết. Con nói xem, người ta là đại thiếu gia sống sung sướng ăn nhàn lại yêu chiều con như vậy, con xem thử nói nó thích con bao nhiêu?! Con sao không biết chừng biết mực? Con không biết, lúc con nói con đi hẹn hò, chân trước vừa đi là thái độ của Tiểu Thiên đã vô cùng khó chịu rồi, đến mẹ xem mà còn thấy khó chịu nữa là, thực hận không thể đem con nha đầu ngu ngốc chết tiệt này về nhà đánh ột trận! Con nói người ta một đứa nhỏ tốt như vậy mà bị con tra tấn như thế? Chịu nổi không?”

Mẹ ngồi ở đầu giường không ngừng nói, không nói thì thôi, càng nói thì càng nghe càng phiền lòng, tôi rốt cuộc không chịu đựng được nữa, hô lên, “Người ta đã muốn đính hôn, đính hôn với một cô gái có gia thế có tương mạo, mẹ còn nhắc tới cái gì nữa!” Ai biết đâu trong nháy mắt, nước mắt cũng ào ào rơi xuống.

“Nó đính hôn?” Mẹ tôi sửng sốt cả nửa ngày mới nói, “Không có nghe nó nói qua, con gái, con có nghe lầm không?”

“Làm sao mà lầm được?” Tôi kích động lập tức ngồi dậy, rút thiệp mời từ trong ngăn kéo ra, “Mẹ xem đi! Đây là thiệp mời đó! Bọn sẽ ở trong một chiếc du thuyền xa hoa làm lễ đính hôn!”

Mẹ tôi cầm vé tàu trên tay, chột liếc mắt một cái nhìn lại, kêu lên sợ hãi, “Du thuyền xa hoa Mộng Ảo lần đầu xuất phát! Du thuyền siêu xa hoa năm sao!”

“Mẹ kích động cái gì chứ! Con rể mà mẹ luôn mồm nhắc tới sẽ ở trên chiếc du thuyền đó đính hôn với người con gái khác đó!” Tôi không thể chịu đựng được nữa, hô to với mẹ.

Mẹ đột nhiên chạy tới trước cửa ngăn tủ, lục tung lên tìm quần áo cho tôi.

Không trong chốc lát là một bộ quần áo đã bị ném tới trước giường, mẹ quát tôi nói, “Bây giờ lập tức mặc quần áo, đi đem con rể của mẹ cướp về ẹ! Mẹ nhất định Tiểu Thiên là con rể rồi, trốn không thoát đâu! Đi thôi! Nó nhất định là đang chờ con! Con tự mình ngắm lại xem, trong hai người các con nó toàn là chủ động, bây giờ nên đổi thành con nên cố gắng đi! Hạnh phúc là phải tự mình tranh thủ!”

Tôi trầm mặc nhìn mẹ.

“Chân Tâm, con nghe mẹ khuyên một câu đi, đầu năm nay đàn ông còn chân tình như vậy thật sự rất ít. Cho dù là vì tương lai của con, đi thôi!”

“Nhưng mà.....” Tuy rằng trong nội tâm cũng có một ngọn lửa thiêu đốt nhưng tôi còn chần chờ.

“Con tự hỏi trái tim mình một chút đi, nếu Trần Diệu Thiên khờ dại đính hôn cùng một cô gái khác, con có khó chịu hay không?”

“Có!” Tôi trả lời xong nước mắt lại một lần nữa rơi xuống, nghẹn ngào nói, “Con sẽ rất khó chịu.....”

“Nếu con biết không có nó con sẽ khó chịu, vì cái gì con không đi tranh thủ?” Mẹ tôi nắm tôi kéo dậy từ trên giường, “Nhanh lên, thay quần áo, rửa mặt trang điểm chuẩn bị đi ra ngoài, nhanh chóng mang con về của mẹ về đi!”

Một giờ sau, tôi trang điểm rực rỡ bị mẹ tôi đá ra cửa nhà.

Tôi bị mẹ kích động, trong lòng nhiệt huyết hân lên, ôm tâm trạng liều chết đi cướp con về ẹ tôi. >”

Cạnh bờ sông, một chiếc du thuyền màu trắng thật lớn đang thả neo ở đó. Từ xa nhìn lại, hoa lệ hoành tráng tựa như một tòa thành dựng trên sông. Trên thuyền ruybàng tung bay, người ta đi tới đi lui náo nhiệt không dứt, vô cùng náo nhiệt. Tôi cầm vé tàu trong tay, ở trong lòng tự cổ vũ mình lần thứ một ngàn là không được lùi bước, cố lấy dũng khí theo dòng người bước lên boong tàu.

Trên thuyền, người phục vụ dẫn tôi đến một gian phòng, cửa sổ thật lớn mở ra làm cho người ta thấy rõ cảnh trên sông, xa xa có mây mù như ẩn như hiện. Không biết Lí Minh Ngôn có lên thuyền không. Tôi với anh không hợp ý nhau, buổi sáng anh gọi điện thoại tôi còn một mực nói rằng mình chắc chắn không đến. Nhưng mà, bây giờ lại xuất hiện tại nơi này.....

Mặc kệ, việc cấp bách là hẳn phải nhanh chóng tìm được Trần Diệu Thiên mới được. Tôi phải cướp anh đi trước khi lễ đính hôn tiến hành.

Nhưng mà thuyền này lớn như vậy, tôi phải đi chỗ nào để tìm được anh đây?

Ở trong phòng càng đợi càng lâu, tư tưởng của tôi lại dao động không ngừng. +__+

..... Tôi có chắc chắn là Trần Diệu Thiên có thật yêu tôi sao? Nếu anh chỉ là nhất thời xúc động thì làm sao đây? Nếu về sau anh lại đi tìm người con gái khác thì làm sao bây giờ? Nếu một ngày anh chê tôi nhọc nhằn thì làm sao bây giờ? Nếu..... nếu anh thật sự đính hôn với Lưu Tuệ, cho dù tôi có tìm anh thì cũng bị anh cự tuyệt.....

Nhiều cái nếu như vậy, tôi có thể chấp nhận được không?Lần nữa do dự bồi hồi, bất tri bất giác, bên ngoài trời đã tối rồi. Xa xa có thể thấy được những ngọn đèn lấp lánh, tôi quyết định thừa dịp bóng đêm, đi chung quanh giải sầu một chút.

Mới vừa mới cửa ra là đã nhìn thấy một người tôi không muốn nhìn thấy rồi—Lưu Tuệ, cô ấy nhìn tôi nhoẽn miệng cười, “Cậu quả nhiên là đến đây!”

“Cơ hội du lịch miễn phí đương nhiên là không thể bỏ qua rồi!” Tôi cũng cười trả lời lại, nhưng mà nhìn thấy vẻ mặt cô dâu hạnh phúc của cô ấy là nụ cười của tôi không thể không chế lại có chút chua xót.

Cô ấy đi vào phòng tôi, “Chân Tâm, ngày mai cô làm cô dâu phụ của tôi được không?”

“A?”

“Thế nào?” Cô ấy nhìn tôi cười động lòng người, “Tôi của thấy chúng ta rất có duyên phận, nếu cậu đến làm cô dâu thật sự là rất thích hợp! Một yêu cầu nho nhỏ như vậy, cậu sẽ không phải không đáp ứng đấy chứ?”

“Cái này..... đến lúc đó xem tình huống đi.....” Tôi đáp có lẽ.

“Còn xem tình huống gì nữa, quyết định như vậy đi!” Cô ấy vỗ vỗ bả vai của tôi, “Đêm nay nghỉ ngơi cho khỏe, tôi cũng trở về nghỉ ngơi!”

Lúc Lưu Tuệ đi rồi tôi đứng là đứng ngồi không yên thật.

Ngày mai bọn họ sẽ đính hôn, đây là cơ hội cuối cùng của tôi.....

Tôi không thể buông tay được..... nhất định không thể buông tay như vậy được.....

Trên boong tàu đèn sáng rực rỡ, dàn nhạc hòa tấu đang biểu diễn, thức ăn ngập tràn, từng đôi trai gái đang khiêu vũ hoặc là đang đứng cạnh boong tàu đón gió. Tôi ở trong đám đông tìm kiếm thân ảnh của Trần Diệu Thiên nhưng lại mãi mà không tìm được.

Thật lâu cũng không có kết quả, tôi mất mát đi trở về. Để điều tiết tâm tình, tôi dựa vào lan can nhìn về nơi xa, nhưng lại vẫn khó chịu như cũ. Tôi lấy di động ra, mở máy, tìm đến số của Trần Diệu Thiên..... màn hình tắt..... tôi lại mở máy.....

Khẽ cắn môi, gọi qua di động của anh.

Vài tiếng ‘tít tít’ vang lên, bên kia vang lên giọng nói của anh, “Alo?”

“Alo,” giọng tôi nhỏ như tiếng muỗi kêu, “Cái này..... Anh ở nơi nào.....”

“Anh ở trong phòng yến tiệc lâu ba!” Anh trả lời ngắn gọn, ở đầu dây bên kia còn vang lên âm thanh ồn ào.

“..... Anh bây giờ đang bận sao?”

“Không sao, đang an bài một chuyện!”

Là an bài tiệc đính hôn ngày mai đúng không.....

Trái tim khẽ nhói đau, sau một lúc lâu, tôi mở miệng, “VẬY anh cứ tiếp tục đi!” Nói xong tôi lập tức gác điện thoại.

Tôi bước từng bước trở về.....

Nhanh lúc tôi sắp đi trở về phòng mình, trong lòng càng ngày càng buồn làm cho tôi dừng bước.

Tôi xoay người lại chạy lên phía lầu ba.....

Quách Chân Tâm, hạnh phúc là phải tự mình tranh thủ được! !

Lúc trước liều mạng theo đuổi một người không chút để ý mình, bây giờ lại làm đau lòng người chân thành thích mình, vì cái gì lại tréo ngoe như thế chứ?!

Vì đây là hạnh phúc chân chính của tôi mà ^ ____ ^

Đại sảnh xa hoa, xanh vàng rực rỡ rồi lại như ảo mộng, những quả bong bóng trái tim màu hồng bay giữa không trung, những đóa hoa hồng kết lại thành hình trái tim, một hàng chữ vĩnh kết đồng tâm thật to thật đẹp đập vào mắt tôi..... Tôi ngáy người hồi lâu mới hồi phục lại tinh thần, mọi nơi có rất nhiều nhân viên đang bận rộn công tác, tôi nhìn trái nhìn phải nhưng vẫn không thấy bóng dáng Trần Diệu Thiên.

Tôi giữ chặt một người, hỏi, “Xin hỏi Trần Diệu Thiên ở nơi nào?” “A, cô nói Trần tổng à, anh ấy đang ở bên ngoài!” Theo hướng ngón tay của cậu ta chỉ, tôi nhìn thấy một bóng dáng màu trắng.

Tôi đi ra đại sảnh, đi về phía anh.

Trần Diệu Thiên một mình đứng ở đầu thuyền, mặc tây trang mang giày da, bóng dáng đứng thật im lặng, giống như đang muốn dung nhập vào trong bóng đêm. Giờ phút này, anh làm cho người ta cảm thấy mình là một người đàn ông vô cùng vững vàng và trầm ổn.

Tôi đi lên trước vài bước, anh đột nhiên xoay người, trong nháy mắt nhìn thấy người đến là tôi, trong mắt anh là kinh ngạc, lập tức là vui sướng không che dấu được.

Tôi bước một bước đi về phía anh. Khoảng cách chúng tôi càng ngày càng gần, hơi thở của anh theo gió mà đánh úp về phía tôi.

Gió sông thổi làm tóc anh rối đi, anh đứng đó lẳng lặng nhìn tôi, hai mắt sáng giống như ngôi sao, soi động lòng người.

Hương vị này là cỡ nào quen thuộc..... Vẫn là hương vị của người vẫn kề bên tôi.....

“Anh.....” Mới vừa mở miệng, giọng của tôi liền nghẹn ngào, “Không cần..... đính hôn..... được không.....”

Qua hồi lâu, trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói nhẹ nhàng của anh, “Vì sao?”

“.....” Có rất nhiều điều muốn nói trong lòng nhưng lại không biết như thế nào nói ra. Tôi không biết nói thế nào, chỉ có thể hai tay ôm chặt anh.

Anh nhẹ giọng thở dài, hai tay cũng ôm chặt lấy tôi.

Chúng tôi không ai nói gì, chỉ là găt gao ôm lẫn nhau, cái ôm này chặt chẽ làm cho người khác hít thở không thông, hình như là sợ hãi nếu buông lỏng thì đối phương sẽ biến mất.

“Tiểu Trư.....” Anh ở bên tai tôi khẽ nói, giọng nói ôn nhu như ánh trăng.

“Gì cơ?”

“Có thể được em ôm chặt lấy, loại cảm giác này thật là.....” Anh nhẹ giọng nở nụ cười, “Anh cũng không biết nên nói như thế nào.....”

“Anh muốn nói cái gì?” Tôi không hiểu.

“Anh cũng không biết anh muốn nói cái gì.....” Anh tiếp tục cười cười, nụ cười có chút mơ hồ, có chút ngốc nghếch, “Tóm lại được em ôm găt gao thế này.... cảm giác..... Thật khá tốt!”

Tôi chuẩn bị ngẩng đầu lên nói chuyện thì bỗng dưng anh lại dùng sức ôm chặt tôi vào trong lòng ngực lần thứ hai, ở bên tai tôi nhẹ giọng nói, “Ngoan, để cho anh ôm em thêm chút lát!”

Tôi vùi đầu ở trong lòng anh, hít mũi, cố gắng dùng giọng nói bình tĩnh nhất nói với anh, “Không cần đánh hôn, được không?”

“Cái này.....” Anh chần chờ.

Tôi đẩy mạnh anh ra, trợn mắt nói với anh, “Nếu đã nói thích em, vì sao còn đánh hôn với người con gái khác?”

Anh trầm mặc, có chút bất đắc dĩ nhìn tôi. Thật lâu sau chậm rãi nói, “Đánh hôn với người con gái khác có lẽ sẽ từ từ quên đi tình cảm với em!” Anh cười cười, mang theo chút buồn bã, “Anh không thể cứ như vậy đi xuống được?”

“Cái gì kêu là như vậy đi xuống?” Tôi hỏi lại.

“Đau lòng, khó chịu, khó chịu đến mức ngay cả hô hấp cũng đều rất thống khổ.....” Nụ cười trên mặt anh càng thêm chua xót, “Chẳng lẽ anh phải cứ như vậy đi xuống sao?”

“Nhưng.....anh không thể cho em một cơ hội sao?” Tôi tiến lên một bước, bắt lấy áo anh, nhìn thẳng vào mắt anh.

Anh không trả lời, trong lòng tôi lại càng thêm khó chịu, tôi lần thứ hai ôm chặt anh, “Em muốn được yêu.....em muốn yêu anh..... Nói không chừng chúng ta sẽ hạnh phúc..... nói không chừng chúng ta thật thích hợp..... không cần cứ như vậy mà buông tay em ra, được không....” Bị thương trong lòng không khống chế được cứ trào ra, tôi ở trong lòng anh khóc thành tiếng, “..... anh không được buông tay em ra..... Em vẫn đều ảo tưởng một ngày nào đó có một hoàng tử có thể yêu em, cho em yêu thương thật nhiều..... em để cho Lí Minh Ngôn là hoàng tử của em..... Nhưng không phải..... là em quá ngu ngốc..... rõ ràng anh mới chính là..... chỉ có khi ở cùng anh một chỗ, em mới được sung ái như công chúa..... Chỉ có mình anh.....”

Anh nhẹ nhàng vỗ về phía sau lưng của tôi, dỗ dành nói, “Tiểu Trư không khóc, ngoan, không khóc nữa.....”

Tôi dần dần ngừng khóc nhưng vẫn ở thật lâu dựa vào trong ngực Trần Diệu Thiên.

Tôi hưởng thụ cảm giác hơi thở của anh vây quanh, một giây cũng không nguyện ý rời đi. Anh găt gao ôm tôi, cằm tì trên đỉnh đầu tôi, tay vẫn vuốt lưng tôi.

Mãi đến khi gió biển thổi làm tôi hắt xì, anh mới buông ra, cười cười nhẹ nhàng vuốt tóc tôi, ôm tôi trở về phòng. Sau khi anh ôm tôi đặt trên giường, tôi lại lớn gan kéo mạnh anh xuống, quay mình đặt thân trên người, găt gao quấn lấy anh.....

Tôi thừa nhận, trong lòng tôi là không có cảm giác an toàn, tôi sợ buổi tối anh sẽ đi tìm Lưu Tuệ....

“Tiểu Trư.....” Giọng anh mang theo chút khàn khàn, “Em như vậy..... là câu dẫn anh.....” Tôi dùng miệng chặn ngang lời nói của anh, khi đầu lưỡi chạm nhau, anh quay mạnh thân mình, nháy mắt đã đem tôi đặt dưới thân, hung hăng hôn lên môi của tôi.

Vì có thể thành công hạ gục anh, trong bóng đêm tôi đỏ mặt sờ soạng làm thế nào để cởi bỏ cúc áo của anh. Nhưng mà ai biết, sờ nửa ngày vẫn không làm cách nào mở nó ra được, tôi khó thở, hết cách chỉ còn nước luồn tay trực tiếp vào trong áo anh, vuốt ve thân thể anh.

Cả người anh run lên, đột nhiên đẩy tôi ra, đứng lên. Anh không nhìn tôi chỉ nói nhanh là. “Em nghỉ ngơi đi!” Nói xong liền đi ra ngoài cửa.

Trong tim bỗng dưng đau thật đau, thân thể càng ngày càng cảm thấy lạnh.....

Anh cự tuyệt tôi rồi..... Anh thật sự đã cự tuyệt tôi rồi.....

Cho dù luôn miệng nói thích tôi..... Nhưng anh thật sự muốn cùng cô gái khác đính hôn rồi.....

44. Chương 44: Lễ Đính Hôn Bất Ngờ

Anh cự tuyệt tôi rồi..... Anh thật sự đã cự tuyệt tôi rồi.....

Cho dù luôn miệng nói thích tôi..... Nhưng anh thật sự muốn cùng cô gái khác đính hôn rồi.....

Tôi ngồi vào bên cạnh cửa sổ, trong lòng đau đớn vô cùng. Hai mắt không có tiêu cự cứ nhìn mãi ra ngoài xa, ngoài kia nước sông mệnh mang..... đêm nay là một đêm dài vô cùng.

Ngày hôm sau, quả nhiên Lưu Tuệ đến tìm tôi thật, tôi bị cô ấy cao hứng phấn chấn lôi đến phòng hóa trang. Cô ấy nói với nhà tạo mẫu, “Đây là cô dâu phụ của tôi, đợi lát nữa sẽ là người nắm tay tôi đến bên người chú rể, thế nên cần phải trang điểm cho cô ấy xinh đẹp chút nha!”

Vì thế tôi bị những người đóa kéo đến ngồi ở trước gương, ngây ngốc như tượng gỗ cho bọn họ tranh điểm cho tôi. Lưu Tuệ ngồi ở một bên trang điểm, một bên cười nói với tôi, “Từ nhỏ tôi đã cảm thấy mình sẽ được gả ột người rất giỏi, quả thật là như thế này!”

Tôi cười bồi, không trả lời tiếng nào.

“Cậu cũng đừng hâm mộ, tương lai cậu sẽ cưới được người đàn ông nguyện ý yêu cậu!” Cô ấy cười với tôi, “Có lẽ không vĩ đại như Diệu Thiên nhưng anh ta hẳn là sẽ xứng đôi với cậu là đủ rồi!”

“Người đàn ông trong lòng tôi thích là tốt nhất!” Tôi đề cao âm lượng trả lời, “Cái này không thể so sánh!”

Cái gì kêu là không vĩ đại bằng Trần Diệu Thiên, xứng đôi với tôi là đủ rồi! Không được so sánh với người như thế ah!

“Cũng đúng! Trong mắt người yêu là đều là Tây Thi cả mà!” Cô ấy cười cười.

Một giờ sau, Lưu Tuệ xinh đẹp động lòng người đứng trước mặt tôi, cười đến khuynh quốc khuynh thành, “Thế nào?”

“Rất đẹp, thật kinh diễm!” Tôi gật gật đầu, ăn ngay nói thật.

“Nhưng ăn mặc xinh đẹp nhưng vậy sẽ không làm cho cậu chìm đi chứ? Nhưng đêm nay tôi là diễn viên chính, cho dù xinh đẹp hơn cậu cũng không có gì lạ!”

“Thật sao.....” Tôi quay qua nhìn mình trong gương, “Tôi cảm thấy mình cũng không kém đâu! Chúng ta có phong cách riêng nhỉ?”

Không biết vì sao, giờ phút này tâm tình tôi thật vô cùng bình tĩnh. Tuy rằng chút nữa là sẽ là cô ấy cùng với Trần Diệu Thiên đính hôn, mà tôi lại cùng cô ấy đến bên người Trần Diệu Thiên.

Tôi đã cố gắng rồi, nhưng Trần Diệu Thiên đã cự tuyệt tôi.....

Cái gì không phải của mình thì chung quy vẫn không thuộc về mình.....

Tôi nhắm hai mắt lại, không hề nhìn Lưu Tuệ nữa, để cho nhà tạo mẫu chuyên tâm trang điểm cho tôi. Nếu đây là sự lựa chọn của anh, nhưng vậy thì tôi sẽ đem Lưu Tuệ xinh đẹp đến trước mặt trao cho anh.

Một lát sau, một vài nhân viên vội vàng chạy vào.

“Cô dâu đâu rồi? Tiệc đính hôn sắp bắt đầu rồi!”

“Cô dâu lúc này đi toilet, còn chưa trở về mà!”

“Hai người mau vào toilet thúc giục cô ấy mau đi ra đi!”

“Sao lại thế này, cô dâu không thấy nữa?”

Một tiếng thét kinh hãi, sau đó nhưng phòng hóa trang hỗn loạn, tôi kinh ngạc mở mắt ra, nhìn người ta đang vội vàng bốn phía.

“Sao lại không thấy nữa, tiệc đính hôn làm sao bây giờ, Trần tổng còn đang chờ ở bên ngoài đó!”

“.....Lúc này còn ở đây, ai biết được.....”

“Khách khứa đã đến cả rồi.....”

“Cô ấy, đem cô ấy đổi thành cô dâu mang ra ngoài!” Một người chỉ tay nhìn tôi nói.

Tôi thiếu chút nữa hồng mắt, , không biết nói gì chỉ có thể ngây ngốc nhìn anh ta, nửa ngày không biết nên tỏ thái độ như thế nào.

“Các người làm động tác nhanh lên. Đừng làm cho Trần tổng đợi không kiên nhẫn ah!” Người kia thúc giục.

Trời ạ, việc này có thái quá không vậy?! Đợi đến lúc phản ứng lại, tôi đứng lên muốn đi ra ngoài, ai muốn chơi cái trò khôi hài này với bọn họ chứ?!

Ai ngờ bọn họ kéo tôi lại, dùng ánh mắt trái tim cùng ngữ điệu lấy lòng khuyên tôi, “Please Please, một chút là được rồi, làm cho chúng em báo cáo kết quả công tác trước đi..... Bằng không chúng em sẽ không chỉ đánh mất bát cơm không đâu..... Đắc tội với Trần tổng kết cục thật là thảm..... Chị coi như là giúp mọi người đi.....”

“Ê ê ê! Chuyện này làm sao mà thay thế được chứ?” Tôi buồn bực, “Các người mang tôi đi ra ngoài, anh ta nhìn thấy mặt tôi chẳng phải là biết không phải cô dâu rồi sao?”

“Ít nhất còn có thể cho anh ấy một cô dâu ah, bên ngoài lễ đường là người mà Trần tổng mở tiệc chiêu đãi, nếu ngay cả bà xã cũng không có thì thể diện của Trần tổng còn ở chỗ nào được?”

“Nhưng mà cũng không thể mượn tôi thay thế được mà..... Làm như vậy thật là quá đáng..... đều không có đầu óc..... ê ê ê, các người làm cái gì vậy.....”

Tôi dần người! Chuyện như vậy mà cũng có sao? Lâm thời vì để có đủ nhân số mà cũng có thể kéo tôi vào làm cô dâu cho đủ người?! Nhưng mà, tôi thật không thể chống lại dưới sự công kích, nhõng nhẽo cùng dụ dỗ của bọn họ, cuối cùng đành phải mặc vào bộ lễ phục kia.

“Đây là Trần tổng cố ý thiết kế đó, đẹp thật!” Một nhân viên vừa sửa sang cho tôi vừa tấm tắc yêu thích ngưỡng mộ nói.

Có xinh đẹp thì cũng là vì thiết kế cho Lưu Tuệ mà thôi..... từ từ đã..... Vì sao bộ lễ phục này mặc trên người tôi lại thích hợp như vậy????? Đáng người tôi và Lưu Tuệ khác nhau mà.....

Lúc trong đầu còn mơ hồ là tôi đã bị bọn họ đẩy ra bên ngoài.

Tự nhiên tôi lại có cảm giác mình nằm mơ.....

Tất cả mọi chuyện thật làkhó hiểu.....

Ánh sáng ở phía trước làm tôi có chút co rúm lại, qua một chỗ rẽ, bỗng thấy Trần Diệu Thiên bước đến phía tôi. Tôi vừa đi giải thích với anh thì anh đi đến bên người tôi, trực tiếp dắt tay của tôi, anh nói, “Đi

thôi!” Thái độ này, ngữ khí này, sao mà bình tĩnh quá vậy?! >”<. đây=” là=” phản=” ứng=” nên=” có=” của=” một=” người=” phát=” hiện=” bà=” xã=” của=” mình=” thay=” đổi=”>

“Này, anh nghe trước đã, này.....” Còn chưa nói xong, anh đã mang theo tôi đi tới đại sảnh. Trước mắt thật là nhiều người, tôi hốt hoảng lui về phía sau từng bước, bị Trần Diệu Thiên ôm thắt lưng chặn lại. Tôi thấp giọng nói, “Đại ca, nhiều người như vậy, chơi không nổi đâu! Anh tha cho em đi!”

Anh cúi đầu, ở bên tai tôi khẽ cười, nói, “Em đi rồi anh đính hôn với ai?”

“Lưu Tuệ có chạy đi thì cũng không thể tìm em thay thế được! Ở trong đây nhiều người thấy như vậy, về sau làm sao mà giải thích được?” Tôi âm thầm dùng sức kéo tay anh ra.

“Ai nói em là người thay thế?” Anh nhìn tôi cười vẻ mặt quỷ dị, lập tức mạnh mẽ mang tôi đi vào trong..... Tôi..... Tôi có nhìn lầm không..... Sao tôi lại thấy mẹ tôi..... còn có ba tôi..... chị của tôi..... còn có bác bảy cô tám dì cả, thậm chí còn có thân thích dòng họ mấy đời.....

Tôi hoàn toàn đần người!

..... Đến tột cùng là cái gì xảy ra vậy nè??????????/

Trần Diệu Thiên ôm tôi phát biểu vài câu đơn giản, trong phòng tiếng vỗ tay như sấm dậy. Trong lúc vô tình tôi phát hiện trên tường viết cô dâu chú rể là Quách Chân Tâm và Trần Diệu Thiên..... Không phải là phải viết tên Lưu Tuệ sao..... vì sao lại thành viết là tên tôi rồi?

Tôi bị Trần Diệu Thiên mang theo đi xã giao trong mọi người, tôi thấy mẹ tôi cười tủm tỉm nhìn tôi, không người có người vây quanh mẹ tôi mà chúc mừng, ngay cả mẹ cũng cười tươi nhưng đón gió xuân kìa..... >”

Tự nhiên có cảm giác mình bị mọi người hợp lại đùa giỡn.....

Nhưng tôi mặc lễ phục đẹp đẽ quý giá, trang điểm tinh xảo, còn bị Trần Diệu Thiên ôm đi, lại có một đồng lớn bằng hữu thân thích. Tôi tôi cho dù vô cùng khó hiểu nhưng lại có nhiều người quá, không có cơ hội để phát điên, chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo Trần Diệu Thiên.

Trần Diệu Thiên cười tươi rói giống như mùa xuân đại lục đến rồi. Rượu đến không chối ly nào, khi một người đến chúc rượu, tôi nhịn không được giữ chặt tay anh, “Uống ít thôi!”

“Ai nha, chị dâu đau lòng!” Đối phương là một chàng trai lập tức hi hi ha ha cười nói. Mặt tôi nhất thời đỏ lên, Trần Diệu Thiên buông cái ly đi, đưa tay sờ mặt tôi, ôn nhu cười nói, “Anh không uống nữa!” Đáy mắt anh phấp phồng, trên mặt tươi cười thật vui, thật không biết là cao hứng hay là tùy hứng.....

“Ha ha, anh Thiên của chúng ta về sau có người quản rồi!”

“Chị dâu ơi, chị thấy anh Thiên nghe lời chị chưa kìa?!”

“Hắc hắc hắc, lần đầu tiên thấy anh Thiên dụ ngoan như vậy, chị dâu thật là lợi hại.....”

“Chị dâu đem anh Thiên của chúng ta dạy dỗ thành con cừu mất rồi, ha ha ha”

Một đám người trẻ tuổi vây quanh chúng tôi trêu chọc, tôi đỏ mặt tay chân luống cuống, không biết nên ứng phó như thế nào.

“Chị dâu, chúng ta đến uống một chén.....” Mọi người nâng cốc đến trước mặt tôi, còn chưa tôi phản ứng Trần Diệu Thiên đã từ chối, “Cô ấy không biết uống!”

“Khó mà có dịp ah, ngày mừng làm sao mà không uống được!”

“Tôi thật không biết uống.....” Tôi từ chối.

“Vậy chị kêu anh Thiên uống giúp đi!”

“Anh Thiên, anh uống đi.....”

Khi huynh đệ của Trần Diệu Thiên làm cho tôi mang anh đi nghỉ ngơi thì tôi phát hiện anh đã say lắm rồi, trọng lượng thân thể đều tì cả lên người tôi, nhân viên công tác dẫn chúng tôi đến phòng mà anh đã an bài trước.

Sau khi đưa chúng tôi vào phòng, cửa phòng được cung kính đóng lại. Tôi vừa mời diu anh đặt vào trên giường, ai ngờ đầu anh choàng tay ôm tôi kéo xuống theo. Hai chúng tôi bị kéo đến nằm trên giường, anh vẻ mặt xấu xa, nói: “Cái này là em không chạy được rồi! Em là bà xã anh đã chọn rồi! Ai cũng đừng muốn giành đi!”

“Anh ít nói chút đi! Em chỉ là người thay thế!” Tôi vội vàng đẩy anh ra, “Anh còn chưa nói chuyện này rốt cuộc là chuyện gì nữa? Anh không phải cùng Lưu Tuệ đính hôn sao?”

“Ha ha ha” Anh đột nhiên cười lên ha hả, vừa cười vừa niết mặt của tôi, “Tiểu Trư thật là ngốc..... Anh làm sao có thể đính hôn với người con gái khác chứ! ” Anh cúi đầu, tỳ vào cổ tôi, “Anh chỉ muốn Tiểu Trư của anh.....”

Trái tim tôi bị anh ta chọc một trận nhảy loạn nhịp. >”

“Nhưng mà.....” Vẫn có một chỗ rất không thích hợp, tôi cố gắng suy nghĩ, đột nhiên hiểu ra, hô lớn, “Ai nói em phải đính hôn với anh! Anh căn bản là chưa trưng cầu ý kiến của em!”

“Chờ em đồng ý..... Em có khi đã bị người ta giật chạy rồi.....” Anh chôn ở cổ tôi khẽ nói, ôm tôi càng nhanh, anh nói mà giọng mang theo hơi rượu, có chút khàn khàn nói với tôi, “Anh nói rồi..... thà rằng nhìn em khóc trong lòng của anh cũng sẽ không buông em ra..... em phải là của anh.....”

“Tiểu Trư..... Trước khi có em, anh muốn nhất chính là tiền..... ngoại trừ tiền cũng không có ý niệm gì khác trong đầu..... nhưng tiền cho dù có tốt đến cỡ nào thì cũng là lạnh như băng..... khi tiền càng ngày càng nhiều, người cũng càng ngày càng hư không..... đáng vẻ không giống Tiểu Trư của anh như vậy, ấm áp..... có thể sống có thể đùa giỡn, còn có thể hôn có thể sờ có thể ôm ngủ..... Cùng một chỗ với Tiểu Trư thật vui vẻ..... Loại cảm giác này nhiều tiền cũng mua không được.....” Anh một bên mơ hồ không rõ nói xong, một bên hôn mặt cùng cổ của tôi, tay kia thậm chí còn vói vào trong quần áo của tôi.

45. Chương 45: Vấn Đề Của Lần Đầu Tiên...

“Á... anh muốn làm gì...” Tôi bối rối đẩy anh ra, nhưng thân hình cao lớn của anh áp tới khiến tôi không thể động đậy. Anh hung hăng như sói liệu mạng cắn nuốt cổ tôi, tôi thật hận không thể đá một phát khiến anh bay đi.

Có điều tôi còn chưa kịp có hành động gì, bỗng nhiên anh ngừng lại. Anh đột nhiên ghé sát vào vai tôi, vẫn không nhúc nhích, hô hấp trầm nhưng mạnh mẽ. Hình như anh uống hơi nhiều...

Tôi nhẹ nhàng thở ra, cẩn thận đẩy anh ra, giúp anh cởi giày, đắp chăn cho anh, sau đó cực khổ thay cho anh bộ lễ phục ra, cuối cùng lặng lẽ ra khỏi phòng.

Bên ngoài vẫn vô cùng náo nhiệt, trong đám người đông đúc tôi tìm được chị tôi, kéo chị qua một bên, chị cười nói “Em đi đâu, em gái, không nói tiếng nào đột nhiên đính hôn, hơn nữa lại còn với một người đàn ông phong cách như thế! Hắc hắc, lần trước gặp qua em rồi, thật sự là rất đàn ông nha!”

“Đình Đình, chị đừng phấn khích thế chứ.” Tôi ngăn lại chị, “Em hỏi chị làm sao lại đến đây.”

“Tất nhiên là em rủ gọi đến rồi, còn giúp chị đặt vé máy bay, giúp chị mọi thứ tốt lắm.” Chị tôi buông ly nước, tắc lưỡi “Tuy công việc của chị rất bận, nhưng em gái đính hôn sao chị lại có thể không đến chứ. Có điều chị vẫn nghĩ em sẽ cùng Lí Minh Ngôn... Ai ngờ mới thời gian ngắn như vậy em đã câu được ngay một anh chàng mới, hơn nữa so với Lí Minh Ngôn còn thú vị hơn nhiều.”

“Cái này không phải câu... em căn bản không biết chuyện này!” Tôi thật sự là bị đem bán đi mà, đến tận cuối cùng mới biết.

“A?” Chị tôi ngạc nhiên nhìn tôi.

“Em bị anh ấy lừa chẳng biết gì! Mãi đến vừa rồi mới... mới... vô tình trở thành cô dâu! Tuy rằng hiện tại nhìn vào thì chắc chắn không phải là chuyện vô tình rồi...” Chuyện này hiển nhiên là do anh chủ mưu đi!!

“Ha ha...” Chị tôi đột nhiên cười phá lên “Có ý gì! Đàn ông quả nhiên giống nhau, đều là người xấu. Có điều.... Hai người đúng thật là không giống hai người ở chung một con đường. Chị vẫn nghĩ em đã muốn an

phận tìm ình một người đàn ông, vốn tưởng em chọn người bình ổn trầm tĩnh như Lí Minh Ngôn chị không nghĩ em lại cùng một người... nói sao nhỉ... bất cần đời, ăn chơi trác táng? Ha ha, tuy rằng rất có mị lực, có điều không thích hợp làm người chồng tốt, lại càng không thích hợp với một cô ngốc như em.”

Tôi hơi xấu hổ vuốt tóc, thấp giọng than thở “Quả thật em cũng thấy thế.”

“Có điều...” Chị tôi đột nhiên nghiêng người qua, tiến gần đến bên tai, hạ giọng, vui vẻ nói “Nghe mẹ già nói, cậu ta đối xử với em rất tốt, hơn nữa hai người cũng đã từng...”

Thiếu chút nữa tôi sặc chết, sắc mặt phút chốc nóng bừng. Chị tôi tiếp tục cười ha ha, vỗ vỗ vai tôi, “Em gái à, đừng lo lắng, hạnh phúc chính là phải nắm chắc trong tay. Theo chị thấy cậu ta thật sự coi em là bảo bối. Chị chúc mừng hạnh phúc của em. Có đôi khi chính là duyên phận, tuy thật kỳ quái nhưng không thể giải thích. Ha ha...”

“Chị, chị và Hi Vô thế nào rồi?” Tôi dò hỏi.

“Hôm nay vui như vậy, đừng nói đến anh ấy.” Chị vung tay, ý muốn chấm dứt chủ đề này.

Hai chị em đang vui vẻ nói chuyện đột nhiên mẹ tôi lao đến, mẹ cũng chưa hề giải thích với tôi hay hỏi han gì chuyện tôi bị người ta bắt cảm giác thế nào, lại càng không có lòng tốt an ủi trái tim bé nhỏ bị lừa gạt của tôi, không những thế còn thúc giục tôi đi chăm sóc Trần Diệu Thiên.

“Ranh con, sao có thể để Tiểu Thiên nằm một mình trong phòng như thế. Đó là chồng con, là chồng con đấy!” Mẹ tăng thêm âm lượng, mặt mày không dấu nổi vẻ đắc ý.

“Ha ha...” Mẹ cười bắn hết mưa xuân vào mặt tôi “Mới vài ngày trước thôi, Tiểu Thiên lo con sẽ không đến, mẹ đây đã vỗ ngực cam đoan, nhất định kéo con đến, dù có bất cứ chuyện gì xảy ra.”

Khó trách mẹ lại nhiệt tình đến thế, thậm chí còn lên giường ngủ cùng tôi luôn.

“Mẹ, mẹ thật cao cường, em rất gặp được mẹ chính là may mắn lớn nhất rồi.” Chị tôi ở bên cạnh giơ ngón cái lên tán thưởng.

Tôi không còn biết nói gì, còn biết nói gì đây, bản thân đều bị người trong nhà đem bán sạch còn đâu.

Hai người liên thủ lại ép buộc tôi đi chăm sóc Trần Diệu Thiên. Tôi đúng là điên rồi, trước kia đều thấy nhà người ta, con gái đi lấy chồng cha mẹ khóc đến thương tâm, nước mắt rơi lã chã, chỉ hận không thể giữ con lại, nào có thể này, giống như sợ người ta chạy mất, liên tiếp hối thúc con gái dán lên người người ta.

Trên đường trở về, đi qua hành lang, trước mắt đột nhiên hiện lên thân ảnh quen thuộc.

“Anh đến đây rồi chắc sẽ không phủ nhận, em biết anh vẫn còn yêu em.” Giọng nói kiêu ngạo của Lưu Tuệ truyền đến.

“Anh chỉ muốn chúc em hạnh phúc.” Tiếp theo là giọng nói lạnh nhạt của Lí Minh Ngôn “Bởi vì em lại mới anh.”

“Nói dối! Sao anh phải phủ nhận!” Giọng Lưu Tuệ đột nhiên kích động “Anh cuối cùng vì cái gì mà tự dày đoạ bản thân như thế?”

“Thật xin lỗi... Anh thật sự không còn tình cảm với em.” Lí Minh Ngôn thở dài, bỗng nhiên nói “Người anh thích là Quách Chân Tâm.”

Trong lòng tôi đột nhiên run rẩy.

“Cô ấy đã đính hôn với Trần Diệu Thiên rồi, anh cũng thấy đấy, trong lòng cô ấy rõ ràng yêu Trần Diệu Thiên, nhưng lại dây dưa không dứt với anh, cô ấy không phải là đang bắt cả hai tay sao?” Giọng nói của Lưu Tuệ cực kỳ kích động “Anh không thấy sao? Cô ấy cười thật hạnh phúc? Anh dám nói cô ấy bị Trần Diệu Thiên ép nữa không? Nếu thật sự hôm nay em và Trần Diệu Thiên đính hôn, anh chắc chắn sẽ nhìn thấy cô ấy khóc! Lí Minh Ngôn, cô ấy rõ ràng không hề yêu anh.”

Lí Minh Ngôn không lên tiếng.

Không khí từ nơi đó truyền đến đầy áp lực.

“Chỉ có em là thật lòng yêu anh! Nếu không phải vì anh em sẽ không trở về. Em biết anh vẫn còn nghĩ đến chuyện lúc trước, nhưng khi đây là do em không hiểu chuyện. Sau này ở bên ngoài em cũng đã dần dần thông suốt, cho dù phong cảnh bên ngoài có đẹp thế nào cũng không có người mình yêu đi cùng mình, mọi thứ đều trở nên xấu xí. Em đã rất cố gắng, không phải vì học vị kia, mà vì anh. Bởi vì trong lòng em vẫn luôn nghĩ sẽ ở cùng một chỗ với anh.” Thanh âm kích động của Lưu Tuệ đã bắt đầu nghẹn ngào.

Lí Minh Ngôn vẫn không nói gì. Anh im lặng đến mức giống như không tồn tại.

“Lần này em giúp Trần Diệu Thiên diễn trò, cũng là muốn cậu ta nợ em một ân tình, về sau còn có thể nhờ vả, nhưng quan trọng chính là em cũng muốn thử lòng anh. Anh không thấy sao? Anh rõ ràng vẫn rất để ý đến em.”

“Lưu Tuệ. Quá Khứ là quá khứ.” Thật lâu sau, cuối cùng anh cũng nói, giọng nói thản nhiên mang theo chút bất đắc dĩ, lại pha chút tang thương. “Chúng ta đã không có khả năng bắt đầu lại. Anh cũng chưa từng nghĩ đến chuyện đó.”

Tiếng bước chân truyền đến, tôi vội trốn qua một bên. Lén nhìn Lí Minh Ngôn càng lúc đi càng xa, dáng người cô độc.

“Quách Chân Tâm đã cùng Trần Diệu Thiên đính hôn! Hai người đã không có cơ hội rồi.” Lưu Tuệ đột nhiên hét lên.

Anh khẽ dừng bước, nhưng lần thứ hai bước đi.

Lưu Tuệ từ từ đi ra, cô dựa lưng vào tường, nước mắt đã rơi đầy mặt. Tôi muốn an ủi cô nhưng lại cũng không biết phải bắt đầu từ đâu.

“Thấy tôi thật khó coi đúng không?” Lưu Tuệ đột nhiên lên tiếng.. nhìn về phía tôi. Trang điểm trên mặt đã bị nước mắt làm nhòe.

Không đợi tôi trả lời, cô đột nhiên cười cười “Cũng đúng thôi, tôi dựa vào gì mà bắt người ta chờ đợi mình... Trên đời làm gì có người đàn ông nào tốt như vậy... Là do tôi đã bỏ rơi anh ấy, còn làm gì được đây...”

Cô lau nước mắt trên mặt, cười nói “Quên chúc mừng cô. Hôm nay chính là ngày tốt của cô. Trên phương diện tình cảm, Trần Diệu Thiên khờ khạo đó cũng được xem như người đàn ông tốt, có lẽ thoát nhìn không đúng đắn, nhưng cậu ta thật lòng yêu cô. Đương nhiên, tôi về sau cũng sẽ gặp được người thật lòng yêu tôi. Tuy rằng người này không phải Trần Diệu Thiên, cũng không phải Lí Minh Ngôn, nhưng người ấy nhất định sẽ xuất hiện. Hoàng tử của tôi.”

“Đúng.” Tôi mạnh mẽ gạt đầu.

Trở lại phòng, nhìn thấy Trần Diệu Thiên đang ngủ trên giường, giống như một cậu bé nhẹ nhàng vui vẻ ngủ say khiến tôi không khỏi mỉm cười.

Tôi ngồi xuống giường, khẽ chạm lên mặt anh, lẩm bầm nói “Anh có thật là hạnh phúc của em không?”

Di động vang lên, tôi lấy ra, là tin nhắn của Lí Minh Ngôn.

“Ngày kia anh sẽ đi Mỹ, không cần tiễn. Quả thật anh yêu Lưu Tuệ, cùng em một chỗ chính là muốn quên cô ấy. Tha thứ cho sự ích kỷ của anh, về sau phải hạnh phúc với Diệu Thiên. Cậu ta đúng là một người đàn ông rất nặng tình.”

Nếu yêu Lưu Tuệ.... vậy vì sao không đón nhận cô ấy?

Cô ấy đã gỡ bỏ sự tôn nghiêm của bản thân, đau khổ giữ anh như vậy, vì sao anh vẫn không chịu cùng cô nói lại tình xưa?

“Tiểu Trư... Tiểu Trư...” Trần Diệu Thiên trên giường lẩm bầm nói. Tôi nhìn khuôn mặt ngủ say của anh, không hiểu, trên mặt lại nở nụ cười. Cát điện thoại, không cần nghĩ đến bọn họ, đây là tình cảm của bọn họ. Hiện tại hạnh phúc của tôi chính là người đàn ông đang nằm ở đây...

Trong lòng có một cảm giác nhẹ nhàng, tôi nằm xuống bên cạnh Trần Diệu Thiên, ôm lấy anh, tự đẩy mình vào ngực anh...

... Ngoài mùi rượu nồng nặc làm tôi khó chịu thì cái ôm này vẫn làm tôi thật thoải mái.

Bất tri bất giác tôi cuộn mình trong người anh... ngủ...

46. Chương 46: Đêm Kiều Diễm

Hình như miệng có gì đó cựa quậy, trên người truyền đến từng đợt khô nóng, tôi mở hai mắt mờ mịt nhìn, lập tức đập vào mắt là khuôn mặt phóng đại của Trần Diệu Thiên.

Anh đang nhắm mắt hôn tôi. Hình như cảm thấy được tôi đã tỉnh lại, anh nhẹ buông, tiếng cười khàn khàn nói “Tiểu Trư của anh thật ngoan, nằm ở trên giường đợi anh sao.”

Mặt của tôi đỏ lên, căn bản không thể có chuyện đó, cảm giận đột nhiên muốn đứng dậy, lại bị lần nữa bị anh đè bên dưới người anh, bàn tay không an phận của anh lần vào nội y, đặt trên bộ ngực mềm mại của tôi, trên mặt tràn đầy ý cười gian xảo.

“Anh.. anh đừng làm vậy...” Tôi kinh hoàng nhìn anh, hai tay đặt trên sườn anh, bộ dạng này của anh thật giống kẻ háo sắc, vẫn là một sắc lang đối bụng lâu ngày. {hana: giống gì, đúng thế còn gì}

“Cái này không gọi là làm vậy, cái này gọi là yêu em.” Anh hạ nửa người trên tiến gần bên tai tôi cười xấu xa. Bàn tay ấm áp của anh tăng thêm lực, vuốt ve ngực tôi, một tay khác kéo mặt tôi về nhìn thẳng vào anh.

“Tiểu Trư... để cho anh nhìn em...” Anh khẽ nói, đầy mắt tràn đầy nhu tình mật ý.

Tôi cố gắng nuốt nước miếng, thấp giọng nói “Có cái gì đẹp mà nhìn, em cũng chẳng xinh đẹp gì.”

“Đẹp nhất, ở trong lòng anh, Tiểu Trư chính là đẹp nhất.” Thanh âm của anh giống như những giọt nước ấm áp, rong chơi bên tai tôi.

Một dòng nước ấm nhộn nhạo trong lòng tôi, e lệ nhẹ giọng đáp lại anh “Vâng, em tin thế.” Nếu không phải anh xem tôi là người tốt nhất, thì đã không tiếp tục không buông tay tôi dù bị tôi làm cho tổn thương hết lần này đến lần khác, thậm chí còn hao tâm tổn trí để có thể lấy được tôi.

“Trần...” Vừa mở miệng đã bị anh dùng miệng chặn lại lời muốn nói. Sau một phen dây dưa anh nhẹ giọng nói, “Tiểu Trư ngoan, gọi anh một tiếng chồng yêu đi.”

“Cái... này...” Cái này rất ngượng nha.

“Ng ngoan, anh rất muốn nghe...” Anh ở bên tai tôi không ngừng dụ dỗ. “Tiểu Trư ngoan... gọi đi...”

Nhìn sắc mặt hưng phấn như đứa trẻ đợi nhận quà của anh tôi không đành lòng cự tuyệt, bỏ qua việc cảm thấy vô cùng không tự nhiên, tôi cố gắng cố gắng nói, cuối cùng cũng phun ra hai chữ “Chồng... yêu...”

“Vợ yêu thật ngoan... Về sau phải gọi anh như vậy, nhớ chưa...” Anh ở bên tai tôi dặn dò, nói xong cũng đã cẩn nhẹ lên vành tai tôi, nhẹ liếm.

Tôi run lên, nhin không được rụt cổ lại, muốn ránh đi, anh làm tôi ngứa, lại có chút kỳ quái.

Tay anh đột nhiên kéo nội y của tôi lên cao, trực tiếp cầm bộ ngực mềm mại của tôi, cảm xúc nóng bỏng làm tôi nhin không được ưm ra tiếng. Nhìn anh chăm chú nhìn chăm chăm vào ngực tôi, tôi xấu hổ đỏ bừng mặt.

“Ngực Tiểu Trư thật lớn, nắm hay cầm đều không được...” Anh một bên nắm ngực tôi, một bên trêu chọc nhẹ nói “Dáng người Tiểu Trư của anh đúng là rất đặc biệt...”

Tôi xấu hổ muốn đẩy anh ra, lại bị anh túm chặt hai tay, đầu anh khẽ cúi cẩn nhẹ lên đỉnh nụ hoa của tôi.

Hô hấp của tôi chậm một nhịp “Trần...”

“Gọi chồng yêu!” Anh dùng lực mút nụ hoa của tôi, đột nhiên dùng răng nanh cắn một cái, thanh âm thô mà nóng bỏng. Một trận đau nhẹ làm tôi nhin không được khẽ run lên.

“Chồng... chồng yêu...” Hô hấp của tôi bắt đầu loạn, ngực sớm phập phồng không ngừng, mà đầu lưỡi linh hoạt của anh vẫn không ngừng chơi đùa truy đuổi nụ hoa trước ngực tôi.

Anh đột nhiên há rộng miệng, như là muốn nuốt trọn cả ngực tôi.

“A...” Ngực đột nhiên tê dại khiến tôi không thể không động đậy.

Không gian yên tĩnh, chỉ có tiếng hô hấp của chúng tôi cùng tiếng anh đang dùng sức mút mát ngực tôi vang lên...

“A... a...” Tôi gần không được cảm giác tê dại đang cuộn cuộn lên trong cơ thể, từng đợt từng đợt, như là muốn đem toàn bộ xương cốt trong người tôi cuốn đi.

“...” Anh ngon lành cắn nuốt nơi mềm mại của tôi, không buông tha một khắc. Tôi ngượng ngùng gắt gao nhắm chặt hai mắt, trong không gian tôi tắm này cảm nhận từng đợt rung động khó tả. Ngực giống như có một cái gì không hiểu rõ không ngừng đi tới lui, làm tôi gần như không thở nổi, thân thể cùng không kìm được mà vận vẹo.

“... Muốn anh dừng lại sao...” Trần Diệu Thiên đột nhiên buông cơ thể tôi, giọng khàn khàn nói.

Tôi chậm rãi mở hai mắt, hoang mang nhìn anh.

“...Muốn anh dừng lại sao?” Anh hỏi lại. Ánh mắt gắt gao nhìn thẳng vào mặt tôi. Khi miệng anh vẫn còn ngậm chặt ngực tôi liên tục thở hổn hển, thân thể đặt trên người tôi, tôi đã cảm thấy rõ ràng hạ thể anh bắt đầu cương cứng.

“Em... em...” Tôi lắp bắp co rúm lại, không biết nói thế nào cho tốt. Quả thật... Thời điểm anh làm vậy với tôi, cơ thể tôi thật thoải mái... Thân thể hưng phấn cùng trái tim kinh hoàng, cái loại cảm giác hỗn độn này ở cùng một chỗ hình thành một loại khoái cảm kỳ lạ...

Nhưng mà, loại cảm giác này sao có thể nói ra miệng a...

“Em hiện tại nếu không ngăn anh lại... đợi lát nữa cho dù em có khóc nói là em đang đùa anh cũng sẽ không ngừng lại...” Anh khẽ nói, đáy mắt giống như có lửa nóng rực, mà thân thể nóng bừng của anh dán lên người tôi cùng đồng thời khơi gợi lửa nóng trong người tôi.

Tôi đột nhiên khao khát cảm giác được động chạm vào anh. Cùng người mình yêu chặt chẽ giao hoà cùng một chỗ, loại cảm giác này... chắc là không tệ...

Tôi không trả lời anh, đỏ mặt dùng tay cởi cúc áo trên người anh... {hana: xong, thỏ con đã lên thốt... ta hận Sún...}

Anh khẽ cười, đột nhiên đẩy tay tôi ra, ngồi dậy, dùng sức mạnh nhanh nhất có thể đem quần áo trên người thoát hết, khi lần nữa anh đánh tới cơ thể tôi, thân thể to lớn của anh đã trần trụi khiến tôi cảm nhận một áp lực khó tả. Tôi có chút run rất sợ hãi muốn tránh đi, anh nằm ở bên trên tôi, sợi tóc khẽ đung đưa trước trán.

“Tiểu Trư... Thật may là em không ngăn anh... bằng không anh sẽ ghen mà chết...” Anh cười xấu xa, mạnh mẽ cắn lên miệng tôi, giống như một trận mưa rền gió dữ thổi quét qua. Tay anh luôn xuống dưới gây khe nâng đầu tôi lên một chút, đầu lưỡi tiếp tục xâm nhập bốn phía trong miệng tôi.

Tri anh buông nôi tôi, tôi cảm thấy hình như mình đã vừa trải qua một kiếp, nằm xụi lơ trên giường.

Mà anh đột nhiên túm lấy hai chân tôi, đem vấy hất lên trên, bàn tay to lột quần lót của tôi.

Trong lòng tôi run rẩy, lại không biết làm thế nào. Ánh mắt anh như sói như hổ làm tôi sợ hãi. Tôi muốn khép hai chân lại nhưng lại bị anh cạy mạnh kéo rộng hơn.

“Trần...” “Gọi chồng yêu!” Thanh âm thô mộc của anh chặn lại lời tôi, giống như mang theo một chút tức giận.

“Chồng ... yêu...” Tôi khó khăn gọi anh, trong lòng khiếp sợ thần sắc kia của anh.

Anh ngẩng đầu, cười ngọt ngào với tôi, dùng giọng nói khàn khàn nơi cổ họng ôn nhu nói “Vợ yêu ngoan, về sau không được gọi sai.”

Khi anh cúi đầu, đôi mắt hau háu nhìn chằm chằm vào nơi kín đáo giữa hai chân tôi, khiến tôi lại hoảng sợ kháng cự “Đừng.. Đừng như vậy... chồng ... yêu...”

“Vợ yêu đừng sợ... anh sẽ nhẹ nhàng.” Anh nhẹ giọng dỗ dành, dùng sức bắt lấy hai chân có chút dầy dựa của tôi.

“A...” Tay anh đột nhiên xoa xoa nơi đó “Đừng... đừng như vậy...” Tôi hoảng loạn kẹp hai chân, lại không nghĩ anh đã đưa bàn tay to đặt lên gốc đùi. Theo động tác này tay anh bị ấn đến nơi riêng tư ấm áp đó. “A.. a..” Kích thích ngoài ý muốn làm cả người tôi run rẩy, oan ức rên rỉ thành tiếng.

Tôi vội vàng mở rộng hai chân muốn anh buông tay ra, ngón tay anh lại khê động, càng lúc càng tiến sâu vào trong “A...a ... đừng...” Tôi quần bách, chân tay luống cuống, trên người lại bị từng đợt run sợ xâm chiếm. Tôi bắt được bàn tay to của anh đang ở giữa hai chân tôi chạy loạn, khê cầu xin tha thứ “.. Anh đừng... đừng như vậy...”

“Anh đã cho em cơ hội dừng lại...” Thanh âm thô tho của anh, khuôn ngực lớn phập phồng không thôi, lộ ra dục vọng to lớn của anh “Hiện tại anh đã không có cách nào ngừng lại...” Anh một lần nữa banh hai chân tôi, thậm chí lần này còn kéo rộng hơn nữa. Kháng cự của tôi đối với sức lực của anh hoàn toàn không có tác dụng gì.

“A... A...” Kích thích lần lượt truyền đến, tôi nhắm chặt hai mắt không dám tưởng tượng đến có bàn tay to lớn đang chạy loạn giữa hai chân tôi.

Hai chân của tôi không biết từ khi nào đã không cách nào khép lại, bởi vì thân thể anh không biết từ khi nào đã tiến lên, đi vào giữa hai chân tôi, ngón tay vẫn không ngừng vỗ về chơi đùa phía dưới khê hử ẩm ướt. {hana: sau chương này ta sẽ ngừng ed một thời gian... ta chưa bao giờ làm chương H nào mà nó tả kinh khủng thế này... ta không muốn sống nữa... }

Anh đột nhiên dùng sức nắm một miếng thịt nhỏ. Tôi sợ hãi kêu thành tiếng, vội mở mắt, hoảng hốt nhìn hình ảnh trần đầy bốn cọt của anh... Anh cố ý! Tôi cắn răng, đưa tay lên khê đánh anh.

Anh bắt được tay tôi, cười xấu xa, tay kia vẫn không ngừng thăm dò hạ thể của tôi...

“A...A...” Tôi nhịn không được kêu ra tiếng.

“Anh thích em nhìn anh...” giọng anh khàn khàn, chậm rãi đem một ngón tay thô ráp tiến vào người tôi.

“A...anh...a...” Anh sờ cái gì? Theo ngón tay anh di chuyển, cảm giác không thoải mái tiếp tục đứng lên, tôi sợ hãi đến mức không biết từ lúc nào móng đã cong lên, cố ý muốn tránh né sự xâm nhập của anh.

Anh đột nhiên đem móng tôi kéo đặt lên đùi anh, vươn một tay túm chặt thắt lưng tôi, chặt chẽ cố định cơ thể tôi, không cho tôi lui về phía sau...

Ngón tay nóng bỏng của anh đang trong người tôi đột nhiên đẩy mạnh, tôi vội co rúm người, không có chỗ trốn, không có khả năng trốn thoát, chỉ có thể dùng giọng nói yếu ớt cầu xin “Đừng... đau... chồng yêu... em đau...”

Tôi sợ, sợ cảm giác ngón tay anh đang từ từ xâm nhập cơ thể mình. Loại cảm giác này thật xa lạ...

Ngón tay anh vẫn không ngừng lại, nhưng động tác bắt đầu chậm dần...

“Ng ngoan, đừng sợ. Anh sẽ không tổn thương em...” Anh ôn nhu dỗ dành, tôi nhìn thấy trán anh đã rịn ra một tầng mồ hôi.

“Không, không cần... đau... rất đau...” Hai tay tôi khê ôm ngang sườn, không có chút lực chống đỡ làm người ta rất khó chịu, tôi cần gì đó để ổn định chính mình.

“Chồng yêu... đau ... đau quá...” tôi cứ nhẩn nại kêu ca, nhưng chỉ cần ngón tay anh khê động một chút tôi liền cảm thấy khó chịu không thôi, giống như cơ thể từng chút từng chút bị xé mở, đau đớn khiến người ta khó có thể chịu được.

“Bây giờ như vậy đã đau... vậy lát nữa làm thế nào bây giờ...” Trần Diệu Thiên cất giọng khàn khàn, trán anh đã ướt mồ hôi “Em yêu, anh chịu đựng cũng rất vất vả...”

“Chúng ta không cần như vậy được không...” Tôi gần như phát khóc. “Anh không phải nói yêu em sao... đừng làm em khổ sở thế được không...” Nói xong tôi đã khóc thật.

“Lần này cố chịu đựng, lần sau sẽ không sao... vợ yêu ngoan...” Anh một bên an ủi dỗ dành một bên chậm rãi đưa tay tiến càng lúc càng sâu hơn.

“Đừng, đừng nhúc nhích...” Chỉ cần ngón tay anh ở trong cơ thể tôi khẽ động thì cảm giác bức bách kia lại trở về tôi sợ hãi kêu lên.

“A...A...” Tay anh hoàn toàn không nghe theo lời tôi nói, lực rút ra đưa vào càng lúc càng mạnh, càng mạnh... Tôi đã hoàn toàn không chịu nổi “A...a...a” Cơ thể thuần túy đang dần biến mất, dần biến mất, cảm giác đau lẫn ma quái len lỏi trong cơ thể tôi...

“Ng ngoan... cố đợi một chút... em đã thật ả ướt...” Thanh âm của anh đầy nhả nại, khàn khàn êm dịu. Anh đột nhiên gia tăng lực tiến vào đưa ra, tay kia không ngừng nắm bóp ngực tôi... “A...a...a” Trên dưới đều mang đến sự kích thích khiến tôi không nhịn được mà rên rỉ.

“Không... đừng mà...a...” Ngón tay anh nóng quá, làm tôi cũng nóng theo, nóng quá... Nơi ngón tay anh chạm vào phát ra những tiếng nước bẹp bẹp khiến tôi ngượng ngùng không thôi. Lúc này từ dưới truyền đến một cảm giác tê dại còn khó tả hơn cảm giác đau đớn... Khoái cảm giống thủy triều ba ba đánh úp lại...

Một vật thô to nóng bỏng đột nhiên bị nhét vào trong người tôi, tôi cảm nhận sâu sắc được cảm giác không thoải mái, trong chốc lát cảm giác cả cơ thể như mở rộng.

“A...” Tôi đau và sợ hãi hét lên, cảm giác đau đớn khiến tôi muốn bật dậy khỏi giường.

Trần Diệu Thiên hôn lên môi tôi, ở trong miệng tôi di chuyển, hoà tan tiếng hô đau đớn của tôi. Trong phút kích tình nóng bỏng, thanh âm nỉ non của anh vang lên “Em yêu... thả lỏng... đón nhận anh...”

Anh chặn lại nồn nóng, bất an và lo sợ của tôi, đôi tay ngăn cản tay tôi đang muốn đẩy anh ra, dưới thân một vật thật lớn đang đẩy mạnh.

Một vật quá mức khổng lồ là mạnh mẽ tiến vào làm cảm giác tê dại cùng đau đớn vừa kìm nén được lại một lần nữa hiện lên...

“Đau.. đau...” Tôi kêu la yếu ớt, đau đớn đến mức ngay cả lời nói cũng không có chút sức lực.

“Đợi một chút là tốt rồi... Anh đã thật sự kìm chế bản thân...” Anh thông thả tiến vào đi ra. Cảm giác đau đớn kịch liệt tấn công, cả cơ thể tôi run rẩy, ngón tay bám sâu vào da thịt anh.

Anh dần dần đẩy nhanh tốc độ, tôi đã có thể nghe được tiếng nước cùng tiếng thân thể va vào nhau... Hương vị tình dục lan tràn khắp phòng... Tôi cảm thấy bất lực và sợ hãi, nhưng lại có cảm giác gì đó hưng phấn không nói nên lời...

Hơn nữa... tôi thích cảm giác anh dán lên người tôi, tôi thích để anh lại gần, chạm vào...

“A...a...a...” Tôi không kiềm chế được tiếng rên rỉ, cả người run rẩy.

“Em yêu...” Thanh âm thô thô của anh truyền đến bên tai tôi, người em bé nhỏ của anh dần dần tiến lên mãnh liệt hơn “Vợ yêu... anh vẫn luôn muốn yêu em...”

“A...A...A...” Cơ thể từ lúc đau đớn không chịu nổi, dần dần bị một cảm giác tê dại thay thế... một loại hưng phấn mãnh liệt không biết là gì xâm nhập thay thế dần cảm giác sợ hãi... Tôi nhịn không được kêu lên, hai tay đặt lên vai anh, dùng hết sức mình nắm chặt lấy anh...

“...Trong giấc mơ của anh... thật nhiều lần muốn có được em...” Anh một bên thở hổn hển, một bên đi ra vào trong người tôi, bàn tay không chút khách khí vuốt ve ngực tôi, tùy ý thưởng thức, trên mặt là một loại biểu tình điên cuồng giữ lấy dục vọng. {hana: đến lúc này ta hoàn toàn không đủ tỉnh táo để biết rằng cái biểu tình này nó thế nào... *ngắt* ... vẫn còn tậ 2 trang}

Anh đột nhiên ôm lấy hai chân của tôi, đặt lên thắt lưng anh, hung hăng tiến vào. Cơ thể tôi bị kéo run lên run lên, hai thân thể kịch liệt vận động, tạo nên một mở hỗn độn không chịu nổi...

Khoái cảm trong cơ thể càng lúc càng nhiều không hề giảm... Một dòng điện mãnh liệt chạy khắp cơ thể, lan đến tứ chi, dần dần bùng nổ thành khoái cảm tràn ra.. Gặp thân thể anh mạnh mẽ đè ép mãnh liệt không ngừng run rẩy...

Khoái cảm cực hạn qua đi, chân tay tôi trở nên vô lực, chỉ có hạ thể vẫn không khống chế, liên tục co rút...

Miệng Trần Diệu Thiên thở phì phò, có điều bộ dạng hưng phấn kích tình vẫn không hoà hoãn.

Anh như đang nói gì đó, trước mặt tôi là một mảng choáng váng, không nhìn rõ, càng không nghe thấy anh đang nói gì, hạ thể mạnh mẽ co rút khiến tôi có chút sợ hãi.

Anh đột nhiên banh hai chân tôi, thậm chí banh rộng đến mức tôi cảm thấy khó chịu...

“A...” Chưa bình ổn cảm giác dưới thân thì vật cứng rắn của anh một lần nữa lại điên cuồng tiến vào. “Đau... anh yêu... đau em...”

“A...A....A Chồng yêu... dừng...” Cảm giác khoái hoạt và đau đớn lại lần nữa kéo về, cảm giác này đã đạt đến cực hạn, linh hồn giống như bị hút hết, thân thể lại quỵn luyến không rời.

Trần Diệu Thiên đột nhiên lật người tôi nằm sấp lại, hung hăng đem tôi ở dưới người, một cánh tay hoành hành trước ngực tôi, vuốt ve nơi mềm mại đó, cánh tay còn lại không tha cho sự kháng cự của chân tôi, mạnh mẽ tách hai chân, hạ thể cường đại tiếp tục sáp nhập không ngừng nghỉ.

“Không, không được... A... A...” Tôi vô lực kháng nghị, anh lại di chuyển càng lúc càng nhanh, cơ ngực rắn chắc của anh đã ướt đầm mồ hôi, trong ngực một mảng lửa nóng, dính sát vào lưng tôi. Thanh âm khô mát kích động của anh mang theo chút cuồng loạn “Em yêu... anh cuối cùng... cũng đến được với em... em là của anh...”

“Không, không cần... a...a...” Tôi đã gần như không thể chịu đựng được sự kích thích quá độ này, tôi cũng chán ghét tư thế này, có một cảm giác bị xâm phạm, đùi bị anh túm chặt, tôi càng cảm thấy thân thể mình sớm đã rã rời, nhưng trong cơ thể lại dâng lên một cảm giác khoái cảm khiến tôi không thể giã ra khỏi anh “Chậm, chậm một chút... a...a...”

Tay anh đột nhiên vươn lên phía trỏ, mạnh mẽ túm chặt ngực tôi, không ngừng xoa bóp, em trai anh càng lúc càng lớn, sáp nhập càng mạnh, hai cảm giác khoái cảm cùng lúc khiến tôi muốn phát điên “A...A...A...”

Không, không cần nhanh như vậy, bị đâm cho đau quá... Lại khoái hoạt vừa đau sở... Sắp điên mất rồi...

Đột nhiên anh nắm chặt hai mông tôi, ở nơi sâu nhất trong cơ thể tôi phóng ra chính mình.

“A...a...a...” Tôi bị bắt đón nhận một cảm giác mãnh liệt cao trào, lại lần nữa kêu ra tiếng.

Kích tình qua đi, tôi sụp đổ dần trên giường, thật lâu vẫn không thể bình ổn hô hấp, hai thân thể vẫn chưa rời nhau, cùng nhau cảm nhận.

Trần Diệu Thiên đột nhiên bay qua người tôi, nằm xuống bên cạnh tôi, đem tôi ôm vào trong lòng. Tôi tránh, hiện tại muốn nghỉ ngơi một chút, không muốn bị anh ôm. Anh lại bá đạo đem tôi gắt gao ôm vào trong lòng.

“Tiểu Trư... Tiểu Trư...” Anh ở bên tai tôi nỉ non, thanh âm mang theo đầy vẻ thoả mãn lưu luyến. “Em là vợ yêu của anh... là người phụ nữ của anh...”

Trong lòng tôi lại dâng lên cảm giác bị thương, nước mắt không biết khi nào đã tràn ra. Tay anh xoa mặt tôi, chạm đến nước mắt của tôi, vội vàng nâng khuôn mặt tôi lên, lo lắng nhìn tôi hỏi “Làm sao vậy, em yêu, sao em lại khóc?”

“Em...” Tôi nghẹn ngào, thật lâu mới nói thành tiếng “Em cảm thấy... mình bị anh bắt nạt...”

“Về sau... có một ngày, anh chơi chán, sẽ đổi với em như những cô gái khác, vứt bỏ em...” Tôi càng nói càng thương tâm, nước mắt không ngừng rơi xuống.

“Cô bé ngốc...” Anh hôn lên hai má đầm nước mắt của tôi “Chúng ta mai đi cục dân chính lấy giấy đăng ký được không?”

“Đăng ký không phải vẫn có thể ly hôn sao.” Tôi cầm giận chỉ ra lỗ hổng trong lời anh nói.

“Vậy làm sao bây giờ?” Anh bắt đắc dĩ nhìn tôi, đột nhiên, anh cười nhẹ “Vậy thế này đi, anh đem tất cả tài sản chuyển hết qua em, cái này em có thể yên tâm rồi chứ? Nếu anh làm chuyện có lỗi với em, em có thể biến anh thành kẻ bần hèn nhất.” {hana: ách, sao anh lại khờ thế, 50 – 50 thôi anh}

Tôi trừng mắt nhìn anh “Anh hâm à, bao nhiêu tâm huyết khổ công gây dựng làm sao có thể đưa cho em. Đợi anh đi vắng, em sẽ cuốn tiền cùng người đàn ông khác bỏ chạy, em vẫn chưa nói em yêu anh đâu.”

“Tiểu Trư của anh sẽ không làm thế...” Anh dịu dàng đáp, nhẹ nhàng nắm cầm tôi, nương theo ánh trăng nhìn sâu vào mắt tôi, chậm rãi nói “Quả thật, dù em có đánh mắng anh, đuổi anh đi anh cũng không có cách nào tức giận với em, bởi vì anh b ết, trong lòng anh Tiểu Trư là một cô bé xinh đẹp, ngây thơ chân thành, đơn thuần tốt bụng, khát vọng được yêu...”

Anh đem tôi ôm vào trong lòng, cười nhẹ nói “Anh chỉ muốn che chở cho cô bé xinh đẹp này. Cho dù cô ấy không yêu anh cũng không sao, chỉ cần tay em còn nắm tay anh, anh nhất định dùng cả đời làm em hạnh phúc, anh chỉ cần thế là đã thỏa mãn.” {hana: *khóc* bạn cũng muốn được nghe câu này... đã từng được nghe.. đau lòng quá}

“Vì sao...” Sống mũi hơi cay, tôi nhịn không được hỏi anh.

“Anh không biết.” Anh khẽ thở dài, ôm tôi chặt hơn “Chính là chỉ muốn che chở em, bảo vệ em.”

“Cho dù em không yêu anh?” Im lặng thật lâu, tôi cất tiếng hỏi.

“Anh biết, Tiểu Trư của anh cần anh... cho dù không yêu anh cũng cần anh... bởi vì chỉ có anh mới có thể cho em nhiều tình yêu nhất.” Anh chôn sâu vào cổ tôi, thỏa mãn hít một hơi dài “Em không thể hiểu cảm giác này của anh... chính là yêu em... cảm thấy không có anh em không thể sống... cho nên anh không thể buông tay...” {hana: ta ghét từ buông tay}

“Ai nói em không có anh không được.” Tôi khẽ đánh vào người anh, cười khinh bỉ nói “Anh nói hươu nói vượn, tự cho là đúng, tự mình đa tình!”

“Được được, là anh tự mình đa tình... Quả thật anh không có em không sống được, được rồi chứ?” Anh cười cười nói, cầm lấy tay tôi, kéo tay tôi ôm lên người anh, cọ cọ tay tôi trước ngực anh. Mắt thấy anh lần nữa xoay người lên, ở trên người tôi thác loạn, mà phía dưới của anh chạm vào người tôi lại bắt đầu cứng rắn. Tôi không khỏi co rún người, liên tiếp đánh anh kháng nghị nói “Không được, không cho phép làm nữa...”

“Em yêu, ngoan nào... vợ yêu... thỏa mãn anh đi...” Anh cọ cọ ở trước ngực tôi, không ngừng cắn cắn.

“...Em đau! Anh sao lại không thương em.” Tôi cả giận nói, dùng sức đẩy đầu anh. Nhưng anh vẫn như cũ, tiếp tục xằng bậy trên người tôi, ngón tay thậm chí đã lần xuống bên dưới...

Tôi giận đến mức dùng tay mạnh mẽ đánh anh, lạnh giọng oán hận nói “Anh là cầm thú sao? Tuyệt đối không coi cảm nhận của em ra gì, em không muốn loại chồng này...”

Anh nâng mặt lên nhìn tôi, tôi đột nhiên hối hận, bởi vì trong mắt anh tràn đầy đau đớn và khổ sở, khổ sở khiến tôi đau lòng. Tôi a a không biết nên làm thế nào để cứu vãn, anh lại một lần nữa trở mình nằm bên cạnh tôi, ôm tôi dỗ dành “Em yêu, ngoan, đừng giận... anh ngủ, ngủ là được...”

Tôi hừ nhẹ một tiếng, nhẹ nhàng luồn vào ngực anh.

Tuy rằng trong lòng còn chút không thoải mái nhưng bởi vì quá mệt mỏi, tôi rất nhanh chìm vào trong mộng đẹp....

47. Chương 47: Chuyện Cổ Tích Đẹp Nhất...

Tôi càng thêm ngượng ngùng không dám ngẩng đầu, chôn sâu trong lòng anh. Tâm tình Trần Diệu Thiên hình như rất tốt, khẽ vuốt tóc tôi cười xấu xa “Vợ yêu muốn anh sao?”

“Nào có!” Tôi đẩy anh ra, đứng ở một bên. Mặt đỏ bừng.

Anh cười hắc hắc, không phản bác lại tôi, nhưng ánh mắt anh rõ ràng nói anh không tin, bộ dạng tràn đầy đắc ý.

“Tiểu Trư, chúng ta đi.” Anh đột nhiên dắt tay tôi ra ngoài.

“Để làm gì?” Tôi kinh ngạc hỏi.

“Đương nhiên là đi kết hôn.” Thanh âm như gió chui vào trong tai tôi, trong nháy mắt tôi cảm thấy hoảng hốt.

HẾT

Kết hôn...

Mấy giờ sau, chúng tôi chạm đáy. Anh và tôi tạm biệt mọi người, lập tức đưa tôi đến cục dân chính.

Khi bị anh kéo đến cục dân chính, nội tâm tôi điên cuồng gào thét, tôi yếu ớt hỏi “Thật... thật sự kết hôn sao...”

Anh khoác vai rồi, mang tôi đi về phía trước cười trả lời “Vợ yêu ngoan, em không phải không có cảm giác an toàn sao? Sau khi nhận giấy đăng ký kết hôn, chúng ta đi chuyển quyền sở hữu tài sản, như vậy em sẽ không còn lo lắng nữa.”

Cả người anh toát lên phong vị của một chú rể, vẻ mặt đầy vui mừng.

Tôi nắm chặt tay anh, nghiêm túc nhìn anh hỏi “Anh xác định anh thật sự muốn kết hôn với em?”

“Anh chưa bao giờ chắc chắn như vậy.” Anh nắm chặt tay tôi. {hana: đổi lại lời thoại [Thiên ca: Anh tất nhiên không muốn lấy em. *quay qua Hana nói* Hana chúng mình đi kết hôn... Hana *cười rạn rở* Em đồng ý *lao vào vòng tay Thiên ca*... Sún *đá mông Hana*... Hana* giật mình tỉnh dậy, lau lau nước miếng*.. chẹp hoá ra mình nằm mơ]}

“Tính tình em quả thật không tốt, hơn nữa em cũng... em cũng không biết làm chuyện nhà. Về sau có thể...” Tôi bất an nói lung tung, anh vỗ nhẹ đầu tôi cười nói “Anh không phải muốn một bảo mẫu, vợ yêu của anh là để theo anh hưởng phúc, không phải để làm việc cho anh.”

“Có điều, chúng ta đều chưa có yêu đương... Chúng ta cần bản chưa có thời gian thử nghiệm ở bên nhau...”

“Lấy giấy kết hôn sau từ từ yêu cũng chưa muộn.” Anh kéo tay tôi đứng vào xếp hàng.

Khi chúng tôi nhận tờ giấy màu đỏ có in hình hai đứa lòng tôi vẫn cảm thấy có chút không thật... Tất cả những thứ này đều giống như đang nằm mơ...

Ra khỏi cục dân chính, tôi kinh ngạc hỏi “Em đã thành vợ của anh?”

“Vợ yêu đại nhân, còn có ý tưởng gì khác sao?” Anh nắm tay tôi, nở nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời {hana: *ngất*}

Tôi không biết sao lại cảm thấy... Những thứ này hoàn toàn không giống kế hoạch trong đầu a... Giống như bị người nào đó cố tình kéo về phía trước, sau đó chuyện hôn nhân đại sự liền đã thành thế này...

Tôi cứ như vậy bị bán ra ngoài?

Cái này có tính là kết hôn quá vội vàng không?

“Chúng ta có thể tính là kết hôn quá vội vàng không?” Tôi hỏi Trần Diệu Thiên.

“Đương nhiên không phải.” Anh ôm bả vai tôi “Chúng ta quen nhau đã mười mấy năm, hơn nữa anh yêu em lâu như vậy, không vội! Anh còn thật sự cảm thấy ngày này đến quá chậm.”

“Có điều...” Đầu óc tôi bắt đầu lung tung, không biết thế nào nữa liền phun ra một câu “Nếu ngày nào đó em thích người khác thì sao?”

Anh đột nhiên dừng bước, biểu tình trở nên vô cùng nghiêm túc. Anh nâng khuôn mặt tôi lên, bình tĩnh nhìn tôi, nói rõ từng câu từng chữ “Tiểu Trư, em là vợ yêu của anh. Nhớ kỹ, em không thể thích ai khác. Nhất định không thể.”

“A...” Tôi vô thức gật đầu. Biểu tình nghiêm túc của anh làm tôi cảm thấy có chút gấp gáp, tôi kéo ống tay áo của anh nói “Em chỉ nói thế thôi mà.”

“Về sau không được nói thế.” Anh rất nhanh nắm lấy tay tôi.

“A...” Tôi lại gật đầu. Nhưng đồng thời ôm cánh tay anh, đem chính mình vùi sâu hơn vào người anh.

Người đàn ông này đã là chồng tôi, là người nửa đời sau tôi phải ở cạnh, phải cùng chung hoạn nạn.

“Tiểu Trư, em muốn hôn lễ thế nào?” Trần Diệu Thiên đột nhiên hỏi tôi.

“Hôn lễ... Tạm thời hay là thôi đi. Em cùng chị em từng hẹn với nhau, chúng em phải cùng nhau cử hành hôn lễ...”

“Vậy được rồi. Nghe lời em. Dù sao em cũng đã là người của anh, không chạy thoát được đâu.”

Hai chúng tôi đắm chìm trong ánh mặt trời, chậm rãi đi về phía trước. Quả thật hướng đi nào không phải vấn đề quan trọng, quan trọng là... chúng tôi nắm chặt tay nhau, sẽ không buông tay.

Tôi nhìn nụ cười sáng lạn của Trần Diệu Thiên, không nén được cũng cười lên.

“Chồng yêu, cảm ơn anh.”

“Vợ yêu, nói cái gì ngốc nghếch vậy?”

“Em cảm thấy bản thân giống như một nàng công chúa.”

“Tiểu Trư chính là công chúa của anh. Nàng công chúa béo xinh đẹp của anh.”

“Anh... đi chết đi! A A...” Người phía trước thấy tình thế không ổn đã muốn cười to chạy đi.

Một năm sau.

Trong khoảng thời gian này, tại một biệt thự nhỏ, một buổi tối hai tiểu thư Quách gia của chúng ta xuất giá.

Hai vị tân nương xinh đẹp động lòng người, hai chú rể phong độ có thừa, tiêu sái tuấn lãng. Cảnh đẹp ý vui, không còn gì hơn.

Quan trọng nhất là... Hai người con rể của Quách gia đều là rồng trong biển người, gia tài bạc triệu. Vì thế, tất cả mọi người nói, vẫn là sinh con gái tốt. Tìm kẻ có tiền, nhất thời một bước từ chim sẻ thành phượng hoàng.

Ngày 19 tháng 5

Để chuẩn bị hôn lễ mọi người đều bị xoay như chong chóng, các vị trưởng bối vợ trước vợ sau, vui mừng không sao kìm nén được. Có điều bốn đương sự lại tụ tập vui chơi, high đi.

KTV

Tôi cùng chị gái chiếm hai cái microphone. Hai người đàn ông của chúng tôi thì ngồi một bên uống rượu tâm sự, thỉnh thoảng khẽ quét mắt qua hai chị em tôi, trêu chọc vài câu.

Mắt thấy anh rể muốn đưa thuốc cho Trần Diệu Thiên, tôi lập tức đi qua, một tay cướp điếu thuốc cười nói “Anh ấy đã không còn hút thuốc a.”

Trần Diệu Thiên bất đắc dĩ cười gượng.

“Em vợ qunả lý nghiêm thật a.”

“Phải đó.”

“Vợ yêu à...” Trần Diệu Thiên ôm lấy thắt lưng tôi, đem tôi ôm vào trong lòng, khẽ nắm mặt tôi cười nói “Em chính là một khắc cũng không thể không cảnh giác a.”

“Đương nhiên! Vì sức khỏe của con em, anh phải cai thuốc.” Nói xong tôi theo bản năng liếc xuống bụng mình. Mới hai tháng, nhìn không thấy gì, bằng không mặc áo cưới sẽ làm trò cười mất. Ngắc đầu đầu mắt với Trần Diệu Thiên, anh đang cười xấu xa.

Anh đột nhiên sờ lên bụng tôi, khẽ nói “Em yêu, em phải đồng ý với anh, vì con phải ăn nhiều một chút.”

“Không được, em vất vả nửa năm mới được dáng người thế này, cũng không thể vì có thai mà biến thành xấu xí.” Tôi kiên quyết cự tuyệt.

“Dù thế nào em vẫn là người anh yêu nhất, hiện tại dinh dưỡng của con rất quan trọng, em cũng đừng nghĩ nhiều quá.”

“A, Được rồi...” Tôi nghĩ một lúc, đành phải nói “Chờ mai hôn lễ kết thúc, em sẽ vì con mà ăn nhiều một chút.”

Dưới sự giúp đỡ của Trần Diệu Thiên tôi thuận lợi giảm hai mươi Kg, trở thành cô gái thướt tha dưới một trăm cân. Có điều tôi phát hiện gần thật sự không tốt, Trần Diệu Thiên cũng hay oán giận chuyện ban đêm ôm đều thấy xương. Vì thế tôi lại phóng túng bản thân, nhiều thịt một chút. Hiện tại cũng hơn một trăm kg, thoát nhìn cũng không quá béo, vừa phải. {hana: ở Trung Quốc đó, 2kg bằng 1kg ở mình, vì thế bạn Heo nhà chúng ta chỉ có +- 50kg thôi nhé}

“Gần đây có liên lạc với Lí Minh Ngôn không a?” Trần Diệu Thiên đột nhiên cười hỏi tôi.

Tôi lườm anh “Anh ấy hiện tại bận lắm, làm gì có thời gian mà gửi bưu thiếp cho em.”

Nửa năm trước chúng tôi còn thường xuyên thư từ, thường xuyên tâm sự. Mà mỗi lần tôi đọc thư hay gửi thư, Trần Diệu Thiên đều chăm chú ở phía sau tôi, đuôi thế nào cũng không đi. Nửa năm gần đây Lí Minh Ngôn hình như rất bận, ngay cả thư hồi âm cũng không có, dần dần chúng tôi cắt đứt liên lạc.

“Bài “Thiên nga” này là ai chọn a?” Chị tôi hô lên.

“Của em, của em.” Tôi thật nhanh đáp lại.

Tôi cười hì hì chạy về phía chị, lấy micro.

Nhìn về phía màn hình thật lớn, trong đầu cuộn cuộn những hình ảnh diễn ra một năm qua.

Trần Diệu Thiên làm bạn cùng tôi giảm béo, mang tôi đi du lịch khắp nơi, làm cho thế giới của tôi thật vui vẻ.

Những ngày này có phải rất hạnh phúc không?

Đọc sách, học đàn dương cầm, uống trà, mua sắm, du lịch... Chỉ cần tôi thích là có thể đi. Tôi thích anh nhất định mua cho tôi. Tôi nghiêm nhiên trở thành một quý phu nhân sống an nhàn thoải mái, tận tình hưởng thụ tiêu sài. Nhưng Trần Diệu Thiên lại dạy tôi quản lý tài sản, đang trong quá trình hưởng lạc tôi đã thiết kế bản thân thành một thân giữ cửa. Sau khi biết được chúng tôi kết hôn, mẹ của Trần Diệu Thiên có kén đáo chê trách, có điều vì Trần Diệu Thiên vẫn làm theo ý mình nên bà đành tha hiệp. Người đàn ông này, yêu tôi đến mức không muốn bất cứ người nào chê bai gì tôi, dù chỉ một chút.

Tôi nghĩ, trong tâm trí tôi đã hoàn toàn không còn hai chữ tự ti.

Tôi biết, tôi có một người chồng yêu tôi nhất, tôi có một gia đình vô cùng hạnh phúc.

Tôi còn rất nhiều chuyện muốn làm. Tôi còn nhiều điều cần phải học. Tôi căn bản không rảnh nghĩ mấy cái như kiểu, Trần Diệu Thiên ở ngoài có lăng nhăng với cô nào không, cũng không rảnh đi lo anh có thay lòng đổi dạ hay không. Sống cho hiện tại, hưởng thụ cuộc sống, tôi hiện tại chính là như thế. Mà tình cảm của tôi cùng chồng yêu mỗi lúc một nồng, tôi rất ý lại vào anh, giống như càng lúc càng ý lại.

Bất luận có sáng chói thế nào, chỉ cần em để ý, có ánh mắt anh dõi theo hay không.

“Nếu không có tiếng gọi của anh

Đôi cánh vẫn như cũ, không thể mở ra

Còn có bao nhiêu buổi sáng sớm trời trong xanh
Em là thiên nga của anh
Anh là người hùng của em
Em nâng cánh
Chờ đợi tiếng anh gọi em
Nghiêng đầu sang một bên
Nghĩ muốn dừng lại nơi vai anh
Em từng khê thốt lên
Cảm giác khát vọng trong tim như lạnh giá.
Cũng là anh dùng sức đưa em đến bên những vì sao
Em là thiên nga của anh
Anh là người hùng của em
Em nâng cánh
Em là thiên nga của anh
Anh là hồ nước của em
Chờ đợi em rơi xuống...”

Ngày 20 tháng 5

Sáng sớm, nhóm bạn tốt đều đã chạy đến nhà tôi, mẹ ở trong phòng dặn dò tôi và chị. Mất thấy hai đứa con mình vất vả sinh ra đều phải đi ra ngoài, mẹ càng nói càng kích động, nhin không được khóc luôn. Tôi cùng chị trong lòng vô cùng cảm động, một bên khê dỗ mẹ tôi, một bên lau đi giọt lệ lơ đãng rơi xuống.

Thời gian đã đến, chú rể đến đón cô dâu. Tôi từ đầu còn nghĩ không biết nên dùng phương pháp gì làm khó Trần Diệu Thiên. Ai ngờ anh dễ dàng ôm được tôi ra cửa. Mà những người đó trong tay cầm xấp lì xì, tôi nghe được bọn họ hưng phấn nói nhỏ “Chú rể này đúng là hào phóng... Một bao lì xì mà bỏ mấy ngàn đâu.”

Trần Diệu Thiên một đường ôm tôi xuống lầu, ôm lên xe.

Chúng tôi ngồi trên xe, mười ngón tay đan vào nhau, nhìn nhau cười.

Tôi đã từng cảm thấy bản thân được sinh ra quá mức bình thường, quá mức buồn tẻ. Vô số lần tôi đã hâm mộ những người có cuộc sống phóng khoáng, triền miên yêu đương.

Hiện giờ, khi tôi đã tìm được hạnh phúc của riêng mình, tôi mới phát hiện.. nhiều năm sợ hãi sống trong thế giới có bao nhiêu tốt đẹp.

Tôi có thể đẹp tất cả những gì tôi có dâng hiến cho anh – người đàn ông tôi yêu nhất, cũng là người yêu tôi nhất thế gian.

Giữa biển người mờ mịt, tôi chỉ là một cô gái quá đỗi bình thường, nhưng mà, người bình thường như tôi mới có được hạnh phúc lớn nhất.

Một chiếc

Mờ mịt biển người trung, ta chỉ là tái bình thường bất quá nữ tử. Nhưng là, này bình thường bình thường ta, có được lớn nhất hạnh phúc.

Một đoàn xe xa hoa vừa đi qua, bên kia, một chiếc Porsche màu trắng đi đến. Tầm mắt của tôi vô tình chạm đến, cảm giác có chút quen thuộc, nhưng cảm giác chỉ xảy ra trong chớp mắt, vẫn chưa thể nhận biết được.

Khi chiếc Porsche màu trắng đi lướt qua xe hoa, tôi hạnh phúc ngả đầu lên vai Trần Diệu Thiên, lúm đồng tiền như hoa.

Cuộc sống của tôi không phải cổ tích, nó tuyệt hơn cổ tích rất nhiều.

Hai người, một thế giới.

48. Chương 48: Phiên Ngoại

Một năm trước, con tôi đột nhiên muốn đi Hoa Kỳ. Nó là một đứa con trai biết nghe lời, cho tới nay, vì cuộc sống trong nhà mà lao lực bốn ba, nhất là hai năm nay càng thêm liều mạng. Có đôi khi, tôi thật lo lắng, nó còn trẻ tuổi như vậy, có thể mệt lắm rồi hay không. Khi nó nói muốn đi ra nước ngoài nghỉ ngơi một năm, tôi cùng ba nó đều vô cùng tán thành.

Nửa năm trước, tôi nhận được một cuộc điện thoại quốc tế. Con trai Minh Ngôn của tôi, ở bệnh viện địa phương, đã qua đời.

Tin dữ này giống như sét đánh ngang đầu tôi. Con trai tôi vẫn đang sống bình an khỏe mạnh, làm thế nào có thể lại đột nhiên bước đi .

Nhưng nhìn thấy thân thể nhợt lạnh như băng của Minh Ngôn, tôi mới biết, con trai tôi thật sự đi rồi. Đứa con duy nhất của chúng tôi, đã rời đi rồi.

Khi sửa sang lại di vật của con, tôi phát hiện trong máy tính của nó có một file nhật kí.

Hôm nay đến sân bay đón cô gái kia, đó một người bạn tiểu học mà tôi không nhớ rõ. Nếu không lầm thì chắc là cô ấy. Tôi đã không còn có lòng thanh thản mà đi trên hoa ghẹo nguyệt. Tôi chỉ cần một bà xã, một cô gái có thể cho tôi ba mẹ ôm cháu nội.

Cô ấy 24 tuổi nhưng còn rất giống con nít. Khi cười rộ lên, ánh mắt thật đơn thuần. Tôi biết, cô ấy thích tôi. Nhưng khi nhìn vào hai mắt sáng ngời của cô ấy, tôi cảm thấy ái ngại .

Cùng một chỗ với cô ấy thật là thanh thản. Nhưng tôi cảm thấy mình thật dễ tiện.

Mấy ngày nay thân thể càng ngày càng không tốt Khi nhìn thấy giấy chẩn đoán bệnh, tôi một mực hận ông trời. Tôi làm sai cái gì mà lại trừng phạt tôi như vậy! Tôi không dám nói cho ba mẹ biết, tôi sợ bọn họ không chịu nổi. Tất cả mọi thứ, chỉ có mình tôi gánh chịu.

Tôi hẳn là phải đổi người khác, nhưng mà tôi phát hiện mình không muốn buông tay cô ấy ra. Có lẽ, tôi luyến tiếc ánh mắt cô ấy nhìn tôi.

Cô ấy nhẹ nhàng hôn tôi một cái. Một khắc kia, vẻ mặt cô ấy e lệ thật đẹp.

Mỗi một ngày đều mâu thuẫn, mỗi một khắc đều giãy dụa. Cuối cùng là tôi nên làm cái gì bây giờ! Ở đoạn gần cuối cùng của sinh mệnh rồi, tôi có thể lại yêu một lần nữa hay không? Điều này có thể mang đến thương tổn cho cô ấy không? Tôi có phải rất ích kỷ hay không? Nhưng mà buông tay thật sự rất khó. Tôi nên làm cái gì bây giờ!

Tôi biết cô ấy thích Trần Diệu Thiên, trong lòng tôi lại không biết nói là nên khó chịu hay là nên may mắn. Những ngày dài vô như thế này đến tận cùng là còn phải chịu đựng biết bao lâu đây!

Chuyện tuyệt vọng nhất trên đời này, không phải anh yêu em, em không yêu anh, mà là anh rõ ràng yêu em, nhưng mà lại không thể cho em hạnh phúc. Tôi thật hâm mộ Trần Diệu Thiên, cậu ấy có thể cho Chân Tâm được hạnh phúc.

Hãy theo giúp anh một đoạn thời gian nữa thôi. Chỉ cần theo giúp anh đi qua đoạn đường cuối cùng này. Làm cho anh mất đi trong tình yêu, anh sẽ nhắm mắt.

Đi thôi. Lên trời đã là lựa chọn tốt nhất tôi làm. Tôi là một người mang bệnh trong người, còn có thể hy vọng xa vời cái gì nữa bây giờ?!

Một mình một người tha hương ở nước ngoài, vốn dĩ là tính đoan tuyệt hoàn toàn liên hệ với cô ấy, rồi lại bởi vì nhớ thương cho nên gửi cho cô ấy một gói bưu kiện. Lúc đóng gói bưu kiện cho cô ấy, tay của tôi đang run lên.

Thân thể càng ngày càng kém Là vì không quen với khí hậu nước ngoài hay sao. Thị lực càng ngày càng giảm, xem màn hình cũng có chút khó khăn. Cô ấy thậm chí oán giận tôi đến nước ngoài ngay cả tiếng Trung cũng viết sai.

Chân Tâm. Anh rất nhớ em. Em biết không. Về sau, em có còn nhớ rõ đến người trưởng lớp ngày xưa của em không.

Anh rất muốn nhìn thấy em. Nhưng mà rốt cuộc nhìn không tới

Ba, mẹ, thật xin lỗi. Con trai bất hiếu, cô phụ chi ân dưỡng dục của ba mẹ.

Ngày 20 tháng 5, cô ấy nói cho tôi biết, đó là ngày hôn lễ của cô ấy.

Mẹ, mang con về đi, cho con xem vị cô dâu kia một chút đi,. Con muốn nhìn thấy cô ấy hạnh phúc.

Ngày 20 tháng 5. Cô gái con trai tôi thích cử hành hôn lễ.

Hôn lễ này rất đẹp.

Tôi ôm hủ tro cốt của con trai, ngồi trên chiếc xe mà con tôi từng mua vì cô gái kia.

Porsche màu trắng chở cô dâu chạy sát bên người mà qua.

Con trai, con thấy rồi chưa.

Cô gái ngồi trên mũi thuyền xe thể thao kia, là một cô dâu rất xinh đẹp, rất hạnh phúc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-hap-dan-ha-guc-anh>